VAHŞİ KARTLAR

VAHŞİ JOKERLER

EDİTÖR

GEORGE R.R. MARTIN

BUZ VE ATEŞİN ŞARKISI DİZİSİNİN YAZARI

epsilon

VAHŞİ KARTLAR III - VAHŞİ JOKERLER
Orijinal Adı: Wild Cards 3-Jokers Wild
Editör: George R. R. Martin
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Damla Özlüer
Yayına Hazırlayan: Emirhan Burak Aydın
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
1. Baskı: Mart 2018
ISBN: 978-605-173-389-0
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590
© 1987 George R. R. Martin
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Baskı ve Cilt: GD Ofset Matbaacılık ve Tic. San. A.Ş
Atatürk Bulvarı, Deposite İş Merkezi,
A5 Blok, 4. Kat, No: 407
İkitelli OSB, Başakşehir / İstanbul
Tel: (0212) 671 91 00 Faks: (0212) 671 91 90
Sertifika No: 32211
Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

VAHŞİ KARTLAR
III
VAHŞİ JOKERLER

GEORGE R. R. MARTIN

Çeviri
Damla Özlüer

epsilon®

ÖNSÖZ

New Orleans'ta Mardi Gras, Rio'da karnaval, bayramlar, festivaller ve yüzlerce kurtuluş bayramı var. İrlandalıların Aziz Patrick Günü, İtalyanların Kolomb Günü, tüm ülkenin Dört Temmuz'u var. Tarih, geçit törenleri, maskeler, cümbüşler, dini törenler ve vatanperver aşırılıklarla dolu.

Vahşi Kart Günü tüm bunlara hem benziyor hem de hepsinden biraz daha fazlası.

15 Eylül 1946'da, soğuk bir akşamüstünde, Manhattan'ın semalarında, Jetçocuk hayatını kaybetti ve herkes tarafından vahşi kart olarak bilinen Takisli bir zenovirüs bütün dünyaya yayıldı.

İlk törenlerin ne zaman başladığı bilinmiyor ancak altmışların sonuna doğru, vahşi kartın dokunuşunu hisseden ve hayatta kalan New York'un asları ve jokerleri bugünü sahiplendiler.

15 Eylül Vahşi Kart Günü oldu. Bir kutlama ve matem, acı ve neşe zamanı, ölenlerin hatırlandığı ve yaşayanların kutsandığı bir gün. Havai fişeklerin, sokak panayırlarının, maskeli baloların ve siyasi gösterilerin, anma törenlerinin, içkinin, sevişmenin ve dövüşlerin gırla gittiği bir gün.

Her geçen yıl, kutlamalar büyüdükçe büyüdü ve gitgide daha ateşli hale geldi. Meyhaneler, restoranlar ve hastaneler rekor üstüne rekor kıracak kadar para kazandılar, medya ilgilenmeye başladı ve sonunda tabii ki turistler geldi.

Vahşi Kart Günü, yılda bir Jokerkent'le New York'u hiçbir müeyyide olmadan, kanunsuzca kasıp kavurdu ve karna valin kaosu sokaklara hükmetti.

15 Eylül 1986, bu günün kırkıncı yıldönümüydü.

Birinci Bölüm

06.00

Beşinci Cadde mümkün olduğu kadar karanlık ve bir o kadar da sessizdi.

Jennifer Maloy sokak lambalarına ve istikrarlı trafik akışına baktı ve sıkıntıyla dudaklarını birbirine bastırdı. Bu ışıklardan ve hareketlilikten hiç hoşlanmamıştı ama yapabileceği bir şey yoktu. Burası sonuçta, hiç uyumayan şehirdeki Beşinci Cadde ile 73. Sokak'tı. Ortalığı kolaçan ederek geçirdiği birkaç sabah boyunca burası hep böyle işlekti ve Jennifer'ın bu durumun iyileşmesini beklemesini gerektirecek bir sebebi yoktu.

Ellerini trençkotunun cebine sokup gri taştan, beş katlı apartmanı geçti ve arkasındaki ara sokağa girdi.

Burası karanlık ve sessizdi. Sokağın çöp tenekesinin gölgelediği köşesine adım attı ve gülümsedi.

Bunu kaç kere yaparsa yapsın heyecanını yitirmediğini düşündü.

Titizlikle yontulmuşa benzeyen güzel yüz hatlarını örtüp, gür sarı saçlarını başının ardında bir düğüm halinde gizleyen kapüşon gibi maskeyi başına geçirdiğinde nabzı hızlandı ve beklentiyle nefesi kesildi. Trençkotunu çıkarıp düzgünce katladı ve çöpün yanına bıraktı. Paltonun altına sadece basit, siyah bir bikini ve koşu ayakkabıları giymişti. Küçük göğüslü, dar kalçalı, uzun bacaklı bedeni ince, kasları zarifti. Eğilip bağcıklarını çözerek ayakkabılarını çıkardı ve trençkotunun yanına koydu.

Neredeyse okşar gibi bir elini gri taştan apartmanın duvarına sürttü, gülümsedi ve duvarın içinden geçti.

Elektrikli testerenin ıslak odunu ısırışının sesi duyuldu. Talihsiz çocuk selvi dallarının düğümlerinin arasına saklanmaya çalışırken, çelik dişlerin vızıltısı Jack'in dişlerini kamaştırdı.

"Velet orada, yerde!" Konuşan, amcası Jacques'ti. Atelier

bölgesindeki tayfa ona Yılan Jake derdi. Arkasından tabii.

Oğlan çığlık atmamak için dudaklarını ısırdı. Değişmemek için dişlerini sıkıp iyice derine batırdığında ağzına kan tadı geldi. Bu, bazen işe yarardı. Bazen.

Çelik testere bir kez daha ıslak söğüde daldı. Oğlan eğildi, kahverengi, tuzlu su ağzına burnuna doldu. Bataklık yüzünü kapatırken öksürdü.

“Demedim mi! O küçük timsah yemi orda. Alın şunu.” Başka sesler de duyuldu. Elektrikli testerenin dişleri bir kez daha gıcırdadı.

Tek kolu terli çarşaflara dolanmış, diğeri telefona uzanan Jack Robicheaux karanlığın içinde sallandı. Tiffany lambayı duvara çarptığında her nasıl olduysa lambanın kök ve yapraklardan oluşan ayağını tutmayı becerdi ve küfrederek telefonun soğuk yüzeyine el attı. Dördüncü çalışın tam ortasında ahizeyi kaldırdı.

Jack yine küfretmeye başladı. Hangi dangalak bu numarayı biliyordu ki? Bagabond bilirdi ama o da bu evdeki diğer odadaydı. Jack daha ağzını ahizeye götürmeden kimin aradığını anlamıştı.

“Jack?” dedi hattın ucundaki ses. Bir anlığına uzun mesafeden yapılan aramanın cızırtısı duyuldu. “Jack, benim, Eloutte. Louisiana’dan arıyorum.”

Jack karanlıkta gülümsedi. “Tahmin ettim.” Lambanın düğmesine bastı ama hiçbir şey olmadı. Muhtemelen, lambaya çarptığında ampul patlamıştı.

“Daha önce hiç bu kadar uzağı aramamıştım,” dedi Eloutte. “Robert hep telefon ederdi.”

Robert Eloutte’in kocasıydı.

“Saat kaç?” diye sordu Jack. Saatini arandı.

“Sabaha karşı beş civarı,” dedi kız kardeşi.

“Ne oldu? Annem mi?” Jack sonunda rüyanın son kırıntılarını silkeleyip ayılıyordu.

“Hayır, Jack, annem iyi. Ona hiçbir şey olmaz. Hepimizi gömecek.”

“Ne var o zaman?” Jack sesindeki sertliği fark edip yumuşatmaya çalıştı.

Eloutte öyle yavaş konuşuyor, düşüncelerini öyle dağınık söylüyordu ki.

Hattaki statik cızırtının patlamalarıyla dolan sessizlik uzadı. En sonunda Eloutte “Kızım,” dedi.

“Cordelia mı? Ne olmuş ona? Sorun ne?”

Bir sessizlik daha. “Kaçtı.”

Jack tuhaf bir tepki duydu. Ne de olsa, onca yıl önce Jack de kaçmıştı. Cordelia’dan çok daha küçükken. Kız kaç yaşındaydı şimdi? On beş? On altı?

“Ne olduğunu anlat,” dedi güven verircesine.

Eloutte de anlattı. Dediğine göre Cordelia hiçbir şeyi belli etmemiş. Önceki gün kahvaltıya gelmemiş. Makyaj malzemeleri, kıyafetleri, para ve küçük valizi ortada yokmuş. Babası Cordelia’nın zaten sayısı çok olmayan arkadaşlarını aramış. Bölge şerifine ulaşmışlar. Devriyelere haber salınmış. Kimse onu görmemiş. Kolluk kuvvetlerinin en iyi tahmini kızın anayolda otostop çekerek gittiğiymiş.

“Böyle güzel bir kız,” demişti şerif başını üzüntüyle sallayarak, “endişelenmekte haklısınız.”

Adam yapabileceği her şeyi yapmış, ancak en önemli zaman maalesef geçmiş. En sonunda bir çözüm bulan yine Cordelia’nın babası olmuş. Bu yüze (“Bir aydır gördüğüm en güzel şeydi,” demiş bilet görevlisi) ve uzun, güzel siyah saça sahip (“Yeniayın olduğu gökyüzü kadar simsiyahlardı” demişti bir hamal) bir kız Baton Rouge’dan bir otobüse binmişti.

“Greyhound otobüsü,” dedi Cordelia. “New York’a tek yön bilet. Öğrendiğimizde polis, otobüsü New Jersey’de durdurmak için çok geç olduğunu söyledi.” Eloutte’in sesi, ağlamak istiyormuş gibi titriyordu.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Jack. “Ne zaman oraya ulaşacakmış?”

“Yedi gibi,” dedi Eloutte. “Sizin saatinizle yedi.”

“*Merde*.” Jack bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı ve karanlığın içinde doğruldu.

“Oraya gider misin Jack? Onu bulabilir misin?”

“Elbette. Ama Port Authority’ye gitmek için hemen çıkmam lazım yoksa zamanında yetişemem.”

“Teşekkür ederim,” dedi Eloutte. “Onu bulduğunda beni arar mısın?”

“Ararım. Sonra da ne yapacağımıza bakarız. Şimdi çıkıyorum, tamam mı?”

“Tamam. Ben bekliyorum. Belki Robert da dönmüş olur.” Eloutte’in sesi güvenle dolmuştu. “Teşekkürler Jack.”

Jack telefonu kapatıp odanın içinde tökezleyerek ilerledi. En sonunda duvardaki elektrik düğmesini buldu ve penceresiz odanın içini görebildi. Dünkü iş elbiseleri bir yandaki kaba taburenin üzerine atılmıştı. Jack yıpranmış kot pantolonunu ve yeşil pamuklu tişörtünü giydi. Kokmuş çoraplarına yüzünü buruşturarak baktı ama elinde temiz çorap yoktu. Bugün izin günüydü ve çamaşırhaneye gidecekti.

Çelik burunlu deri botlarının bağcıklarını tek tek deliklerinden geçirerek bağladı.

Evin geri kalanına açılan kapıya geldiğinde, Bagabond, iki dev kedi, bir yığın yavru kedi ve bir de gözlüklüymüş gibi görünen bir rakun koridorda sessizce onu bekliyorlardı. Jack, arkalarındaki oturma odasının loş ışığında Bagabond'un kahverengi saçlarını, daha koyu renkteki gözlerinin parıltısını, çıkık, gölgeli elmacık kemiklerini ve teninin duruluğunu fark etti.

"İsa, Meryem aşkına!" dedi bir adım geri atarak. "Beni korkuttunuz." Derin bir nefes alıp elinin tersindeki sert, pütürlü postun yumuşadığını hissetti.

"İstemeden oldu," dedi Bagabond. Siyah kedi Jack'in bacağına sürtündü. Sırtını adamın diz kapağına sürtüyordu. Mırlaması halinden memnun bir kahve makinası gibiydi. "Telefonu duydum. İyi misin?"

"Hazırlanırken anlatayım." Dünden kalan kahveyi yanında taşıyabileceği köpük bir bardağa dökmek üzere mutfağa giderken Bagabond'a bir özet geçti.

Bagabond onun bileğine dokundu. "Seninle gelmemizi ister misin? Böyle bir günde otobüs garında fazladan birkaç çift göz işe yarayabilir."

Jack başını iki yana salladı. "Bir sorun çıkmayacaktır. Kız on altı yaşında ve daha önce hiç büyük şehre gelmedi. Annesi 'Sadece haddinden fazla televizyon seyretti,' diyor. Onu karşılamak için otobüsün kapısında olacağım."

"Onun bundan haberi var mı?" diye sordu Bagabond.

Jack kara kedinin kulaklarının arkasını okşamak için durdu. Üç renkli olan kedi de miyavlayıp sıraya girdi.

"Yok. Muhtemelen buraya gelince beni aramayı düşünmüştür. Böylesi zaman kazandırır."

"Teklifim hâlâ geçerli."

"Sen daha ayılamadan onu buraya getirmiş olurum." Jack

durakladı. “Belki de getiremem. Konuşmak isteyebilir, o yüzden belki de Automat’a götürürüm. Atelier’de öyle bir şey görmemiştir.” Jack ayaklanınca kediler hayal kırıklığıyla miyavladı. “Hem senin Rosemary ile randevun yok muydu?”

Bagabond kararsızlıkla başını evet anlamında salladı. “Dokuzda.”

“Endişelenme. Belki de hep birlikte öğle yemeği yeriz. Şehrin ne kadar sirke dönüşeceğine bakar. Belki de Kore şarküterisinden bir şeyler alıp Staten Adası feribotunda piknik yaparız.” Jack kadına doğru eğildi ve onun alnından öptü. Kapıdan çıktığında Bagabond daha kollarını uzatıp onu öpmek için yarı uzanmış vaziyetteydi. Jack kapıdan çıkmıştı. Bagabond’un algı sınırından gitmişti.

“Kahretsin,” dedi. Kediler akılları karışmış ama sevgi dolu bir halde ona baktı. Rakun da ayak bileğine sarıldı.

Jennifer Malloy, apartmanın alt iki katını bir hayalet gibi geçti, hiçbir şeyi ve hiçbir kimseyi rahatsız etmeden, görünmeden ve duyulmadan. Binanın çok yakın zamanda daireler halinde düzenlendiğini ve istediği şeyin, talihsiz bir biçimde Kien Phuc[1] diye adlandırılmış zengin bir iş adamına ait olan binanın yukarıdaki üç katındaki en üstünde olduğunu biliyordu. Adam Vietnamlı’ydı. Bir restoran zinciri ve kuru temizleme dükkânları vardı. En azından Jennifer’ın iki hafta önce PBS kanalında izlediği New York Style programında öyle demişlerdi. Jennifer seyircilerini şehrin üst tabaka mensuplarının şık ve tarz sahibi evlerinde gezdiren o programı gerçekten seviyordu. Bu program Jennifer’a sınırsız olasılıkların kapısını açıyor ve bir dolu işe yarar bilgi veriyordu.

Kien’in hizmetkârlarının yaşadığı üçüncü kata süzüldü. Dördüncü katta ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu, çünkü televizyon kameraları orayı ihmal etmişti. Bu yüzden o katı pas geçip Kien’in kaldığı en üst kata çıktı. Kien’in yalnız yaşadığı sekiz oda, öylesine sınırsız bir lüks, zevk ve sefaya boğulmuştu ki Jennifer çamaşır makineleriyle Çin restoranlarından böylesi bir servet kazanılabileceğine inanamadı.

Beşinci kat karanlık ve sessizdi. Yuvarlak, tepesinde ayna asılı olan yataktan ve el işlemesi göz kamaştıran ipek paravanlardan uzak durdu. (Televizyonda gördüğünde biraz rüküş olduğunu düşünmüştü.) Batı tarzında döşenmiş, geniş ekranlı televizyonundan

videosuna, CD çalarından video ve müzik arşivine kadar eksiksiz, fevkalâde bir elektronik eğlence merkezinin hemen yanı başındaki kaidesinden uysal bakışlar atan iki bin yıllık bronz Buda heykeline ev sahipliği yapan salonu hızla geçti. Onun hedefi çalışma odasıydı.

Burası da evin kalanı kadar karanlıktı ve odanın arkasını hakimiyeti altına almış tik ağacından yapılma masanın üzerinde belli belirsiz, gölgeler içinde bir siluet gördüğünde şaşırdı. Her ne kadar hayalet formundayken fiziksel saldırılara karşı korunuyor olsa da sürprizlere karşı bağışıklığı yoktu ve bu siluet New York Style kameralarında görünmemişti.

Jennifer hızla yakınındaki bir duvarın içine girdi ama siluet ne hareket etmiş ne de onu fark ettiğine dair bir işaret vermişti. Dikkatle yeniden çalışma odasına süzüldü ve siluetin bir Doğu Savaşçısı'nın yaklaşık iki metrelik, kil heykeli olduğunu fark ettiğinde hem rahatladı hem şaşırdı.

Parçanın işçiliği nefes kesiciydi. Yüz hatları, giysileri, silâhları… Tümünün detayları ince ince işlenmişti. Sanki yaşayan bir adamı kile dönüştürmüşler, kusursuz bir heykel olması için pişirmişler ve bin yıl boyunca korunup Kien'in çalışma odasına getirmişlerdi. Kien'in servetine ve etkisine olan saygısı bir parça arttı. Heykel hiç kuşkusuz gerçekti; Kien söyleşinde açıkça taklit eserlerle işi olmayacağını söylemişti ve Jennifer'ın bildiklerine bakılırsa Qin Hanedanı'nın ilk imparatoru ve Çin'in birleştirici hükümdarı Ying Zheng'in 2200 yıllık kil mezar heykelleri bireysel koleksiyoncular için kesinlikle erişilemezdi. Kien, bunlardan birini elde edebilmek için hayal bile edilemeyecek numaralara başvurmuş, sınırsızca rüşvet dağıtmış olmalıydı.

Akıl almaz derecede değerli bir parçaydı ama Jennifer alıp götürmesi için çok ağır ve satabilmesi için de fazla eşsiz olduğunun farkındaydı.

Madde ötesi varlığında ani bir güçsüzlüğün dolaştığını hissetti ve hızla maddesel formuna döndü. Hayalet bedeninde çok uzun kalırsa başına neler gelebileceğini bilmiyordu. Öğrenmeyi de asla istemiyordu.

Maddi bedenine bürünmüş halde odada çevresine bakındı. Kien'in, Batı dünyasında bulunabilecek en zarif, en değerli, en eşsiz yeşim koleksiyonunu barındıran sergileme kutuları sıra sıra dizilmişti. New York Style onlar yüzünden Kien'i konuk etmişti ve Jennifer da onların yüzü suyu hürmetine buraya gelmişti. En

azından bazılarının. Hayalet bedenindeyken taşıyabileceği fazladan kütlenin bir sınırı olduğu için koridora bir düzine kez gelip gitse bile tümünü alamayacağını fark etmişti. Her seferinde sadece birkaç yeşimi alabilirdi. Ama zaten sadece birkaçı ona yeterdi.

Yine de yeşimleri taşımaya başlamadan önce yapması gereken bir şey vardı. Topuklarının altındaki kalın, lüks halının iç gıcıklayan dokunuşunu hissederek tik ağacından yapılmış masanın arkasına dolandı ve hayali bedenindeymiş gibi sessizce duvarda asılı Hokusai baskısının önünde durdu.

Kien'in söylediğine göre, baskının arkasında bir duvar kasası vardı. Bunu söylemesinin nedeni, hırsızlığa karşı yüzde yüz, kesinlikle, her koşulda korunaklı olmasıydı. Elektronik kilidini açmak mümkün değildi, çünkü hiçbir hırsız mikro devre şemasını bilemezdi ve kasa tüm binayı çökertecek bir bombadan hallice bir fiziksel saldırıya dayanabilirdi.

Kasayı hiç kimse açamazdı, hiçbir koşulda açılamazdı. Mümkün değildi. Kien, böbürlenmeyi seven bir adam edasıyla bunları anlatırken epey kibirli görünüyordu.

Kien'in bu teknoloji harikası kasasına ne gibi hazineleri sakladığını düşünen Jennifer'ın yüzünde gizemli bir gülümseme belirdi. Sağ kolunu hayalet biçimine dönüştürüp baskının ve çelik kasanın ardına uzandı.

♣

Anahtarlarını aranır ve en sonunda kapının kilidini açarken kollarındaki kadını sarsaladı.

"Seni ahmak, beni yere indir. Kapıyı sonra açarsın."

"Hayır. Seni eşikten geçireceğim."

"Evlenmedik ki."

"Henüz," dedi adam ve kadına sırıttı.

Adamın kollarında olduğu yerden bakınca boynundaki biçimsizlik iyice ortaya çıkıyordu ve adamın kafasının bir kaideye oturtulmuş beysbol topu gibi görünmesine neden oluyordu. Adam vahşi kart virüsünün mirası olan boynu dışında yakışıklı sayılabilirdi. Kısa kesilmiş kahverengi saçları hafiften kırlaşmaya başlamıştı. Güçlü bir çenesi, güzel bir yüzü vardı.

Adam kapıyı açıp kadını indirdi. "Kaleme hoş geldin. Umarım seversin."

Salon, adamın mavi yaka köklerini gözler önüne seriyordu. Baba koltuğu, televizyonun önündeki sehpaya bir tomar *Reader's Digest* dergisi serpiştirilmişti. Bir yelkenli, geniş, son derece kötü çizilmiş yağlı boya tabloda devasa dalgaları aşmaya çalışıyordu. Hilton otelinin odaları için toptan alınan aç kalmış sanatçı tablolarına benziyordu.

Ancak ev şaşılacak derecede temizdi ve öylesine devasa, güçlü bir adamdan beklenmeyecek şekilde pencere pervazlarını süsleyen Afrika menekşeleri vardı.

"Roulette, lise mezuniyet balosundan beri tüm geceyi dışarıda geçirmedim."

"Kalıbımı basarım ki şafaktan önce eve dönmemişsindir."

Adam kızardı. "Hey, ben iyi bir Katolik çocuğuyum."

"Annem beni uslu, Katolik oğlanlar hakkında hep uyarmıştır."

Adam yaklaşıp koyu renkli kollarını kadının beline doladı. "O kadar da 'iyi' değilim artık."

"Stan, umarım bununla ahlâk anlayışını kastediyorsundur, performansını değil."

"Roulette!"

"Namus meraklısı," diye dalga geçti kadın.

Adam kadının boynuna burnunu dayadı ve kulak memesini okşarken Roulette bir kez daha bu sıradan işçiyi vurup insanüstü hale getiren vahşi kartın rastlantısal doğasını düşündü.

Uzandı ve adamın şiş boynunu okşadı.

"Seni hiç rahatsız ettiği oldu mu?"

"Howler olmak mı? Asla. Beni özel kılıyor ve hep özel olmak istemiştim. Babamı deli ederdim. Bizim gibiler için suyun yeterli olduğunu söyler, kendini bir şey sanma demeye getirirdi. Şimdi görse eminim çok şaşırırdı. Hey." Uzanıp kalın parmağının ucuyla kızın yüzündeki bir gözyaşı damlasını aldı. "Neden ağlıyorsun?"

"Hiç. Sadece… Bana biraz üzücü geldi."

"Haydi ama. Gel sana performansımın nasıl olduğunu göstereyim."

"Kahvaltı yapmadan mı?" diye sordu kadın kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışarak.

"Tabii ki, iştahımızı açar."

Uysal bir tavırla yatak odasına giden adamı takip etti.

Jennifer kasanın içini araştırdı ve küçük bir kesenin içindeki madeni paralara benzer bir şeye dokundu. Paralardan birini hayali biçime getirmeye çalıştı ve para olduğu gibi kalınca kaşlarını çattı.

Muhtemelen altındır, diye düşündü. Krugerrand veya Kanada Akçaağaç Yaprağı.[2]

Özellikle altın gibi yoğun metalleri hayalet formuna çekmek zordu, daha derin bir odaklanma ve çok daha fazla enerji gerektirirdi. Paraları olduğu yerde bırakmaya karar verip kasayı araştırmaya devam etti.

Altın paralardan çok daha kolayca hayalet formuna geçirebildiği düz, dörtgen bir şeye rastladı. Duvarın içinden üç küçük not defterini çekip çıkardı ve karanlıkta ne yazdığını göremeyince tik masanın üzerindeki çalışma lambasını açtı. Defterlerden ikisinin kara kapakları düzdü. Üçüncüsünün mavi cilt bezi kapağının üzerinde bambu desenleri vardı. En üstteki kitabın kapağını açtı.

Defterin kalın yapraklarına dizi dizi, renkli küçük kâğıtlar yerleştirilmişti. Pullar. Üst sıradakiler İngiliz gibi görünüyordu ama üzerlerindeki kelimeler farklı bir dildeydi ve üzerlerinde 1922 tarihi vardı. İncelemek üzere eğildi ve masanın bir kısmını aydınlatan ışığın ötesinde bir yerden incecik bir ses duyduğunda irkildi. Yukarı baktı ve hiçbir şey göremedi. Gözleri ışığa alışmıştı, lambanın ışığını masanın ötesine çevirdi.

Ve yüreği ağzında donup kaldı.

Masanın öte ucunda yaklaşık 20 litrelik bir kavanoz vardı, neredeyse bir su sebili boyutundaydı. Ama plastikten değil de camdan yapılmıştı ve herhangi bir fişe takılı değildi. Masanın ucunda, düz bir platformun üzerinde duruyor, içinde yüzen şeye ev sahipliği yapıyordu. Otuz santimden biraz daha uzun, yeşil, pürüzsüz, bir çeşit siğillerle kaplı derisi olan bir şey başını suyun üzerine çıkarmış, perdeli ellerini cama yapıştırmış, kısık, insansı gözleriyle Jennifer'a bakıyordu. Uzun bir süre bakıştılar. Sonra yaratık ağzını açıp tiz bir sesle haykırdı: "Kieeennnn! Kieennnn! Hırsıızzz! Hırrsıızz!"

Diğer odalarda ışıklar yanarken "New York Style, Kien'in bir joker kurbağa bekçi köpeği olduğundan bahsetmemişti," diye düşündü Jennifer sersem sersem. Jennifer dairenin çeşitli yerlerinden gelen sesleri dinlerken kavanozdaki joker, kulakları

sağır eden ve beyni delip geçen bir sesle uluyarak Kien'i çağırmaya devam ediyordu.

Odaklan, dedi kendi kendine, ya odaklanırsın ya da kendi kendini Hayalet olarak isimlendirmiş cüretkâr sinsi hırsız yakalanır ve New York Kütüphanesi'nin kütüphanecisi Jennifer Malloy teşhir edilir. İşini kaybetmenin yanı sıra şüphesiz hapse atılırdı. Peki ya annesi ne derdi?

Kapıda bir hareket oldu ve birileri odanın ışığını açtı.

Jennifer uzun, sürüngene benzer bir joker gördü. Adam ona tısladığında uzun, çatallı dili akıl almaz bir uzaklığa erişti ve tabancasını kaldırıp ateşledi.

Adam doğru nişan almıştı ama kurşun zarar vermeden geçip duvara saplandı.

Jennifer hızla zeminden aşağıya geçti, üç defteri sıkı sıkıya göğsüne bastırmıştı.

Jack gittiğinde Bagabond adamın ona verdiği kaplan desenli sabahlığı çıkarmadan sabah ritüeline gömüldü. Sırtını fazla doldurulmuş kırmızı kadife koltuklardan birine yaslayıp hayatını paylaştığı yaratıklara odaklandı. Üç renkli kedi yavrularını beslerken kara kedi onlara korumalık yapıyordu.

Rakun başını onun ayak bileklerine yaslamış uyukluyordu. Jack'in Viktoryen konutunda oradan oraya koşturmakla geçirdiği gece onu yormuştu. Bagabond önemli bir şeyi bölmediğini umdu. Rakunun zihnine muhafızlar yerleştirip onu Jack'in eşyaları hakkında uyarmıştı. Sonradan bunun epey etkili olduğu ortaya çıkmıştı ama ilk seferinde rakun Jack'in Pogo kitaplarını bir bir raflarından indirdiğinde ettikleri kavgayı unutamıyordu.

Bagabond uzanıp rakunu okşarken bilincini şehre doğru yaydı. Artık daha kolaydı, bir gündüz ritüeline dönmüştü, gerçi Bagabond, Jack'in etrafta olmadığı zamanlarda gittikçe geceye ait bir hayat yaşamaya başlamıştı. Yıllar boyunca ilişkisini geçici olarak tutmayı başarmış, ya hava iyice bozmuşken ya da yabancıların normalde dolanmaya çekindikleri yerlere girdikleri böylesine günlerde ortaya çıkmıştı. Jack evdeyse Bagabond da evde kalmıştı. Eğer Jack yoksa, Bagabond da başka bir kovuğa geçmişti. Ancak son zamanlarda Bagabond, Jack'in yoldaşlığını daha sık arar, onu ziyaret etmek için bahaneler üretir olmuştu. Jack de Rosemary de onun için çok

önemli, sıklıkla tam tanımlayamadığı bir biçimde önemli hale gelmişlerdi. Bagabond'un onlara güvenebilmesi yıllar almıştı ama bir kez bu güveni verdiğinde, onun hep yanında olacaklarına inanmak korkutucu derecede kolaydı. Bagabond kontrol edemeyeceği şeyler hakkında düşündüğüne ve takip ettiği yaratıkların izini kaybettiğine sinirlenerek başını salladı.

Yaratıklarıyla birlikte uyanmak ve acı çekmek artık daha doğal geliyordu. Zihni tünellerdeki sıçanlarla, köstebeklerle, tavşanlarla, serçelerle, güvercinlerle ve diğer kuşlarla birlikte gezindi. Gecenin ölü sayımını yaptı. Her zaman ölen sürüler olurdu. Kurbanların kaçışı olmayacağını öğrenmişti.

Pek çoğu avcı hayvanları beslemek için ölür, diğerleri insanlar tarafından öldürülürdü. Bir defasında onları kurtarmaya, avcılardan korumaya çalışmıştı. Bu, neredeyse Bagabond'u bir kez daha delirtecekti.

Yaşam, ölüm ve doğumun doğal döngüsü ondan daha güçlüydü, bu yüzden Bagabond bu döngüyle birlikte çalışmaya başlamıştı. Hayvanlar ölüyor, yerlerini birçok yenisi alıyordu. Sadece insan müdahalesi ritmi bozabilirdi. Bagabond insanları henüz kontrol edemiyordu. Hayvanat bahçesinin sakinlerine dokunup geçiverdi.

Zihni kafeslere duyulan nefretle bulandı. Bir gün, diye yine söz verdi hayvanat bahçesindekilere. Bir gün…

Yanağındaki sıcak bir pençe onu kendine getirdi. Kara kedi, yirmi kiloluk ağırlığıyla göğsüne yatmıştı. Gözleri açıldığında Bagabond'un burnunu yaladı. Uzanıp kulaklarının arkasını kaşıdı.

Burnunun kenarında kırlaşmış tüyler vardı ama hâlâ genç bir kedi gibi hareket ediyordu. Bagabond sevgi olduğunu düşündüğü ılık bir duygu gönderdi. Kedi mırladı ve ona üç renkli kedinin yavruları Jack'in Viktoryen mobilyalarından uzak tutmaya çalışan görüntüsünü gönderdi. Eğer dikkat etmezlerse ufaklıklar mobilyaların aslan ayaklarını tırmalama oyuncağı niyetine kullanıyorlardı.

Eh, eski dostum, Jack dün gece beni bir kez daha geri çevirdi. Sence nesi var? Ses altından sorulan soru karşısında kedi önce şaşırmış göründü ama sonra Bagabond'a çevresindeki yüzlerce yaratığın görüntüsünü gönderdi.

Biliyorum, hepiniz oradasınız ama arada sırada başka bir insana ihtiyacım oluyor.

Bagabond kara kediyle üç renklinin çift olarak görüntüsünü

iletti. Kara kedi Bagabond ile insan boyutunda bir kedinin görüntüsüyle cevap verdi. Bagabond başını sallayıp oynayan yavrulara baktı. Maalesef benim tipim değil. Jack'in onunla yatmayı neden reddettiğini düşündü. Hayal kırıklığı ve anlayamıyor oluşu öfkeye dönüşüyordu. Bu da geçen yıl başlamıştı. Ne zaman yavru kedilerle oynasa hayatında bir eksiklik hissediyordu.

Bu duygu onu öfkelendiriyordu, bunu inkâr edemezdi. Son zamanlarda teselli için Jack'e dönmüştü ama Jack ilk kez onu reddetmişti. Bagabond da bir daha sormamaya karar vermişti.

Onu dış dünyada koruyan kir ve kadim giysi katmanları olmadığında çekici bir kadın olduğunu biliyordu. Öteki arkadaşı Rosemary'yi utandırmamak için ara sıra da olsa doğru dürüst giyinmeyi öğrenmişti. Yine de hiçbir zaman içi rahat etmiyordu. Asıl düzgün giyindiğinde kendini bir kostüm giymiş gibi hissediyor ve o kıyafetlerden nefret ediyordu. Belki de Jack ve Rosemary ile fazla içli dışlı olmuştu.

Belki de yeniden yer altına inmenin vakti gelmişti.

Kara kedi, her ne kadar soyut anlamlarını çözemese de Bagabond'un düşüncelerinin tonunu izliyordu. Daha önceki inlerinden birkaç görüntü göndererek insanlarla ilişkiyi kesmelerini onayladığını gösterdi.

Ama bugün değil. Bugün gidip Rosemary'yi görmem gerekiyor. Bagabond koltuktan kalkıp gardırobunun çoğunu oluşturan eski, kirli kıyafet yığınına ilerledi.

Kara kedi ve yavrulardan ikisi onu izlediler.

Hayır, siz burada kalıyorsunuz. Jack beni arayabilir. Üstelik siz ikiniz peşime takılmadan da Rosemary'nin bürosuna girmek yeterince zor. Bagabond dikkatini kaydırdı. Mavi ceket mi yoksa yeşil parka mı?

♠

Odada on üç siyah mum vardı. Yandıklarında, balmumu taze kan rengine bürünüyor, yanlardan akıyordu. Artık oda gri renge bürünmüş ve mumların ışığı sönmeye yüz tutmuştu.

"Saatin kaç olduğunun farkında mısın?"

Fortunato başını kaldırıp baktı. Veronica pembe pamuklu külodu ve yırtık tişörtüyle kollarını kavuşturmuş, başına dikilmişti. "Neredeyse şafak doğacak," dedi.

"Yatağa gelecek misin?" Kadın yana döndüğünde siyah dalgalı

saçları yüzüne dağıldı.

“Belki sonra. Öyle durma, göbeğin çıkıyor.”

“Tabii sensei.” Alaycılığı çocukçaydı. Birkaç dakika sonra Fortunato banyo kapısının kilitlendiğini duydu. Miranda’nın kızı olmasaydı onu haftalar önce sokağa atacağını düşündü.

Gerinip bir süre gökyüzünün doğusunda şekillenen bulutlara baktı. Sonra önündeki işe döndü.

Yerdeki beş köşeli yıldızı tatami ile kaplamış ve üzerlerine Hathor’un Aynası’nı yerleştirmişti. Ayna neredeyse otuz santimdi, tutamağın güneş diskiyle buluştuğu noktada tanrıçanın görüntüsü vardı. İnek boynuzları tanrıçayı ortaçağdan gelen bir soytarıya benzetiyordu. Pirinçten yapılmıştı. Yansıtıcı ön yüzeyi kehanet içindi, arka sır ise düşman saldırılarını geri püskürtmek için. Bunu Doğu Yakası’ndaki yaşlı bir hippiden almış ve dokuz büyük tanrı için son iki gününü aynayı ayinlerle temizleyerek geçirmişti.

Aylardır kendine Gökbilimci diyen, Fortunato’yla diğerleri Cloisters’daki inini darmadağın edene dek Mısır Masonları’nın engin ağını yöneten düşmanı dışında hiçbir şey düşünemiyordu. Uzaydan getirdiği kötücül şey kaçamasa da Gökbilimci kaçmıştı. Aylar süren sessizlik Fortunato’yu gitgide daha da korkutur olmuştu.

Doğmamış Ritüel, Abramelin’in Akrostişi, Kabala Küreleri, batı büyüsünün tamamı onu yarı yolda bırakmıştı. Gökbilimci’nin kendi sihrini ona karşı kullanmak zorundaydı. Fortunato’yu engellemek için koyduğu tüm engellere rağmen bir şekilde onu bulmak zorundaydı.

Mısır Büyüsü’nün sırrı -gerçek olanının, Gökbilimci’nin çarpık ve kanlı büyüsünün değil- hayvanlara olan hürmetinden yola çıkmaktı. Fortunato hayatının ilk yarısını Flarlem’de geçirmiş, parası yettiğinde şehrin merkezine gelmişti. Ona göre hayvanlar kaldırıma kaka yapan kanişlerle hayvanat bahçesinde asıllarının kötü birer karikatürü olarak uyuklayan zavallı yaratıklardan ibaretti. Onlardan ne hoşlanmış ne de onları anlamıştı.

Artık böyle bir tavır sergilemeye gücü yetmezdi. Veronica’nın kedisini daireye getirmesine izin vermişti. Film yıldızının anısına Liz adı takılmış, şişko, gri bir tekirdi. Şu anda da kedi üst üste kavuşturduğu bacaklarına yatmış uyuyordu. Pençelerini ipek sabahlığına geçirmişti. Kedinin ilkel değerler sistemi Mısır evrenine açılan bir kapıydı.

Fortunato aynayı aldı. Zihni neredeyse hazırdı. Aynadaki aksini

seyretti: Uzun bir surat, uykusuzluktan çamura dönmüş bir ten, korunan spermin Tantrik gücü olan rasa ile şişmiş bir alın. Yavaş yavaş yüz hatları eriyip yok olmaya başladı.

Banyodan gelen bir ses, bir iç çekme duydu ve konsantrasyonu bozuldu.

Ve sonra Gökbilimci yerine aynada Veronica'yı gördü. Külotu ayak bileklerine düşmüş, tuvalette oturuyordu. Sol elinde bir cep aynası, sağ elinde ise kırmızı çizgili bir pipet vardı. Başı yavaşça öne düştü ve yanağını omzuna dokundurdu.

Fortunato, Hathor'un Aynası'nı yere bıraktı. Uyuşturucu onu şaşırtmamıştı ama kızın onu burada, onun dairesinde kullanmasına şaşırmıştı. İtiraz eden kediyi kucağından kaldırdı ve banyoya gitti. Kilidi zihniyle açtı ve kapıyı tekmelediğinde Veronica'nın başı suçlu suçlu yukarı kalktı. "Hey," dedi.

"Pilini pırtını topla ve defol," dedi Fortunato.

"Sakinleş be adam, sadece kokain."

"Tanrı aşkına, karşında salak mı var senin? Kar[3] gördüğümde anlamam mı sanıyorsun? Ne zamandır bu boka sardın?"

Kız omuzlarını silkip aynayı ve pipeti açık duran çantaya attı. Ayağa kalktığında neredeyse takılıp düşüyordu ama son anda donunun ayaklarına dolandığını fark etti. Külotunu çekerken bir eliyle havlu askısına tutunarak dengesini korudu ve çantayı kapattı. "Bir iki ay," dedi. "Ama bağımlı değilim. Ara sıra kullanıyorum. Çekilir misin?"

Fortunato geçmesine izin verdi. "Derdin ne be senin? Kendine ne yaptığın umurunda değil mi?"

"Umurumda mı? Orospunun tekiyim, niye umurumda olsun?"

"Lanet olsun, orospu değil geyşasın!" Fortunato kızın ardından yatak odasına gitti. "Aklın çalışıyor ve klasın var ve…"

"Kıçımın geyşası," dedi kız yatağın ucuna çökerken. "Para için adam düzüyorum. Bu dibin de dibi işte."

Bir bacağını külotlu çorabın içine geçirirken baş parmağının uzun tırnağı çorabın sağ yanını oydan boya yırttı. "Sen bu geyşa saçmalığıyla kendini kandırmayı seviyor olabilirsin ama gerçek geyşalar para için düzüşmez. Sen pezevengin tekisin ve ben de bir orospuyum. Olay bu kadar bu işte."

Fortunato cevap veremeden birileri sertçe giriş kapısına vurdu. Koridordan paniklemiş ve gerginlik içinde cümleler duyuluyordu ama tehditkâr bir şey yoktu. Bekleyemeyecek bir şey değildi.

“Bağımlılara katlanamam,” dedi.

“Öyle mi? Güldürme beni. Ahırındaki kızların yarısı ara sıra da olsa en azından burunlarına çekiyor. Beş altısı iğne yapıyor. Hem de nasıl!”

“Kim? Yoksa Caroline…”

“Yok, pek değerli Caroline’ın düzgün kızdır. Öyle olmasa da bileceğinden değil ya. Ne haltlar döndüğünden haberin bile yok.”

“Sana inanmıyorum. Ben…”

Ön taraftaki odada bir yırtılma sesi duyuldu ve kapı açıldı. Brennan adında bir adam kapıdan içeri girdi, bir elinde plastik bir şerit vardı. Diğerindeyse epeyce büyük bir ataşe çantası.

Fortunato çantanın içinde parçalarına ayrılmış bir avcı oku ve geniş başlıklı oklar olduğunu biliyordu.

“Fortunato,” dedi, “Özür dilerim ama…” Gözleri tişörtünü sıyırıp çıkaran ve göğüslerini ellerine alan Veronica’ya kaydı.

“Selam,” dedi kız. “Beni düzmek ister misin? Karşılığında para vermen yeter.” Başparmaklarıyla göğüs uçlarını okşadı ve dudaklarını yaladı. “Kaç paran var? İki dolar? Bir buçuk?” Kızın gözlerinden yaşlar döküldü ve bir burun deliğinden sümük aktı.

“Kes sesini,” dedi Fortunato. “Çeneni kapa.”

“Neden beni tokatlamıyorsun?” dedi kız. “Pezevenk dediğin öyle yapmaz mı?”

Fortunato, Brennan’a baktı. “Belki sonra gelsen daha iyi olur,” dedi.

“Bekleyebilir mi bilmiyorum,” dedi Brennan. “Gökbilimci hakkında.”

[1] Kién Phúc (12 Şubat 1869 - 31 Temmuz 1884) Vietnamlı Nguyen Hanedanının 7. hükümdarı olarak 8 aydan kısa bir süre tahtta kalan çocuk imparatoru. -ç.n.

[2] Krugerrand Güney Afrika, Akçaağaç Yaprağı ise Kanada darphanelerinin bastığı altın paralardır. -ç.n.

[3] Argoda eroin. -ç.n.

İkinci Bölüm

07.00

Port Authority Terminali'ne geldiğinde Jack elektrikli tamirat arabasını almış olmayı ve trenlerle sek sek oynaya oynaya şehre gitmeyi istedi. Aman neyse ne, diye düşündü belediye istasyonunun yolcu katlarına inen merdivenlerde ilerlerken. Bugün tatildi. İş düşünmek istemiyordu. En çok yapmak istediği şey tüm giysilerini yıkayıp yeni Stephen King romanı *Yamyamlar*'dan[4] birkaç bölüm okuyabilmekti. Belki bir de Bagabond ve kedilerle Central Park'ta dolanıp ucuz sosislilerden yemek.

Ama sonra şehrin yukarısına giden 7. Cadde treni tiz bir sesle perona girdi ve trene binmek iyi bir fikir gibi göründü. Tren Tribeca, The Village ve Chelsea'den yukarı doğru hızla yol alırken Jack lekeli camlardan şehrin bir tatil gününe göre, en azından bu kadar erken bir saat için fazlasıyla kalabalık göründüğünü fark etti.

Times Meydanı'nda inip 42. Cadde'nin altındaki karolarla döşenmiş tünellerden yürürken trafik polisinin iğrenerek ortağına "Sen bir de yukarılara bak hele. Lauderlade'deki bahar tatili ile Bronx Hayvanat Bahçesi arasında bir şeye benziyor." dediğini duydu.

Jack sekizinci caddede hava almak için yukarı çıktığında sabah sabah dökülen dezenfektanın keskin kokusu kusmuk kokularını zar zor bastırıyordu. Caddedeki insan güruhu Jack'e mesai başlangıcı kadar kalabalık gelmişti. Tek fark, yaş ortalamasının epey genç oluşuydu, gri takım elbiseler yerlerini cafcaflı kıyafetlere bırakmıştı.

Jack kasıla kasıla yürüyen bir grup ergen oğlanla karşı karşıya gelmektense kaldırımdan indi, görünüşe göre normallerdi. Kafalarına devasa strafor başlıklar geçirmişlerdi. Şapkalarından dokunaçlar, salyalı ağızlar, boynuzlar, eriyen gözler, kesik bacaklar ve türlü türlü başka, iştah kapatıcı organlar sarkıyor, giyenlerin hareketleri ile beraber salınıp titreşiyorlardı.

Oğlanlardan biri başparmaklarını elmacık kemiklerine koyup yanından geçene "Öcüü!" diye haykırdı. "Biz mutantçıklar çok

fenayız ya!” Arkadaşları anırır gibi güldü.

Bir sokak sonra Jack şapkaları satan seyyar satıcıyı gördü.

“Hey!” dedi tacir. “Gel, gel. Öyleymiş gibi görünmek için illa da bir joker olman gerekmez. Şans yüzüne güldü, bugün onlardan biri gibi davranabilirsin. İster misin?”

Jack tek kelime etmeden başını iki yana salladı, elinin tersini kaşıdı ve yürüyüp gitti.

“Hey!” diye bağırdı satıcı bir başka muhtemel müşteriye. “Bir günlüğüne joker ol! Yarın kendin olmaya dönebilirsin.”

Jack başını iki yana salladı. Bunalımda kalmaya devam etmeli miydi yoksa dönüp satıcının kafasını mı koparmalıydı karar veremiyordu. Saatine baktı. Yediye beş vardı. Otobüs gelmiş olmalıydı. Seyyar satıcının hayatı geçici olarak kurtulmuştu.

Port Authority binası soğuk, gri Manhattan sabahında yükselen daha koyu gri, hantal bir binaydı. Jack insan trafiğinin binaya girmekten çok çıktığını fark etti. Bu ona A Caddesi’ndeki dairenin böcek ilaçlamacılar kimyasal bombalarını attıktan sonraki halini anımsattı, hamamböceği sürüleri bulabildikleri her delikten dışarı çıkıyordu.

Ana kapılardan birinden içeri girerken “Hey taksi ister misin? Otobüse götüreyim mi?” diye yolunu kesen adamı görmezden geldi. İçerideki dükkânların çoğunun vitrini kapalı içi karanlıktı ama büfeler tıklım tıkıştı. Tekrar saatine baktı. 07.02. Normalde durup, harika ve müziksel bir Rube Goldberg makinesi[5] içeren cam bir kutu olan şu devasa “42. Cadde Dönmedolabı” isimli kinetik heykeli incelerdi ama zamanı yoktu. Hem de hiç yoktu.

Geliş panosunu kontrol etti. Beklediği otobüs üç kat yukarıdaki bir perona geliyordu. Merde! Asansörler bozulmuştu. Yaya trafiğinin çoğunluğu aşağı iniyordu. Jack düz merdivenlerden yukarı çıktı. Kendini akıntıya karşı yüzen bir somon balığı gibi hissediyordu.

Gelen insan dalgasının çok azı Manhattan’a otobüsle gelen sıradan insanlara benziyordu. Çoğu ya turistti -Jack bu kadar çok insanın tek bir bayram için Manhattan’a gelmesinin nasıl olup da mümkün olabildiğini merak etti- ya da jokerdi. Jack yorgun argın, sıradan insanların merdivenlerdeki sıkışıklık yüzünden jokerlerle istemedikleri kadar yakın durmak zorunda kaldıklarını fark etti. Birileri onu dirsekleyip canını yaktığında düşüncelere dalma zamanı sonra erdi. Üçüncü kata gelip de aşağı inen kalabalıktan

sıyrıldığında Özgürlük Heykeli'nin tepesine çıkmışçasına yorulmuştu.

Acelesi olan biri sırtını dürtükledi. "Dikkat etsene hıyar," dedi adam umarsızca, yüzüne bile bakmadan.

Jack aradığı kapıyı buldu. Alan hınca hınç doluydu. Görünen o ki en az yarım düzine otobüs aynı anda yolcu indiriyorlardı. Oradan oraya gezinen sürünün içine daldı ve aradığı perona doğru ilerledi. Bu arada durup bir düzine rahibeye yol verdi. Kayış gibi cildi ve üst dudağından kocaman köpek dişleri sarkan dev bir joker, rahibelerin arasından geçmeye çalışıyordu. "Eee, haydi yürüyün penguenler!" diye bağırdı joker. Avucunda stigmata[6] yaraları gibi köpekyavrularmınkine benzeyen kocaman yuvarlak kahverengi gözleri olan başka bir joker alındığını söyledi. Atışma kızışacak gibi görünüyordu. Doğal olarak etraflarında izleyicilerden oluşan yoğun bir kalabalık toplandı.

Jack kitleyi geçmeyi denedi. Sıradan birine çarptı ve geri püskürtüldü. "Pardon!"

Sıradan adam 1.80 boyundaydı ve kaslıydı. "Defol!"

Ve Jack onu gördü. Cordelia'ydı. Onu daha önce hiç görmemesine rağmen adı gibi emindi. Elouette geçen yılbaşında resimlerini göndermişti ama fotoğraflar kızın hakkını veremiyordu. Cordelia'ya bakan Jack sanki otuz yıl önceki kız kardeşini seyreder gibiydi. Yeğeni kot pantolon ve bir eşofman üstü giymişti. Soluk kırmızı eşofmanın üzerinde sarı harflerle FERRIC JAGGER yazıyordu. Jack, metal gruplarına hakim olmamasına rağmen ismi tanıdı. Şimşekler, bir kılıç ve svastikaya benzer bir şeyden oluşan amblemi de tanımıştı.

Cordelia on metre kadar uzağındaydı, bir yanından inen yolculardan oluşan yoğun bir insan seli akıyordu. Bir elinde yıpranmış, çiçekli bir bavul, diğerindeyse deri bir el çantası vardı. Uzun, sürüngen gibi, pahalı kıyafetler içindeki bir İspanyol, bavulu taşımasına yardım etmeye çalışıyordu. Jack, mor çizgili takım elbiseyle kürk manto giyen, Fedora[7] şapka takmış yabancıdan içgüdüsel olarak şüphelendi. Manto bebek su samurundan yapılmış gibiydi.

"Hey!" diye bağırdı Jack. "Cordelia! Buraya! Benim, Jack!"

Kız belli ki onu duymamıştı. Jack sanki bir film seyreder gibiydi, yalnız ekranın yanlış tarafında kalmıştı. Cordelia'nın dikkatini çekemiyordu. Terminalin gürültüsü, otobüslerin motor sesi,

kalabalığın uğultusu derken sözcüklerinin duyulması olanaksızdı.

Adam kızın bavulunu aldı. Jack çaresizce bağırdı. Cordelia gülümsedi. Sonra adam kızın kolunu tutup onu yan çıkışa yönlendirdi.

“Hayır!” Jack o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki Cordelia bile dönüp baktı. Sonra bir anlığına şaşkın şaşkın bakıp döndü ve refakatçisinin ardından çıkışa yöneldi.

Jack bir küfür mırıldandı ve yoluna çıkan insanları itip kakarak bekleme alanını geçmeye çalıştı. Rahibeler, jokerler, serseriler, evsizler… Umurunda değildi. En azından, bir Vosvos’un şekli ve yarı kütlesine sahip bir jokerin gövdesine çarpana kadar.

“Bir yere mi gidiyordun?” diye sordu joker.

“Evet,” dedi Jack geçmeye çalışarak.

“Ta Santa Fe’den bunun için geldim. Duydum ki hep kaba olurmuşsunuz.”

“Kusura bakma,” dedi Jack. “Piç kurusu pezevengin teki onu götürmeden önce yeğenime yetişmem lâzım.”

Joker uzun bir süre ona baktı. “Anladım,” dedi. “Televizyondaki gibi değil mi?”

Yolundan çekilince Jack de büyük bir dağın etrafından dolaşıyormuş gibi jokeri aşıp koşmaya devam etti.

Cordelia gitmişti bile. Ona refakat eden tuhaf kılıklı herif de öyle. Jack ikisinin geçtiğini düşündüğü çıkışa vardı. Yüzlerce insanı, daha doğrusu başlarının arkasını görebiliyordu ama hiçbiri yeğenine benzemiyordu. Bir anlığına tereddüt etti. Bu şehirde sekiz milyon insan vardı. Vahşi Kart Günü için kaç turistin ve jokerin dünyanın dört bir yanından buraya üşüştüğünü tahmin bile edemiyordu. Muhtemelen milyonlarcası daha. Ama onun bulması gereken Lousianna kırlarından gelmiş on altı yaşında bir genç kızdı.

İçgüdüleriyle davrandı. Düşünmeden asansörlere doğru ilerledi. Belki adamla Cordelia terminalden çıkamadan onlara yetişebilirdi. Yetişemezse sokak sokak arayacaktı.

Kız kardeşine ne diyeceğini düşünmek bile istemiyordu.

♣

Spector uyumamıştı. Başucundaki sehpadan bir kutu dolusu ilacı alıp çöpe attı. Daha güçlü bir şeyler bulması gerekecekti. Ağrı hep oradaydı, köhne bir barın bayat kokusu gibi.

Spector doğruldu ve yavaşça nefes aldı. Sabahın erken saatlerindeki ışık dairesini normalden daha da soluk gösteriyordu. Daireyi rehin dükkânlarından ve ikinci elcilerden bulduğu çer çöple döşemişti.

Telefon çaldı.

“Alo.”

“Bay Spector?” Seste Boston’a has bir tını vardı. Spector arayanı tanıyamamıştı.

“Benim. Kiminle görüşüyorum?”

“Şimdilik adım önemli değil.”

“Ya.” Demek ketumu oynayacaktı. Çoğu kişi öyle yapardı zaten. “Pekâlâ, neden arıyorsun? Ne istiyorsun?”

“Ortak bir tanıdığımız, Gruber, bazı eşsiz yetenekleriniz olduğundan bahsetti. Bir müşterim sizi serbest çalışanı olarak kullanmak istiyor.”

Spector ensesini kaşıdı. “Sanırım ne demek istediğini anladım. Bu bir çeşit tuzaksa kendini ölmüş bil. Yok eğer değilse sana pahalıya mal olur.”

“Elbette. Belki de Gölge Yumruk Cemiyeti’ni duymuşsunuzdur? Bu örgüte bağlı çalışmak sizin için çok kârlı olabilir. Ancak tedbirli davranmak gerekiyor, önce bir deneme yapılmalı. Bu sabah dersek çok mu erken olur?”

Fısıltılara bakılırsa Gölge Yumruk Cemiyeti şehrin yeni isimsiz suç patronu tarafından yönetiliyordu. Eski çete liderlerine epey yüklenmişlerdi. Spector ufukta görünen kan banyosunda evindeymişçesine rahat edecekti.

“Yapacak başka bir işim yok. Aklınızda kim var?”

“Bu bizim için mühim değil.” Adam durakladı. “Bay Gruber sizin hakkınızda epey şey biliyor ve pek de sır tutan bir tip değil.”

“Bana uyar.”

“Saat on bir buçukta Times Meydanı’nda olun. Eğer ihtiyaçlarımıza uygun olduğunuzu düşünürsek sizinle orada temasa geçeceğiz.”

“Paradan haber ver.” Spector telefonun öbür ucunda bir cızırtı duydu.

“Pazarlık daha sonra yapılacak. Şimdi izin verirseniz ilgilenmem gereken başka bir iş var. Hoşça kalın Bay Spector.”

Spector ahizeyi yerine koydu. Gülümsedi. Gruber çok sevdiği bir tip değildi. Ürünlerini hep pahalıya satardı. Açgözlü bir aracıyı

öldürmek kamu hizmeti sayılırdı.

Çıplak halde banyoya yürüdü ve aynada kendine baktı. Tel tel olmuş kahverengi saçlarını yıkaması gerekirdi ve bıyığı üst dudağını kaplamıştı. Bunun dışında tıpkı öldüğü günkü gibi görünüyordu. Tachyon'un onu dirilttiği gün. Spector ölümsüz olup olmadığını merak etti. O anda umurunda değildi. Dilini çıkardı. Aynadaki yansıması çıkarmadı. Ona gülümsedi.

"Endişelenme Denise," dedi yansıma. "Hâlâ ölebilirsin." Sonra da kahkaha attı.

Spector yatak odasına döndü. Hava soğuktu. Yüksek, çatır çatır bir gürültü vardı. Spector oturma odasına koştu. Yatak odasının kapısı yüzüne çarptı. Ozon kokusu aldı.

"Haydi ama Ecel. Sadece sohbet etmek istiyorum." Spector şimdi sesi tanımıştı. Döndü. Gökbilimci'nin yansıttığı görüntüsü yatakta oturuyordu. Belinden insan saçıyla bağlanmış siyah bir cüppe giyiyordu. Sakat bedeni her zamankinden daha dik duruyordu ki bu da güçlerinin yerine geldiğini gösteriyordu.

Her tarafı kanla kaplıydı.

"Ne istiyorsun?" Spector korkmuştu. Gökbilimci onun gücünün işlemediği ender insanlardan biriydi.

"Bugün günlerden ne, biliyor musun?"

"Vahşi Kart Günü. Bunu çocuklar bile biliyor." Spector yerden fitilli kadifeden kahverengi bir pantolon aldı.

"Evet. Ama aynı zamanda bugün bambaşka bir gün. Mahşer Günü." Gökbilimci ellerini kavuşturdu.

"Mahşer Günü mü?" Spector pantolonu giydi. "Neden bahsediyorsun?"

"Planımı mahveden o piçlerden. Gerçek kaderimizle aramıza girdiler. Dünyaya hükmetmemizi engellediler." Gökbilimci'nin gözleri parladı. Gözlerinde, Spector'ın bile daha önce rastlamadığı bir delilik vardı.

"Ama başka dünyalar var. Bu dünya ise, yoluma çıkan piçlere savurduğum elveda salvosunu uzun süre unutamayacak."

"Kaplumbağa, Tachyon, Fortunato. Onların mı peşine düşeceksin?" Spector yavaşça alkış tuttu. "Aferin sana."

"Gün sona ermeden ölecekler. Ve sen, benim tatlı Ecel'im, bana yardım edeceksin."

"Hadi be oradan. Daha önce kirli işlerini yaptım ama artık yapmayacağım. Beni sik gibi ortada bıraktın ve sana ikinci bir şans

tanımayacağım.”

“Seni öldürmek istemiyorum, o yüzden fikrini değiştirmen için bir şans veriyorum.”

Gökbilimci’nin etrafında gökkuşağından renkler dönmeye başladı.

“Siktir git.” Spector yumruğunu salladı. “Beni bir daha kandıramayacaksın.”

“Öyle mi? O zaman korkarım senin de sonun ceset torbası olacak. Tıpkı diğerleri gibi.” Gökbilimci bir çakalın kafasına dönüştü ve ağzını açınca halı kaplı zemine kapkara kan akmaya başladı. Gökbilimci uluyordu. Sesi binayı salladı.

Spector ise kulaklarını tutarak yere yığıldı.

Fortunato, Caroline’ı arayıp Veronica’yı almasını istedi. Annesinin evine, eskort servisinin resmi adresine götürebilirdi. Caroline’la birlikte aşağı yukarı bir düzine kadar daha kadın orada yaşıyordu. Veronica’yı aceleyle giydirdi ve salondaki koltukta kendi halinde otururken bıraktı.

“İyi olacak mı?” diye sordu Brennan.

“Şüpheliyim.”

“Söylemesi bana düşmez ama biraz sert davranmadın mı?”

“Ne yaptığımı biliyorum,” dedi Fortunato.

“Elbette,” diye cevapladı Brennan. “Bilmediğini söylemedim ki.”

Birkaç dakika boyunca ayakta dikilip birbirlerini tarttılar.

Brennan, Çiftçi olarak New York’taki kostümlü intikamcılar arasında Fortıınato’nun güvendiği tek kişiydi. Bunun bir sebebi de Brennan’ın hâlâ insan olmasıydı, vahşi kart virüsünden etkilenmemişti. Bir sebebi de onunla birlikte, insanların Sürü dediği uzaylı yaratığın içinde çok sağlam badireler atlatmış olmasıydı.

Gökbilimci ona TIAMAT demişti ve Şakti dediği aleti yaratığı dünyaya çekmek için kullanmıştı. Fortunato aleti kendi elleriyle parçalamış ama çok geç kalmıştı. Yaratık çoktan gelmiş ve dünyanın dört bir yanında yüz binlerce insan onun yüzünden ölmüştü.

“Gökbilimci’den ne haber?” dedi Fortunato.

“Mors denen adamı tanıyor musun? Gazeteci Jube’u?”

Fortunato omuz silkti. “Galiba birkaç kere rastladım.”

“Bu sabahın erken saatlerinde Gökbilimci’yi Jokerkent’te

görmüş. Chrysalis'e söylemiş. O da bana söyledi."

"Sana ne kadara mal oldu?"

"Hiç. Biliyorum hiç ona göre değil. Ama Chrysalis bile heriften korkuyor."

"Bu Mors, Gökbilimci'yi nereden biliyormuş?"

"Bilmem."

"Yani elimizde güvenilmez bir tanıktan kulaktan kulağa gelen bir rapor ve soğumuş bir iz var."

"Bir sakinleş be adam. Telefon etmeyi denedim ama telefonun bağlanmamış. Bu benim savaşım değil, sadece sana yardım etmeye geldim."

Fortunato, Hathor'un Aynası'na baktı. Aynayı kutsamak ve sonra da yeniden denemek için yeteri kadar odaklanmak tüm gününü alabilirdi. Bu arada Gökbilimci deliğinden çıktıysa başları belada demekti.

"Peki, tamam. Şu işi bir halledeyim de gidip bakalım."

Fortunato sokak kıyafetlerini giyene kadar Caroline geldi. Kısa, düğüm düğüm saçlarına, eski kazağına ve kot pantolonuna rağmen Fortunato kadını arzuluyordu.

Caroline, Fortunato'nun onunla ilk seviştiği zamanki gibi, yedi yıl öncesindeki gibi görünüyordu. Bir çocuğun yüzü ve her bir kasını ayrı kontrol edebildiği biçimli, enerjik bir vücudu vardı. Fortunato bütün kadınlarını severdi ama Caroline özeldi. Ona öğretebileceği her şeyi öğretmişti, -görgü, yabancı dil, aşçılık, masaj- ama ruhu hiçbir zaman kırılmamıştı. Fortunato asla onun sahibi olamamıştı ve belki de sırf bu yüzden Caroline ona yatakta herhangi birinden çok daha fazla zevk veriyordu.

İçeri girerken kadını hızlıca öptü. Onu yatağa atıp Tantrik gücünden vermesini diledi. Ama vakit yoktu.

"Kızı ne yapmak istersin?" diye sordu Caroline.

"Bu akşama bir randevusu var mı?"

"Bugün Vahşi Kart Günü. Herkesin bir randevusu var. Benimki gece yarısı gibi biter ve erken gelirsem bir tur daha çıkmak zorunda kalabilirim."

"Ona dikkat et. İyi görünüyorsa çıkmasına izin ver. Ama daha fazla uyuşturucu almasın. Ne yapacağımıza sonra karar vereceğim."

Kadın Çiftçi'ye baktı. "Bir sorun mu var?"

"Dert edeceğin bir şey değil. Seni sonra ararım." Kadını tekrar öptü ve Caroline, Veronica'yı aşağıda bekleyen taksiye götürürken

onları seyretti. Sonra Brennan'a baktı ve "Haydi gidelim," dedi.

"Bu bir ıstakoz mu ne?" diye sordu Gills. Elindeki ıstakozu Hiram'ın incelemesi için kaldırdığında hayvan hafifçe kıskaçlarını hareket ettirdi. Kıskaçlar bantla birbirine bağlanmıştı ve sert, yeşil kabuğundan yer yer yosunlar sarkıyordu.

"Dikkate değer bir ıstakoz," diye onayladı Hiram Worchester. "Hepsi bu kadar büyük mü?"

"Bu küçüklerinden biri," dedi Gills. Jokerin benekli yeşil bir derisi ve yanaklarında güldüğünde açılıp altlarındaki kırmızı eti gösteren solungaç yarıkları vardı. Solungaçlar tabii ki bir işe yaramıyordu yoksa yaşlı balıkçı bir joker yerine as olurdu.

Dışarıda Fulton Sokağı'nda şafak söküyordu ama balık pazarı daha şimdiden kalabalıktı. Balıkçılar ve alıcılar fiyat pazarlığı yapıyor, soğuk hava tırları mal yüklüyor, ekip arkadaşları birbirine küfrediyor ve beyaz önlüklü adamlar kaldırımlarda fıçı yuvarlıyordu. Balık kokusu bir parfüm gibi havada asılı duruyordu.

Hiram Worchester gece kuşu olmakla övünürdü ve günün çoğunu uyuyarak geçirirdi. Ama bugün alelade bir gün değildi. Bugün Vahşi Kart Günü'ydü. Bugün restoranını kapatır ve şehrin aslarına özel, artık geleneksel olmuş, kapalı bir parti verirdi. Ve özel günler özel bir özveri isterdi. Hava hâlâ karanlıkken yataktan çıkmak gibi.

Gills dönüp ıstakozu fıçısına yerleştirdi. "Başka bir tane görmek ister misin?" diye sorarken bir tomar yosunu eliyle ittirip Hiram'ın bakması için ikinci bir ıstakoz çıkardı. İlkinden daha büyük ve canlıydı. Kıskaçlarını hırsla oynatıyordu. "Bak nasıl da tekmeliyor!" dedi Gills, "Taze mi taze."

Hiram gülümseyince maça şeklindeki kara sakalının arasından beyaz dişleri belirdi. Yüksek Aslar'da servis edilen yemekler konusunda çok seçici davranırdı. Hele ki Vahşi Kart Partisi olunca çok daha fazla titizlenecekti.

"Beni asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun," dedi Hiram. "Bunlar gayet iyi olur. On birde teslim edersin herhalde?"

Gills başını evet anlamında salladı. Istakoz kıskaçlarını Hiram'a salladı ve ekşi ekşi baktı. Kim bilir belki de kaderini anlamıştı. Gills onu fıçıya geri koydu.

"Michael nasıl?" diye sordu Hiram. "Hâlâ Dartmouth'ta mı?"

“Oraya bayılıyor,” diye cevap verdi Gills. “Bu yıl birinci sınıfa başlayacak ve şimdiden bana işimi nasıl idare edeceğimi söylüyor.” Fıçının kapağını kapadı. “Kaç tane istiyorsun?”

Hiram her biri bir sevgili, eş ya da konuk getirecek seksen küsur as ile birlikte ortalama yüz elli kişiyi doyurmayı bekliyordu. Elbette ıstakoz tek antre olmayacaktı. Gecelerin gecesinde bile Hiram konuklarına seçenekler sunardı. Planladığı üç alternatif vardı ama şu ıstakozlar öylesine harika görünüyorlardı ki muhtemelen en popüler tercih olacaklardı ve çok olması az olmasına yeğdi. O sırada ardındaki kapı çaldı. Zilin çalışı duyuldu.

“Sanırım altmış,” dedi Hiram ama sonra Gills’in artık onu dinlemediğini fark etti. Jokerin fazla büyük gözleri kapıya dikilmişti. Hiram döndü.

Üç kişilerdi. Ceketleri koyu yeşil deridendi. İkisi normal görünüyordu. Biri zar zor bir buçuk metre kadardı, dar bir yüzü vardı ve havasından geçilmiyordu. İkincisi uzun, inceydi, sert bira göbeği kafataslı kemer tokasından aşağı dökülüyordu. Saçlarını kazıtmıştı. Liderleri belirgin bir biçimde jokerdi. Kalın, kola dibi gibi camı olan bir monokldan bakan tek gözüyle bir tepegöz. Bu çok tuhaftı, jokerler ve normaller genelde birlikte takılmazlardı.

Tepegöz ceketinin cebinden bir zincir çıkardı ve yumruğunun etrafına sarmaya başladı. Diğer ikisi Gills’in dükkânının asıl sahipleri kendileriymiş gibi etrafı karıştırıyorlardı.

Biri, ağır, sert burunlu botlarıyla yerdeki talaşı tekmelemeye başladı.

“Affedersiniz,” dedi Gills. “Ben… Ben… Şimdi geliyorum.” Tepegöze doğru yaklaşıp Hiram’ı olduğu yerde bıraktı. Odanın öbür ucunda, Gills’in iki çalışanı baş başa verip fısıldaşmaya başladılar. Çelimsiz bir joker olan üçüncüsü süpürgeyle odanın yerlerindeki talaşları süpürmeyi bırakıp arka kapıya doğru seğirtti.

Gills tepegözlere sitem ediyor, geniş perdeli ellerini hızla hareket ettirirken alçak bir sesle açıklamalar yapıyordu. Genç olanı, başını eğip tek gözüyle buz gibi soğuk, boş bir bakışla onu süzdü. Gills onunla konuşurken zinciri eline sarmaya devam ediyordu.

Hiram kaşlarını çatıp tezgâhtan uzaklaştı. Sorun çıkacaktı ama bu onun meselesi değildi, o bu günü düşünmek zorundaydı. Talaş kaplı koridordan geçerek taze ton balığı sevkıyatını denetledi. Dev balıklar, ham ahşap kasaların içine üst üste yığılmış, cam gibi gözlerini ona dikmişlerdi.

Tütsülenmiş ton balığı, diye düşündü. Gelen ilhamla yüzü aydınlandı. LaBarre, söz konusu Kajun mutfağı olunca bir dâhiydi. Bu gece için olmazdı tabii, mönü haftalar öncesinden belirlenmişti. Ama tütsülenmiş ton balığı, restoranın mönüsüne harikulade bir katkı olacaktı.

"Bana maval okuma," dedi tepegöz odanın diğer ucunda. "Bunu bir hafta önce düşünecektin."

"Lütfen," dedi Gills ince, ürkek bir sesle. "Sadece birkaç gün daha…"

Tepegöz botlu ayaklarından birini balık fıçılarından birinin üzerine koydu ve umarsızca tekmeleyip içindeki balıkların kokularıyla birlikte odaya dökülmesine sebep oldu.

Alabalıklar ortalığa saçıldı.

"Lütfen, yapmayın," diye tekrarladı Gills. Çalışanları ortadan kaybolmuştu.

Hiram dönüp onlara doğru yürüdü, ellerini kayıtsızca paltosunun cebine sokmuştu. Öylesine devasa bir adam için şaşırtıcı derecede hızlı hareket ediyordu.

"Affedersiniz," dedi tepegöze, "Bir sorun mu var?"

Genç joker, zaten küçük bir adamken omurgasındaki eğrilik yüzünden iyice ufalan Gills'in üzerinde bir kule gibi dikiliyordu. Ama Hiram Worchester başka bir meseleydi. 1.90'lık boyunun yanı sıra beline şöyle bir bakanların yüz kırk beş kilo olduğunu tahmin edeceği bir gövdesi vardı. Çoğunlukla yüz altmış kilo kadar hatalı olurlardı ama bu başka bir hikâyeydi. Tepegöz kalın gözlüğünün ardından Hiram'a baktı ve pis pis sırıttı. "Hey Gills," dedi, "Ne zamandır balina satıyorsun?"

Kapının yanında dikilen, aynı anda hem sıkılmış hem de tehlikeli gibi görünmeye çalışan çete arkadaşları yaklaştılar.

"Bak bak, burada sikik bir Goodyear Zeplin'i[8] varmış," dedi kısa boylu olanı.

"Lütfen Hiram," dedi Gills bir eliyle nazikçe Hiram'ın koluna dokunarak. "Sağ ol ama… Her şey yolunda. Bu gençler… Eee… Michael'ın arkadaşları."

"Michael'ın arkadaşlarıyla tanışmak benim için her zaman bir zevktir," dedi Hiram tepegöze bakarak. "Gerçi çok şaşırdım. Michael her zaman edepli bir gençti. Arkadaşları öyle değilmiş. Biliyorsunuz, Gills'in sırtı sakat. Şu devirdiğiniz balık fıçısını temizlemeniz şart."

Gills'in yüzü olduğundan daha da yeşil görünüyordu. "Ben hallederim," dedi. "Chip'le Jim yaparlar. Sen dert etme."

"Neden çekip gitmiyorsun kıçımın beyzadesi?" dedi tepegöz. Kısa boylu oğlana baktı. "Cheech, beyzadeye kapıyı aç. Yardım et de koca götünü kapıdan geçirebilsin." Cheech bir adım geri atıp kapıyı açtı.

"Gills," dedi Hiram. "Galiba en son şu muhteşem ıstakozların teslimatını konuşuyorduk."

Kafası tıraşlı, uzun boylu çocuk ilk kez ağzını açtı. "İnlet onu Göz," dedi davudi bir sesle, "Gitmesine izin vermeden önce iyice bir inlesin."

Hiram Worchester ona samimi bir tatsızlıkla ve gerçekte hissetmediği bir sakinlikle baktı. Bu tür işlerden nefret ederdi ama bazen başka şansı olmuyordu.

"Beni korkutmaya çalışıyorsun ama sadece sinirlendiriyorsun. Michael'ın gerçek arkadaşları olduğunuzdan şüpheliyim. Bu iş zıvanadan çıkıp sizlere bir zarar gelmeden önce gitseniz iyi olur."

Hep birlikte güldüler. "Lex," dedi Göz, dazlak olana, "burası çok sıcak be. Terledim. Biraz temiz hava iyi gelir."

"Şimdi serinletirim," dedi Lex. Etrafına bakınıp iki eliyle küçük bir fıçıyı kavrayıp başının üzerine kaldırdı ve kolaylıkla, tek bir güçlü hareketle Fulton Caddesi'ne bakan geniş pencerenin önüne geldi.

Hiram Worchester ellerini ceplerinden çıkardı. Yan tarafına sarkan sağ elini yumruk yapmıştı. Anlamsız, küçük bir tik olduğunu biliyordu, eli değil zihni yapıyordu bunu ve vahşi kart gücü gibi bu da onun bir parçasıydı. Bir an için, fıçının etrafında dalgalanan yerçekimini tıpkı bir yaz günü sıcak asfalttan yükselen ısı dalgaları gibi açıkça gördü. Sonra Lex sendeledi, elleri büküldü ve yüz elli kilo çeken bir fıçı tuzlanmış morina balığı başından aşağı dökülüverdi. Ayakları yerden kesildi ve yere düştü. Fıçının tahtaları çatırdayarak Lex'i balıkların altında gömülü bıraktı. Çok, çok ağır balıkların.

Arkadaşları ne olup bittiğini anlayamadan bakakaldı. Hiram hızla Gills'in önüne dikilip balıkçıyı yolundan çekti. "Git, polisi ara," dedi. Gills arkaya doğru ilerledi.

Kısa boylu olan, Cheech, Lex'i parçalanmış fıçının altından çıkarmaya çalıştı. Göründüğünden zordu. Tepegöz içini çekip Hiram'a keskin bir bakış attı. "Sen yaptın," deyiverdi. "Sen

Şişmanadam'sın."

"O lakaptan iğreniyorum," dedi Hiram. Yumruğunu sıktı ve Göz'ün gözlüğü ağırlaştı. Burnundan düşüp yere çarparak parçalandı. Tepegöz çığlık çığlığa küfrü basarak zincir dolanmış yumruğunu Hiram'ın göbeğine nişanladı. Hiram kaçtı. Göründüğünden çok daha çevikti, kütlesi değişiyordu ama ağırlığını yıllardır on dört kiloda tutuyordu. Göz bağırarak arkasından geldi. Hiram geri çekildi, her adımda yumruğunu sıkıyor, jokeri daha da ağırlaştırıyordu. En sonunda jokerin bacakları dayanamayarak büküldü ve inleyerek olduğu yere yığıldı.

Cheech en son harekete geçendi. "Siktiğimin ası," dedi. Avuçlarını dümdüz öne uzattı, bir tür karate veya kung fu hareketi yapıyordu. Sıçradığında metal botu Hiram'ın başına nişanlanmıştı.

Hiram kendini talaş kaplı yere attı. Cheech, bir an öncesinden çok daha hafif bir ağırlıkla üzerinden uçup gitti, hızla ve sertçe duvara tosladı. Yere düştü, yuvarlandı, ayaklanmaya çalıştı ama ayağa kalkamayacak kadar ağırdı.

Hiram ayağa kalkıp ceketine bulaşan talaşları silkeledi. Darmadağın olmuştu. Yüksek Aslar'a gitmeden önce eve uğrayıp üstünü değiştirmesi gerekiyordu. Gills ona yanaşıp başını salladı.

"Polisi çağırdın mı?" diye sordu Hiram.

Yaşlı adam başını evet anlamında salladı.

"İyi. Biliyorsun, yerçekimindeki bozulma geçici. Polis gelene kadar onları yere çivilerim ama benden çok şey götürür." Kaşlarını çattı. "Üstelik onlar için de sağlıklı olmaz. O kadar ağırlık kalbe fena basınç uygular."

Hiram altın Rolex saatine baktı. Yedi buçuğu geçmişti. "Yüksek Aslar'a gitmem lâzım. Kahretsin, bu saçmalığa hiç gerek yoktu, en azından bugün. Polis ne zaman…"

Gills onun sözünü kesti. "Git. Sadece git." Koca adamı maharetli ellerle ittirdi. "Ben hallederim Hiram. Lütfen git."

"Polis ifade vermemi isteyecektir," dedi Hiram.

"Hayır," dedi Gills. "Ben halledeceğim dedim. Hiram, niyetinin iyi olduğunu biliyorum ama… Yani… Neyse, anlayamazsın. Suçlamada bulunamam. Lütfen git. Bu işe karışmasan daha iyi."

"Ciddi olamazsın!" dedi Hiram. "Bu hıyarlar.."

"Benim meselem," diye cümleyi tamamladı Gills onun yerine. "Lütfen, senden bir dost olarak rica ediyorum. Bu işe karışma. Git. Istakozlar bugün gelecek, hem de en iyileri, söz veriyorum."

“Ama…”

“Git!” diye ısrar etti Gills.

♠

Adamın sert inlemeleri ve kasıklarının kadınınkilere vuran darbelerinin ritmi yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran, bir milyoncudan alınmış parlak sarı minyatür Big Ben saatiyle taban tabana zıttı. Roulette topaz yeşili gözlerini Stan’in kahverengi gözlerinden ayırdı ve yelkovanın saatin kadranında ilerleyişini seyretti. Zaman. Saatin tıklaması, kalbinin dayanılmaz atışlarıyla damarlarında hızla akan kan. Zaman parçaları. Bir yaşamın geçişini imleyen parçalar.

Her şey önünde sonunda gelip buna varırdı. Ne varlığa, ne güce, ne iyiliğe saygı duyardı. Önünde sonunda, vakit geldiğinde o kalp atışını sustururdu. Ve Roulette onun emirlerine uyuyordu.

Roulette uzanıp yumuşakça Stan’in alnına dokundu.

Nefes aldı -iradesini ve gücünü topladı- ama bırakmadı. Bırakabilmek için nefret duyması gerekiyordu ama tek hissettiği şey tereddüttü. Sırt üstü yatarak bir korku imgesi çağırdı. Doğumun acısı, az sonra biteceği ve çocuğunu kollarına alacağı ve acının uçup gideceği bilgisi. Doktorun gözlerinin dehşetle açılması. Bacaklarının arasındaki şeye bakmakta zorlanması.

Gergin karnı yumuşadı ve vajinasından ek bir sıcaklık aktı, zehirli akıntı tutkuyu taklit edercesine çağladı. Howler’ın gözleri aniden şişti, ağzını açtı ve kadından ayrılmaya çalıştı, ani geri çekilişi sırasında penisi kadının yumuşak dokularını zedeleyerek çıkıyordu.

Howler elleriyle titreyen organını korur gibi tutarak birkaç kez nefes almaya çalıştı, birkaç kez öğürdü ve sessiz bir çığlık attı. Çenesinden ter damlarken giyinme dolabının aynası bir kristal yağmurunu yatağın üzerine serpiştirerek tuzla buz oldu. Ses dalgalarının şoku minyatür Big Ben’e ulaştı. Camı parçalanırken akreple yelkovan dondu ve şok dalgası içine işlerken saat, ani ve haksız ölümüne itiraz edercesine incecik bir alarm sesi çıkardı.

Ses dalgası bir yumruk gibi Roulette’in sağ yanağında patladı, sütlü kahve rengindeki cildinde benek benek bir morluk oluştu ve kulağından ince ince kan sızdı. İçe çektiği nefesi kaya gibi göğsüne oturdu ve karnına ağrılar saplandı.

Howler’ın acı içindeki yüzü onun üzerindeydi ve Roulette

ölümün yüzüne baktığını biliyordu. Adamın göğsü titriyordu, dudakları dişetlerini gösterecek şekilde gerilmişti ve artık tamamen kararmış penisinden yukarı doğru mavi siyah bir leke yayılıyordu.

Karış kırış olmuş saten çarşaf Roulette'in titreyen bacaklarını tutamıyordu. Sanki buz üzerinde yüzer gibiydi. Son, çaresiz bir çırpınmayla dizlerinin üzerinde doğruldu ve asın göğsüne kolunu sardı. Diğer elini adamın terden ıslanmış saçlarına doladı, yüzünü yatak odasını oturma odasından duvarı görecek şekilde çevirdi. Ölümcül, zamanı durduran bir çığlık evrenin sınırlarında yankılanırken duvar patladı. Alçıpan tozları tembel hareler halinde uçuşurken ağızlarını burunlarını tıkadı.

Moloz yığını oturma odasına saçıldı ve uzak taraftaki duvar titredi. Roulette bir an için o duvarı düşündü, acaba patlar mıydı? Duvarın aşağı indiğini, yan apartmandaki orta sınıf çiftin onun sunduğu manzaraya baktıklarını hayal etti. Penisi bir aygırın penisi boyutlarında olan, zehir tüm hücrelerine yayılırken şişen bedeninde zehrin mavi kara izleri beliren çıplak bir adamı tutan çıplak bir kadın.

Howler bir daha titredi ama boğazı şişmiş, ses telleri kapanmıştı. Roulette'in memelerine dayanan terli sırtı buz gibi ve yapış yapıştı. Odaya sidik ve boşalan bağırsakların kokusu yayıldı. Roulette öğürerek adamı itti, emekleyerek yataktan indi ve yere uzandı.

Cloisters'ta yıkım. Howler taş duvarları un ufak edenin Kaplumbağa olduğunu ima etmişti. Ama yalandı! Kadının öldüreceği ilk as olmasına rağmen hiçbir tehlike olmadığını söylemişti. Yalan söylemişti. Roulette bir elini Howler'ın kulağına götürdü ve parmaklarını lekeleyen pıhtılaşmış kana büyülenmiş gibi baktı. Aldatılmışlık duygusu yavaş yavaş bilincini kemirerek öfkeye dönüştü. Biliyordu ve beni uyarmadı. Onun burada ölmesini mi istemişti? Peki o zaman onun için Tachyon'u kim öldürecekti?

Siren sesleri ile içinde bulunduğu tehlikeyi hatırladı. İhanet üzerine kafa yormaya dalmış, gerçek dünyayı unutmuştu. Muhtemelen aşağı Manhattan'da o ölüm çığlığını duymayan kalmamıştı. Zaman tükeniyordu. Ve Roulette hayatta kalmak istiyorsa, son hedefine varacaksa kaçması gerekiyordu. Düğüm düğüm olmuş saçlarını geri iterken minik inciler ve kristaller uzun saçlarına örüldü. Çoraplarını ve jartiyerini çantasına tıkıştırdı, elbisesini üzerine geçirdi ve yüksek topuklu sandaletlerini giydi.

Yatakta kıvrılmış kanlı ceset haricinde herhangi bir iz bırakıp

bırakmadığını kontrol etmek için paramparça olmuş odaya son bir bakış attı.

Hep özel olmak istemiştim.

Anlamsız bir çığlık yükseldi boğazından ve yangın çıkışına koştu. Sivri topuklarından biri demir yangın merdiveninde kırılınca küfrederek ayakkabılarını çıkarıp eline aldı ve ilk kata gelene dek merdivenlerden uçarcasına indi. Merdivenin ucunu pis, çöp kokulu kaldırıma indirdi. Kırık pencerelerden gelen sayısız cam kırığı, çürüyen salata yaprakları, bira kutuları ve kokulu konservelerin üzerinde parıldayan kar gibi görünüyordu. Yere basarken ayağının altında camlar çatırdadı ve bir kırık topuğuna battı. Söylenerek cam kırığını çıkardı ve ayakkabılarını giydi. Tetanos aşısı, tetanos aşısı olmam gerek. Josiah'la Peru'da geçirdiğim o ay haricinde hiç gerekmemişti.

Eski kocasının düşüncesi, anıları harekete geçirdi. İvme kazanan bir tren gibi çıktı karşısına. Kâbustan oluşan ve iki katı hızda ilerleyen filmin kareleri gözlerinin önünden geçip gitti. Ta ki anlamlı bir görüntü yerine sadece bulanık bir acı, yas kalana kadar, Roulette'in içinde yükselen yakıcı öfke, dalgayı serbest bırakıp Howler'ı öldürdüğü zamankine benzer bir rahatlama duygusuna dönüşene kadar.

Ara sokaktan caddeye çıktı. Doğru tavrı bulmaya çalışıyordu. Etrafındaki sigorta şirketinin kâbusu ve camcıların rüyasını yok saymak şüphe çekerdi. Yine de pek çok insanın pijamalarıyla kendilerini sokağa atıp cam kırıklarına, camları parçalanmış arabalara şaşkınlıkla baktığı bu debdebeye katılmaya içi elvermiyordu. Belki de en iyisi ilgili ama işe yetişmeye çalışan genç bir kadını taklit etmekti.

Caddeye dalan polis arabası onu geçer geçmez aniden fren yaptı ve iki mahalle sakinini sanki güvenlik testlerindeki mankenler gibi yerlerinden zıplattı. Düz, kan çanağı gibi gözler ona dikildi ve Roulette karnında korku kelebekleriyle polisin gözlerinin içine bakmak için kendini zorladı. Burası ağırlıklı olarak beyazların ikamet ettiği bir mahalleydi ve her ne kadar zarif bir zevkle giyinmiş olsa da elbisesi açıkça gece dışarı çıkmak için seçilmişti.

Fahişe.

Polisin şiş, pembe yüzünden ne düşündüğü açıkça belliydi, Roulette içerledi. *70 mezunuyum, Vassar'da ekonomi yüksek lisansı yaptım. Fahişe değilim yani seni götveren.* Yine de ifadesini bozmadı.

Howler'ın apartmanından elini kolunu deh gibi sallayan, ağzını açıp kapamasına rağmen siren seslerinden ne dediği duyulmayan bir adam çıktı. Polisin dikkati dağıldı ve Roulette'e olan ilgisini kaybetti. Ortağına bir şeyler homurdandı ve başparmağını binaya doğru salladı. Polis arabası ilerledi ve Roulette kendini tekrar harekete geçmeye zorladı.

Korku geri dönmüştü. Bunun sebebi ardından gelen ısrarlı takipçiler değil, üzerine kolaylıkla saldıran ruh tazılarının intikam çağrılarıydı. Korku, kuşku ve şüphenin her bir ölümün ardından büyüyerek onu yutmasını, yere sermesini bekliyorlardı. İşte o zaman gelip onu mahvedeceklerdi. Şimdilik orada, öylece bekliyorlardı. Roulette onları duyabiliyordu. Daha önceden duymazdı. Aklını kaçırıyordu. Bir kere daha öldürürse, o zaman ne olacaktı? Ama yapmak zorundaydı. Tachyon'un ölmesi, aklını kaybetmeye değerdi.

[4] *The Cannibals*: Stephen King'in, *Under the Dome* (Kubbenin Altında) romanını yazmadan önce kitabın ana temasını kullanmaya çalışıp yarım bıraktığı taslağın ismi.

[5] Rube Goldberg makinesi, basit bir şeyi karmaşık şekilde yapan düzeneklerin ortak adı. Rube Goldberg isimli bir karikatüristin çizimlerinden ismini alır. -ç.n.

[6] Hıristiyanların, insan bedeninde nedensiz yere açılan ve İsa'nın çarmıha gerildiğinde vücudunda oluşan yaraları işaret ettiğine inandıkları fenomen. -ç.n.

[7] Fedora, Avustralya'da 1910'ların başlarında ortaya çıkmış, kovboy şapkası ile fötr arası bir şapka modeli. Yumuşak dökümlerini ve öne doğru inen siperliğini taşıyan herhangi bir şapkaya da fedora denir. -ç.n.

[8] Goodyear şirketinin çoğunlukla spor müsabakalarında kullandığı, reklam amaçlı zeplinler. -ç.n.

Üçüncü Bölüm

08.00

New York Şehir Kütüphanesi'nin merdivenlerini koruyan taş aslan heykelleri o gün izne çıksalar da olurdu. Kütüphane kapalı, merdivenler ıssızdı.

Eve gidip hafif bir kahvaltının ardından üstünü değiştirip siyah etek, siyah ceket ve beyaz bluzdan oluşan muhafazakâr bir takım giymiş Jennifer uzanıp aslanlardan birinin sağrısını yaptıkları bir iş için onları tebrik edercesine okşadı. Anahtarıyla kapıyı açıp binaya girdi ve kapıyı arkasından kilitledi. Kütüphanenin uçsuz bucaksız girişinde topuk tıkırtıları yankılanıyordu. Mağara gibi avluyu geçip ilk kattaki rafların önündeki masasına giderken buruşuk üniforması içinde yaşlı bir adam onu selamladı.

"Günaydın Maloy Hanım."

"Günaydın Hector."

"Geçit törenine katılmıyor musunuz?" Yaşlı adam güvenlik görevlilerinden biriydi. Polisken Jetçocuk'un Manhattan sırtlarında zeplinlerle savaşını nasıl seyrettiğini, yeni çağın ilk anlarının, vahşi kart virüsünün salındığı zamanın ne kadar dehşetengiz olduğunu, dünyanın nasıl da bir anda ve sonsuza dek değiştiğini anlatmaya bayılırdı.

"Belki sonra," dedi Jennifer. Yaşlı adamı severdi ama şimdi onun hatıralarına kapılıp gitmenin sırası değildi. "Biraz işim var. Bitirmek istediğim bir proje."

Yaşlı Hector diliyle cık cıkladı ve başını iki yana salladı. "Çok çalışıyorsunuz Maloy Hanım, sizin gibi genç, güzel biri için çok fazla. Dışarı daha çok çıkmalısınız."

"Çıkacağım. Sadece bugünün şu projeyi bitirmek için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Hazır kütüphane kapalıyken."

"Anladım, anladım," dedi yaşlı adam uysalca ve karanlık sıraların arasında kayboldu. "Kitaplara böyle bayılan ve dışarıya bu kadar az çıkıp eğlenmeye vakit ayırmayan bir kız hiç görmemiştim," diye kendi kendine söylendi.

Jennifer sıra sıra raflara dönerken bir gözü de devriye gezdiğinden emin olmak için Hector'un üzerindeydi. *Gelip de kütüphanecilerden birinin eski pullarla dolu bir kataloğa gömüldüğünü görmesi iyi olmaz*, diye düşündü. *Hem de hiç iyi olmaz*.

♣

Kristal Saray'ın içindeki gürültü hâlâ insanların ne konuştuklarının anlaşılabileceği kadar alçaktı ama Spector'ın kulak kabartmaya niyeti yoktu. Doğrudan bara yöneldi, oturdu ve parmaklarıyla tahtanın üzerinde ritim tutmaya başladı. Sascha barın arkasında yalnızdı, dar, kırmızı beyaz pamuklu bir elbise giymiş sarışın bir kadına Alexander konyak hazırlamakla meşguldü. Sascha'nın gözsüz yüzü Spector'ın içini ürpertti.

"Hey," dedi Spector, Sascha'nın dikkatini çekecek kadar yüksek bir sesle. "Bana bir duble Jack Black ver."

"Bir saniyeye getiriyorum."

Spector başını salladı ve saçlarını gözlerinden çekti. Yemek yemeye korkuyordu ama içebilirdi. Siktir, diye düşündü, ne istiyorsa kabul etmeliydim. O sapık bunak beni kıyım kıyım doğrayabilir. Eliyle ağzını kapayıp nefes alış verişini yavaşlatmaya çalıştı. Gökbilimci'nin arkasında olduğundan korkup döndü. Çok az kişi Kristal Saray'da olay çıkarmaya cüret edebilirdi ama Gökbilimci gözünü bile kırpmadan yapardı.

Tanrım, o piç kurusunun peşime düşmesini hiç istemiyorum. Belki de diğerleriyle meşgul olup beni unutur.

Gökbilimci bile hepsiyle aynı anda uğraşamazdı.

"Buyurun."

Sascha'nın sesi Spector'ı yerinden sıçrattı. Döndü. "Teşekkürler." Cebinde bir beşlik aradı ve kırış kırış parayı bara attı. Sascha bir anlığına tereddüt etti, sonra parayı alıp gitti.

Spector kadehi alıp viskiyi bir dikişte içti. Hareket halinde olmalıydı. *Belki de beni Brooklyn'de aramaz*. Kendine güldü. *Belki de bir sonraki başkan joker olur*.

Dışarı çıktığında hava soğuk ve sakindi. Ellerini ovuşturarak hızla caddeden aşağı, en yakın metro istasyonuna doğru ilerledi.

♥

İlk kez öldürdüğünde kazayla olmuştu. Böyle bir şey kaza olarak

tanımlanabilirse tabii. Şimdi bile kendini haklı çıkarabiliyordu, çünkü Sully gibi kurbağaların üreyip çoğalmasına asla izin verilmemeliydi.

Roulette işini yeni kaybetmişti. Parmakları kenetlendi ve bayat, şekerli çöreğin kırıntıları plastik tabağa serpildi. İzne çıkmış gibi gösterilmişti ama o işin aslını biliyordu. Fısıltılar haftalarca peşini bırakmamıştı, ofisin her köşesinden duyuluyor, çamaşırhanede yankılanıyor, gördüğü her yüzde belirgin bir iz bırakıyorlardı. Zavallıcık… Kocası onu boşuyor… Doğru mu? Bir canavar mı doğurmuş?

Pek çok hamile arkadaşı çocuklarını sakatlayacakmış gibi onu aramaz sormaz olmuştu ve Hastalık Kontrol ve Önleme İdaresi'nin vahşi kart virüsünün bulaşıcı olabileceğini gösteren iki anormal vaka hakkında çıkardığı söylentilerin de yararı olmamıştı. Frank, onu arayıp ofise çağırdığı gün son derece nazik ama kararlıydı. Ofisteki varlığı çalışanların moralini ve verimliliğini etkiliyordu. Hem onun da başına gelenlerle yüzleşmek için zamana ihtiyacı yok muydu? E o zaman neden biraz dinlenmesindi?

Haftalar sonra parası suyunu çekmiş ve ruh hali de dibe vurmuşken, Sully Thornton'ı kapıda bulmuştu. Zavallı yalakanın tekiydi ve Josiah'ın "iş arkadaşlarından biri" olmakla övünüp dururdu.

Roulette, Smallwoods'da onu hiçbir iş yaparken görmemişti. Sully daha çok bulabildiği her bedava içki fırsatına atlar ve onu ne zaman yalnız yakalasa ıslak, sarhoş öpücüklerinden vermeye kalkışırdı. Adamı bir kez tokatlamıştı ve çıkık âdemelmasının titremesi bittiğinde adam sarhoş sarhoş, yaşlı dedesi Thornton'a özendiğini, onun İspanyol kadınlarına olan düşkünlüğünü paylaştığını açıklamaya çalışmıştı. Bu onun kanında vardı. Tabii, diye düşünmüştü Roulette sıkıntıyla çocukları dövmek ya da başkasının karısını düzmek gibi. Kanında vardı.

Sully, Josiah ona kötü davrandığı için onu korumak istediği gibi bir şeyler gevelemiş, onu akşam yemeğine davet etmiş ve işini kaybettiğini duyduğunu, isterse "borç" verebileceğini söylemişti.

Roulette adamın ne ima ettiğini anlamış ve tiksintisine rağmen teklifi kabul etmişti. Beş parasız kalmak bir insanın standartlarını düşürürdü.

O gece, geç vakitte, adam üzerinde inler ve nefes nefese gelip giderken bebeğinin doğduğu an nasıl da kemiklerinin ikiye

ayrılacak gibi olduğunu hatırlamış, bileklerinin üzerinde doğrulmuş ve… Hayır! Sonra başka türden bir rahatlama gelmiş ve Sully ölmüştü.

Ruhunu kemirenler, Sully'nin ölümünden birkaç saat sonra ortaya çıkmıştı.

Ve belki de Yahuda onu bulmasaydı ölümü kabul edecekti. Ama Gökbilimci'nin as av köpeği onu bulmuş, Cloisters'a götürmüştü. Gökbilimci onun en gizli duygularına hitap etmiş, yükselen öfkesini beslemiş, büyük intikamını alabileceğini ve o son ölümün onu huzura erdireceğini, çocuğunun anısını sonsuza dek söküp alacağını vaat etmişti.

Gökbilimci onu bir sır gibi gizlemeye dikkat etmiş, onu seyrek ve verimli kullanmıştı. Ve Roulette etkiliydi. Bugün, korkunç sahibi için üçüncü kez öldürmüştü ve her seferinde daha da kötüye gidiyordu. Sunshine Cafe'nin çizgili emaye fincanındaki kahvesinden içti, ağzındaki ölümün hastalıklı tadını unutmaya çalışıyordu.

Bu sefer anlayacaktı. Şüphesini ve suçluluğunu görecek ve tepki verecekti. Roulette onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu. Yo, hayır, sadece korkuyordu. Adamdan ödü kopuyordu. Güçlerinden. Yok etme saplantısından. Önce TIAMAT. Şimdi de zaferini engelleyenler.

Roulette hiç geri dönmese ne olurdu?

Hayır. Gökbilimci olmadan, Roulette'in canavarlarının hatırasından kurtulacağı o son arınma ânı mümkün değildi. Hepsi onun olabilirdi ama Tachyon, Roulette'indi. Uzaylı onun hayatını mahvetmişti. Roulette de onunkini mahvedecekti. Bu onun saplantısıydı. Sırf bu yüzden Gökbilimci'yle şeytani bir nefret ve intikam nikâhı kaymıştı ve bu, aşktan çok daha güçlü bir bağdı.

"Hanımefendi masaları saatler başına kiralamıyorum," diye homurdandı Sunshine Cafe'nin sahibi. Adam, kuşaklar boyu sürdürülen neşeli reklamların gerçek olmadığının ayaklı kanıtıydı.

Roulette masaya para bıraktı ve bu müdahaleye sinirlenmek yerine minnet duymaya karar verdi. Elindeki şekeri alınmıştı. Gitmesi gerekiyordu.

Gökbilimci'yle yüzleşmeliydi.

◆

Hiram normalde şehrin sokaklarında dolanmayı, şoförü

kilitlenen trafik ve kamikaze taksiler hakkında endişelenirken Bentley'inin kurşungeçirmez camından Manhattan kaldırımlarında akan insan hikâyelerini seyretmeyi severdi. Ama bugün, jokerler sokaklara dökülür, geçit törenlerini, festivali, havai fişekleri ve Vahşi Kart Günü'nün alameti farikası diğer kutlamaları izlemek isteyen binlerce turist şehrin sokaklarına sel gibi akarken Jokerkent ve çevre mahalleleri kaosa bürünecekti.

Mahşer kalabalığından uzak durmak isteyen Hiram, Anthony'ye FDR Otoyolu'ndan gitmesini söyledi ama buna rağmen trafik kâbus gibiydi.

Hiram üstünü değiştirmek için dairesine dönebilmeyi isterdi ama zamanı kalmamıştı. Doğrudan Empire State Binası'na gittiler.

Yüksek Aslar'a çıkan hızlı asansörlerin önünde kadife ipler gerilmiş ve zarif, altın harflerle "ÖZEL PARTİ İÇİN KAPALIDIR" yazılmıştı. Hiram rahatlıkla ipin üzerinden atlayıverdi. Aslında on üç buçuk kiloluk bir adam için son derece doğal bir hareketti ama onun ebatlarında görünen birinin böylesine bir hareketi yapabilmesi fuaye alanındaki insanları hep şaşırtırdı. Asansör doğrudan restoranın fuayesine çıktı.

Kapılar açılırken Hiram şefinin birilerine bağırdığını duydu. Şüphesiz sos şefiyle tartışıyordu, o ikisi hep tartışırdı zaten. Asansörden çıkarken bir hademe vestiyerin yerlerini siliyordu.

"Küllükleri boşaltmayı unutma Smitty," dedi Hiram.

Bir an için durup etrafına bakındı. Mermer yerler parlıyordu, koltuklar pırıl pırıl temizlenmişti. Duvarlar ünlülerin, politikacıların, sporcuların, seks ilahelerinin, sosyetenin önde gelenlerinin, yazarların, film yıldızlarının, gazetecilerin ve bir dolu asm çerçevelenmiş fotoğraflarıyla kaplıydı. Birçoğu, Hiram'a memnuniyetlerini belirten kişisel notlar karalamıştı. Durup, Senatör Hartman ile Howler'ın, senatörün yeniden seçildiği gece çekilen fotoğraflarını düzeltti ve sonra iki kanatlı geniş kapılardan geçip restorana girdi.

Paul Le Barre'ın sesi, içerideki karmaşaya rağmen yüksekti. İşçiler parti için yuvarlak şölen masalarını diziyor ve günlük masaları depoya kaldırıyorlardı. Temizlik ekipleri yerleri, uzun kıvrımlı barı ve Yüksek Aslar'a hava veren artdeco tarzındaki dev avizeleri cilalıyorlardı. Günbatımı Terası'na açılan geniş kapılar odayı havalandırmak için ardına kadar açılmıştı ve keskin New York ayazı içeri giriyordu. Hiram, çok çok aşağılardan gelen belli

belirsiz trafik gürültüsünü ve polis sirenlerini duyuyordu.

Şef garsonu ve sağ kolu Curtis tek kolunun altına sıkıştırdığı bir düzine sert kartona basılmış posterle Hiram Worchester'a yaklaştı. Uzun, ince siyahî bir adamdı, saçları bembeyazdı.

Bu gece smokininin içinde göz kamaştırıcı, zarif ve hatta biraz da haşin görünecekti. Şimdiyse flanel gömleği ve eski pamuklu pantolonu içinde sadece biraz rahatsız görünüyordu.

"Mutfak kaos içinde," diye duyurdu aniden. "Paul Miriam'ın özel Hollandaise sosunu berbat ettiğini söylüyor ve kızı Günbatımı Terası'ndan aşağı atmakla tehdit ediyor. Küçük bir yangın çıktı ama hasar vermeden söndürdük. Buzdan heykeller gecikti. Sabah garsonlardan altısı arayıp hasta olduklarını söylediler. Benim deyimimle karnaval gribi oldular. Tabii özel partilerde kimsenin bahşiş vermemesinin de etkisi var. Belki dolgun bir prim verirsek aniden iyileşebilirler. Altın Çocuk'la ilgili her zamanki dedikodular ortalığa saçıldı ve konuklardan üçü gelip gelmeyeceğinin teyidini almak için aradı. Ha, bu arada Digger Downs aradı ve eğer bu gece partiye kabul edilmezse *Aslar!* dergisinin bir daha asla adımızı anmayacağını iletti. Ya sen nasılsın Hiram?"

Hiram içini çekip kafasında saç olduğu zamanlardan yadigâr sinirli bir hareketle kabak kafasını sıvazladı. "Digger'ı arayıp editörü bir daha adımızı anmayacağına yazılı olarak söz verirse partiye gelebileceğini söyle. Bana altı tane geçici garson bul… Dur dur, en iyisi on tane olsun, her zaman gelenler kadar iyi olmayacaklar nasılsa. Paul beni endişelendirmiyor. Şimdiye kadar kimseyi pencereden atmadı." Ofisine doğru ilerledi.

Curtis ona yetişti. "Her zaman bir ilk olur. Peki ya Altın Çocuk?"

Hiram kaba bir ses çıkardı. "Her yıl aynı fısıltıları duyuyoruz ama Sayın Braun henüz teşrif etmedi. Olur da gelirse onun yemeğiyle bizzat ilgilenirim. Kimler iptal etmekle tehdit ediyor?"

"Parlak Johnny, Koz ve Çiftçi," dedi Curtis.

"Shawna ile Lou'yu arayıp teminat ver," dedi Hiram. "Ve Parlak Johnny'ye Altın Çocuk'un kesinlikle geleceğini söyle. Elindekiler oturma düzenleri mi?"

Curtis elindeki posterleri ona verdi ve Hiram özel ofisinin kilitli kapısını açarken, o da "Kevin'ı arayıp buz heykelleri sorayım," dedi.

"Pencereden aşağı!" diye bağırıyordu Paul LeBarre mutfakta. "Aşağı düşerken Hollandaise sosunun nasıl doğru düzgün yapılacağını düşünürsün. Belki yere çarpmadan önce anlarsın bile!"

Hiram yüzünü buruşturdu. “Tamam,” dedi Curtis’e. “Bir de lütfen birileri bana basit bir kahvaltı hazırlayıversin. Omlet olur. Domates, soğan, domuz pastırması ve peynirli.”

“Cheddar mı?”

Hiram bir kaşını kaldırdı. “Tabii ki. Dört yumurta. Biraz da kızarmış patates ve koca bir sürahi portakal suyu ile bergamotlu çay. Bisküvi var mı?”

Curtis başını evet anlamında salladı.

“İyi. Üç tane lütfen, açlıktan başım dönüyor.” Güçlerini kullanmak tüketiciydi. Dr. Tachyon bunun enerji kaybetmeye bağlı olduğunu söylemişti. “Anthony birazdan temiz bir takım elbise getirecek. Fulton Caddesi’nde ufak bir olaya karıştım. Birilerini lobiye gönder de beklesin. Anthony yukarı çıkmak zorunda kalırsa Bentley muhtemelen çalınır.” Kapıyı kapattı.

Masasının arkasındaki duvara 26 inçlik bir televizyon asılmıştı. Hiram köklü ve ayrıcalıklı bir İngiliz beyefendiler kulübü gibi kokan, dev, özel yapım koltuğuna oturdu, masaj aletini çalıştırdı ve elindeki çizelgeleri siyah ceviz ağacından yapılma masasına yayarken uzaktan kumandaya dokunup televizyonu açtı. Ekranda Willard Scott ve Peregrine belirdiler. Willard her nedense geyik boynuzları takmıştı. Peregrine’se mümkün olduğunca az giysiyle idare ediyordu. Jokerkent geçit töreni hakkında konuşuyorlardı. Hiram sesi kıstı. Çalışırken, televizyonun onu dünyadan haberdar kılan bir tür hareketli tablo gibi açık olmasını severdi ama ses dikkatini dağıtıyordu. Peregrine’in leziz kıyafetine son bir bakış attıktan sonra oturma düzenini incelemeye başladı, incelediği her noktanın sağ alt köşesine isminin baş harflerini yazıp geçiyordu.

Curtis omletle geldiğinde Hiram oturma düzenini bitirmişti. “İki değişiklik var,” dedi. “Mistral’i terasa yakın oturt. Çok rüzgâr çıkarsa bizim için icabına bakar. Tachy ve Croyd’un yerlerini değiştir. Eğer Tachyon’u, Fortunato ile aynı masaya oturtursak masum jokerler çapraz ateşte kalır.”

“Mükemmel,” dedi Curtis. “Habersiz gelenler için de altı masa mı?” Yüksek Aslar’daki Vahşi Kart Günü Yemeği’nin her yıl gönderilen resmi davetiyeleri vardı ve bunlara yanıt verilmesi beklenirdi ama bazı aslar kimliklerini özenle saklardı, bazılarıysa daha ortaya çıkmamıştı. Parti tümüne açıktı ve kapıda as yeteneklerini gösterip de kabul edilmeyi bekleyenlerin sırası her geçen yıl uzuyordu.

“Sekiz masa,” dedi Hiram bir anlık tereddüttün ardından. “Ne de olsa kırkıncı yıl dönümündeyiz.” Bir kez daha televizyon ekrana baktı. “Bir şey daha,” dedi ve düzenin olduğu tabloyu alıp bir not daha aldı. “İşte.”

Curtis baktı. “Peregrine sizin yanınıza. Pekâlâ efendim.”

“Bence de âlâ,” dedi Hiram belli belirsiz bir gülümsemeyle. Keyfi yerindeydi.

“Buzdan heykeller bir saate kadar teslim edilecek.”

“Mükemmel. Geldiklerinde haber ver.”

Curtis dışarı çıkıp kapıyı ardından kapattı. Hiram arkasına yaslandı, ekrana baktı ve kanalı değiştirdi. Xavier Desmond, Jetçocuk’un mezarının merdivenlerinde Linda Ellerbee’ye röportaj veriyordu. Hiram bir dakikalığına sessiz ağız hareketlerini seyretti. Sonra konuşmalarını bir son dakika haberi böldü. Ekranda beliren fotoğrafına bakılırsa sarı dövüş kıyafetleri içindeki Howler’la ilgili bir şey olmuştu. Howler iyi adamdı ama renk seçimleri Dr. Tachyon’unki kadar kötüydü.

Hiram kaşlarını çatıp parmaklarını endişeyle kütürdetti. Her şey kontrol altındaydı. Parti büyük bir başarıyla sonuçlanacak, yılın olayı olacaktı.

Mutlu olması gerekirdi. Ama nedense düşünceliydi.

Fulton Caddesi’ndeki balık pazarında yaşanan olay, evet, o yüzden böyle hissediyordu herhalde. Aklından çıkaramıyordu. Gills’in başı beladaydı. Yardıma ihtiyacı vardı. Hiram yaşlı jokeri severdi. Yıllardır iş yapıyorlardı, hatta Yüksek Aslar adamın oğlunun mezuniyet partisinin yemeklerini hazırlamıştı.

Birilerinin neler olup bittiğini öğrenmesi lazım, diye düşündü Hiram. Tabii ki bunu o yapacak değildi, o bir restorancıydı, maceracı değil. Yine de doğru insanları tanıyordu ve bunların birçoğunun da ona iyilik borcu vardı. Belki de tanıdıkları araya sokabilirdi.

Hiram, telefon kartlığında Dr. Tachyon’un ismini buldu ve ahizeyi kaldırıp tuşladı. Telefon uzun süre çaldı. Takisli’nin geç saatlere kadar uyuduğu bilinirdi.

En sonunda vazgeçti. Vahşi Kart Günü Tachyon için hep zordu. Çoğu zaman suçluluk ve kendine acıma hislerine boğulur, kendini konyağa verirdi. Kırkıncı yıl dönümü adamın acısını özellikle artırmış olabilirdi. Ah, Dr. Tachyon hiç kuşkusuz yemeğe tam vaktinde gelecekti ama Hiram meseleyi acilen çözmeye niyetliydi.

Biraz düşündü. Eski dostu Senatör Hartmann ona Adalet Bakanlığı'ndan bir as tavsiye ederdi mutlaka ama hükümeti dahil etmek hem zaman alırdı hem de işleri karıştırırdı. Fortunato yardım edebilirdi ama etmeyebilirdi de.

Hiram kartvizitliğini çevirip isimlere göz gezdirdi ve sonunda tam aradığı adamı buldu. *JAYACKROYD - Özel Dedektif ve Hokkabaz*. Hiram Worchester gülümseyerek ahizeyi kaldırıp numarayı aradı.

Ackroyd ancak beşinci çalışta cevap verdi. "Daha çok erken," diye yakındı özel dedektif. "Git başımdan."

"Kalk yataktan Hop-Jay," dedi Hiram adamı uyuz edeceğini bildiği neşeli bir sesle. "Erken kalkan yol alır. Hem bu geceki yemeğini kazanma vakti geldi desek yeridir."

"Bir yemekten fazlası olsa iyi olur Hiram," dedi Acroyd. "Ve, lanet olsun, bana Hop-Jay deme."

Her pul defterinde on sayfa vardı ve her biri yüz kadar pul barındırıyordu. Pulların Scott Posta Kartı Kataloğu'ndaki[9] numaraları altlarına düzgünce yazılmıştı, böylelikle tanımlanmaları kolaylaşmıştı.

On tane İrlanda #38 (Büyük Britanya #171, üzerinde mavi siyah mürekkeple "Rialtar Sealadac na heineann 1922" yazanlardan) vardı, katalog değeri her biri için 1.500 dolardı. Kusursuz çizgilerle iptal edilen sekiz tane Danimarka #1 (sarı kahverengi perforajlı) de vardı, katalog değeri her biri için 1.300 dolardı. Yirmi tane de Japonya #8 (sakızsız, yerli pütürlü kâğıttan) vardı, her birinin ederi 450 dolardı. Pul defterinde toplam 1.880 pul vardı, her biri ortalama 1.000 dolar ediyordu. Yani bir defterde yaklaşık bir milyon dolarlık pul vardı. Üçüncü kitaptaysa…

Jennifer sayfaları hızla çevirdi ama zihni üçüncü kitabın gizeminden ziyade masasında duran diğer ikisinin barındırdığı servetle meşguldü.

Kien adam akıllı bir koleksiyon toplamıştı. Jennifer filateliden pek anlamazdı ama kataloglarda öylesine bir araştırma ve onun ender bulunan eşyalarla ilgili deneyimi Kien'in iş satmaya gelince en fazla kârı toparlayacak türden bir koleksiyon oluşturduğunu gösteriyordu.

Adamın topladığı pullar nadirdi ama o kadar da nadir değildi.

Gerçekten nadir pullar herkes tarafından biliniyordu ve elde olan birkaç örneğinin de kimde olduğu belgelenmişti. Ancak önündekiler takip edilemeyecek ve pazara çıkmaları olay yaratmayacak kadar sıradan, değerli olacak kadar da nadirdi.

Bir yandan da -satışa çıkardığı sırada nakde ne kadar ihtiyacı olduğuna bağlı olarak- Kien'in katalog fiyatlarına yakın bir ödeme alabileceği kadar ender bulunuyorlardı. Jennifer'ın kataloglarda yaptığı hızlı bir tur, her yıl fiyatlarının arttığını da gösterdi. Üstelik Kien onları nakde çevirirken doğru hamleleri yaparsa vergi de ödemek zorunda kalmayacaktı. Elbette tek bir aracının tüm koleksiyonu alacak parayı çıkarması zor olurdu ama herhangi bir büyük şehirde bir sürü pul aracısı olurdu.

Ne yazık ki Jennifer'ın böyle bir seçeneği yoktu. Koleksiyonu parça parça satamazdı. Koleksiyonu bir seferde elden çıkarmak zorundaydı ve aracısı ona değerinin onda birini bile verse kendini şanslı sayacaktı.

Yine de yüzde on iyi olurdu. Bir sabahta halledilen bir işe iki yüz bin dolar hiç de fena değildi.

Yakın zamanda aldığı dairesinin yüklü ödemesinin vakti gelmişti. Üstelik özel projeleri de vardı. Çantasında küçük, siyah bir çanta çıkardı ve en sevdiği hayırsever kuruluşların listesine baktı. Çoğu şiddet gören kadınlar, terk edilmiş çocuklar ve hayvanlara hizmet veren küçük, parasız kuruluşlardı. Hükümet desteğinin azaldığı böylesine zamanlarda vatandaşların görevi iyi amaçlar uğruna çalışanları desteklemekti ve Jennifer dünyada desteklenecek birçok faydalı iş olduğunu düşündü.

♣

Tünelin duvarı boyunca devam eden upuzun bir çatlaktan nem sızıyordu. Sanki tüm Manhattan'ın ağırlığı tepesine binmişti, belki yüzüncü defa, şu tüneller ve labirentlerden oluşan bu tavşan yuvasının sağlam kalıp kalmayacağını boşu boşuna, düşündü. Belki de titreyen tavanı çökertmek için son damla, onun küçük adımlarının titreşimi olacaktı. Korku midesinde düğüm düğüm oldu ve sandaletlerinin yanlarından giren nemle birlikte adımlarını hızlandırdı.

Mayıs ayında New York'un asları Cloisters'ın üzerine çöküp Şakti cihazını parçaladıktan ve birçok Masonu öldürdükten sonra Gökbilimci'nin eski yoldaşlarına döndüğünü kimsenin fark etmemiş

olması inanılmazdı. Doğruya doğru, çok az kişi kalmışlardı, Kafka, Üstat'ın kendisi, Roman, Kim Toy, Gresham, İfrit, İnsülin ve o. Kurtulmasının tek sebebi o gün New York'un üst mahallelerinden birinde bir konsere gitmesiydi. Belki de Sürü'den gelen bir tehdit (ki daha ancak atlatılmıştı) biraz açıklayıcı olabilirdi.

Tünel küçük bir odaya açıldı. Roulette içeri girdiğinde topuğunun gittikçe yayılan, yoğun ve koyu bir kan gölüne değip kaydığını hissetti. Parlak kan duvarlara bile sıçradığına göre enerjik bir ayin olmuştu herhalde. Bir yerde kırmızı parıltı, başka bir yerde akan bir kan ırmağı vardı, hepsi nemli gri plastere tamamen bulaşmıştı, vahşetle çizilmiş bir modern sanat sergisi gibiydi. Uzak köşede parçalanmış uzuvlar bir ağacın kökleri gibi birbirine geçmişti, gözleri boş boş bakan bir kafa en üste konmuştu. Kadın yaşarken güzel biri olmalıydı, uzun koyu renk saçları boynunu okşuyor, tavandan sarkan çıplak ampulün ışığında kristal küpeleri parıldıyordu.

Delirmiş Bir Adamın Portresi, diye düşündü Roulette. Histeri ve tiksintiyle boğazı kurumuştu.

Kucağındaki havluları ikiye katlayan Kafka, Gökbilimci'nin ardında Dadaesk[10] bir figür gibi iki büklümdü. İnce, iskeletimsi kollarında ayıcık desenli bir sürü kalın havlu vardı. Kabuğu titriyordu ama Roulette soğuktan mı yoksa korkudan mı olduğunu anlamamıştı.

En sonunda, zorla da olsa, ellerini sildiği havluyu yere atan üstadına baktı. Gökbilimci'nin kalın gözlük camlarının arkasındaki gözleri devasa aylar gibiydi ama capcanlıydı, içindeki enerjiyle yerinde duramıyor gibiydi. Roulette adamın güne erken başladığını biliyordu. Akşamki ziyafete hazırlık için bir kan banyosu yapmıştı.

"Evet?"

"Howler öldü."

"Mükemmel tatlım. Mükemmel." Gökbilimci döndü ve tekerlekli sandalyesini bir yana itti.

Sandalye bir köşeye doğru ilerlerken tekerlekleri acı bir inleme sesi koyuverdi.

"Her şeyi anlat. Her bir küçük detayı, her bir acı dolu ifadeyi…"

"Durumun hiçbir küçüklüğü yoktu," dedi ifadesizce Roulette ve yüzündeki morluğu göstermek için örgülerini bir kenara itti. "Ve sağ kulağım hâlâ pek iyi duymuyor."

Adam güldü. Gırtlaktan gelen, derin, tok ses Roulette'i öfkeyle

titretti.

“Ölebilirdim! Bunun senin için hiç mi önemi yok?”

“Evet, o kadar önemi yok.” Gözleri kadının üzerine dikilmişti. Roulette ise onun gözlerine bakamayarak kıvranıyordu.

“En azından beni uyarabilirdin,” dedi ağlamaklı bir sesle, gözleri güvenli bir yer arıyordu ama nereye baksa deliliğin izlerini görüyordu.

“Baban değilim. Kendi araştırmanı yapacak kadar aklın olduğunu varsaydım.”

“Ben de profesyonel bir katil değilim. Araştırma yapmam.”

Kafka bile bir ölünün ellerinin birbirine sürtünmesine benzer kuru, fısıltı gibi bir sesle öksürdü. Gökbilimci başını çevirip kükredi, sıska boynundaki tendonlar lades kemiği gibi fırladı.

“Ah benim kıymetlim. Ruhundan böyle mi saklanıyorsun? Seni küçük aptal. Nefreti kucaklamalısın. İç onu, içinde boğul. Sana intikam alabilmen için eşsiz bir fırsat sunuyorum. Kaybının bedelini acıyla ödetmen için. Ve tüm bunlar sona erdiğinde sana özlemle beklediğin özgürlüğünü vereceğim. Bana minnet duymalısın.”

“Bir canavara dönüşüyorum,” diye mırıldandı Roulette.

“Bu duyduğum kuşku mu yoksa? Öyleyse lütfen kurtul ondan. Suçluluk hissi, duyguların en zayıfıdır, seni aciz kılar. Anlarsın ya, kuşku ihanete dönüşür ve bana ihanet edenlere neler yaptığımı biliyorsun. Sana Tachyon’u veriyorum, aslında onu kendi ellerimle öldürmeyi isterdim. Bu yüzden ölüme ne kadar yaklaştığın ya da seni ne kadar kötü biri yaptığım gibi safsataları duymak istemiyorum. Ve sakın bu işten vazgeçebileceğini sanma. Bizim güzel doktorumuzla ilgilenmeye vaktim yok, Kapltımbağa’yı bile İfrit ve İnsülin’e devretmek zorunda kaldım. Yani Tachyon’u yine gündeme eklemek zorunda kalırsam, canım çok sıkılır. Alacağım zevk, çıkardığı derde değmez. İnan bana.”

“Bunu cömertliğinden yaptığına inanmıyorum. Bence ondan korkuyorsun. Bu yüzden onunla karşılaşmaya beni gönderiyorsun.”

Bunları söylediği için aptalın tekiydi ama sözcükler çoktan ağzından çıkmıştı. Gökbilimci hemen tepesine bindi, parmakları mengene gibi Roulette’in çenesini sıkıyordu.

“Bana korkak mı diyorsun seni tatlı amcık katili?” Bir şeytan gibi sırıtıyordu.

“Hayır.” Roulette’in sesi zar zor duyulan bir fısıltıydı.

“İyi. Bana saygı duymadığını düşünmek istemem. Şimdi! Bana

Howler'ı anlat."

"Hayır, anlatamam… Yeniden yaşayamam…" Roulette'in Gökbilimci'nin yukarısındaydı, o yüzden kelleşen kafasında sadece birkaç saç tutamının kaldığını ve parça parça deri parçaları olduğunu görebiliyordu.

"O zaman bunu yaşa!" Hatıra bir sel baskını gibiydi. Bacaklarının arasında yatan dehşetengiz, biçimsiz şey. Saatler süren acılı doğumun sonucu. Hemşirelerin bile dokunmaktan kaçındığı, öylesine korkunç bir canavar.

"Yeter, yeter! Howler… Korkunç bir acı içindeydi."

"Peki ya yüzü? Yüzü? Sana bakıyordu herhalde?"

"Üzgün görünüyordu. Sanki neden canını yaktığımı anlayamayan, şaşkın bir çocuk gibi." Roulette'in boğazında hıçkırıklar düğümlendi.

"Peki hoşuna gitti mi?" Gökbilimci sol eliyle kadını omzundan tutup önünde diz çökmeye zorladı. Roulette eteğinin kumaşının yerdeki kanı çektiğini, çıplak dizlerinin acıdığını hissetti.

Gökbilimci ona bakıyordu, yalan söylemesine imkân yoktu.

"Hayır." Aniden bastıran gözyaşları yanaklarında sıcak, ıslak izler bıraktı. "Onu doğru dürüst tanımıyordum. Sadece bir gece. Ama bana karşı nazikti. Şimdi öldü ve ben korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Dönüştüğüm şeyden. Devam etmekten…"

"Tatlım, sen en iyisi devam etmediğin takdirde başına geleceklerden kork. Sahibin benim Roulette. Ve beni hayâl kırıklığına uğratırsan sana korkunç cezalar veririm."

Adamın elinin göğsünü okşamasını seyrederken Roulette'in gırtlağından tiz bir çığlık koptu ve Gökbilimci onun kalbini avucuna aldığında göğsüne çöken ağır baskıyı hissetti.

"Tek hareketimle ölüp gidersin Roulette." Gökbilimci'nin eli aşağı doğru inerek yumurtalıklarını ovuşturdu, kadının belinden ıstırap dalgaları geçti. "Seni öldürmeme sebep olma Roulette. Çok yazık olur." Gökbilimci elini çekti ve Roulette'in yaralı yanağını okşadı. "Ama seni korkutmak istemem sevgilim. Sana yardım etmek istiyorum. Ruhunu kurtarıp azat edeceğim. İntikamını almaz ve ruhunu arındırmazsan, tıpkı korktuğun gibi delireceksin Roulette. Arınmadığın takdirde hafızanı temizlemem bir işe yaramayacak. Şimdi git, Tachyon'u bul ve onu öldür. Böylece özgür kalacaksın."

"Özgür," diyerek içini çekti Roulette. Gökbilimci aniden çenesini

tutan elini gevşetti ve kadın öne, ellerinin üzerine düştü. Pıhtılaşmış kan parmaklarının arasına dolarken sızlandı. Senden de kurtulacağım, diye düşündü ne nefret ne de sevgi sayılabilecek ama her ikisinin karışımı olan bir duyguyla.

"Evet küçük sevgilim. Benden de."

Roulette yeni bir cezanın gelmesini bekleyerek gözlerini kapattı. Dakikalar geçti ama hiçbir şey olmadı. İhtiyatla gözlerini açtı.

"Ve ne zaman…"

"Geçmişini sileceğim? Geri gelip bana rapor verdiğinde, en acınası detayı bile atlamadan…" Gökbilimci küçük kelime oyunuyla gülümsedi. "Tachyon'un ölümünün her ânını anlattığında."

"Evet… Peki… Öyle olsun."

Roulette ayağa kalktı. Gökbilimci bir baş hareketiyle Kafka'ya gitmesini işaret etti. Çirkin, küçük hamamböceği joker, kapıya doğru sürünürken Roulette'e elindeki havlulardan temiz bir tanesini sundu. Kadın minnetle aldı.

"Seni burada mı bulacağım?"

"Ne zaman arayacağına bağlı. Bugün programım biraz dolu." Gökbilimci sırıttı ve sonra düşünceli düşünceli ona baktı. "Bana iyi hizmet ettin. Eh, neden olmasın? Bana iman eden yandaşlarımı giderken benimle birlikte götürmeye karar verdim." Uzun, esnek bir bandı kolunun üst kısmına sardı ve altında şişen damarı sıvazladı.

"Giderken mi?"

"Evet. Bana ihanet eden ve beni dolandıran bu dünyadan ayrılacağım."

"Ama nasıl?"

"Tachyon'un gemisiyle."

"Ama bir uzay gemisini nasıl uçuracağını bilmiyorsun ki. Yoksa biliyor musun?" diye ekledi Roulette aniden şüphelenerek. Adamın güçleri baş döndürücüydü, belki de yapabilirdi.

"Bu gemi uçacak, çünkü bilinci olan, zeki bir varlık ve bilinci olan her şeyi kontrol edebilirim. Sabaha karşı üçte randevumuz var. Orada olursan benimle gelebilirsin. Tabii ki Tachyon'u öldürdüğün ve küçük gösterin beni memnun ettiği takdirde. Eee, buna ne dersin? Daha adil olamazdım," dedi Gökbilimci kendi yüce gönüllüğüyle sarhoş olmuş bir edayla.

Adamın dudaklarında doğan küçük gülümseme öldü ve yüzü korkunç bir sırıtışla büzüldü. "Şimdi git!" diye bağırdı Roulette'in yüzüne küçük parçacıklar halinde tükürük saçarak.

Roulette gitti, elindeki havluyu dudaklarına bastırarak nemli tünelden geri döndü. Kafka hâlâ tünelin içinde dolanıyordu, yanından geçerken Roulette onun ne kadarım duyduğunu, onun da imanlı olanlardan biri olarak takdis edilip edilmediğini ve Gökbilimci onun kulak misafirliğini öğrense ne olacağını merak etti. Bir anlığına göz göze geldiklerinde Roulette jokerin gözlerindeki korkuyu, ümitsizliği, kafa karışıklığını ve nefreti tanıdı.

Nazikçe onun kabuğuna dokundu. “Havlu için sağ olasın Kafka.”

“Bir şey değil,” dedi Kafka tuhaf biçimini daha da komikleştiren ve iç acıtan garip bir resmiyetle. “Roulette,” diye ekledi, kadın uzaklaşırken. “Dikkatli ol. İçimizden birinin olsun bu meseleden birazcık haysiyetle ve insanlığına zarar gelmeden çıkabilmesini umuyorum.”

“Eh, o kişi ben olmayacağım ama düşündüğün için teşekkürler yine de.”

[9] The Scott Catalogue (Scott Katalogu) Scott Yayınevi tarafından her yıl yayımlanan, editörlerin posta amaçlı olduklarını onayladığı tüm dünyadan pulların yer aldığı katalog. -ç.n.

[10] Dadaizm 20. yüzyılın başlarında Avrupa avangart sanat akımı. İlk merkezleri Zürih ve New York’tu. -ç.n.

Dördüncü Bölüm

09.00

Jennifer masasındaki telefona uzandı ve geçen yıl sadece yarım düzine kere aradığı ama yine de aklına kazıdığı bir numarayı çevirdi. Açılana kadar üç kez çaldı ve zengin, kültürlü bir ses Brooklyn aksanının gizli tınısıyla cevap verdi. “Mutlu Rehinci.”

“Selam Gruber.”

Sesin tonu değişti ve derinleşerek sabırsız, yapmacık bir hal aldı.

“Sevgili Hayalet.” Jennifer’ı seçtiği mahlası ile çağırırdı. “Epey zaman oldu. Nasılsın?”

“İyi.” Jennifer kısa cevaplar verirdi. Her ne kadar adam bariz bir biçimde ona karşı bir şeyler hissediyormuş gibi davransa da Leon Gruber’dan hoşlanmıyordu. Columbia’da sanat yüksek lisansı yapmış, tıknaz, soluk benizli dangalağın tekiydi. Rehinci dükkânı babasından kalmıştı. Hem de Jennifer’ın duyduklarına bakılırsa epey şüpheli koşullarda. Aracısı oydu. Tanıştıkları onca zamandır Jennifer’ın soğuk nezaketini hiç bozmamış olmasına rağmen kıza asılmaktan hiç vazgeçmemişti.

“Bana uygun bir şey mi var?” diye sordu.

Soru imalı bir edayla sorulmuştu. Jennifer neredeyse adamın yapış yapış dudaklarını yaladığını duyabiliyordu.

“Posta pulları,” diye cevapladı kısaca.

“Ne kadar?” İş konuşmaya dönerken neredeyse içini çekmişti.

“Katalog fiyatı aşağı yukarı iki milyon.”

Uzun bir sessizlik oldu. Gruber en sonunda konuştuğunda ses ton yine değişmişti. Sesinde Jennifer’ın daha önce hiç duymadığı bir tını vardı, sanki her zamankinden daha soğuk ve hesapçıydı.

“Beni şaşırtıyorsun tatlım. Söyle bakalım bunlar bir aracının stoklarından mı yoksa özel bir koleksiyondan mı?”

“Orası seni ilgilendirmez.”

“Ah, pekâlâ, küçük sırlarımızı seviyoruz, öyle mi?”

“Benim sırlarım bana aittir,” dedi Jennifer sertçe, huzursuz

olmuştu. “Pullar ilgini çekmediyse başka birilerini bulabilirim.”

“Ah, ilgiliyim. Benim sevgili Hayalet’im seninle ilgili her şey ilgimi cezbediyor.”

Jennifer adamın sözlerine karşı yüzünü buruşturdu. Herifin kokainden dumanlı zihnindeki hayalleri görür gibiydi.

“Sen, çok ilgi çekici bir insansın. Bir yıl önce birdenbire ortaya çıkıp şenrin en iyi hırsızı oluverdin. Eee, seninle bağlantıda olduğum için çok şanslıyım ve pullarla fazlasıyla ilgileniyorum. Ama bu sabah yapacak bazı işlerim var. Birilerini bekliyordum. Saat on bir gibi gelsen olur mu? Belki mallarına bakarken bir de öğle yemeği yeriz?”

“Belki.” Pullara göz atmadan adamı başından savmanın bir anlamı yoktu. “On birde gelirim.”

“Bekliyorum tatlım.”

Telefonu kapatırken adamın son cümlesi Jennifer’ın kulaklarına yapışıp kaldı. Bu sefer Gruber’ın her zamankinden daha acil bir beklentisi var gibiydi. Yeni bir aracı bulmanın vaktinin geldiğine karar verdi. Gruber’ın yapış yapış sözlerine daha fazla katlanamayacaktı. Belki de adam kokain bağımlılığına gittikçe daha beter batıyordu. O şeyi çok fazla kullanıyor, diye düşündü Jennifer, günün birinde yüreği dayanmayacak.

Fortunato saatini kontrol etti. Kalabalık yüzünden kolunu ta göğsüne kadar kaldırıp bakmak zorunda kalmıştı. Dokuzu az geçiyordu.

Tekrar başını kaldırdığında çevresindeki dünya bir kaleydoskop gibiydi. Parlak renkler etrafını sarmıştı ve rastgele olmasa da tahmin edilemez bir şekilde, sürekli değişerek yepyeni biçimler oluşuyordu.

Caroline o günün Vahşi Kart Günü olduğunu söylediğinde ne olduğunu anlamamıştı. Tahmin etmesi gerekirdi. Şimdiyse Rennan’la birlikte mıh gibi çakılıp kalmış, kalabalığın içinde sıkışmıştı. Her geçen dakika insanların önünde güçlerini sergilememek hakkındaki kuralını bozmaya biraz daha yaklaşıyordu. Kalabalığın üzerinde yükselip dairesine süzülmek onun için çocuk oyuncağıydı.

Sonra aklına Gökbilimci geldi. Kim bilir belki birkaç yüz metre ötede, yine birilerini öldürüp bu sırada daha da güçlenme

peşindeydi.

Hemen önlerinde Hester Sokağı, Jokerkent'in ortasındaki Bowery Meydanı'yla kesişiyordu. Yan sokaklar polis barikatlarıyla trafiğe kapatılmıştı. Gerçi o kadar çok turist vardı ki aralarından bir arabanın geçip gitmesi mümkün değildi. Pek çoğu takım yarışmalarına göre giyinmişti: Şortlar ve koşu ayakkabılarıyla rüküş tişörtler. Üstelik pek çoğu aşırı kiloluydu, boyunlarından fotoğraf makinaları sarkıyordu ve spor şapkalarının üzerinde saçma sapan yazılar vardı.

"Bakın, orada birini gördüm," dedi biri Fortunato'yu işaret ederek. Adamın şapkasında "YALAMAK DA EĞLENCELİDİR" yazıyordu. Fortunato adamın midesini ağzına getirmeyi, iç organı uzun yemek borusunun ucunda sarkarken tükürüklerini, kanını ve kahvaltısını kaldırıma saçmayı düşündü. Sakin, dedi kendi kendine. Sakin ol.

Kutlamalar jokerlere yaraşır bir biçimde çığırından çıkmıştı. Kanal boyunca dizi dizi resmi geçit arabaları olması gerekiyordu ama sokaklar şimdiden gayri resmi kutlamalarla dolup taşıyordu. Bunlardan en göze çarpanı altı metre uzunluğundaki, yaklaşık altı derecelik bir açıyla havaya dikilmiş, pembe, titreşen, dev bir plastik fallustu. Tahta bir platforma monte edilmişti ve üç maskeli joker tarafından kalabalığa doğru sürülüyordu. Penis çift başlıydı ve iki ucunun arasında "DOĞALLARI SİKERİM!" yazıyordu. Platformun üzerindeki dördüncü bir joker, kalabalığa kullanılmış kondomlar saçıyordu. İki türden kalabalık platforma erişmek için uğraşıyordu. Biri polisler, diğeri de öfkeden çılgına dönmüş turistler.

"İşte orada!" diye bağırdı Brennan sesini duyurabilmek için.

Fortunato döndüğünde gazete standında oturan kısa, şişko Jube'u gördü, uzun fok dişleri sabah güneşinde parıldıyordu.

"Pekâlâ," dedi Fortunato. Standın önünde kendilerine azıcık yer açmak için gücünü kullandı. Ellerini ağzına götürerek Jube'u çağırdı. "Bir saniye gelir misin?"

Jube omuzlarını silkip aşağı indi. Fortunato uzanarak siyah, kayış gibi bileğini tutarak ona yardım etti. Temas anında Fortunato tuhaf bir titreşimin içinden geçip gittiğini hissetti. Jube başını eğdi ve ikisinin gözleri birbirine kilitlendi. Fortunato istemeden adamın zihnini okudu.

"Evet," diye cevap verdi. "Artık biliyorum." Jube insan değildi.

"Seni Kristal Saray'da görmüştüm," dedi Jube. "Ama hiç resmi

olarak tanıştırılmadık.” Bir elini uzattı. “Sır tutmakta iyi misin?”

“Çoğunlukla kendi işime bakarım,” dedi Fortunato. “Taclıyon biliyor mu?”

“Hayır. Senden başka kimse bilmiyor. Sanırım beni ele vermek için geçerli bir sebebin olmaması için dua edeceğim.”

Brennan yanlarına geldiğinde Jube boş bir ifade takındı. “Chrysalis dedi ki...”

“Gökbilimci’yi gördüm.” Jube’un, üstünde kırmızıya çalan saç tutamları olan yağlı siyah başı aşağı inip kalktı. “Sabah beş civarıydı. *Enquirer*’i alıyordum. Her pazartesi sabahı olduğu gibi.”

Fortunato sabırsızca boğazını temizledi.

“Siyah bir limuzinin arkasında İkinci Cadde’ye doğru gidiyordu.”

“O olduğunu nasıl bildin?” diye sordu Fortunato. Jube tereddüt ettiğinde Fortunato daha sertçe emretti. “Bana doğruyu söyle.”

“Şey… Bazı toplantılarına gitmişliğim var. Mısırlı Masonların… İstediğim bir şeyin onlarda olduğunu sanıyordum.”

Ani bir patlama uzaylının sıçramasına sebep oldu. Fortunato arkasını döndü.

Hester’in hemen karşısındaki vitrin camlarından biri tuzla buz olmuştu. Mavi saten ceket giymiş dört Uzak Doğulu genç dükkândan dışarı fırladı. En sondaki dönüp elindeki copla kapının camını kırdı.

“Unutma moruk!” diye bağırdılar. “Balıkçıllara bulaşmayacaksın!” Kalabalığa karışıp gözden kayboldular.

Brennan, iki buçuk saniyede deri çantasını açmış ve yayını birleştirmişti. Yine de atış yapacak vakti olmamıştı. Yayı kaldırdı ve Fortunato’ya döndü. Fortunato kımıldamamıştı.

“Yalan değilmiş,” dedi Jube. “Gerçekten kendi işine bakıyorsun.”

“Neler olduğunu bilmediğim işlere karışmam,” dedi Fortunato. 1969’u, güçlerinin ilk kez ortaya çıkışını düşünüyordu. O sıralarda birkaç aylığına, Vietnam’daki jokerlerin toplu katliamını engellemeye çalışan gizli bir siyasi grupla takılmıştı. Meselenin o kadar açık olmasına rağmen yine de kendini huzursuz hissetmişti. İşin içinde bir kadın da vardı ve o ortadan kaybolduğunda Fortunato o sayfayı kapatmıştı. O zamandan beridir de kendi halinde takılıyordu. “Polis olmak isteseydim olurdum.”

Jube’a döndü. “Bence bir ara oturup uzun uzun konuşmalıyız. Ortalık durulduğunda. Ama şimdilik gözünü açık tut. Gökbilimci’yi ya da onun hesabına çalışan herhangi birini görürsen Tachyon’u

ara. O bana ulaşır. Tamam mı?”

Uzaylı başını evet anlamında salladı.

“Ve Tanrı aşkına,” dedi Fortunato, “biraz neşelen.”

Spector metro istasyonunun merdivenlerinden yavaş yavaş, etrafını kolaçan ede ede çıktı. Jack Daniels fayda etmemişti. Gökbilimci’yi daha önce de öldürürken görmüştü, hatta birçok kez o da işin içindeydi. Yaşlı adam yenilenme kabiliyetinin yetişemeyeceği bir hızla onu parçalara ayırabilirdi. Titredi ve ayağı tökezledi. Grııber’ın rehinci dükkânı sadece birkaç sokak ötedeydi.

Flatbush Caddesi sakin, neredeyse ıssızdı. Bir kapı eşiğinde çocuğun biri oyun oynuyordu. Bir elinde jet diğerinde de balon vardı. Jet uçağını balona çarptı ve haykırdı. “Henüz ölmemeliyim, Daha *Jolson Hikâyesi*’ni seyretmedim!”[11]

Spector başını iki yana salladı. Birilerinin Jetçocuk’u kahraman yerine koymasını anlayamıyordu. Salak herif virüsün New York üzerine yayılmasını engellemeye çalışmıştı ama işi eline yüzüne bulaştırmış, başarısız olmuştu. Ve bunun için heykeli dikilmiş, milyonlarca kişi ona hayran kalmıştı.

“Jetçocuk zavallının tekiydi,” diye bağırdı çocuğa.

Çocuk ona bakıp oyuncaklarını toparladığı gibi içeri kaçtı.

Spector gri takım elbisesinin cebine uzanıp Azrail maskesini çıkardı. Mutlu Rehinci’nin sokağına yaklaşınca maskeyi taktı.

Hızla karşıya geçti ve kapıya yeltendi. Kapı kilitliydi. Spector gürültüyle kapıyı çalıp bekledi. Cevap veren olmadı. Bir daha denedi. Bu kez içerden ağır, acele adımların sesi geldi. Kilidin açıldığını duydu ve kapı aralandı.

“Şu anda meşgulüm. Sonra gelin,” dedi Gruber.

“Yakanda kokain var,” dedi Spector terzi işi, tüvit takımı işaret ederek. Bu arada kapı eşiğine ayağını koydu. “Ben Spector. Almam gereken bir şey var.”

Gruber kapıyı açtı ve Spector’ın arkasından aceleyle kapatıverdi. “Almak mı? Bak bu biraz ilginç. Ne lazımdı?”

“Otomatik tabanca ve kurşungeçirmez yelek.” Spector loş ışıkta çevresindeki dağınıklığa baktı. Mekân rutubet ve Gruber’ın parfümü kokuyordu. “Burada nasıl oluyor da bir şeyleri bulabiliyorsun?”

“Önemli işlerin tümü arka bölümde halledilir.” Gruber kafesi

açarak arka odaya geçti. Şişko ve yumuşaktı. Spector sadece bu yüzden bile ondan nefret edebilirdi. Can acısını odaklamaya çalışarak ufak tefek adamı takip etti.

Gruber bir dolabı açıp içinden tabancayı çıkardı. “Ingram Mac-11,[12] omuz askısıyla birlikte. Sıradan bir müşteriden sekiz yüz dolar isterdim ama seninle takas yapabiliriz. Yakın zamanda benim için elinde bir şey olur diye umuyorum.” Spector, Ingram’ı alıp inceledi. Silâh iyice yağlanmıştı ve iyi bir kavrayışı vardı. “Peki. Kurşungeçirmez yelek yok mu?”

“Maalesef.”

Spector, Gökbilimci kalbini parçalamaya karar verirse yeleğin işe yaracağını umuyordu. Normalde Gruber’da bulunabilir bir şeydi ama bu sefer şansı yoktu.

“Peki ya mermi?”

“İşte burada,” dedi Gruber ona açılmamış bir kutu uzatırken. “Neden bir tabancaya ihtiyacın var ki? Yani bir assın ve yeteneklerin var ya, o bakımdan biraz gereksiz gibi.”

Spector, Gruber’ın göz göze gelmemeye çalıştığını fark etti. Şişman adamı kulaklarından yakaladı ve yakına çekti. Gruber bir eliyle Spector’ın gözlerini oymaya çalışırken diğeri ile 22 kalibrelik bir otomatik silah çıkardı. Spector silahı yakalayıp aracının midesine doğrulttu. İki atış duyuldu, her ikisi de Gruber’ın karnına saplandı. Spector, Gruber’ın bu kurşun yaralarıyla hemen ölmeyeceğini bildiği için silahı uzaklaştırdı. Kafasını tutup adamı onunla göz göze gelmeye zorladı.

“Hayır,” dedi Gruber gözlerini kapayarak. Spector, Gruber’ın boğazına bir yumruk atıp adamı yere serdi. Şişman adamın üzerine çıktı ve kollarını yere mıhladı.

“Lütfen beni öldürme. Lütfen.”

“Çoktan öldün bile.” Spector, Gruber’ın göz kapaklarını tutup zorla açtı. Gruber bir çığlık attı ama artık çok geçti. Gözleri kilitlendi.

Spector, Kara Kraliçe’yi çekip de bunu anlatabilecek kadar yaşayan tek kişiydi. Maalesef, ölümünün acısı her daim onunla birlikteydi. Acıyı Gruber’ın üzerine boca etti, azabını adamın bedenine yansıtıyor, onu ölmek üzere olduğuna ikna ediyordu. Gruber’ın yumuşacık bedeni buna inandı. Gözleri yuvalarında dönerken içini çekti. Spector adamın ruhunu teslim ettiğini hissetti ve cesedini bıraktı.

Gruber'ın bir not kâğıdına tek bir kelime karaladığı masaya baktı. Pullar. Omuz silkip arkasını döndü. Omuz askısını giydi ve tabancayı yerleştirdi. Gökbilimci'ye rastlarsa işe yarayabilirdi. Yaramayabilirdi de. Kafesin kapısını kapatıp kilitledi, maskesini çıkardı ve arka kapıdan çıktı.

♠

Aptal! Nasıl bu kadar aptal olabildim? Jack izdihamın arasında koştururken bir yandan da düşünüyordu. Kendine duyduğu öfke hâlâ yakıcıydı. Önündeki Sekizinci Cadde'nin görebildiği kadarını gözleriyle taradı. Fedora şapka ile mor takım elbise giyen adamla yanındaki kız neredeydi?

Daha Cordelia'nın annesini aramamıştı. Elouette sabretsin veya sabredemesin, el mahkum bekleyecekti. Yine de Jack işe yarayabilecek birini aramıştı. Bagabond ve hayvanları yeğenini arayabilirse… Gerisini kendisi hallederdi. Dili, keskinleşen ve her zamankinden daha uzun dişlerinin arasında sertleşmişti. Öfkesini dindirmeye çalıştı. Bunun için daha sonra yeteri kadar vakti olacaktı.

Kontrol. Görünen o ki biraz olsun becerebiliyordu. Port Authority Terminali'nden ilk çıktığında rastgele arama yapmış, kalabalıkta bir oraya bir buraya koşmuştu. Sonra zihninin insansı kısmı içindeki sürüngeni bastırmıştı. Bir alan belirle. Geçtiğin bir arama hattını tekrar etme. Aşağı mahalleleri dene. Fortunato'nun bir ipucu olabileceğini düşün. Pezevenk olduğunu düşündüğü adamın Fortunato'nun serbest çalışan yetenek avcılarından biri olduğundan emin değildi, aslına bakılırsa adamın o türden bir yetenek avcısı kullanıp kullanmadığından bile haberi yoktu ama denemeye değerdi. Cordelia'nın yanındaki adam Jokerkent'e doğru akın eden kalabalığın içine karışmayı daha münasip bulacaktı. Sekizinci Cadde, şimdi diğerlerinden biraz daha tenhaydı.

Önünde sonunda Jack'in iyi bir çakışma rotası düşünmesi gerekecekti. Ama şimdilik içgüdülerine göre hareket ediyordu.

Haklı da çıktı.

38. Cadde'nin kesişme noktasına gelmişti. Aniden karşı kaldırımda, sahibi kafa karışıklığıyla etrafına bakıyormuş gibi görünen tanıdık bir şapkanın dönüp durduğunu gördü. Aynı anda parıltılı siyah saçların çevrelediği bir kafayı da görebildi. Fedora, siyah saçlara doğru hareketlendi. Siyah saçlı genç kadın uzaklaştı.

Kaçıyordu. Fedora takip etti.

Onların arkalarından bakan Jack karşı kaldırıma doğru öfkeyle atıldı. Bir el omzunu tutup onu sertçe geri çekti. Kornaya asılan sarı taksi neredeyse ayak parmaklarını ve gizli kurtarıcısını biçiyordu.

“Dikkat et be adam,” dedi yanında duran iri yarı joker. “Taksilerin umurunda değil. Hele bugün hiç. Hatta hiçbir zaman.”

O arada kesişme noktası trafiği kalabalıklaşmıştı. Geçebilen son taksiler de geçip gitmişlerdi. Şimdi, her iki yöne doğru araçlar sıra sıra dizilmişlerdi. Trafiği kilitleyenlere verilen 25 dolarlık ceza kimsenin umurunda değil gibiydi.

“İhtiyacın olduğunda polisi ara ki bulasın,” dedi birileri.

Jack, karşıya bir engelli koşucusu gibi geçti. The Jets, benimle gurur duyardı, diye düşündü anlamsızca. Bu sezon onlara katılabilirdi. 38’in diğer tarafına geçince Fedora’nın da Cordelia’nın da gözden kaybolduğunu fark etti.

Kahretsin. Er ya da geç, diye düşündü aşağı mahalleye doğru ilerlerken. Bagabond’un kuşlarından birini görebilmek için etrafına bakındı. Bir kedi, bir sincap, ne olursa.

İhtiyacın olduğunda bir güvercini ara ki bulasın.

♣

Jack’in evindeki kirli, buruşuk paltolar, pantolonlar ve bluzlar arasından birbirine hiç uymayan kıyafetleri seçen Bagabond, Yunanlı bir balıkçı şapkasını örgü saçlarının üzerine kondurdu ve evin altından geçen tünellerde ilerlemek üzere kedileri evde bırakıp çıktı. Yıllarca yeraltında dolanmaktan çevikleşmişti, yolunu bulmak için oralarda yaşayan sıçanların gözlerini kullanıyordu. Sıçanların yer hizasındaki görüşleri pek çok engeli atlatmasına yeterdi. Onun yaratıkları yer altındaki tünellerde ve geçitlerde kaynaşırken, yer üstünde kıpırdanıp duran insan kalabalığından ne kadar uzak durursa o kadar iyiydi.

Bagabond yukarıdaki dünyaya açılan bir merdivenin tutamaklarına uzanıp tırmandı.

Rögar kapağını yavaşça kaydırdı, etrafına bakındı ve ara sokakta sızıp kalmış bir ayyaş dışında kimseyi göremedi. Sokağa tırmandı, rögar kapağını yerine yerleştirdi ve sokağın ucundaki kalabalığa doğru topalladı.

Eyalet Savcılığı’nda çalışan Rosemary Muldoon’un ofisine giden kestirme yolu uzun zaman önce bulmuştu. Ancak bugün sokaklarda

mahşer kalabalığı vardı. İnsanların bazıları sadece maske takmıştı, diğerleri ise tam takım kostümlüydü. Bagabond bu "normal" insanlara karşı içinde bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Ona hayatta kalmak için yeteneklerini bahşeden virüs aynı zamanda onu bu insani dünyadan koparıp almıştı. Bazı zamanlar buna üzülürdü, çoğu zamansa umursamazdı. Kalabalığa küfrederek Adalet Sarayı'na doğru ilerledi.

Birileri beğeniyle ıslık çaldı. Dönüp bakmadı. Hedef o olamazdı.

Güvenlik görevlisi onu fark etmeden Bagabond asansör bekleyen kalabalığın içine karıştı. Üç parça takım elbise giymiş kalabalığın arkasında, güvenlik görevlisinin görüş alanının dışında bekledi. Başını eğip, yan taraftaki merdivenlere bakarak yürüdü. Sekizinci kata çıkması birkaç dakika sürüyordu ama Bagabond asansörden nefret ederdi.

Bagabond'un sosyal hizmetler görevlisi olduğu zamanlardan kalan eski bir müşteri olduğunu bilen her zamanki karşılama görevlisinin yerinde kahverengi takım elbise giymiş, yakışıklı, siyah saçlı bir adam vardı.

Bagabond ona doğru yaklaşırken adam telefonla boğuşuyordu.

"Kahretsin, biri daha gitti. Bekletme tuşunu icat edenleri kurşuna dizmeli! Öyle değil mi?" dedi adam telefonun tuş takımından gözünü ayırmadan.

"Öyle de olsa bence bu tutum bir avukata yakışmıyor."

Adam başını kaldırdı ve bir anlığına şaşırdı.

"Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?" Evsiz kadına gülümsedi. "İşiniz bu katta mıydı? Burası Bölge Savcısı'nın katı. Siz nereye bakmıştınız?"

"Rosemary." Bagabond başını eğdi, sesi kısık, boğuktu.

"Rosemary? Buraya yeni geldim ama sanırım buralardaki tek Rosemary, Rosemary Muldoon. Yardımcı Bölge Savcısı." Şüpheyle telefona baktı. "Dahili numarasını deneyebilirim ama…"

"Rosemary." Kimsesiz kadının sesi bu defa daha güçlü ve öfkeli çıkmıştı. Adam tekrar başını kaldırdığında bu kez bir anlığına keskin, parlak siyah gözlerle karşılaştı.

"Deneyeyim." Telefon çaldı. "Paul Goldberg. Bölge Savcısı'nın ofisi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bagabond, Goldberg'in arkasındaki kapıya doğru ilerledi ama daha o kapıyı açmadan içeriden bir kadın çıktı.

Bagabond'dan birkaç santim daha kısa, ufak tefek bir kadındı.

Bagabond tam olarak boyunu biliyordu çünkü daha önce birkaç kez birbirlerinin kıyafetlerini giymişlerdi. Rosemary'nin göz rengi ruh haline göre koyu kahveyle elâ arasında gidip gelirdi. Bugün bakışları karanlık ve yoğundu.

"Hoş geldin, seni görmek ne güzel. İçeri gir, hemen geliyorum." Rosemary kapıyı onun için açık tuttu. Bagabond içeri girmeden önce karşılama masasına baktı. Rosemary evet anlamında başını salladı. "Paul, şu geçici servisi bir daha ara. Onlara, on beş dakika içinde birini yollamazlarsa başka bir servise geçeceğimizi söyle. Bu durum çok saçma."

"Peki Bayan Muldoon. Umarım müşterinizi gücendirmemişimdir." Başını tek bir kez, sertçe iki yana sallayan kadına baktı.

"Arkadaşım, Paul," dedi Rosemary. "Çağrılarımı beklet, olur mu?"

Masada oturan adam içini çekip başıyla onayladı. "Elbette Bayan Muldoon. Görüşmek üzere hanımefendi," dedi Bagabond'a.

Bagabond başını kaldırıp ona tekrar baktığında Paul çoktan çalmaya başlayan telefona uzanmıştı. Bagabond döndü ve Rosemary'nin ofisine doğru topalladı.

"Donnis izinde ve burası tam bir keşmekeşe döndü." Rosemary kapıyı kapattı ve ceviz ağacından yapılmış masasına doğru ilerledi. "İşte böyle, yeterli elemanımız yok ve yeni gelen oğlan da dava dosyalarıyla ilgilenmek yerine telefonlara bakmak zorunda kaldı. Gerçi şık görünüyor." Rosemary masanın bir ucuna yaslandı. "Bu mide bulandırıcı yeşil yolluk yerine yeni bir halı alabileceğimi söylediler. Ben de onun yerine genç bir avukat tuttum."

"İyi etmişsin." Bagabond eski bir iskemlenin ucuna ilişti. Şapkasını çıkarıp saçlarını geriye itti.

"Jack nasıl?" Rosemary uzandı ve şapkayı alıp taktı. Merakla Bagabond'a bakıyordu. Bagabond başını iki yana salladı.

"Üzerindeki tüvit kumaşa uymadı." Bagabond dikkatle arkasına yaslandı, sanki iskemlenin kırılacağından korkar gibiydi.

"İyidir herhalde. Bu aralar fazla konuşmuyoruz. Buraya gelmeden hemen önce beni aradı. New York'a kaçan yeğenini bulmak için sokakları arşınlıyormuş."

Rosemary bir kaşını kaldırdı.

"Adı Cordelia Chaisson. On altı yaşında. Lousiana'dan bir köylü kız. Jack çok güzel olduğunu anlatmıştı. Uzun, ince, siyah saçlı,

koyu kahverengi gözlü. Başka da bir şey demedi. Sesi epey endişeliydi.”

“Birimlere haber ederim,” dedi Rosemary. “Yapabileceğim o kadar. Şehre kaçan o kadar çok çocuk var ki.” Yaslandığı masadan bir tükenmez kalem aldı. Bagabond minnetini belli etmek istercesine başını salladı. “Sokaklardan uzak hayat nasıl?”

“Sokaklardan uzak olduğumu nereden çıkardın? Bu iş sayesinde hep sokaklarla iç içeyim.” Rosemary içini çekip elindeki kalemle oynamaya devam etti. Aklında başka şeyler olduğu belliydi. “Aileyle işler kötüye gidiyor. Don Federico’yu, Kasap’ı hatırlar mısın? Yine iktidarını tehdit edenleri öldürmeye başladı. Gambione Ailesi’ni yönetmenin yolu bu değil. Artık Jokerkent’i sadece biz yönetmiyoruz. Birileri jokerleri bize, aileye karşı kışkırtıyor. Maşa gibi kullanılıyorlar tabii.”

“Jokerler her daim kullanılır. Ya bu yüzyılın göz kamaştıran mazlum azınlığıdırlar ya da temizlenmesi gereken bir hastalık.” Bagabond kocaman, kara gözlerini ona dikti. Rosemary devam etti. “Gambione Ailesi’ne koruma haracı verdiklerinde karşılığında bir şey alırlar. Bu, Kasap’ın bile değiştirmeyi göze alamayacağı bir gelenektir.” Kalemle bir işaret yaptı. “Düşünmeden edemiyorum, babamın Gambione Ailesi’ni yönetecek bir oğlu olsaydı böyle olmazdı. Belki de şu O.Ç Kasap’ın başına güzel, küçük bir kaza geliverirdi. Küvette kayıp düşerdi mesela.”

“O herif hep kötü bir alametti.” Bagabond mizah duygusu taşımayan bir ifadeyle Rosemary’ye baktı.

“Kısacık tanışmamızda bile iyi bir izlenim edindiğimi söylemeyeceğim. Bir şeyler duyarsam sana söylerim. Jokerkent’ten genelde uzak duruyorum ama sıçanlar orayı seviyor, fazlasıyla yemek buluyorlar.”

“Detay verme lütfen.” Rosemary titredi.

“Başka ilginç ne oldu söyleyeyim mi? Rivayete göre değerli bir takım defterler sokağa çıkmış. Kimin olduklarını bile bilmiyorum ama Balıkçıllar onları istiyor. Eğer Balıkçıllar istiyorsa ben de istiyorum. Sen gerçekten çok tuhaf şeyler duyuyorsun, o yüzden bunlarla ilgili bir şey öğrenirsen ne olur haber ver.”

Rosemary, Bagabond’un karanlık bakışlarına karşılık vermedi. “Seni kullanıyormuşum gibi hissediyorum Suzanne ama sen başka kimselerin bilemediği şeyler öğreniyorsun. Çok teşekkür ederim.”

“Çok fazla sayıda gözüm kulağım var.” Bagabond, Rosemary’nin

omzunun üzerinden pencereye, dışarı baktı. “Sen dostumsun. Senden başka sadece bir tane daha insanım var. Yardım etmek istiyorum.”

“Keşke Jack bu kadar hıyar olmasa,” dedi Rosemary. “Bu adamın ne derdi var?” Anlayışlı bir edayla başını iki yana salladı. “Başka birilerine bakmayı hiç düşündün mü?”

“Mesela görevden birine mi?” Bagabond ellerini saçlarından geçirirken başındaki şapkayı buruşturdu. Ayağa kalkıp pamuklu pantolon üzerine giydiği desenli eteğini açtı.

“Ya da belki bekârlar partisi? Yeni bir moda başlatabilirim.”

“Özür dilerim.” Rosemary masadan uzaklaşıp Bagabond’un omzunu okşadı. Bagabond temastan kaçındı.

“Yıllarca yalnızdım. Hayatta kalırım. Üstelik kediler bu duruma memnun bile olur.”

Bagabond keskin, beyaz dişlerini göstere göstere sırıttı. “Konuşuruz.”

Rosemary kapıyı açtı ve onu karşılama masasına kadar geçirdi.

“Yirmi dakikaya kadar mahkemede olmam gerek. Bir şeye ihtiyacın olursa ara tatlım.” Kambur, topallayan kadın başını eğerek yürümeye başladı.

Karşılama alanından geçerken Goldberg başını kaldırdı.

“Tekrar görüşmek üzere. İyi günler.”

Son kelimeler ağzından dökülürken kadın durup döndü ve ona baktı.

“Doğru, münasebetsizlik ettim.” Sırıttı, özür dilercesine omuz silkti, bu arada telefon çaldı. “Hoşça kalın.”

Merdivenlerden yavaş yavaş inerken Bagabond, Jack’in Cordelia’yı bulup bulamadığını merak etti. Kayıp kızlar, kayıp defterler. Herkes bir şey arıyordu. Ama o aramıyordu. Kaybedecek bir şeyi olmamasının avantajı buydu.

Jokerlerin hepsi birbirine benzemeye başlamıştı.

Joker gibi giyinip makyaj yapmış doğallar da.

Jack kafası karışarak gözlerini kapatıp açtı. Karşılaştığı her yüzü incelemeye çalışmak Strand’da[13] yaklaşık altı dizi sırtını aynı anda incelemeye benziyordu. Br süre sonra ebatlar, renkler, başlıklar birbirine giriyordu. Siyah saçlar görüyordu, hiçbiri aradığı siyah saç

değildi. Fedoralar, Panama şapkaları, fötrler görüyordu ama hiçbiri tam olarak doğru değildi.

10. Batı'nın köşesinde doğuya doğru giden bir çocuğa neredeyse çarpacaktı. "Dikkat etsene ibne," dedi genç adam.

Jack şaşkınlıkla ona baktı.

"Beni kandıramazsın," dedi çocuk. "Aklından bile geçirme."

Jack çocuğun etrafından dolaşmaya karar verdi, belli ki oğlan hareket etmeyecekti. Serseri, diye düşündü. Gerçek bir sokak serserisi, Mohawk saçı ve makyajla dolanan kostümlü, çakma olanlarından değil.

Jack'ten kısaydı ve bir gelincik kadar sıskaydı. Yüzü solgun, gözleri yağmur suyu rengindeydi, üzerinde bahar gibi bir eda vardı. "Dikkat et," dedi yeniden.

Jack geçip giderken biri ona çarptı. Dengesini bulup oğlanın bileğini tuttu. Genç adam irkildi, elleri dövüş sanatlarındakine benzer bir duruş almıştı.

"Dokunma bana, peri," dedi çocuk.

Birkaç dakika boyunca birbirlerini süzdüler. Sonra Jack başını onaylayarak salladı, bir adım geri çekildi ve gitmek üzere döndü. Arkasına bakmadı ama içinde oğlanın o parlak, kötücül, psikopat bakışlarıyla onu izlediğine dair bir his vardı.

Kristal Saray sabahları herhangi bir bar gibi kokuyordu, bayat sigara dumanı, bira ve dezenfektan. Fortunato, Chrysalis'i kulübün karanlık bir köşesinde, şeffaf cildi sayesinde neredeyse görünmez bir biçimde otururken buldu. Brennan'la birlikte kadının karşısına oturdular.

"Mesajı aldın demek," dedi kadın o sahte, İngiliz sokak aksanıyla.

"Aldım," dedi Fortunato. "Ama iz soğumuştu. Gökbilimci şimdiye kadar herhangi bir yere gitmiş olabilir. Başka bir şeyler daha bildiğini umuyordum."

"Belki. Kendine Ecel diyen şarlatanı biliyor musun?"

"Evet," dedi Fortunato. Parmakları aniden, huzursuzca masanın poliüretan kaplamasına saplanmıştı.

"Bir saat kadar önce buradaydı. Sascha zihnini okudu, gayet açık ve netti. 'Beni öldürecek. Yaşlı, sapık piç kurusu.'"

“Gökbilimci’yi kastediyor.”

“Haklısın. Bu Ecel dediğin uçurumun eşiğinde. Sascha’ya bakılırsa aklında bin tilki dolaşıyormuş.”

“Dahası mı var?” diye sordu Fortunato.

“Evet. Ama bundan sonrasının bir bedeli olacak.”

“Nakit mi iyilik mi?”

“Bu sabah pek de dobrayız, öyle değil mi? İyilik demeye meyilliyim. Ve bayram havasıyla sana kredi bile açacağım.”

“Sözümün eriyim, biliyorsun,” dedi Fortunato. “Er ya da geç borcumu öderim.”

“Her halükârda, kötü haberler için ödeme almaktan hoşlanmıyorum. Sascha’nın duyduğu diğer cümle şu: ‘Belki de diğerleriyle meşgul olup beni unutur.’”

“Tanrım,” dedi Fortunato.

Brennan ona baktı. “Bir tür cinayet atağına kalkacağını düşünüyorsun.”

“Tek şaşırdığım şey bu kadar beklemesiydi zaten. Sapkın bir drama duygusu yüzünden Vahşi Kart Günü’nü bekledi herhalde. Başka bir şey var mıydı?”

“Gökbilimci’yle ilgili yok. Ama başka bir mesele var. Bu biraz daha senin uzmanlık alanın sayılır Çiftçi. Bu sabah biri beni arayıp çalınmış olan belli bir defter için gözlerimi açık tutmamı istedi. Üç defter aslına bakarsan. İki tanesi ender bulunan posta pulları katalogları. Arayan asıl üçüncüsüyle ilgili gibiydi. Sıradan bir okul defteri ebadında, mavi kapaklı, kapağında bambu deseni var.”

“Peki arayan kimdi?” diye sordu Brennan.

“Kim olduğu önemli değil. Beni asıl ilgilendiren arayanın ait olduğu grup. Biraz zaman aldı, biraz da nüfuzumu kullanmam gerekti ama bir isim buldum.”

“Bedelin?” dedi Brennan.

“Bilgiye karşılık bilgi. Bence bu işe birlikte kafa yorarsak her ikimiz de kârlı çıkarız. Ama benden bir şey saklamayacaksın. Saklarsan anlarım.”

“Anlaştık.”

“Gölge Yumruk Cemiyeti sana bir şey ifade ediyor mu?” Brennan başını salladı. “Pek değil. Bu ismi Çin Mahallesinde duymuştum. O kadar.”

“Pekâlâ,” dedi Chrysalis, “De ki, organizasyon içinde yüksek

kademelerden birinin adını biliyorum. Namı Kaçamak. Herhangi biriniz duydu mu?”

Fortunato başını iki yana salladı. Brennan masaya bakıyordu. “Evet,” dedi. “Duydum. Asıl adı Letham mı ne bir şeydi. Letham, Strauss Hukuk Bürosu’ndaki gibi. Vahşi kart virüsü mü tüm insani duygularını silip süpürmüş, yoksa gerçekten buz gibi bir avukat mı kimse bilmiyor.”

Chrysalis onaylayarak başını salladı. “Adil bir ticaret oldu. Bir tur daha?”

“Önce sen,” dedi Brennan.

“Tamamen tesadüf eseri bu sabah biri daha aradı. Gruber adlı bir adam. Aracıymış, maalesef borsa değil, rehinci dükkânı. Bu sabah bir asın ona satmaya çalıştığı pul kataloglarıyla ilgili endişeleri vardı. Asın adı Hayalet. Hırsızlık yapan bir kız ve belli ki bu sefer başından büyük bir işe kalkışmış. Bu defterleri bulan her kim olursa olsun büyük bir güç elde edecek.”

“Ya da ölecek,” dedi Brennan.

“Dualarımız onunla,” dedi Chrysalis. “Kulak kesildim.”

“Tahmin etmişsindir,” dedi Brennan. “Belki ismi zikretmek istemiyorsundur. Tehlikeli bir isim. Bu nedenle çok değerli.”

“Söyle,” dedi Chrysalis.

“Kien,” dedi Brennan. “Kaçamak’ın Kien için çalıştığına inanıyorum. Büyük bir şey olmuş olmalı. Eğer Kaçamak bu kadar ümitsizse, defterler Kien’indir ve çok önemlidir. Zarar verebilirler. Ve eğer Gölge Yumruk Cemiyeti, Kien’se her yere sızmış olabilirler.” Ayağa kalktı. “Burada yollarımız ayrılıyor dostum.”

Fortunato adamın elini sıktı. “Teşekkürler. Defterlerle ilgili herhangi bir şey duyarsam sana haber veririm.”

“İyi şanslar,” dedi Brennan. Kapıya vardığında koşmaya başlamıştı bile.

Chrysalis masada öne doğru eğildi. “Bu Ecel senin için değerli demek?”

“Beni Gökbilimcı’ye götürebilirse evet.”

“Ona karşı bir işimize yaramazlar. Algımı köreltti. Tıpkı radarı alüminyum folyoyla köreltikleri gibi. Şu anda burada olsa bile onu göremeyebilirim.” Eliyle işaret ettiğinde Chyrysalis ürkekçe elini takip etti.

“Hayır,” dedi. “Burada kimse yok.”

Fortunato artık ona bakmıyordu. Zihninde uzun, aşırı ince,

kahverengi saçlı ve harap suratlı bir adamın görüntüsünü oluşturuyordu. Ecel yeteri kadar yakınsa, birkaç sokaklık mesafedeyse Fortunato sadece odaklanarak onu bulabilirdi.

Gözlerini açtı.

“Kanal Caddesi,” dedi. “Metro.”

[11] The Jolson Story: Şarkıcı Al Jolson’un yaşam öyküsünden esinlenen 1946 yapımı müzikal. -ç.n.

[12] ABD’li silah tasarımcısı Gordon Ingram tarafından tasarlanmış yarı otomatik tabanca. -ç.n.

[13] Büyük bir kitapçı zinciri. -ç.n.

Beşinci Bölüm

10.00

Jack, Batı Yakası'nın kıvrılan, uzun sokaklarına geldiğinde, Doğu Yakası'na geçip Jokerkenfe mi, yoksa şehirdeki hareketliliğin kalbi olan Jetçocuk'un mezarına doğru, aşağıya mı inmesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

En azından şimdi daha tanıdık bir mahaldeydi. Greenwich'te tanıdık bir binayı görüp göğüs cebini yokladı Eloutte'in geçen yılbaşında gönderdiği renkli fotoğrafını buldu. Elbette ki Cordelia çok daha taze bir çiçekti ama benzerlikleri yeterliydi.

Barın adı Genç Adamın Rüyası'ydı. Şekil değiştirenlerin sosyalleştiği türden bir yerdi. Sabah açıldığı saatlerde mavi yakalı işçilerin buluşma noktasıydı. Sonra, akşam saat altı sularında sanki bir düğmeye basılmış gibi bir anda, kökten bir dönüşüm geçirirdi. Genç Adamın Rüyası, gece boyunca bir eşcinsel barı olurdu. Takındığı biçim ne olursa olsun, Rüya, Batı Yakası'ndaki en eski işletmelerden biriydi.

Jack üç basamağı tek sıçrayışta atladı ve kapıyı ardına dek açtı, içerisi karanlıktı, gözlerinin alışması zaman aldı. Dikdörtgen odayı enlemesine geçti, 43 numara ayakkabılarının altında ezilen fıstık kabuklarının sesini duyuyordu.

Barmen Budweiser bardaklarını dizdiği tepsiden gözlerini kaldırıp ona baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Belki de bu sabah camdan dışarı bakıyordun," dedi Jack fotoğrafı uzatarak. "Bu kızı gördün mü?"

"Polis misin?"

Jack başını iki yana salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Barmen fotoğrafı inceledi. "Epey güzel kızmış. Sevgilin mi?"

Jack yine başını iki yana salladı. "Yeğenim."

"Tabii," dedi barmen. Jack'i daha bir dikkatle inceledi. "Seni

saat altı civarında buralarda gördüm mü hiç?”

“Muhtemelen,” dedi Jack. “Müdavimim. Fotoğraftaki kız. Bu sabah saatlerinde ona rastladın mı?”

Barmen düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı. “Hayır.” Sonra Jack’i tartar gibi şöyle bir süzdü.

“Kız gerçekten yeğenin galiba?” Jack bir Hamm’s[14] peçetesine bir numara karaladı. Bagabond ona Rosemary’nin numarasını vermişti. “Bana bir iyilik yap olur mu? Eğer onu görürsen, ister yalnız olsun ister biriyle birlikte, bu numarayı ara.” Kapıya doğru yöneldi. “Teşekkürler,” dedi omzunun üzerinden.

“Anlaşıldı,” dedi barmen. “Gece gündüz fark etmez. Müşteri için canımız feda.”

Kadın taksiyi Freakers’ın önünde durdurdu. Kulüp, sabah saat 10:20’de bile kıpır kıpırdı ve taksiden inmesine yardım eden güvenlik görevlisi çoktan sarhoş olmuş gibiydi. Yumuşak beyaz kürkü topak topaktı ve kırmızı gözleri aynı anda hem buğulu hem de parlaktı. Kulübe giren kapıyı işaret etti ama Roulette başını belli belirsiz iki yana sallayarak Kristal Saray’a doğru ilerledi.

Kanatlı kapılar birden açıldığında kalbi duracak gibi oldu, bir dizi joker, tren gibi arka arkaya sıralanmış dans ederek, kulübün alameti farikası haline gelmiş altı memeli striptizcinin neon ışıklarıyla süslü kasıklarının arasından sokağa fırladı. En önde dansın günahkâr kıvırmalarını hiç zorluk çekmeden yapan güzel yüzlü bir kadın vardı, boyundan aşağısı yanardöner bir yılandı. Tuhaf bir tüy yumağıyla biten kuyruğu dikilmişti ve hemen arkasındaki joker, kuyruk ucunu sıkı sıkıya tutmuştu.

Adam maske takmayan az sayıdaki jokerlerdendi. Geri kalanı, boncuklu, tüylü, işli, bazıları ardındaki deformasyondan bile kötü görünen türlü türlü maskeler takmış, küfrederek bağırıp çağırıyorlardı.

Dans sırasının en sonuna hem heyecanlı hem de endişeli görünen birkaç doğal ilişmişti. Sanki Bowery sakinlerine, turistlerin tüylerini ürperten, ödlerini koparan bir eğlence vaat eden jokerlere “İsterseniz itiraz edin,” der gibi inceden meydan okuyorlardı.

Roulette bir anlığına maceraperestlerin yavan, sıradan suratlarına, kibirli güvenlerine bakıp onlardan nefret etti. Keşke bulaşıcı olsa, diye kötücül bir düşünce geçti aklından. Hepiniz

kahrolun. Ama asıl hedefi Josiah'tı. Onu sevip korumaya yemin edip sonra da en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk eden Josiah.

Görünen o ki beyaz liberallerin vahşi kart virüsüne yakalanmış bir kadınla baş etmelerini gerektirecek kadar vicdanları yoktu. Bulaşıcı olabilir. Eski kayınvalidesinin Newport'taki malikânesinde tüm o cadaloz görkemiyle oturup çayını yudumlarken şu "zenci" kızların ne yaparsan yap önünde sonunda, gerçek yüzlerini gösterdiğini söylediğini gözlerinde canlandırabiliyordu. Oysa çoğu zaman beyaz adamın baskısı yüzünden hem zihinsel hem de fiziksel olarak sosyeteye uyum sağlayamayacak kadar tükenmiş olurlardı.

Ne kadar da yazıktı. Roulette içini çekti.

Muhtemelen Josiah beni boşadıktan sonra evdeki tüm çarşafları yakıp her bir mobilyayı dezenfekte ettirmiştir. Kibirli, ikiyüzlü orospu!

Roulette birden kör gibi yürüdüğünü, Jokerkent'i dolduran kalabalığın içinde başı boş gezindiğini fark etti. Daha şimdiden rutubetli sabah havasında çekiç ve zımba tabancalarının sesleri, gün boyu sürecek olan parti için portatif büfeler kuran jokerlerin karşılama ve hakaret bağırışları yankılanıyordu. Pişen yemeklerin kokusu -bazıları iyi bazıları kötü- beklentiyle ağırlaşmış havada asılı kalmıştı. Başlarının üzerinde özel bir insansız uçak "Jokerler Asa Dönüştürülür. Sonuç Garantili. HEMEN ARAYIN: 555-9448" yazan bir bez afişi ardından sürüklüyordu.

Başka bir köşede Hz. İsa Joker Kilisesi çoktan standını kurmuş, çalışmaya başlamıştı. Durdurabildikleri herkese broşürler dağıtıyorlardı. Onlar da sonuçları garantileyebiliyorlardı. Ama ölümden sonraki hayatta. Dört bir yandan sıkıştırılan Roulette şarlatanlar öte tarafta da peşimizi bırakmıyor, diye düşündü. Ümitsizliğin umudu. Eh, bizler bunu iyi biliriz. Üstelik işleri hiçbir zaman kolaylaşmayacaktı, ta ki yeni ve jokerlerden bile daha da az sevilen, daha da çirkin bir azınlık çıkıp onların yerini alana dek. Ve ben jokerlerden daha az sevilebilecek, daha çirkin bir yaratık hayal edemiyorum, sizi zavallı piçler.

Henry Sokağı'nın orada bir barikat vardı. Yasal değildi ama Chrysalis Jokerkent'te önemli bir şahsiyetti ve bölge polislerinin Kristal Saray'ın sahibine minnettar olmaları için çok sebep vardı. Kadının müdahalesi sayesinde pek çok zor dava çözülmüştü. Bu yüzden polis şefi yılda bir kereliğine trafik yüzünden söylenenleri sineye çekerdi.

Chrysalis aynı zamanda sokak dekorasyonlarını da kontrol ediyordu, bu yüzden Henry Sokağı, diğer sokaklarda rastlanan rüküş ucuzluklar yerine zevkli bir gurur tablosu yansıtıyordu. Roulette barikatın arkasına geçti ve sokaktan aşağı doğru yürümeye başladı. Neredeyse yolun yarısında, sağ tarafında, '76'daki Jokerkent ayaklanmasını hatırlatan bir moloz yığını vardı. Omuz yüksekliğine gelen otlarla birkaç fidan alçı ve tuğla yığınlarının üzerinden boy vermişlerdi. Yığıntının bir kısmı karanlık, açık ağızlara benzemişti, Roulette yıkıntının hayvanlar için bir yuvaya dönüşüp dönüşmediğini merak etti. Müşkülpesent Chrysalis'in barının hemen yan tarafında bir sıçan sürüsünün yerleşmesine izin vereceğini düşünemiyordu. O bakarken, deliğin derinliklerinden bir parıltı geldi ve saçla çevrili parlak bir çift göz ortaya çıktı. Gözler deliğinden çıkan utangaç bir hayvana ait değildi. İnsandı bu, yani bir çeşit. Roulette nefesi kesilerek başını eğdi ve hızla tombul bedeninden sarkan ipeklerin arasından sekiz ince bacağı görünen, o ünlü ipek şallarından birini uçuşturan Arachne'nin yanından geçti. Kızı, stantlarındaki zarifçe boyanmış şalları ve eşarpları asmakla meşguldü.

Pek çok doğal, nasıl yaratıldığını görseydi, neredeyse şeffaf, titreşen kumaşı asla satın almazdı. Ama Arachne yaptığı eşarpları Saks ve Neiman-Marcus'a satarak epey iyi para kazanıyordu. Roulette'de bir tane vardı, zarif, şeftali rengindeki şah kullandığında, koyu renkli omuzlarına gün batımını atmış gibi görünürdü. Arachne'nin Henry Sokağı'nda olacağını bilseydi mutlaka şalını takar, en azından kıza kaynağı umursamadığını ve sanatını takdir ettiğini gösterirdi.

Gittikçe hızlanan ve artan uğultu en sonunda Saray'ın kadrolu fedaisi Elmo bir tane daha metal bira fıçısını ön kapıdan yuvarlayarak çıkarıp da fıçı ileride, sokakta bekleyen tıknaz arkadaşlarının oluşturduğu yuvarlak sıraya katıldığında gürültülü bir patlamaya dönüştü. Kendi de bira fıçısına benzeyen fedai tatminle omuzlarını esnetti ve bir tane daha almak için içeriye girdi.

Çocuklar sokakta bir aşağı bir yukarı, hırpalanmış bir futbol topunun peşinden koşturuyordu. Uzakta bir köşede ani bir beysbol oyunu başlamıştı. Getto birbirine zıt müziklerin, rock, soul, country, klasik ezgilerin kakofonisine bürünmüştü.

Çocuklar ağlıyor, anneler sesleniyor ve tüm bu çılgınlık bir tür huzur ve güvenlik duygusunu çağrıştırıyordu, bir aile hissi. Freakers'ın kapısındaki dans sırasına takılıp eğlenmek için duyduğu

karşı konulmaz isteği başka bir yerde hissetmezdi. Bu insanlar, her ne kadar çirkin olurlarsa olsunlar, kendileriyle barışıklardı.

Roulette oyun oynayan bacaksız çetesini seyretmeyi bırakıp kalabalıkta göze çarpan, minyon, kızıl saçlı birini aramaya koyuldu. Yarım saat kadar önce kliniğe uğramış, Tachyon'un son derece güzel, karizmatik ve yukarıdan bakan cerrahi şefi ona iyi doktorun orada olmadığını, büyük ihtimalle herhangi bir barı ziyaret ettiğini söylemişti. Roulette Ernie's, Wally's'e ve Eğlence Evi'ne bakmıştı ama bulamamıştı. Şimdi de sıra Kristal Saray'daydı.

Ve onu bulmuştu.

Saray'ın önündeki kaldırıma sıkış tepiş konmuş pek çok küçük masadan birindeydi. Uzun, ince parmaklarının arasında gevşekçe bir brendi kadehi tutuyor, amber renkli sıvı, adam kadehi dairesel bir biçimde hareket ettirdikçe kadehin kenarlarına yuvarlanıyordu. Sol omzunun yanında camdan bir figür dikiliyordu. Figürün cam hatlarının içini dolduran kemikler ve kaslar bir insanı oluşturuyordu, uzun tırnakları parlak bir pembe ojeyle süslenmişti, görünmez yanaklarında gümüşi mavi bir ışıltı vardı. Chrysalis'in kendisi.

Roulette'in karar anı gelmişti. Takisli'yi bulmanın ötesini düşünmemişti ve şimdi bulduğuna göre ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Bayılsa mıydı? Bileğini mi burksaydı? Herkesin bildiği gibi uzaylının güzel kadınlara olan düşkünlüğünden haberdardı ama New York'ta bir dolu güzel kadın vardı, ya günün geri kalanı için çoktan birini bulduysa? Bulmadıysa onu seçmesini nasıl garantileyecekti? Roulette güzeldi, evet ama güzel kadınların sıradan becerilerine sahip değildi. Flört etme sanatında hiç usta olmamıştı. İşte o an rahatladı. Önünden geçip gidecekti, onu fark ederse… O zaman tamamdı. Kaderiyle yüzleşecekti. Fark etmezse… Rutubetli kovukta dudaklarını yalayan pörsümüş adamı düşünmemeye çalıştı.

Gözlerini barikata dikip adımlarını saymaya başladı ve yaptıklarına özellikle dikkat etti. Kauçuk topuklarının betonda kaymasını, eteklerinin ayak bileklerinin etrafında uçuştuğunu, örgülü saçlarının…

"Bence aptalın tekisin." Chrysalis İngiliz aksanıyla sözcükleri ısırır gibi söylüyordu. "Her yıl burada başlayıp ilk brendini içiyorsun, sonra konuşmanı yapana kadar ayık kalmayı becerip oyun sırasında biraya boğuluyorsun, sıvı diyetini Hiram'ın

yemeğinde de sürdürüp üzerine tüy dikmek için buraya dönüp suçlulukla perişan bir halde sırılsıklam sarhoş oluyorsun. Neden beni dinleyip..”

“Ve sen de her yıl aynı öğüdü verip duruyorsun,” dedi Tachyon alaylı bir karşılıkla.

“Miami’ye git,” dediler aynı anda.

Tachyon’un gülümsemesi soldu. “Nasıl giderim? Howler’la ilgili şu korkunç habere baksana, üstelik katili ile ilgili en ufak bir ipucu yok.”

“Ve sen polis değilsin. İşi bilene bırak.” Tachyon başını inatla salladı.

“Tachy, senin bu grotesk kutlamada yer alman şart değil. Jokerkent önemsediğini biliyor zaten. Üç yüz altmış beş günün birinde olmamanı umursamayız.”

“Ama bugün olmaz. Burada olmak zorundayım.” Bolca brendiyi midesine yuvarladı. “Bu benim kefaretim.” Sesi pürüzlüydü, muhtemelen brendi etkisini gösteriyordu.

“Aptalın tekisin,” dedi Chrysalis yeniden ve şeffaf ellerinden biriyle adamın omzunu sıktı.

Roulette, beyaz parmak kemiklerinin Tachyon’un derin yakut rengi ceketinin üzerinde duruşuna büyülenerek baktı. Bir anlığına adamın yanında ölümün durduğunu hayal etti. Yavaşça kendi elini yukarı kaldırıp dikkatle inceledi. Sütlü kahve cildinin altında birleşen tendonlar, manikürlü tırnaklarının ucundaki yarım ay şeklindeki beyazlık, işaret parmağındaki, altı yaşındayken bir yemek dersinde kendini yaktığında olan yara… Sonra, artık Saray’ın kapısından içeri girmek üzere olan Chrysalis’e baktı ve aslında onun gibi görünmeliyim, Ölüm benim diye düşündü.

Yüzünün morarmış cildinde serin bir temas. Bir demir. Nefes aldı, gözlerini açtı ve Takisli’nin soluk, eflatun, endişeli gözlerine baktı.

“Hanımefendi iyi misiniz? Bayılacak gibisiniz.”

“Evet… Hayır… iyiyim…” diye geveledi.

Belinin arkasındaki kolun gücü adamın zarif görüntüsünü yalanlıyordu. “Buyurun, oturun.”

Roulette dizlerinin arkasına sandalyenin metal ucu değince çöküp oturdu ve neredeyse bayılacak gibi olduğunu fark etti.

Adam brendiyi onun eline tutuşturdu.

“Hayır.”

“Baygınlık için eski moda çaredir.”

Roulette’in aklı yerine geliyordu, sandalyede dikleşti. “Ve ben de sabahın bu saatini brendi için fazlasıyla erken bulacak kadar eski kafalıyım.”

Adamın ince yüzü kızarırken büyülenmiş gibi seyretti. Kırmızı kirpikler, mor gözlerindeki utancı gizlemek ister gibi kırpıştı. Tachyon aceleyle kadehi kaldırdı ve sanki alkolü temelli bırakırmış gibi ikisinden uzağa bıraktı.

“Haklısınız. Chrysalis de haklı. Kafayı çekmek için çok erken. Ne içersiniz?”

“Meyve suyu. Ben… Sabahtan beri kahveden başka bir şey yemediğimi hatırladım.”

“Eh, bu gerçekten iyi değil ve kolayca halledilebilir. Bir saniye lütfen.” İskemlesinden fırladı ve Saray’ın içine koşturdu.

Roulette başını ellerinin arasına alıp zihnini toparlamaya çalıştı. Ya da belki de ilk kez gerçekten bu işi düşünüyordu. Hayatını mahveden adam şimdiye kadar bulanık bir fikirden ibaretti. Her şeyden önce bu kadar küçük olmasını beklemiyordu. Ya da böylesine içten bir gülümsemeye ve on sekizinci yüzyılın salonlarından çıkma, şövalye nezaketine sahip olmasını.

Hitler de çocukları ve küçük hayvanları severdi, diye kendine hatırlattı. Gözleri küçük oyunculardan birine takıldı, tıknaz, küçük perdeli ayaklarının üzerinde koşturan, top yuvarlandığında küçük yüzgeçlerini heyecanla sallayan bir oğlan çocuğu. Tachyon’un suçu öylesine canavarca ki ölümü sadece beni rahatlatmayacak.

Adam geri dönmüş, ona bir bardak portakal suyu uzatıyordu. Roulette bir yudum alıp iskemlede arkasına yaslanırken Tachyon botlu ayaklarım masaya dayamış onu seyrediyordu. Çoğu adamın aksine sessizlik onu rahatsız etmiyor gibiydi. Pek çok erkek sanki kendi önemlerini teyit etmek istercesine yanlarındaki kadınlardan kesintisiz bir cıvıltı duymak isterdi.

“Daha iyi misiniz?”

“Çok.”

Adam sandalyesini düzeltti. “Tanışmanın vakti geldi öyleyse. Ben Dr. Tachyon.”

“Roulette Brown-Roxbury.”

“Roulette,” diye tekrar etti Tachyon Fransız telaffuzuyla. “Sıra dışı bir isim.”

Roulette bardağı elinde döndürürken masada yuvarlak bir iz

kaldı. “Bir hikâyesi var.” Adama baktığında, gözlerini huzursuz edecek bir biçimde ona diktiğini gördü. “Annemin pek çok doğum kontrolü yöntemine alerjisi varmış o yüzden bizimkiler adet dönemlerini takip ediyorlarmış. Babam bu durumun Rus ruleti oynamaya benzediğini söylermiş ve en sonunda kaçınılmaz olan gerçekleştiğinde adımı Roulette koymaya karar vermişler.”

“Büyüleyici, isimlerin bir anlamı olmalı ya kişiyle ilgili ya da hikâyesiyle ilgili bir şey anlatmalılar. Her başarılı kuşakla yeni bölümler eklenen masallar gibi. Ah, sizi gücendirecek bir şey söyledim.”

Roulette yüz ifadesini sakin tutmaya çalıştı. “Yo, hiç de değil.” Dikkatini yine oyun oynayan çocuklara verdi ve kahkahalar yükselirken ikisi derin bir sessizliğe gömüldüler.

“Doktor…”

“Hanımefendi…”

Aynı ayna konuşmuşlardı, utanarak sustular. “Lütfen.” Roulette adama işaret etti. “Siz buyurun.”

“Sizi bugün Jokerkent’e neyin getirdiğini merak ettim. Çoğu doğalın suçlu merakı ya da korkunç açlığı sizde yok.”

“Benim yolculuğum daha çok ümitsizlikten,” dedi Roulette farkında olmadan. Benliğinin karanlık tarafı aptallığına küfretti. Hangi adam günü çaresiz, gözü yaşlı bir kadınla geçirmek isterdi ki?

Dr. Tachyon onun elini tuttu, parmaklarını sıktığında acı aralarından dışarı aktı.

“O halde birlikte yolculuk edelim,” dedi Tachyon ve “Eğer isterseniz tabii,” diye ekledi korkuyla kadını yine gücendirmekten çekinerek. “Bugün… Benim için zor bir gün. Yoldaşlığınız beni rahatlatır.”

“Size verecek bir tesellim yok.”

“Ben de sizden teselli istemiyorum. Yoldaşlığınız yeter.” Parmaklarıyla kadının morarmış yanağını okşadı. “Ve belki de, eğer isterseniz, ben de sizi teselli ederim.”

“Belki.” İçindeki gizli kovuğunda Ölüm keyiflendi… Birazcık.

♣

İnsanlar dört bir yandan ona çarpıyordu. Kaldırımlar kostümlerini giymiş jokerlerle ve meraklı doğallarla dolup

taşıyordu. Kalabalıkla aynı hızda, aynı yöne gidiyor, onu sürüklemelerine izin veriyordu. Gökbilimci herhangi bir yerde olabilirdi ve genelde beklenmedik bir yerde ortaya çıkardı.

Spector'ın daha bir saat kadar Times Meydanı'na gitmesi gerekmiyordu. Erken gitmeyi de istemiyordu, fazla istekli görünmemeliydi. Jokerkent geçit töreni vakit öldürmek için düşünebildiği en güvenli yerdi.

Sokağın birinde, bir bando "Jokerkent Çalımı Dansı"nı çalmaya başladı. Spector kalabalıktan bunalmaya başlamıştı. Yavaşça insan yığının dışına geçti. Beyaz tayt giymiş üç gözlü bir pantomim sanatçısı yolunu kesti ve durmasını işaret etti. Spector gerildi. Pantomim sanatçısı abartılı bir ifadeyle kaşlarını çattı ve yana bir adım atıp geçmesini işaret etti. Spector geçerken midesine ona sıkı bir dirsek geçirdi. Joker iki büklüm olurken gülümsedi. Pantomim sanatçılarından nefret ederdi.

Spector bitmeyen acısına minnettardı. Acı onu öyle meşgul ediyordu ki terleyen yüzlerce jokerin korkunç kokusunu almıyordu bile. Günün sonunda, pek çok doğal, ölü balık kokusu yüzünden hastalanacaktı.

Dijital saatine baktı. Geçen hafta finans bölgesinde öldürdüğü genç bir borsacıdan almıştı. On buçuğu az geçiyordu. Gün, tıpkı geçit töreni gibi, yavaşça ilerliyordu. Gökbilimci ile ilk tanıştığından beri böylesine korkmamıştı. Yaşlı adam ona dünyayı yöneteceklerini söylemişti. Yeni düzenin yöneticilerinden biri olacaktı. Hepsi safsataydı. Yerli aslar işe karışmış ve her şeyi mahvetmişlerdi. Ve Gökbilimci hepsinin hakkından gelecekti. Umarım Tachyon'u en sona bırakır diye düşündü.

Kalabalıktan çıkıp bir ara sokağa girdi. Çöpler, dev yığıntılar halinde ortalıkta duruyordu. Üç adım sonra uğultuyu duydu. Gökbilimci, üzerinde, havada süzülüyor, gülümsüyordu.

"Sana olacakları söylemiştim Ecel. Şansını kullandın." Gökbilimci insani olmayan, tüyler ürpertici bir sesle yine uludu.

Spector dönüp kalabalığa koştu, insanları ite kaka ilerledi. Tehditleri ve küfürleri umursamadan koşturdu. Şaşıran bando üyelerinin arasına daldı, Kaplumbağa'nın orantısız balonunun yanından geçti ve karşı kaldırımdaki kalabalığa karıştı. Arkasına bakmaya korkuyordu. Bir polis onu kolundan tuttu. Spector adamın apış arasını tekmeledi ve kendini kurtardı. Etrafındaki insanlar bağırıyordu. Zar zor nefes alıyordu.

“Tam arkandayım.” Gökbilimci’nin sesi yakından geliyordu. Spector döndü. Gökbilimci, ateş etmek üzere silahına davranan polisin üzerinden süzülüyordu. Gökbilimci’nin elinden silahla bağlanan mavi bir ışık çıktı.

Silah patladığında şarapnel parçaları polisin ve Spector’ın üzerine yağdı. Çığlıklar yükseldi.

Spector bir çöp tenekesine takıldı ve sertçe beton kaldırıma düştü, ellerinin derisi sıyrılmıştı. Yavaşça, dizleri titreyerek ayağa kalktı. Omuzlarını kavrayan elleri, derisine batan parmakları hissetti. Kaçamadı.

“Hayır.” Sesi biraz önce Gruber’ın çıkardığı sese benziyordu.

Gökbilimci bir elini bıraktı ve onun kafasını sıkı sıkı tuttu. “Seninle konuşurken yüzüme bak Ecel.”

Spector başının döndürüldüğünü hissetti. Dayanılmaz bir acının ardından bir çıtırtı sesiyle ağzına kan doldu. Gökbilimci sırıttı. “Mahşer Günü geldi.”

Arkalarındaki kalabalıktan sesler yükseliyordu. Gökbilimci dikkati dağılarak döndü ve Spector’ı bir çöp torbası gibi bırakıverdi.

Bedeni felç olan Spector düşüşü engelleyemedi. Açık ağzının etrafındaki kan gölünün gittikçe genişlemesini seyretti. Bir kez daha ölmenin vakti gelmişti. En azından ona olacakları göremeyecek, hissedemeyecekti.

♥

Geçit töreni balonları Kanal boyunca, Merkez Caddesi’nin yarısını doldurmuş, yan yana, uç uca dizilmişlerdi. Fortunato, fil suratlı joker Des’i görebiliyordu, kümes tellerine ve çiçeklere gömülmüştü. Arkasında Dr. Tod’un balonu ve Jetçocuk’un uçağı vardı. Her ikisi de çiçekten hız çizgileri ile süslenmişlerdi. Chrysalis’in şeffaf, plastik balonu üzerlerinde süzülüyordu.

Burası Jokerkent’in kalbiydi ve çok fazla turist yoktu. Buraya kadar gelen turistler de çocuklarını getirmemişlerdi. Tulumları içindeki sürücüler tören araçlarının yanında dikiliyor, sigara içip sohbet ediyorlardı.

Kalabalığın büyük bölümü Fortunato ile aynı yöne doğru ilerliyordu, yukarıda olan bir şey vardı, oraya doğru gidiyorlardı.

Yarım sokak kadar sonra havadaki güç çizgilerini gördü. Sıcak dalgaları gibi titreşiyor, çevrelerindeki görüntüyü bozuyorlardı. Bir imza sayılmayacak bir imzaydı, ruhani silgi izleri gibi. Onları ilk

kez on yedi yıl önce, oradan çok da uzakta olmayan, ölen bir çocuğun odasında, en sonunda ucu güneşin etrafında dolanan TIAMAT'a çıkacak olan büyük bir komplo için ikiye ayrılmış bir kadının etrafında görmüştü.

Nabzı hızlanırken başı döndü. Korktuğunu fark etti, dürüst olmak gerekirse ödü kopuyordu, on yedi yıldır ilk defa.

Önüne bir güç dalgası gönderdi ve güç çizgilerinin birleştiği yere koştu.

İnsanlar önünde iki yana açılıyordu, ona bağırıyor ancak dokun anlıyorlardı.

Ecel çığlık attı. Fortunato kalabalığın gürültüsüne rağmen kırılan kemiklerin çatırtısını ve ayrılan kıkırdakların sesini, sonra da bir bedenin kaldırıma düştüğünü duydu.

O insan duvarını aşmaya çalışırken insanlar da kaçmaya çalışarak geri dönüyorlardı. Birileri yaralı bir polisi kenara çekti, sağ eli yanıp kararmış, yüzü kanla lekelenmişti. Ecel'in etrafında, kaldırım boşalmıştı. Kafası tamamen ters dönmüş, gri takım elbisesinin ve buruşuk gömleğinin yakası açılmış, suratı kaldırıma yaslanmıştı. Ağzından ve burnundan kan geliyordu.

Kalabalıktan bir adam "Orada! İşte orada! Kaçıyor! Tanrı aşkına durdurun!" diye bağırdı. Fortunato'nun tek görebildiği bulanık yüzlerdi, doğrudan önüne bakmasına rağmen sanki çok uzağa bakıyormuş gibiydi.

Görüşümü engelliyor, diye düşündü. Gücünü odakladı ve zamanı yavaşlattı. Bağıran adamın ve kalabalığın sesleri sonik altı bir mırıltıya dönüştü. Etrafındaki kaosun içinde ruhani enerjiden bir fırtına bulutu toplandı. Ecel'in gücü, Fortunato'nunki, jokerlerin bulaşıcı güçleri. Ümitsizdi.

Bıraktı ve zaman eski haline döndü. Yapabileceği bir şey yoktu. Ecel ölmüştü. Bu çok da büyük bir kayıp sayılmazdı.

Ecel hakkında oradan buradan duydukları, Cloiters'daki ayaklanma sonrası polislerden ve seyircilerden aldığı bilgilere bakılırsa pek de bir kayıp sayılmazdı. Acınası biriydi, orta sınıfın başarısız üyesi, vahşi kart virüsünü kapmış ve Tachyon'un kliniğinde ölmüştü. Tachyon onu ölümden döndürmüştü ve Ecel bunun yüzünden onu asla affetmemişti. Dediklerine göre kendini yansıtabilen bir telepat olarak geri dönmüştü ve rivayete göre yansıtabildiği tek şey kendi ölümünün hatırasıydı. Hatıra öylesine güçlüydü ki onunla adam öldürebiliyordu. Bir süreliğine,

Fortunato'yla diğerleri Cloisters'taki üssü yıkıp Şakti cihazını atomlarına ayırana dek Gökbilimci'nin sağ kolu olmuştu.

Fortunato becerebilseydi Ecel'i ve Gökbilimci'yi de atomlarına ayırırdı ama şimdi Ecel önemsiz görünüyordu. Fortunato çarpık bir estetik duygusuyla diz çöküp Ecel'in kafasını düzeltti. Ecel konuştuğunda yürüyüp gitmek üzereydi.

"Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

Fortunato arkasını döndü, tüyleri diken diken olmuştu. Ecel ayaklarının üzerine dikilmiş, ensesindeki şiş morlukları sıvazlıyordu. Fortunato seyrederken Ecel'in yaraları çoktan iyileşmeye başlayarak sarıya dönüyordu.

Ecel gülümsedi. Ağzı biraz fazla geniş ve inceydi, yüzünün bir tarafına daha fazla uzanıyordu. Gülümsemesi dehşet doluydu, elleri o kadar titriyordu ki kaldırıp bakınca güldü.

"Bu küçük numarayı bilmiyordun değil mi? Gönderebildiğim küçük kara haberimin yanında bir de bu var. İyileşebiliyorum dostum."

Bir ağız dolusu kan tükürdü, kan öbeği kaldırıma düşene kadar koyu kahverengi olmuştu bile.

"Ve o da öldüğünü sanıyor," dedi Fortunato.

"Tanrım, umarım öyledir. Yine de sen gelmeseydin emin olmak için kalbimi yerinden sökerdi. Piç kurusu öyle yapacağını söylemişti. Brooklyn'de kalsaydım belki gözünden kaçabilirdim." Bir kan öbeği daha çıkardı. "Köpek işemek için durmasaydı tavşanı yakalardı."

"Neden seni öldürmek istiyor ki?"

"Ona ihanet ettiğimi düşünüyor. Cloisters'taki o hengâmeden sonra iş değiştirmenin daha sağlıklı olacağını düşünmüştüm de." Ecel gözlerini ona dikti. Gözbebeklerinde Fortunato'nun görebildiği bir parıltı vardı. Dahi değildi belki ama zekiydi ve kurnazdı. Pek çok insan bunu fark etmiyordu çünkü Ecel'in gözlerinin içine bakmamışlardı. Öyle ya da böyle. Parıltının gerisinde bir şey daha vardı. Fortunato bunu bir kez daha, on yedi yıl önce ölü çocuğu hayata döndürdüğünde görmüştü. Ölüme çok yakından bakmanın kara ümitsizliğiydi.

"Aslında," dedi Ecel, "Hazır buradayken seni indirmemesine şaşırdım. Belki de seni tatlı niyetine bekletiyordur."

"Tatlı?"

"Vakit geldi koçum. Buna Mahşer Günü diyor. Ben öleceğim, sen

öleceksin, Cloisters'ta onu alaşağı eden her biriniz ölecek ve gün bugün. Jokerkent'te olup biten tüm bu hengâme sayesinde ne polislerin ne de başka birilerinin araya gireceği var."

Fortunato aniden aydınlandı, görünmez güç çizgileri birleşiyordu. "Çalıntı kitaplar hakkında bildiğin bir şey var mı? Ya da Kien adını duydun mu?"

"Çok soru soruyorsun."

"Az önce hayatını kurtardım."

"Hayır. Ne kitapları ne de ismi duydum."

Doğruyu söylüyordu ama Fortunato hâlâ bağlantıyı hissedebiliyordu. "Kaçamak ya da Latham adında biri?"

"Üzgünüm. Maalesef."

Fortunato arkasını dönecekti ki Ecel seslendi. "Dinle, huysuzluk etmek istemedim. Belki beni bir süre saklayabilirsin? Sadece yarın sabaha kadar?"

"Neden yarın?"

"Herifin söyledikleri yüzünden. Gidecek miymiş ne? Büyük ihtimalle yarın kurtulmuş olurum. Ne dersin? kalabileceğim bir yerin var mı?"

"Şansını zorlama."

Ecel omuz silkti. Hareketi biraz kasıntı duruyordu ama onun dışında boynu normale dönmüştü bile. "Sanırım en iyisi kendi başımın çaresine bakmam olacak, değil mi?"

Buzdan heykeller, sanatçının SoHo'daki atölyesinden çıkıp kalabalığın içinden büyük bir mücadeleyle geçen soğuk zincir kamyonu sayesinde onda gelmişti. Hiram gerçek boyutlardaki heykellerin hepsinin doğru yapıldığından emin olmak için lobiye indi ve onay verdiğinde heykeller servis asansörüyle yukarı çıkarıldı.

Kemik beyazı teni ve renksiz gözleriyle bir taslak gibi görünen sanatçı joker kendine Kelvin Frost[15] diyordu ve atölyesinin buzdan rahatlığını asla terk etmezdi. Ama buzla harikalar yaratıyordu. Eleştirmenler ve sanatçı buna "ruhani sanat," diyorlardı.

Heykeller Yüksek Aslar'ın dondurucu odasına güvenle yerleştirildiğinde Hiram onlara bir kez daha bakacak kadar rahatlamıştı. Frost onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Detaylar her

zamanki kadar göz kamaştırıcıydı ama bu adamın eserlerinde başka bir şey daha vardı. Bir incelik, buzda yaratılan insansı, nereyse sıcak bir dokunuş.

Hiram Jetçocuk'un orada dikilen heykeline bakarken, gökyüzüne bakan oğlanın her yerinden belli kahramanlığını ve kayıp çocukluğunu birleştiren mahzun, lanetli bir duyguya kapıldı. Dr. Tachyon, *Rodiri'ın Düşünen Adam'ma* benzemişti ama kaya yerine buzdan bir küreye oturmuştu. Cyclone'un pelerini eteklerinde dönen rüzgârları hissedebileceğiniz bir biçimde uçuşuyordu. Howler dizleri bükülmüş, yumrukları iki yanında kapalı duruyordu, ağzı sanki bir duvardan aşağı bağırırmışçasına açıktı.

Peregrine de bir hareketin ortasında dondurulmuş gibiydi. Sırt üstü uzanan heykeli çıplaktı, başını bir bileğinin üzerine yaslamıştı, kanatları arkasında yarı açık, tüylerinin her biri zarif bir detaycılıkla işlenmişti. O ünlü yüzünde utangaç, küçük bir gülümseme vardı. Heykelin bütünü inanılmaz bir erotizm yayıyordu. Hiram, Peregrine'in heykeltıraşa poz verip vermediğini merak etti. Bu onun yapmayacağı bir şey değildi.

Ama Hiram'a göre Frost'un şaheseri Kaplumbağaydı. Dünyaya bir kez olsun yüzünü göstermemiş bir adama, kamuya sadece kameralarla donatılmış dev bir kabuk gösteren kahramana nasıl olur da insanlık atfedilebilirdi? Sanatçı bu güçlüğün üstesinden gelmeyi başarmıştı. Kabuk oradaydı, tüm heybeti ve her bir detayıyla. Ama Frost üzerine bir sürü küçük figürler de eklemişti. Hiram yakından bakmak için ilerledi. Dört As, Son Akşam Yemeği sahnesinde bir aradaydı, Altın Çocuk İsa'ya benziyordu. Biraz ötelerinde bir düzine joker, sanki heybetli bir dağa tırmanır gibi kabuğa tırmanmaya çalışıyorlardı. Fortunato başka bir köşede kıvranan çıplak kadınlarla beraberdi ve yüzlerce bulanık suratı olan bir adam uyuyakalmıştı. Heykel, her yeni açıdan bakıldığında başka hazineler gösteriyordu.

"Eriyip gidecek olması çok yazık değil mi?" dedi Jay Ackroyd arkasından.

Hiram döndü. "Sanatçı öyle düşünmüyor. Frost'a bakılırsa tüm sanat eserleri uçucudur, en sonunda tümü yitip gider. Rembrandt, Picasso, Van Gogh, Şistine Şapeli… Hangisini istersen söyle. Önünde sonunda hepsi toz olacak. Buzdan sanat çok daha dürüst çünkü geçici doğasını inkâr etmek yerine kucaklıyor."

"İyiymiş," dedi dedektif düz bir sesle. "Ama kimse içkisine

koymak için Pietà'dan[16] parça koparmıyor." Peregrine'e baktı. "Sanatçı olmalıymışım. Kızlar sanatçılar için her zaman soyunurlar. Çıkalım mı? Kürkümü getirmedim de."

Hiram buzluğu kilitledi ve Ackroyd'a ofisine kadar eşlik etti. Dedektif dikkat çekmeyen bir adamdı ki bu, muhtemelen yaptığı işte önemli bir özellikti.

Kırklı yaşlarının ortasında, ince, ortanın biraz altında boyu olan, dikkatle taranmış kahverengi saçlı, zeki kahverengi gözlü, uçucu gülümsemesi olan bir adam. Yolda yürürken yanınızdan geçse asla dönüp bakmazdınız. Bu sabah püsküllü kahverengi mokasen ayakkabılar, ucuzluktan alındığı belli kahverengi takım elbise ve yakası açık gömlek giymişti. Hiram bir kere ona neden kravat takmadığını sormuştu. "Çorba lekelerine meyilli oluyorlar," demişti Ackroyd.

"Eee?" diye sordu Hiram çalışma masasına geçince. Sesi kısık televizyona bir bakış attı. Renkli bir illüstrasyon sarı bir çöp adamın ağzından çıkan ses dalgalarının bir duvarı yıktığını gösteriyordu. Sonra, olay yeri mahallesindeki muhabire bağlandılar. Görüntü parçalanmış pencereleri ve park etmiş arabaların kırılmış ön camlarını gösterdi.

"Çok iş çıkarmadı," dedi Ackroyd. "Balık pazarında bir saat kadar dolandım ve mesele genel hatlarıyla anlaşıldı. Basit koruma haracının güme gitmesi."

"Anladım," dedi Hiram.

"Liman, karıncaları çeken piknik gibi düzenbazları kendine çekiyor, bu sır değil. Kaçakçılık, uyuşturucu ticareti, dolandırıcılık, ne ararsan var. Fırsatlar çıkıyor. Arkadaşın Gills ve küçük iş adamlarının bir bölümü mafyaya, koruma ve ara sıra polisle ya da sendikalarla olan işlere yardım için haraç veriyorlar."

"Mafya mı?" dedi Hiram. "Jay bu biraz melodram kokacak ama ben mafyayı çizgili takım, siyak gömlek giyip beyaz kravat takan geleneksel beyefendiler sanırdım. Gills'e sataşan kapüşonluların en ufak bir moda görgüsü yoktu. Ve biri de jokerdi. Mafya artık jokerleri mi işe alıyor?"

"Hayır," dedi Ackroyd. "Sorun da bu zaten. Doğu Nehri limanı Gambione Ailesi'ne ait. Ama Gambione Ailesi yıllardır güçlerini yitiriyor. Jokerkent'i çoktan İblis Prensleri ve birkaç gruba verdiler bile. Çin Mahallesi'ni ise adı Balıkçıllar mıydı Karkuşları mıydı ne, onlara kaybettiler. Harlem çok uzun zaman önce ellerinden alındı

ve şehirdeki uyuşturucu ticareti artık onların kontrolünde değil. Yine de liman tarafını kontrol ediyorlardı. Şimdiye kadar.” Öne eğildi. “Şimdi rekabet var. Çok daha yüksek fiyata yeni ve gelişmiş koruma öneriliyor. Belki de fiyat, arkadaşın için çok fazladır.”

“Oğlu üniversitede okuyor,” dedi Hiram düşünceli düşünceli. “Sanırım üniversite harcı da epey yüklü. Yani bu sabah şahit olduğum olay küçük bir ihtardı öyle mi?”

“Bingo,” dedi Ackroyd.

“Peki Gills ve arkadaşları Gambione Ailesi’ne koruma haracı veriyorlarsa neden korunmuyorlar?”

“İki hafta önce Fulton Sokağı’ndan iki sokak ötede bir depoda et askısına asılı bir ceset bulundu. Dominick Santerollo adında bir adam. Öylesine dövülmüştü ki yüzü tanınmaz haldeydi ve kimliği parmak izlerinden teşhis edilebildi. Bir hafta önce Santarello’nun bir arkadaşı, Angelo Casanovista bir ringa balığı fıçısında bulundu. Kafası fıçıda değildi. Sokaktaki fısıltılara bakılırsa yeni adamların Gambione Ailesi’nde olmayan bir şeyleri var, bir as. Ya da en azından loş ışıkta as zannedilecek bir joker. Bu türden şeyler abartılmaya müsaittir ama bana iki buçuk metre boyunda, insanüstü kudretli ve pantolonuna işemeni sağlayacak kadar çirkin olduğu söyleniyor. Çekici bir mahlas seçmiş: Kütük. Bana kalırsa Gambione Ailesi’nin gücü yetmiyor.”

“Bu tahammül edilemez bir şey!” dedi Hiram. “Gills iyi bir adamdır, dürüsttür. Bu türden bir korkuyla yaşamaktan daha fazlasını hak ediyor. Nasıl yardım edebilirim?”

“Ödemesini yapacak parayı borç ver,” diye önerdi Ackroyd alaycı bir gülümsemeyle.

“Ciddi olamazsın!” diye itiraz etti Hiram.

Dedektif omuz silkti. “Daha da iyisi beni tam zamanlı koruması olarak işe al. Evlenecek yaşa gelmiş bir kızı var mıdır?”

Hiram cevap vermeyince Ackroyd ayağa kalkıp ellerini cebine soktu.

“Peki. Yapılacak bir şeyler olabilir. Bakayım. Belki Chrysalis işe yarar bir şeyler söyler, tabii doğru bedeli ödersek.”

Hiram başını evet anlamında sallayıp ayaklandı. “Pekâlâ,” dedi. “Mükemmel. Beni gelişmelerden haberdar et.”

Ackroyd gitmek üzere döndü.

“Bir şey daha var,” dedi Hiram.

Jay arkasını dönüp bir kaşını kaldırdı.

“Bu Kütük dediğin adam çabuk öfkeleniyor gibi. Tehlikeli bir işe kalkışma. Dikkatli ol.”

Jay Ackroyd gülümsedi. “Eğer Kütük canımı sıkarsa büyüyle sihirle alırım,” dedi, üç parmağını büküp işaret parmağını ileri doğru çıkararak eliyle tabanca yaptı ve Hiram’a doğrulttu.

“Aklından bile geçirme,” dedi Hiram. “Bu akşam yemeğe gelmek istiyorsan tabii.”

Ackroyd kahkaha attı, elini cebine koyup çıktı.

Hiram bir kez daha televizyona baktı. Howler’ın bir röportajı vardı. Muhabir Walter Cronkite’tı. Görüntünün on yıllık olduğunu fark etti Hiram. 1976’daki Büyük Jokerkent Ayaklanması’ndan. Hiram, Jokerkent’ten ve Jetçocuk’un mezarından haber veren, bir ihtimal Peregrine’i göreceği bir şeyler bulmak için kanalı değiştirdi. Ama onun yerine Howler’ın dev görüntüsünün önünde yorum yapan Bill Moyers’ı buldu. Görünüşe bakılırsa bu sabah haberlerin büyük bölümü ona ayrılmıştı.

Hiram meraklandı. Sesi açtı.

[14] Hamm’s Brewery. Bira markası. -ç.n.

[15] Derece birimi Kelvin ve Frost (Dondurucu). -ç.n.

[16] Michalengelo’nun Meryem ve kucağındaki İsa’nın ölü bedenini tasvir eden ünlü heykeli. -ç.n

Altıncı Bölüm

11.00

Jokerkent'te bir geçit töreni her zaman eşsiz bir deneyimdi. Tellerden, çiçeklerden ve krepon kâğıtlarından tuhaf yaratıklar yapmaya gerek kalmazdı. Hayır, burada jokerler sefil bedenleriyle tüm grotesk ihtiyaçları karşılayabilirlerdi. Bir Joker Kraliçesi de olmazdı. Birkaç yıl önce denemişlerdi diye Roulette'e anlatıyordu Tachyon kalabalığın arasında ilerlerken, ama fikir o kadar midesini bulandırmıştı ki sonunda vazgeçmişlerdi. Nüfuz sahibi jokerlerin bazıları bu yüzden Tachyon'u hâlâ affetmemişti.

Sara Roosevelt Parkı kordon altına alınmıştı ve park kasalarında fantastik sahneler taşıyan kamyonlarla doluydu. Batıya doğru bir yerde polisler iki başlı bir penisi yıkmakla meşguldü.

Roulette, kalabalıktaki pek çok adamın her levye darbesinde başlarını çevirdiğini fark etti. Batıdan Joker Moose Lodge Bagpipe Bandosu'nun müzikleri geliyordu. Durgun, nemli havada üflemeli çalgıların sesleri sert çıkıyordu.

"Geçit töreninin üstadı sen misin?" diye sordu istediğinden daha sert bir tavırla.

"Hayır," diye karşılık verdi Tachyon ve Roulette adamın kalabalığı süzerken kasılmış sırtına bakakaldı.

Burun yerine küçük parmaklarla biten bir hortumu olan heybetli bir joker yükselen bir buzdağı gibi kalabalıktan ayrılarak Tachyon'a doğru geldi.

"Her şey hazır mı?" diye sordu bir elini uzatarak.

"Evet. Des seni Roulette Brown-Roxbury ile tanıştırayım. Roulette, Xavier Desmond, Eğlence Evi'nin sahibi ve Jokerkent'in kıymetli sakini."

"Bazıları bunun oksimoron olduğunu söyleyecektir."

"Hımm, bugün huysuzuz galiba," diye sataştı Tachyon ince bir marazla.

İki adam bakıştılar ve Roulette ikisinin arasında karmaşık bir ilişki olduğunu fark etti. Arkadaşlardı, birbirlerine saygı

duyuyorlardı ama aralarında bir şey, kadim bir acı vardı.

Bu nefreti anlamanın etkisi beklenmedikti. Tachyon'u öldürme isteğini artıracağına onu daha çekici kılmıştı. Adam mükemmel değildi, en azından tamamen kötü değildi. Sadece "insandı" ve bu yüzden anlaşılabilirdi. Roulette iç görüsüne küfretti, bir hayali öldürmek çok daha kolaydı.

Des saatine baktı. "Her zamanki gibi gecikmişsin."

"Umuyorum ki sıcak ve gecikmeler bir olaya diyelim, sebep olmasın." Üst dudağını çekiştirdi. "Tüm bu polisleri görünce 1976'yı hatırlamadan edemiyorum," dedi.

"O gün tuhaf bir his vardı. Tanrıya şükür ki bir daha öyle hissetmedik."

"Eh, ben en iyisi gidip kalabalığa karışayım." Roulette'in iki elini avucuna alıp her birine bir öpücük kondurdu. "Başlamadan önce gelip seni alırım tatlım."

"Seninle birlikte olmam gerektiğine emin misin? Belki daha sonra öğle yemeğinde falan buluşabiliriz…" Roulette'in sesi gittikçe azaldı.

"Hayır, hayır. Desteğine ihtiyacım var."

"Zor bir durum."

"Anlamadım?" Roulette gözlerini hızla kaybolan Tachyon'dan ayırdı.

"Geçit töreninde görünmezse jokerleri küçümseyip asları kayırmakla suçlanacak. Katıldığında ise -ki son beş yıldır katılıyor- yaratılmasına katkıda bulunduğu jokerlerin acısıyla eğlenen kalpsiz bir parazit olmakla suçlanıyor. Ucubeler krallığımızın teneke taçlı kralı."

Roulette parka göz attı. Kalabalığın içinde dondurma satıcılar, gömleklerinin önlerinde ve koltuk altlarında ter izleri olan polisler ve Jokerlerin iblisleri canlandırdığı Dantevari sahnede küçük, kırmızı saçlı bir şeytana benzeyen Tachyon.

Şu işi yapıp kurtul. Şimdi, Roulette'in tek istediği buydu.

Bir şekilde adamın gevşemesini sağlamalı, bir otel odasına veya dairesine götürmeli ve öldürmeliydi. Henüz yapamazdı. Adamın görev bilinci onu bu ucube geçidinde tutacaktı. Üstelik mezarda yapılacak törende konuşmacıydı. Roulette düşüncelere dalıp Takisli'nin ardından parka giderken Des onun aniden uzaklaşmasına kaşlarını çatmıştı.

Belki Roulette ani bir hastalık bahanesi uydurabilirdi?

Aptallaşma! Bunun sonu ancak Jokerkent Kliniği'nde bir yatak olurdu. Kesinlikle yanlış yatak. Belki… Lanet bedenini kullansana! Çoğu adamın aklı uçkurunda olurdu.

Adam, Roulette'i sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Ah, sanırım bir telepatsın. Tam da seni almaya geliyordum."

"Öyle mi?" dedi Roulette ama sesi uzak diyarlardan gelir gibiydi. "Umarım benim için gelmeye devam edersin." Kollarını adamın boynuna doladı ve bedenini ona yaslayıp dudaklarından öptü.

Bir anlığına adamın geri çekildiğini hissetti. Çok mu abartmıştı acaba? Sonra dilleri buluştu ve tüm çekinceler uçup gitti. Tachyon'u dili Roulette'in dişlerini geçti. Roulette'in ensesini okşayan elleri sıcaktı, kadını daha da yakına çekti. Etraflarında onaylayan bir cümbüş koptu ve birbirlerinden ayrıldılar.

"Peki," dedi Tachyon nefes nefese bir cebinden mendil çıkarıp alnını kurularken.

Roulette ona sokuldu ve koluna girdi. "Sabah çok üzgündüm ve sen her şeyi değiştirdin. Teşekkür ederim."

"Hanımefendi… Roulette. Bana istediğin zaman teşekkür edebilirsin."

Kuyruğu bileklerine gelen bir şoför büyük bir Lincoln arabanın kapısını açtı.

"Ah Riggs, her zamanki gibi dakiksin. Benim ünlü gecikmelerime nasıl tahammül ediyorsun bilmem."

"Katlanmayı öğrendim." Sesi yumuşacık kadife gibiydi ve parlak yeşil kedi gözleri eğlenirmiş gibi parıldıyordu.

"Riggs, bu hanım Roulette Brown-Roxbury. Bugün konuğumuz olacak." Kadının parmaklarını sıktı. "Ve umarım bu gece de."

Riggs kasketinin siperliğine dokundu. "Hanımefendi."

Roulette deri koltuklara yerleşirken "Demek jokerleri işe alıyorsun?" dedi.

"Elbette." Bu cevabı Roulette'e kibirli gelmişti. "Riggs'in gece görüşü ve refleksleri sıradan insanların çok üstündedir. Güvenliğimi işin ehline bırakmaktan mutluyum."

Geçit töreninin baş aracı krallara yaraşır bir görkemle Bowery Sokağı'na giriyordu. Arkasında P.S 235'in uygun adım ilerleyen bandosu "Pineapple Rag" şarkısının neşeli bir versiyonunu çalıyordu. Arkalarından Senatör Hartmann'ın üstü açık arabası geliyordu. Limuzine uygun adım yürüyen bir as eşlik ediyordu.

En azından Roulette bir as olduğunu düşünüyordu. Çoğu gizli servis ajanı beyaz tulum üzerine başını tamamen kaplayan siyah kapüşon giymezdi.

Hartmann gülümseyip el sallıyordu, her hücresiyle deneyimli bir devlet adamıydı. Caddedeki kalabalıktan birileri "'88 için ne diyorsun Senatör?" diye bağırdı.

"Neden olmasın? Ben hazırım," dedi senatör ve etrafından kahkahalar ve tezahüratlar yükselirken sırıttı. İki araba daha geçti, arkalarından atlı birlik geliyordu. Ardından Riggs, Lincoln'ii vitese taktı ve bir on kilometre kadar yavaş yavaş ilerlediler.

"Neden üstü açık bir araba almadın?" diye sordu Roulette ve o sırada başının üzerindeki panelin açılırken çıkardığı fısıltı sesini duydu.

"Kırk yıldır dünyada yaşıyor olabilirim ama hâlâ bir Takisliyim. Herhangi biri için üstü açık arabaya binersem kahrolayım. Ve Vahşi Kart Günü'nde dostlarım kadar düşmanlarım da ortaya çıkıyor."

On beş dakika sonra elindeki mendille kendini serinletmeye çalışarak aşağı inip koltuğa oturdu. "Hava korkunç."

"Al." Tachyon kalabalığı panelden dışarı çıkıp selamlarken Roulette arayıp mini barı bulmuştu. "Buzlu Dubbonet.[17] Ne kadar da seçkin bir can kurtaransın. Bu kez bana eşlik edecek misin?"

"Evet."

Roulette yaklaşıp bacaklarını ona yasladı. Birer yudum aldılar. Sonra kadın bir parmağıyla onun yanağını okşarken Tachyon'un kızıl altın rengi, favorilerinin kıvırcık olduğu fark etti. Durdu ve adamın çenesindeki ikizkenar yarayı inceledi.

"Ne oldu?"

"Dövüş eğitimi. Sedjur'la babam bir dahaki sefere daha hızlı hareket etmem gerektiğini hatırlatması için böyle bırakmaya karar verdiler." Yüzündeki ifade kararırken eflatun rengi gözlerinde hüzün dolu yaşlar parıldadı.

İşte an, o andı. Roulette adamın yüzünü iki eli arasına aldı ve onu öptü, dudakları Tachyon'un ağzının sertliğini tatlılıkla yumuşatıyordu. Eline bir damla ılık gözyaşı düştüğünde minik nem damlasını yaladı.

"Neden bu kadar üzgünsün?"

"Çünkü Sedjur göçüp gitti ve olan biteni bilse babam da ölmeyi isterdi. Bence hatıralar birer lanet."

"Bence de." Roulette'in eli adamın saten ceketinden aşağı kayıp

kemerini tuttu. Fermuarın açıldığını duyan Tachyon'un nefesi kesildi.

"O halde tutkuyu keşfedip anıları unutalım."

Adımın penisini dışarı çıkarmış avuçlarıyla yavaşça sıvazlıyordu. Tachyon hemen sertleşti, sırtı büküldü ve kaşlarıyla üst dudağı terle kaplandı.

"Ülkü aşkına kadın, ne yapıyorsun!"

Roulette ona bir Mona Lisa gülümsemesi bahşetti ve onu ağzına alıp yumuşakça emdi. Kadının dili testislerinin altını uyarırken Tachyon inledi.

"Merhamet et," diye homurdandı bir eliyle kadının örgülerini kavrarken.

"Peki." Roulette geri çekildi.

"Ülkü aşkına beni böyle mi bırakacaksın?"

"O zaman başka bir yere gidelim."

"Konuşma."

"Sonrasında."

"Tanrım!"

♠

Metro vagonu Times İstasyonu'na ulaştığında metal tekerlekler gıcırdadı. Kapılar bir tıslamayla açıldı ve Spector dışarı çıktı, kendini tüm sabah olduğundan daha iyi hissediyordu.

Gökbilimci onun öldüğünü sanıyordu ve gün boyu meşgul olacaktı. Spector'ı düşünmesi için vakit yoktu.

Bir tırnağıyla dişlerinin arasından kurumuş kan çıkardı ve kapının önünde bekleşen yolcuların arasından sıyrıldı. İçeri girmeye çalışan bir insan dalgası onu geri itti, aralarından omuz ata ata ilerledi ve en sonunda içeri girmeye çalışan bir çiftin önünü kesip platforma çıkmayı başardı. Kapıları kapandı.

"Kardeşim, senin yüzünden treni kaçırdık." Adam bir İspanyol genciydi. İşçi şapkası takmıştı, mor, çizgili bir takım elbise giymişti, fok balığı derisinden yapılmış paltosuna bir kız asılmıştı. Spector'ı itip başını iki yana salladı. "Seni uzay-hastası. Bu şehirde bir hıyara toslamadan adım atamıyorsun. Merak etme bebeğim, birkaç dakika içinde yenisi gelir."

Spector kıza bakıyordu. Uzun, inceydi, koyu renk saçları ve gözleri vardı. Üzerinde FERRIC JAGGER yazan bir heavy metal

tişörtü giymişti. Pezevenk yumuşak, kızın çiçek desenli bavulunu taşıyordu. Kızın dikkat çeken bir havası vardı. Spector bununla iyi vakit geçirebilirdi. Seks değil, o seks yapmazdı. Ama Gökbilimci'yle birlikte kızları öldürmekten hoşlanmıştı. Ölüm, artık Spector'ı tahrik eden tek şeydi. Bu küçük kaltaktan yaşamı çekip almak gerçekten zevkli olurdu.

"Hişş, ne bakıyorsun?" Pezevenk onu bir kez daha itti, bu kez daha sertti.

Spector'ın nefreti ve acısı yükselmeye başladı. Sertçe pezevengin gözlerinin içine baktı. Adamın nefesi tükenirken yumuşak bir ses çıkardı ve platforma çöktü. Yanlarındaki insanlar neler olduğunu anlayamadan birkaç dakika cesede bakakaldı, sonra doktor çağıran sesler yükseldi.

Spector pezevengin ölümüne memnun olarak bıyığını sıvazladı. Kız cesede bakıyordu ama çığlık atmamıştı. Henüz.

Spector pezevengin elinden bavulu kaptı ve kıza gülümsedi. "Şehirde yeni misin? Sana birkaç şey gösterebilirim. Turistik yerleri ya da her nereyi istersen orasını."

Kız bavulunu onun elinden çekip aldı ve arkasını döndü. Tek kelime etmedi.

Spector bir güvenlik görevlisinin yaklaştığını gördü. Kalabalığa karıştı. Kızı kaybetmesi yazık olmuştu ama sonunda her şey iyiye gidiyordu.

♣

Mutlu Rehinci, Brooklyn'in Flatbush bölümünde, Washington Caddesi ile Sullivan Caddesi'nin kesiştiği noktadaydı. Jennifer birkaç sokak kala taksiden indi ve yolun kalanını yürüdü. Dükkân, bir şarküteri, bir ayakkabı dükkânı ve küçük bir pizzacıdan oluşan diğer küçük aile işlemelerinin arasındaydı. Şarküteri haricindekiler kapalıydı ve rehincinin olduğu sokak neredeyse ıssızdı. Ama sadece iki sokak ötede, kalabalık bir grup Dodgers'ın Geleneksel Vahşi Kart Günü oyunu için Ebbets Stadı'nın önünde toplanmıştı. Ana kapıdaki tabelaya bakılırsa Dodgers, Los Angeles Stars'a karşı oynayacaktı. Takımlar ezeli rakiplerdi ve Dodgers'ın şampiyonluk yarışını az farkla sürdürmesinin yanı sıra şimdiden tezahüratlarla stadyuma akan kalabalığa bakılırsa kalabalık, oturma kapasitesini eski oyun sahasının kenarına kadar dolduracaktı.

Jennifer kol saatine baktı. On biri birkaç dakika geçiyordu.

Jennifer kendi bildi bileli Dodgers'ın atıcısı olan Tom Seaver, Stars'ın genç Meksikalı vurucusu Fernando Valenzuela'ya karşı çıkmak üzereydi. Hâlâ bilet almaya vakti vardı ve beysbol seyretmek Gruber'la geçireceği vakitten çok daha keyifli olurdu.

Rehinci dükkânının tozlu penceresinden içeri baktı. Aslını bilmese, sokakta yer alan diğer aile işletmeleri gibi kapalı olduğunu sanırdı. Ama Gruber daha önce verdiği bir randevuyu asla ekmemişti.

Ön kapıyı denedi. Kilitli değildi. İçeri girdi. İçerisi karanlık ve sakindi.

Bu dükkânın dar koridorları ve çoğu Gruber'ın babasından beri duran istenmeyen eşyalarla tıka basa dolu rafları Jennifer'ı hep boğmuştu. Kopuk telleriyle gitarlar, yanmış kablolarıyla tost makinaları, bitmiş tüpleriyle televizyonlar, lekeli ve sökük paltolar, tişörtler, elbiseler ahır gibi odanın raflarını kaplıyorlardı. Üzerlerine iliştirilmiş rehin etiketlerinin mürekkebi okunmaz olmuştu.

Odadaki tek ışık, arkadaki kafesin içine, tavandan kablolarla asılmış çıplak bir ampulden geliyordu. Gruber'ın özel yapım kovuğu. Ama Gruber ortalıkta yoktu.

Kız adama seslendi ama sesi sadece yankılandı. Jennifer aniden bir şeylerin ters gittiği hissine kapıldı. Kafese yaklaşırken sağ topuğu yapışkan bir şeye değdi, çiğnenmiş sakız gibi bir şeye. Aşağı baktı.

Koridordan gelen yoğun bir sıvı yayılıp göl olmuştu. Bir adım attı ve koridora giden rafların köşesinden koridora baktı.

Gruber. Solgun, yumuşak yüzü bir dehşet ifadesiyle donup kalmıştı. Soluk, yumuşak elleri sıkı sıkıya göbeğinde kavuşturulmuştu ama kan kaybından ölmesine engel olamamıştı.

Jennifer ucuz mücevherler ve daha da ucuz silahlarla dolu alçak bir tezgâhın üzerinden eğilip kahvaltısını çıkardı. Kustuktan sonra titreyerek cam tezgâha yaslandı.

Bir veya iki saniye durakladıktan sonra dudaklarını silip Gruber'dan kalanlara baktı. Gördüğü ilk cesetti.

Büyülenmiş gibi, dehşet içinde bakakaldı. Bir şeyler yapması gerektiğini hissediyor ama ne olduğunu çıkaramıyordu.

"O geldiii…"

Arkasından bir tıslama, sürüngenimsi bir ses geldi, Jennifer'ın kalbi bir aerobik hocası gibi zıplıyordu. Yarı çömelerek döndü ve arka kapıdan içeri giren üç adama baktı. İkisi görünüşe göre

doğallardı. Üçüncünsü ise bir jokerdi, iki ayaklı bir sürüngene benzeyen ince bir adam. Konuşan oydu. Jennifer adama ve uzun, çatallı diline baktı.

“İşşşte oo,” diye tısladı adam. “Yakalayın onuuu.”

“Tanrım,” dedi diğerlerinden biri. “Onu öldürmüş.” İki doğal, huzursuzca birbirlerine baktılar ve Jennifer’ın aklı sonunda çalışmaya başladı.

Sürüngen jokeri tanımıştı. Kien’in dairesindeydi, kavanozdaki joker bağırmaya başladığında gelen oydu. Onu buraya kadar nasıl takip etmişti? Gruber’ın cesedine baktı. Bir olasılık oydu ama adama onu ele verip vermediğini soramazdı. Üstelik nasıl olur da defterleri Kien’den çaldığını anlayabilirdi ki?

Şimdi bunun hakkında endişelenmeye vakti yoktu. Sürüngenle birlikte gelen adamlar onu yakalamaya ikna olmuşlardı. Yavaşça ona yaklaştılar, tabancalarını çekmişlerdi. Sürüngen bekliyordu.

Jennifer hayalet formuna geçti.

Kıyafetlerinden sıyrıldı, sadece normalde giydiği bikiniyi ve defterleri koyduğu torbayı aldı. Ivır zıvır dolu bir rafa doğru bir adım atarken omzunun üzerinden geriye baktı. İki doğal ağızları açık bir biçimde ona bakıyorlardı, sürüngen tıslayarak küfretti.

Rafların içinden ilerlemeye devam etti, duvara vardı ve dükkândan yan binaya geçti. Adamlar çok geride kalmışlardı. Nefesini bıraktı ve tekrar cisimleşti. Bir kıyafet dükkânındaydı.

Bir kot pantolon, bir bluz ve koşu ayakkabıları alıp giydi, çantasından iki yirmilik çıkarıp kasaya bıraktı ve ön kapıdan çıktı.

Kien’in adamları ortalıkta görünmüyorlardı. Ortadan kaybolmasıyla şaşkına dönmüş olmalılardı ama şaşkınlıklarının çok uzun süreceğine güvenemezdi.

Caddeden aşağı baktı. Sağ tarafında Ebbets Stadı hâlâ beysbol hayranlarını karşılıyordu. Sol tarafındaysa Prospect Park vardı, onu inzivaya ve doğaya çağırıyordu. Yine de Jennifer niyeyse insanların arasında güvende olacağını hissetti. Kimse onu öldürmeye kalkmazdı. Durumu düşünmek için zaman kazanmalıydı.

Aşağı doğru koşturdu ve tam da Kien’in adamları başlarını öfkeyle sallayıp köşeyi dönerken stadyuma giren kalabalık sıranın ucuna karıştı.

Hiram'ın ofisine doluştular, herkes oradaydı. Temizlikçi ekip, bulaşıkçılar, mutfak personeli hatta şamdanlardan birinin bozuk tesisatını tamir etmeye gelen elektrikçi bile. İskemlelere, yere, masaya ve dolanların üzerine oturdular. Birçoğu ayakta kalmıştı. Kimse tek kelime etmedi. Paul LeBarre bile sessizdi. Hepsinin gözleri televizyonun ekranındaydı. Geraldo Rivera, Howler'ın kız kardeşlerinden biriyle söyleşi yapıyordu. Hiram, Howler'ın bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordu. Anlaşılan dört tane vardı.

Kennedy'nin öldürüldüğü gün gibi, diye düşündü, ya da kırk yıl önceki, Jetçocuk'un öldüğü, dünyanın sonsuza kadar değiştiği o ilk Vahşi Kart Günü.

Haberleri kesip polisin basın toplantısına geçtiler. Hiram dinlerken midesi bulandı.

"Tanrım." Konuşan Peter Chou'ydu, Yüksek Aslar'ın güvenliğinden sorumlu olan ince adam. Renkli cam ve dövüş sanatlarında kara kuşak koleksiyonu yapan, asla sesini yükseltmemiş, asla şaşkınlığını belli etmemiş Peter. "Hassiktir!" diyordu şimdi. "Sinir gazı. Siktirin gidin!"

Bulaşıkçılardan biri "Bu çok anlamsız," dedi. "Hem de çok anlamsız. Herifçioğlu sesiyle duvarları yıkabiliyordu. Gözlerimle gördüm yahu."

Sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı.

Curtis, Hiram'ın omzuna dokundu, soru soran bir bakış attı ve başıyla kapıyı işaret etti. Hiram ayağa kalkıp onu takip etti. Herkes ofise tıkışmışken tüm kat boş, terk edilmiş gibi görünüyordu.

"Dışarı," dedi Hiram. Günbatımı Terası'na çıktılar ve yukarıdan şehri izlediler. Empire State'in halka açık seyir terası bir kat altlarındaydı. Üstlerindeyse bir zamanlar zeplinler için düşünülmüş ama kullanılmayan iniş pisti vardı. New York'ta, hatta dünyada daha yüksekte bir seyir terası yoktu. Güneş parlıyordu. Hiram, gökyüzünün Jetçocuk'un öldüğü gün de bu kadar mavi olup olmadığını düşündü.

"Parti," dedi Curtis basitçe. "Devam mı yoksa iptal mi?"

"Devam," dedi Hiram tereddütsüz.

"Pekâlâ efendim," dedi Curtis. Ses tonunu dikkatle ifadesiz tutmuştu, ne bir onaylama ne bir kınama.

Ama Hiram açıklama ihtiyacı duydu. Taş tırabzanlara ellerini koyup kör gibi batıya baktı. "Babam," dedi. Sesi yabancıydı, duraklayarak konuşuyoruz. "Gürbüz bir adamdı. Son yıllarında

neredeyse benim kadar iriydi. Nasıl desem, sağlıklı bir iştahı vardı.”

“İngiliz miydi?” diye sordu Curtis.

Hiram başını salladı. “Dunkirk’te savaşmıştı. Savaş sırasında bir WAC[18] ile evlenip buraya yerleşmiş. Kendine ‘Erkek bir savaş geliniyim,’ derdi. Ama beyaz giymediğini de eklerdi ve annem her seferinde kızardığında gülerdi. Tanrım, adam kahkaha atmasını iyi bilirdi. Resmen kükrerdi. Her şeyi abartılı olurdu. Yemekler, içkiler hatta kadınlar. Bir düzine metresi vardı. Annem umursamaz gibiydi ama biraz daha gizliliği tercih ederdi sanırım. Babam gürültücü bir adamdı vesselam.”

Hiram, Curtis’e baktı. “Ben on iki yaşımdayken öldü. Cenaze… Babamın nefret edeceği türden bir etkinlikti.”

“İç karartıcı, dindar bir törendi ve çok sessizdi. Babamın tabuttan kalkıp bir espri patlatmasını bekleyip durdum. Ama sadece ağlama sesleriyle fısıltılar vardı. Ne yiyecek, ne içecek ne bir kahkaha. Her anından nefret etmiştim.”

“Anlıyorum,” dedi Curtis.

“Vasiyetime yazdım, biliyor musun,” dedi Hiram. “Bir kenara belli bir miktar para ayırdım, hem de epey dolgun bir miktar. Ben öldüğümde Yüksek Aslar kapılarını dostlarıma ve aileme açacak. Para bitene kadar yiyecekler ve içecekler gelmeye devam edecek ve umarım kahkahalar da olacak. Howler’ın kendi cenazesiyle ilgili isteğini bilmiyoruz ama en iyileriyle yiyip içtiğini biliyorum. Üstelik o, babamdan daha da yüksek sesle kahkaha atabilen tek adamdı.”

Curtis gülümsedi. “Hatırladığım kadarıyla bir kahkahasıyla binlerce dolarlık kristali tuzla buz edebiliyordu.”

Hiram da gülümsedi. “Üstelik bir gıdım da utanmazdı. Espriyi yapan Tachyon’du ve suçluluk hissi yüzünden üç ay ortadan kaybolmuştu.”

Hiram bir eliyle Curtis’in omzunu sıvazladı. “Hayır. Howler da partiyi iptal etmemizi istemezdi, eminim. Devam ediyoruz. Kesinlikle.”

“Buz heykel?” diye hatırlattı Curtis nazikçe.

“Sergileyeceğiz,” dedi Hiram kararlılıkla. “Howler hiç yaşamamış gibi numara yapmayacağız. Heykel bize… Bu akşam aramızdan bir kişinin eksildiğini anımsatacak.”

Çok aşağılarda bir yerde bir korna sesi duyuldu. Bir adam, bir as, şehrin şanslılarından biri ölmüştü ve hayat devam ediyordu. Her zamanki gibi birileri gideceği yere geç kalmıştı.

“O zaman haydi işe koyulalım.”

İçeri girdiler.

Peter Chou onlara doğru geliyordu. “Biri sizi arıyor,” dedi Hiram’a.

“Teşekkür ederim,” dedi Hiram. Tekrar ofisine girdi. “Hepinizin haberleri merak ettiğini biliyorum,” dedi çalışanlarına. “Ben de merak ediyorum. Ama birkaç saat sonra yüz elli tane tuhaf insanı beslememiz gerekiyor. Sonra haberlere bakarız, emin olun. Şimdi işe dönelim.”

Teker teker dışarı çıktılar. Paul LeBarre, çıkmadan önce bir eliyle Hiram’ın omzunu sıvazladı.

Televizyonda Senatör Hartmann Jetçocuk’un mezarının önünde dikilmiş Howler’ın ölümüne yönelik tam teşekküllü bir soruşturma vaat ediyordu. Hiram başını evet anlamında sallayıp sesi kapattı ve telefonu açtı.

İlk başta sesi ve kesik kesik gelen kelimeleri anlamadı, karşısındaki o kadar zorlukla konuşuyordu ki ne dediği anlaşılmıyordu. Adam özür dileyip duruyor, benzinle ilgili bir şeyler geveliyordu ve Hiram ne kastettiğini anlayamıyordu.

“Ne diyorsun?”

“Istak… Istakozlar,” dedi ses.

“Ne?” diye sordu Hiram. Hemen dikiliverdi. “Gills sen misin?” Ses hiç de onun sesine benzemiyordu.

“Özür… Özür dilerim Hiram.” Adam inlemeye başladı. Sonra biri telefonu aldı.

“Günaydın Şişko,” dedi bir karatahtaya sürtünen tırnaklar gibi gıcırtılı olan yabancı bir ses. “Gills çok iyi anlatamadı. Hâlâ dişlerini tükürmekle meşgul.” Hiram arkalarında birinin güldüğünü duydu. “Balık suratlının sana anlatmaya çalıştığı şey şu. Senin ıstakozları benzinle marine ettik. Onları istiyorsan kıçını kaldırıp gel de al. Kamyon alevler içinde.” Bir kahkaha daha. “Şimdi iyi dinle göt, şehrin elit aslarından biri olup olmaman umurumda değil seni amcık suratlı, benimle uğraşırsan karşılığını alırsın. Dinliyor musun?”

Bir anlığına sessizlik oldu, sonra bir çığlık ve kırılan kemiklerin keskin sesi duyuldu.

“Bunu duydun mu amcık suratlı?” dedi ustura keskinliğindeki ses. Hiram yanıt vermedi. “Duydun mu dedim?” diye bağırdı adam.

“Evet,” dedi Hiram.

“İyi günler,” dedi ses ve telefonu kapattı. Hiram yavaşça ahizeyi yerine bıraktı. Bugün daha beter olamaz herhalde, diye düşündü.

Sonra telefon çaldı.

Fortunato ahizeyi kaldırıp bir Brooklyn numarası tuşladı. Oturur oturmaz kedi gelip kucağına yerleşmiş ve pantolonunu tırmıklamaya başlamıştı. Telefon iki kez çaldı ve bir kadın cevap verdi.

“Alo, Arnie orada mı?” diye sordu. Astral bedenini de gönderebilirdi ama daha şimdiden enerjisinin yarısı tükenmişti ve şimdi gücünü saklama vaktiydi.

“Yok, ben annesiyim. Yardım edebilir miyim?”

“Adım Fortunato…”

“Ah, cennet aşkına. Arnie sizden bahsedip duruyor. Sizin o yokken aradığınızı duyunca ölüp bitecek.”

“Nerede olduğunu söyleyebilirseniz hanımefendi onu bulmaya çalışırım.”

“Ah, Jetçocuk’un mezarına gidecekti. Babası onu her Vahşi Kart Günü’nde oraya götürür. Bir saat kadar önce çıktılar. Gerçi bu kalabalıkta onu bulabilir misiniz bilmem. Başı dertte değil, değil mi?”

“Hayır hanımefendi, öyle bir şey değil. Onu bulurum, eminim.”

“Ah, pekâlâ. Sizin kendinize özgü yöntemleriniz vardır tabii. Sadece biraz endişeliyim, Howler falan.”

“Howler mı?”

“Ah, duymadınız mı? Tanrım. Biraz önce Howler’ı buldular. Öldürülmüş. Bir tür sinir gazı mı neymiş. Televizyonda gördüm.”

Fortunato telefonu kapattı. Sadece odaklanabilmek için isimleri liste yapmıştı. Cloisters’ta olan asları sıralamıştı. Çocuk Dinozor. Tachyon. Peregrine. Kaplumbağa. Modüler Adam. Howler. Sıçrayan Jack Flash. Nilüfer.

Howler’ın adının üzerini çizdi. Demek doğru, diye düşündü. Sadece Ecel’in zırvalaması değildi.

Gerçekti ve çoktan başlamıştı.

Kalanlardan Flash ve Kaplumbağa kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi. Tachyon bakamazdı ama bu onun sorunuydu.

Yüksek Aslar’dan Hiram’ı aradı. Gökbilimci’nin listesinde

olacağını sanmıyordu, TIAMAT meselesine sadece ucundan bulaşmıştı ve Cloisters'ta yoktu.

Yine de bir uyarıyı hak ediyordu.

Meseleyi anlatabildiği kadar basitçe aktardı ve sonra "Dinle, istersen yapabileceğin bir şey var. Bir merkez üssüne ihtiyacım var. Bulabildiklerimi getirebileceğim ve diğerleri için de mesaj bırakabileceğim bir yer."

"Elbette. Kimse Yüksek Aslar'a saldırmaz. Delilik olur."

"Tabii," dedi Fortunato. "Ama olsun. Şu androide ulaşabilir misin? Modüler Adam'a?"

"Galiba bana bir ara bir sinyal aleti vermişti. Zorunda kalırsam muhtemelen onu bulabilirim."

"Biraz pohpohla. O kadarı yeter. Yetmezse kadın vaat et. Çok isterse benimkilerden birini alabilir. Sadece ara ve birilerini eve gönder."

Hiram fikrini değiştiremeden telefonu kapattı. Sırada ne vardı? Jetçocuk'un mezarının oradaki birilerin arasında zar zor hatırladığı bir çocuğu mu bulmak? Yoksa listenin üzerinden geçmek mi? Hayır. Çocuk dikkatsiz ve aptaldı ve belaya bulaşacak kadar da güçlüydü. Önce Çocuk.

♠

Oyunun biletleri neredeyse tükenmişti. Jennifer bilet gişesine vardığında sadece merdivenlerdeki yerler kalmıştı ama ona uyardı. Sadece sıcak güneşin altında, çevresinde güven verici bir kalabalığın gürültüsüyle oturup düşünmek istiyordu.

Biletini aldı ve ilkel bir içgüdüyle dönüp arkasına baktı. Orta boylu, yapılı ama ince, koyu saçlı, koyu renk gözlü bir adam ona bakıyordu. Onu seyrediyormuş gibi görünüyordu ama göz göze geldiklerinde bakışlarını kaçırdı.

Jennifer bir süre onu inceledi. Kot pantolon, tişört ve koyu koşu ayakkabıları giymişti. Adamın kaslı yapısı dikkat çekiciydi. Sonra ilerleyen seyirci seliyle birlikte stadyumun içine sürüklendi.

Gerçekten ona mı bakıyordu yoksa paranoyaklaşıyor muydu? Derin bir nefes aldı. Muhtemelen kıyafetleri yüzünden bakmıştı. Aldığı kıyafetleri deneyecek vakti olmamıştı. Pantolon kısaydı ve kalçası sıkıydı, bluzu kısaydı, göbeğini birkaç santim açıkta bırakıyordu. Bu yüzden olmalıydı. Kıyafetleri. Paranoyaklaşıyordu, kalabalığın içindeki yabancılara bakıp ona kötülük edeceklerini

düşünmeye başlamıştı.

Elbette şüpheci olmakta haklıydı. Ne de olsa peşinde adamlar vardı. Şimdi neden ve nasıl sorularını yanıtlaması gerekiyordu.

♣

Spector beklemekten yorulmuştu. Anonim bağlantısı on bir buçuk demişti ve daha şimdiden birçok dakika gecikmişti. Belki de Gruber'ı halletme şeklini beğenmemişti. Dangalağın silah çekmesi onun suçu değildi ki. İşi mermilerin yaptığını düşünecek kadar salak değillerdi herhalde.

George M. Cohan heykeline yaslandı ve parmaklarını çatırdattı. Ingram'ın ceketinin içinden yaptığı potluğun farkındaydı. Polislerin çoğu Jokerkent'teydi ama şehrin kalanının da korunması gerekirdi. Gökbilimci de yakasından düştüğüne göre silahı atmak daha iyi olabilirdi. Yine de otomatik bir silahın ne zaman işine yarayacağını bilemezdin.

Broadway gişelerinin önünde bilet bekleyen kalabalık her zamankinden azdı. Spector asla bir tiyatro izleyicisi olmamıştı, biletler anlamsız derecede pahalıydı. Yılbaşı Gecesi'nde New Jersey'den kalkıp topun düşüşünü seyretmeye gelirdi. O zamanlar, kendinden daha büyük bir şeyin parçası gibi hissettiği ender zamanlardı.

Meydanın etrafındaki neon tabelalar gündüz vaktinde sönük ve donuktu. Bağlantısı yakında gelmezse biraz eğlence için bir orospu bulacaktı. Ucuz bir fahişenin gözlerinde yükselen mezar taşları acısını birkaç dakikalığına unuttururdu. Harika olmazdı, mesela metrodaki şu kız gibi ama dikkatini dağıtırdı. Ah, kızı gerçekten öldürmek istemişti. En azından bir tepki vermesini sağlayacak kadar canını yakmayı. Gerçi en iyisi sarhoş olup beysbol seyretmekti. Günün geri kalanı dikkat çekmemek fena fikir değildi.

"Sikerim," dedi heykelden uzaklaşırken. "Şu Gölge Yumruk veletlerinin daha iyisini yapmaları gerek."

"Sinirli sinirli gitme," dedi derin, muzır bir ses arkasından.

Spector döndü. Birkaç adım arkasında bir joker, aralarındaki mesafeyi hesaplı, yavaş adımlarla kapatıyordu. Gömleğinde kurumuş kan, alnında tek bir göz vardı.

"Geç kaldın."

"Biraz yoğun bir sabahtı. Liman tarafında halletmem gereken bir iş çıktı." Tepegöz bir yumruğunu kaldırıp berelenmiş eklemlerini

gösterdi. “Spector olmalısın.”

“Evet. Öt bakalım.”

“Durum şu.” Omzunun üzerinden geriye baktı. “Gambione Ailesi bu akşam Haiphong Lily’de bir yemek yiyecek. Aile arasında. Don da geliyor. İcabına bakılması lazım. Sen de burada devreye giriyorsun.”

“Bu gece ha? Ne ödeyeceksiniz?”

“Beş bin.”

Spector dilini dişlerine sürtüp kurumuş kanları yaladı. Bu serseriye daha yüksek bir rakam söylendiğini ve onun aradaki farka el koyacağını anlamıştı. Jokerin altı yaşındaki bir çocuğu bile kandıracak kadar beyni yoktu.

“Mümkün değil. Kendin hallet.”

“Tamam, tamam. Yedi buçuk.”

“On. Ya da git başkasını bul. Burada kolay bir hedeften bahsetmiyoruz. Halletmemi istediğin Don.” Spector bir adım geri attı ve uzaklara baktı. Bu adamı zorlamalıydı ki örgüt onu ciddiye alsın.

Joker ellerini kalçasına koydu. “Tamam.”

“Ve ikisini şimdi istiyorum.” Spector elini uzattı.

“Ne? Burada mı? Şaka mı yapıyorsun?” Yine etrafına bakındı, bu kez dramatik bir eda katmıştı.

Spector gülmemek için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. Bu salağın oyunculuk dersi alması ve bir de kullanacak bir beyin bulması lazımdı. “Seni buraya cebinde üç kuruşla göndermezler. Şimdi, ya öde ya da bana ödeyecek birini getir.” Spector serserinin üzerine eğilip kıvranmasını seyretmekten haz almıştı.

Tepegöz paltosunun cebinden kalın, kahverengi bir zarf çıkardı ve Spector’ın yüzüne tuttu. “Sadece sana güvendiğimizi göstermek için.”

Spector zarfı cebine tıktı ve gülümsedi. “Saymayacağım bile. Henüz. Şimdi, dostumuz Don’un yemeği saat kaçta?”

“Sekiz civarı, oraya biraz daha erken gitsen iyi olur. Şimdi istediğini yiyebilirsin de,” dedi Spector’ın cebindeki zarfı göstererek.

“Kalanını ne zaman alacağım?”

“Yarın gece. Sana yeri bildireceğiz.” Yaklaştı. Nefesi çürük kokuyordu. “Bu arada kayıp defterler hakkında bir şeyler duyacak olursan bana haber ver.” Küçük, spiralli bir not defteriyle kalem

çıkardı ve en üstteki kâğıda bir numara yazdı. “Bundan sonraki birkaç saat bana bu telefondan ulaşabilirsin,” dedi kâğıdı yırtıp Spector’a verirken. “Bowery Vahşi Kart Tuhaflıklar Müzesi.[19] Boş zamanlarımda orada güvenlik görevlisiyim.”

“Mekâna göz kulak oluyorsun yani?”

Tepegöz espriyi duymazdan geldi.

“Hey, veriler için kanuni bir işin olması lazım. Patron öyle diyor. Öbür türlüsü şüphe çekiyormuş.”

“Tabii, tabii. Adın neydi demiştin? Hani olur da gerekirse?”

“Göz.”

“Ve sana ulaşamazsam?”

“Uçmuş Ejder’i ara. Danny Mao’yu iste. Ateş atı yılında doğdum de. Sonrasını o halleder.”

“Bu akşam benimle gelmeye ne dersin? Sözleşmenin gerekliliklerinin yerine getirildiğinden emin olmak istemez misin?”

Spector bir kolunu jokere doladı ve onu kaldırımdan aşağı doru itekledi.

Göz onun elinden kurtuldu. “Sadece şu lanet işi yap. Ve ibne ellerini benden uzak tut.”

“Seninle iş yapmak bir zevk.” Spector adamın gidişini seyretti. İşe gitmeden önce bir bara uğrayıp maçı seyredecek kadar vakti vardı. Dodgers bu akşam yense iyi olacaktı. Yoksa Don’un yanına başka arkadaşlar da katacaktı.

[17] Şarap benzeri bir aperitif. -ç.n.

[18] The Women’s Army Corps (WAC) ABD Ordusu’ndaki kadın birliği. 1942’de oluşturulmuştu. -ç.n.

[19] Dime Museum: Korku Evi olarak da bilinir. 19. yüzyılda özellikle de ABD’de popüler olan Tuhaflıklar Müzeleri, yüksek gelir gruplarının “seçkin” kültürel etkinliklerine zıt olarak alt gelir grupları için “ucuz eğlence” sunan yerlerdi. -ç.n.

Yedinci Bölüm

12.00

Jennifer yerini bulduğunda Dodgers atış talimine başlamıştı. Yazın son günlerinin güneşi çıplak kollarını ve yüzünü ısıtıyordu. Gözlerini kapattı ve stadyumun tanıdık seslerini dinledi. Satıcıların çağrıları, hayranların sohbeti, sopanın topa vurduğu zaman çıkardığı benzersiz ses.

Aniden maça gitmeyeli iki yıl olduğunu fark etti. Babası öleli iki yıl olmuştu. Babası Dodgers'ı severdi ve pek çok maça birlikte gitmişlerdi. Günışığında ya da serin gecelerde dışarı çıkmak için iyi bir bahaneydi.

Babasının onu ilk götürdüğü Vahşi Kart Günü oyununu hatırladı. Dodgers, Cardinals'a karşı. 1960'ların ortalarında gururlu Dodger zinciri sert bir düşüş yaşamış, beş yıl boyunca ligi ya en sonda ya da alt sıralarda tamamlamışlardı. Ama 1969'da kıyas kabul etmez Pete Raiser, 1946'da Vahşi Kart Günü'nde virüs gökten yağdığında orta sahada duran adam eski takımını menajerliğini yapmak için emekliliğinden vazgeçmişti. Raiser Dodgers'ta oynarken adlarını altın harflerle tarihe kazımışlardı. 1969'da ise bir avuç dışlanmış, başarısız, istenmeyen adam haline gelmişlerdi. Reiser, 1040'ların ve 50'lerin eşsiz orta sahası, en çok vuruşu yapan, en çok koşuyu sayıya çeviren ve tarihin en yüksek vuruş oranına sahip oyuncusu 1968'de ligi sonuncu bitiren tükenmiş bir takımı alıp menajerlik içgüdüsü ve ilhamın kusursuz bir birleşimiyle mucizevi bir şekilde birinciliğe taşımıştı.

Tom Seaver, Brooklyn'in hakiki yıldızı 1969'da o gün vuruşunu yapıp Bob Gibson'ı alaşağı etmişti. 2-0. Dodgers'ın sayıları arka arkaya gelmiş, orta yaşlı üçüncü meydancısı ise tur vuruşunu yapmıştı. Ed "Kaygan" Charles. O oyun Dodgers için bir dönüm noktasıydı. Ardından Ulusal Lig'in ilk playoff oyunlarında Mihvaukee'yi yenmişler, Dünya Serisi'nde de kibirli Baltimore Orioles'i paralamışlardı.

O günün hatırası, tüm şehrin bir mutluluk patlamasıyla

kopardığı tezahüratlar Jennifer'ı gülümsetti. Arkasına baktığında o mutluluk ve coşkuyu başka herhangi bir duygu ve fikirle kirlenmeden yaşayabilecek yaşta olmayı diledi. O zamandan beri öyle bir coşkuyu çok az tatmıştı ve hiçbiri de on binlerce insanla birlikte değildi.

Sopanın topa vurduğu anda çıkardığı sesle kendine geldi. Bu hatıraların ona bir faydası yoktu. O anda içinde bulunduğu tehlikeyi geçmişin kollarına sığınarak atlatamazdı. Peşinde adamlar vardı ve neden olduğunu bulmak zorundaydı. Aslında neden olduğunu biliyordu. Belli ki defterleri geri istiyorlardı. Ama izini nasıl bu kadar çabuk bulabilmişlerdi? Ve neden Gruber'ı öldürmüşlerdi? Yok, bu işte bir hata vardı. Gruber'ı onun öldürdüğünü sanmışlardı. O öldürmemişti. Onlar da öldürmediyse, o da yapmadıysa, kim yapmıştı?

Tuhaf bir şeyler dönüyordu ve Jennifer tam ortasında kalmıştı. Titremesini bastırdı. Aniden gün ışığı ısıtmaz olmuştu. Çevresindeki insanlar artık o kadar da masum görünmüyorlardı. Kien'in adamları onu Mutlu Rehinci'ye kadar takip etmişti. Pekâlâ buraya da gelebilirlerdi. Yanında yöresinde oturan şu "Dodger hayranları"ndan herhangi biri katil olabilirdi.

Etrafına bakındı ve en kötü korkuları gerçek olmuş gibi donup kaldı. Göz ucuyla onu bilet sırasında izleyen koyu renk saçlı adamı görmüştü. İki sıra arkasında, sağına doğru oturmuştu. Skor tabelasına bakıyor gibi görünüyordu ama aynı zamanda gizli gizli onu inceliyordu.

Katil o olabilirdi. Ya da en azından Kien'in ajanlarından biriydi.

Jennifer sertçe önüne baktı. Ne yapmalı? Polise gidebilirdi tabii. Ama Hayalet olduğunu, 77*le New York Times*'ın ön sayfasına çıkan becerikli hırsızın kimliğini kabul etmek istemiyordu. Muhtemelen onu Kien'in adamlarından korurlardı ama yaptığı bir dizi soygun yüzünden kendini uzun bir süreliğine kodeste bulurdu.

Adamın ona doğru ilerlediğini görünce dişlerini sıktı.

Ne yapmalı? Ne yapmalı? Kelimeler çılgınlar gibi aklında dönüp duruyor, hızla çarpan kalbine eşlik ediyordu. Hiçbir şey, dedi kendi kendine. Sakin ol. Hiçbir şey yapma. Her şeyi inkar et. Etrafta bu kadar insan varken bana bir şey yapamaz.

Küçük Cubs takımıyla iki yıl önceki bir takasta alınan genç kanat oyuncusu Darryl Strawberry vuruşlarda harika bir iş çıkarıyordu. Topları yan ve orta sahalardaki işaretlerin üstünden aşırdıkça

herkesin bakışlarını üzerinde toplamıştı. Kimse Jennifer'a ve adama bakmıyordu.

Adam geniş elini onun omzuna koyup beklenmedik yumuşaklıkta bir sesle konuştuğunda Jennifer'ın korkudan midesi ağzına gelmişti bile. "Hayalet." Mahlasını duyduğunda aniden panikleyip hayali şekline büründü, kadının pantolonunun ve ayakkabılarının önünde bir yığına dönüşmesini gören adamın yüzünde şaşkınlıktan donakalmış bir ifade vardı. Omzuna dokunduğu sağ elinde de bluz kalmıştı.

Jennifer adamın "Bekle!" diye haykırdığını duydu ve kaçtı, tribünlerin içine taştan bir hayalet gibi batmıştı.

Resmi güvenlik görevlisi limuzine eliyle dev tezgâhların arkasında bir yeri işaret etti. Riggs kapıyı açtı, yüz ifadesi kuş yutmuş kedi deyimine yepyeni bir anlam kazandırıyordu.

Kadının tacizleri ve günün sıcaklığıyla rengi şimdiden iyice kızarmış Tachyon aciliyet dolu bir sesle "Konuşmam biter bitmez gidiyoruz," dedi.

"Elbette Doktor. Sonra da planlandığı gibi Ebbets Stadı'na mı geçeceğiz?"

"Hayır!" Tachyon ana dilinde patlayıcı bir takım kelimeler savurdu ve Roulette'in kolunu tutarak arka merdivenlerden podyuma yöneldi.

Podyumda geniş bir onur konuğu kitlesi çoktan yarım daire şeklinde sıralanmıştı bile. Vali sandalyesinin sırtına yaslanmışken Hartmann asabi görünüyordu ve çok yakındaki valilik yarışında destek arıyordu. Beyaz tulumlu as artık kapüşonunu çıkarmıştı ve sadık bir şekilde onun etrafında dolanıyordu. Kalabalığın içinde, göğüsleri halter omuzlu bluzundan dışarı fırlamış genç bir kadına gözlerini dikmişti. Roulette adamın yüzünün tamamlanmamış olduğunu fark etti. Gözleri aynı seviyede değildi ve burnu fazla küçük bir ağızla çenenin üzerinden fırlayan bir tüp gibiydi. Bir sanatçının tamamlamadan sıkılıp bıraktığı kil heykele benziyordu. İkinci sıradaki koltuklarda ayrıcalıklı bir havası olan bir Uzak Doğulu oturmuştu. Düzenli olarak deri kaplı defterine not tutuyordu. Roulette altın kaleminin altın mürekkebini fark etti.

Duruma surat buruşturarak, paranın her zaman görgüye tekabül etmediğini düşündü. Adamın kara gözleri defterinden kalktı ve el

dikimi takım elbisesi “avukat” diye bağıran gümüş saçlı adam yoğun bir korkuyla ona baktı. Bu adam, Koch’un sonu gelmez vızıltısından fırsat bulup Hartmann’la konuşmaya can atar gibiydi.

İlk sıranın en ucunda büyük bir rock n’roll figürü vardı. “Joker-Aid”[20] konserleriyle milyonlarca dolar toplamıştı ama her nasılsa Jokerkent bu yardımların bir kuruşunu bile görmemişti. Roulette alaycı alaycı gülümsedi.

Birleşmiş Milletler’deki günlerinden paranın nasıl hortumlanabileceğini biliyordu.

Tachyon ve kliniği 10.000 dolar görürlerse kendilerini şanslı saymalılardı.

Düşünceleri kısa kesildi. Takisli’nin sesi karanlık analizlerini bölmüştü.

“Roulette, buraya.”

Kafası karışmış gibi baktı, katlanır metal iskemleye odaklandı ve oturdu.

“Tanrım, Bayan Brown-Roxbury! Burada ne yapıyorsunuz?” Senatör Hartmann’ın solgun kahve gözlerine baktı. Adam utanarak öksürdü. “Kahretsin, bu biraz kaba kaçtı değil mi? Sizi gördüğüme o kadar şaşırdım ve sevindim ki! Bay Love bana sizin BM’den ayrıldığınızı söylediğinde çok üzülmüştüm.”

“BM mi? BM’ye ne olmuş? Orada mı çalışıyordun?” diye lafa girdi Tachyon.

“Senatör sizi görmek ne güzel.” Adam ona uzanan elleri sıktı.

Roulette ağzını açtı ama Hartmann onun yerine konuşmaya başlayınca bir şey diyemeden kapattı. “Evet, Bayan Brown-Roxbury Birleşmiş Milletler Gelişim Programı’nın ekonomistlerinden biriydi.”

“Herhangi bir şeyi geliştirmeyi becerdiğimiz yok ya,” diye cevapladı Roulette otomatik olarak.

Hartmann kahkaha attı. “İşte benim Roulette’im. Onlara hakikaten cehennem azabı çektirdin.”

“Roulette..”

“Panikleme, boşandım.”

Hartmann IMF ve Dünya Bankası’nın çıkardığı harika iş üzerine vızıldamaya devam ederken onları güneşten korumak üzere açılmış olan tente rüzgârla birlikte çırpınıyordu. Ses, adamın cümlelerine tuhaf noktalama işaretleri koyar gibiydi.

“Evet,” pat, “Zaire’deki” çat, “projenin elektriği”, pat “çıkardıkları iyi işlere” çat, “harika bir örnek.”

Bir öksürme sesi akışı böldü. “Senatör.”

“Evet, ne var?”

“St. John Latham, Latham Strauss’tan.” Latham yaklaştı, soluk gözleri ifadesizdi. “Müşterim.” Bir eliyle Uzak Doğulu beyefendiyi işaret etti ve Hartmann görebilmek için döndü.

“General Kien, nasılsınız? Gizlice yanımıza geldiğinizi görmedim. Haber verseydiniz ya.”

Kien not defterini ceket cebine koydu, ayağa kalktı ve senatörün uzanan elini sıktı. “Sizi rahatsız etmek istemedim.”

“Saçmalamayın, sadık destekçilerime her zaman vakit bulurum.”

Latham’ın soluk, ifadesiz gözleri bir Kien’e, bir senatöre bakıyordu. “Mesele de bu Senatör… General bu sabah büyük bir kayba uğradı. Kasasındaki birkaç değerli pul defteri çalındı ve polis bu kaybı telafi etmeyi başaramıyor.”

Avukat Tachyon’a bir göz attı ama uzaylı kıpırdayacağına dair bir belirti göstermedi. Omuzlarını silkip devam etti.

“Aslına bakarsanız hiç umursamadılar. Onlara baskı yaptım ve Vahşi Kart Günü’ndeki tüm dertlerinin yanında sıradan bir soygunla uğraşamayacakları yanıtını aldım.”

“Rezalet! Korkarım ki New York’un göz bebekleri arasında çok fazla nüfuzum yok, üstelik Vali Koch’un yetki alanına girmek istemem.” Hâlâ ümitle konuşmaya yanaşmak üzere ortalıkta dolanan Vali’ye küçük bir gülümsemeyle baktı. Hartmann’ın gözleri düşünceli düşünceli kısıldı. ‘Yine de… Size Bay Ray’i, Adalet Bakanlığı’nın sadık nöbetçisini tanıştırmama izin verin.”

Kien gerildi ve ifadesiz avukatıyla bakıştı. Roulette avukatın yüzünde soğuk hesapçılık haricinde bir ifadenin hiç belirip belirmediğini merak etti.

“Tabii…”

“Bayım,” diye sözünü kesti Ray. “Benim görevim sizi korumak. Lütfen alınmayın ama siz üç beş puldan çok daha önemlisiniz.”

“Endişen için sağol Billy ama senin işin ben ne dersem onu yapmak ve ben de sana Bay Latham’a yardım etmeni söylüyorum.” Senatör artık o kadar da sevimli görünmüyordu. As omuz silkti ve geri çekildi.

“Teşekkür ederim Senatör,” diye mırıldandı Kien yumuşak bir ses tonuyla ve Latham’la birlikte Ray’i iskemlelerin arkasına çekiştirdiler.

“Eee, nerede kalmıştık?” Senatörün gülümsemesi tekrar eski

yerine dönmüştü. “Ah, hatırladım. Senin muhteşem katkılarından söz ediyorduk.”

Roulette omzunu acilen Tachyon’a yasladı, adam kadının huzursuzluğunu hemen anladı.

“Ah, senatör, konuşmam gereken birini gördüm. Şimdilik izin verin. Hanımefendi bana eşlik eder misiniz?” Tachyon ayağa kakarak kolunu Roulette’e uzattı ve hızla podyumun diğer tarafına ilerlediler.

Podyumun ucunda bir insan dalgası başlıyor ve devasa bir ivmeyle Jetçocuk’un mezarının olduğu meydana yükseliyordu. Arkalarında koca kanatları göklere uzanan mozole vardı. Uzun, dar pencereden bir JB-1’in gerçek ebatlı kopyasının tavandan sarktığını görebiliyordu. Önündeyse iki buçuk metrelik Jetçocuk kalabalığın üzerinden onları seyrediyordu.

“İlgi çekici bir drama yaşanıyordu değil mi?” dedi Tachyon.

“Öyle.”

Adam arkasına yaslanıp ona baktı. “Ve sen senatörden hoşlanmıyorsun. Neden?”

“Çünkü zevkle karşı çıktığını söylediği büyük şirketlerin milyon dolarlık işlerinde hissesi olduğundan şüpheleniyorum.”

“Zaire’deki insanlara yardım edecekler gibiydi.”

“Orası zor. Proje öyle bir tasarlandı ki iki buçuk kilometrekarelik bir alanda yaşayan insanlara hizmet verecek insanları hiçbir kuvvet söküp alamasın. Daha çok Mobutu denen kabadayıya para verecek, pek çok uluslararası şirketin kasasını dolduracak ve epey geniş bir batı bankaları ağının çıkarlarını kollayacak milyar dolarlık bir proje denebilir. Zaire halkına bir halt vermeyecek ve onlar da kıtanın en büyük mineral kaynaklarının üzerinde sürünerek yaşamaya devam edecekler.”

“Roulette, bir harikasın.”

Kadın dönüp onunla yüzleşti. “Tutku dolu bir konuşma yaparken bana ne kadar güzel olduğumu söylemeye kalkarsan seni bu podyumdan aşağı atarım!”

Tachyon ellerini kaldırdı. “Hayır, hayır. Tutkunu takdir ediyorum ve sen de çok güzelsin ama asıl önemsiyorsun… Bana başka bir kadını hatırlattın.” Sesi yavaşça kesildi ve sanki oradan, önlerinde uzanan kalabalıkların çok ötesindeki bir fotoğrafa bakar gibi gözleri daldı.

Roulette öylesine uzaklara bakıyordu ki toplanmış insanların

üzerine sonra bir pterodaktil[21] gölgesi düştüğünde nefesi kesildi. Tachyon kadının nefes sesiyle irkilerek onu eliyle sakinleştirmeye çalıştı. Tarih öncesi yaratık yaklaştı, uzaylı kadının belini kavradı ve onu tentenin hemen altına çektiği anda tente de kanatların rüzgârıyla havalandı.

"Çocuk," diye bağırdı Tachyon, "Seni yakaladığımda bir temiz döveceğim."

Koch kürsüye çağırılıyordu, bu nedenle sandalyelerine döndüler. On dakika sonra yüzü çenesi yeni çıkan sivilcelerle lekelenmiş kot pantolon ve tişört giymiş sevimli bir çocuk aşağıdaki izleyicilerin arasından çıkıp en öne geldi ve sabırsızca Tachyon'a el salladı.

"Hey, Tachy, ben geldim."

"Eh, en azından giyiniksin."

"Önceden düşündüm. Kıyafetlerimi uçakta bıraktım." Bir elini uzatıp mozoleyi gösterdi. "Hani beni dövecektin?"

"Hâlâ karar vermeye çalışıyorum."

"Bahse girerim dövemezsin."

Koch işaret parmağıyla mikrofonu tıklatıyor, meydan boyunca elektronik vızıltılar yayılmasına sebep oluyordu. Roulette bir çocuğa bir uzaylıya bakarken insan gözlerin panikle büyüdüğünü gördü. Tachyon, Koch'a suçlu suçlu bakarak podyumun ucuna ilerledi. Çocuk döndü, eğildi ve kıçını doktora gösterdiğinde hızlı ama nazik bir tekme yiyerek yerine oturdu.

"Bela çıkarma çocuk."

"Haksızlık. İğrenç Uzaylı Güçlerini Küçücük Bir Çocuğu İstismar Etmek için kullandı," dedi *National Informer*'dan bir manşeti okur gibi.

"Ergen Kaçık As Güçlerini Şehri Kargaşaya Sürüklemek için Kullandı."

"Kargaşa mı? En azından terörize etseydim?"

"Belki büyüdüğün zaman yaparsın." Koch bu ikiliye bakıyordu. "Şimdi sessiz ol. Beni onurlandıracaklarmış."

"İyi şanslar." Çocuk bir anda kalabalığın arasına karıştı.

"Kimdi o çocuk?"

"Çocuk Dinozor. Çok akıllıdır ama maalesef adamlıkla çocukluk arasındaki o tuhaf yaşta, yani senin anlayacağın bir canavar. Hep ayak altında dolaştığı için asları delirtiyor. Bir as büyütmek ailesini çok zorluyor olmalı ama yine de çocuklar öylesine büyük bir keyif ki…"

“Hey, sıra sende,” dedi Roulette onun konuşmasını bölerek.

“Ülkü aşkına. Teşekkür ederim.” Öne eğildi ve göz kırptı. “Sonra gidebiliriz.”

Roulette onun komik olduğunu düşündü. Küçük adamın başı podyumda ilerliyor, kırmızı saten takım elbisesi ve uzun kırmızı saçlarıyla Lord Fauntleroy’un[22] punk kardeşi gibi görünüyordu. Adamın elinde hiç not olmadığını fark etti ve doğaçlama bir konuşma yapmasının iyi bir fikir olup olmadığını merak etti. Sonra Tachyon başını kaldırdı ve konuşmaya başladı. Komedi, vakar ve zengin bir samimiyetle yer değiştirdi.

“Bugün ne söylemem gerektiğini bulmak hep çok zor olur. Bu bir kutlama mı değil mi? Yoksa hatırlıyor ve onurlandırıyor muyuz? Eğer öyleyse, kimi onurlandırıyor ve gelecek hatalarımıza karşı neyi hatırlıyoruz? Bugün Jetçocuk, Cyclone, Kaplumbağa ve yüz diğer as hakkında çok fazla şey duyacaksınız.” Kalabalığın üzerinde dolanan yeşil kabuğa el salladı. “Ve evet, benim hakkımda da. Ama bana kalırsa bu adil değil ve ben size bambaşka kişileri anlatacağım. Mesela, terk edilmiş bir çocuğa yuva veren Parıldak, şansı küsen bir jokere verecek üç kuruşu her koşulda bulan Jubel ve Jokerkent’te parklar yapılmasını, okulların iyileştirilmesini sağlayan Des.”

“Jokerler hakkında konuşacağım çünkü onların diğer insanlara bir ders verebileceğini, bir örnek oluşturabileceğini düşünüyorum. İnsan tarihi boyunca görülmemiş duygusal, zihinsel ve fiziksel acılarına rağmen sessiz bir reddedişten polisin ve diğer kamu görevlilerinin istismarına, 1976’daki şiddete kadar uzanan yalnızlıklarıyla başa çıkma biçimlerinde yeni bir dönem geliyor. Kendi kendilerine yetmeyi öğrendiler ve birbirleriyle dayanışarak Jokerkent’i, gerçek bir toplumu inşa ettiler.”

“Bu öne çıkan insanların başarılarını işaret ettim çünkü bu ülkede beni korkutan yeni bir hava esiyor. Bir kez daha ‘Amerikalı’yı tarif etme ve bu ‘sözde çoğunluğun’ dışında kalanları ötekileştirmeye yönelik bir eğilim. Ve bu gerçekten hayali bir çoğunluk. Her kişi benzersiz bir bireydir. Bir ‘fikir birliği’, işleri yapmanın tek bir doğru yolu diye bir şey yoktur. Sadece, dış görünüşleri ne kadar korkunç ve çarpık olsa da herkesle aynı umutları ve rüyaları paylaşanlar vardır.”

“Sanırım, bu Vahşi Kart Günü’nde gerçekten söylemek istediğim şu: Nazik olun. Çeşitlilik pek çok kaynaktan beslenir, sadece ışık yılı uzaklardan gelen bir virüsten değil ve hepimizin, doğalların, asların

ve jokerlerin nazik bir söze, bir uzanan bir ele, jokerlerin böylesine göz kamaştırıcı bir şekilde örneğini gösterdiği bir topluluğa aidiyet duygusuna ihtiyacı olabilir. Teşekkür ederim."

Alkışlar gök gürültüsü gibi patladı ama Tachyon ona doğru yürürken mutsuz görünüyordu.

"Çok asil niyetler ama sence etkisi olacak mı?" diye sordu Roulette adam sandalyeden şapkasını alırken.

Kolu bir kez daha adamın kolundaydı ve Tachyon onu arkadaki merdivenlere doğru yönlendirdi. "Bazıları beni Rahibe Theresa ile kıyaslar diğerleri de kendi çıkarını gözeten bir orospu çocuğu olduğumu söyler."

"Peki ya sen ne derdin?"

"İkisi de değilim. Onurlu yaşamaya ve bana sunulan mutluluğu kucaklamaya çalışan basit bir adamım." Limuzinin yanına geldiklerinde Tachyon aniden onu kucakladı ve yüzünü göğsüne gömdü. "Ve burada seni kucaklayabildiğim için minnettarım."

Roulette onu öfkeyle itti ve geri çekilip arabaya dayandı. "Teselli için bana gelme. Kimseye verecek tesellim yok. Bunu sana söylemiştim. Üstelik neden teselli edilesin ki? Jokerkent'in azizisin. Özel limuzini olan, herhangi bir as kadar yıldızı parlayan bir büyük adamsın."

"Evet, evet ve evet. Ama aynı zamanda suçluluk girdabının içinde boğuluyorum, her yıl eylülün on beşinde beni köşeye kıstıran bir başarısızlıkla tükendim! Tanrım, bugünden nasıl da nefret ediyorum!" Arabanın tepesini yumrukladı ve Riggs, üniformasının yakasından gizlice izlemek için büyülenmiş gibi uzaklaştı. Tachyon'un omuzları birkaç dakika boyunca sarsıldı sonra bir eliyle gözlerini sildi ve kadınla yüzleşmek için döndü. "Pekâlâ. Bana sunacak bir tesellin olmayıversin. Kabul. Bir umutsuzluk yolculuğuna çıktığını söylemiştin. İşte buradayım. Birlikte yürüyelim. Teselli edemesek de en azından paylaşabiliriz."

"Peki." Kadın arabaya bindi ve başını pencereye yasladı.

Belki ben bir şey yapabilirim. Seni vicdan azabından kurtarır, seni yok ederek kendi huzuruma kavuşurum.

Jennifer sonsuz bir çelik ve beton yığınından yükseldi ve cisimleşip o çok ihtiyacı olan nefesi alabileceği bir yer bakındı.

Bir hayalet için bile fazla olacak şekilde başı dönüyor,

odaklanması zorlaşıyordu. Süzülüp gitmek, bedensiz biçimiyle uçarken tüm dertlerini, tasasını, adımlarını bir Doberman gibi takip eden o tehlikeyi unutmak için karşı konulmaz bir istek duyuyordu.

Ama bu isteğe boyun eğemezdi. Yoksa tüm var oluşunu kaybeder ve şekilsiz bir peri ışığına dönüşür, Brown Hareketi[23] tarafından parçalanıp yerkürenin dört bir yanına dağılana kadar amaçsızca süzülürdü.

Daha hızlı hareket edebilme ihtiyacını karşılamak zordu ama Jennifer başardı ve kendini son beton basamaklardan kurtardı. Kendini tavandan floresan ışıklarıyla aydınlatılmış, halı kaplı bir koridorda buldu ve hemen cisimleşerek titrer vaziyette duvara yaslandı. Hâlâ biraz midesi bulanıyor, odaklanamıyordu ve başı vertigoyla dönüp duruyordu. Tam zamanında cisimleşmiş, ucuz kurtarmıştı. Güçlerini uzun süre kullanmakta dikkatli olması, sisteme çok fazla yüklenmemesi gerektiğini fark etti.

Şimdi, eğer kendini toplayabilirse kaçıp gidecekti.

Tek sorun Ebbet Stadı'nın iç organlarını daha önce hiç ziyaret etmemesiydi ve nerede olduğuna dair hiç fikri yoktu. Koridorun bir ucunda kanatlı bir kapı vardı, diğer uçtaysa koridor bükülüyordu.

Birinden birini seçmesi gerekiyordu ve Jennifer kapıları tercih etti. Maalesef kapıda pencere yoktu, ardında ne olduğunu göremiyordu.

Eh, diye düşündü, birileri orada ne işi olduğunu sorarsa kaybolduğunu söylerdi, olur biterdi. Gerçi sadece bir bikiniyle dolaşmasını açıklamak biraz güç olacaktı.

Derin bir nefes aldı, gürültüyle bıraktı ve kapıyı açtı. Geniş, kalın halı kaplı odaya bir adım attı ve donup kaldı. Odadaki tüm gözler ona dönerken bir düzine sohbet aniden kesildi.

İnanmıyorum, diye düşündü. Gözlerini kapadı ama bir an sonra açtığında herkes hâlâ oradaydı, ona bakıyorlardı.

İnanmıyorum, Dodgers'ın soyunma odasına girdim!

Odada yirmi adam vardı. Bazıları küçük gruplar halinde kart oyunu oynuyor, bazıları sohbet ediyordu. Hernandez, birinci mevki adamı dolabının önünde durmuş çapraz bulmaca çözüyordu. Altmış yaşlarındaki, gri saçlı ama hâlâ dimdik, filinta gibi Peter Reiser, Seaver'ın dolabının önünde ayakta duruyordu ve atıcıyla Dodgers'ın Kübalı atış koçu Fidel Castro ile bir şeyler konuşuyordu.

Bazı oyuncular hâlâ talim pantolonları içindelerdi, bazıları oyun üniformalarını giymişti. Bazıları giyinme işleminin yarısındaydı ve

çıplaklardı.

Jennifer üzerindeki gözlerin baskısı altında, bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyordu ama ağzını açtığında sesi çıkmadı.

“Eee…” Bir daha denedi. “Eee… İyi şanslar.”

Thurman Munson, emektar yakalayıcı ve takım kaptanı, elinden metal bir ilaç kutusunu düşürdü ve ani ses herkesi esir eden büyüyü bozdu. Bir düzine oyuncu aynı anda konuştu. Reiser “Sen buraya nasıl girdin!” derken diğerleri “Vay, güzel vücut,” “Şahane kıyafet” gibi yorumlar yapmıştı.

Jennifer dehşete düşerek daha önce aklından geçenleri unuttu ve en yakın duvardan geçip bir soyunma dolabı, birkaç yumuşak masaj yatağı, birkaç tane anlaşılmaz makina olan, üzerinden sular damlayan bir adet Dwight Gooden’ın jakuziden çıktığı odaya girdi.

“Hey!” diye seslendi adam kız ilerlerken.

“Dün harika bir oyun çıkardın,” dedi Jennifer zayıfça gülümseyerek. Adam jakuziye düştü, suya gömüldü ve Jennifer karşıdaki duvardan geçerken inanmaz gözlerle bakakaldı.

Vücudun da şahane, dedi Jennifer kendi kendine, duvardan geçmeden önce son kez dönüp bakmıştı.

Rosemary’nin babası, Don Carlo Gambione’nin yanında yıllarca capo[24] olarak görev yapan “Kasap” Don Frederico Macellaio daha önce bir kez Bagabond’un ölüm emrini vermişti. Bagabond bunu unutmamıştı.

Neredeyse terk edilmiş Central Park’ta bir meşe ağacının yanından parkın batı kanadına doğru ilerlemeye başladı, şehrin çoğunun Jetçocuk’un mezarı başında toplanmasına memnundu. Yer altındaki zulalarından birinden aldığı gri tüvit takım ve topuklu ayakkabıların içinde kendini iş çeviriyormuş gibi hissediyordu. Ama bu kıyafetlerle parkın hiçbir sakini onu tanıyamayacaktı. Geçen yıllar içinde sokakta yaşayan pek çok kişi onu görmüştü ve en iyisi… Tedbirli davranmaktı.

Acıyan ayağındaki ayakkabıyı çıkardı ağırlığını sağ ayağına vererek durup Don Frederico’nun özel apartmanından çıkmasını seyretti. Apartmanın girişindeki özel tentede “Luxor” yazıyordu. Pahalı, el dikimi siyah takım elbisesinin içindeki Kasap karşı kaldırıma geçip beyaz, Cadillac limuzinine doğru ilerledi.

İki yanında güneş gözlükleri takmış, ceketleri iliklenmemiş birer

koruma vardı.

Arabaya binerken kapıyı beklenmedik bir biçimde hızla çekip çarparak kapattı. Kapı elinden kurtulan şoförü bir an durduktan sonra sertçe dönüp sürücü malıaline geçti. Korumalardan biri şoförün yanına otururken diğeri caddenin her iki yönünü de kontrol ediyordu.

Limuzin hareket etti ve trafiğin arasından West Drive'dan parka doğru ilerledi. Rosemary bir kez inanamayarak ona Don'un alışkanlıklarını anlatmıştı. Adam her zaman aynı rotayı kullanıyordu. Don ya kendinden çok emin ya da aptal olmalıydı. Bir tür güç gösterisi. Limuzinin Transverse'den ilerleyip, 65. Cadde'den çıkıp Emanu-El Tapınağı'nı geçip Kasap'ın en sevdiği restoran olan Aronica'ya gideceğini bilen Bagabond parkın içindeki eğimli yoldan ilerledi. Zihniyle bir güvercin sürüsünü ve yaklaşık yüz kadar sincabı çağırdı. Onu yarı yoldaki taşın orada beklediler.

Bagabond park boyunca onlarla buluşmak üzere yürürken siyahla üç renklinin çocuklarından iri, gri bir kedi ışıkla sarmalanmış bir akçaağacın içinden fırlayıp yolunu kesti. Gri olan, ebeveynleri kadar zeki olan birkaç yavrudan biriydi. Bagabond'un hayvanları, bazen hayatlarına bile mal olacak bir biçimde nasıl kullandığını fark ettiğinde sürüsüne katılmayı reddetmişti. Central Park'ın, Bagabond'un çok seyrek geldiği bir bölümünde yaşamayı seçmişti. Hayvan onun varlığından memnun değildi.

Bagabond ona çok fazla kalmayacağını söyledi. Kedi, etrafa yayılmış cesetler imgesini gösterdi. Bagabond kasıldı ve kediye onu rahat bırakmasını söyledi. Kedi döndü ve birkaç metre uzağa gitti, sonra aniden dönüp ona tükürdü. Bagabond zihniyle saldırmak üzere uzandı ama kedinin beynini yakmadan durdu. Gri kedi akçaağaçların arasında kayboldu. Bagabond yumruklarını sıkıp kaçan kediyi seyretti.

Sonra aniden Don'un arabasının ne kadar ilerlediğini fark etti. Hevesli bir şehir şahininden kaçan bir alaca doğanın gözlerini kullanarak Kasap'ın arabasını izliyordu. Görüntülerde renk yoktu ama doğanın gözleri parkı tararken arabanın hareketi Bagabond'un bilincine sızıyordu. Bagabond uzaklaşan kuşu Don'un arabasının peşine takmak üzere geri çağırdı.

Rosemary'nin dosyasına göre Don Frederico Macellaio günlük gezintisi sırasında zırhlı, dinleme ve izlemeye karşı güvenli aracından rakiplerinin ölüm emirlerini veriyordu. Bagabond geniş

bir ağaç kütüğüne yaslanarak ayakkabılarını çıkardı ve hayvanlarına verdiği emirlere odaklandı.

Bagabond çağırdığı kuşları ve diğer hayvanları yönlendirme ve düzenleme rutinine başladığında gri kedinin akçaağaçların arasından onu seyrettiğini fark etti. Onu uzaklaşması için uyardı ama kedi, bölgesini belirlemek için ağaçlara işaret bıraktığı bir görüntüyle karşılık verdi. Don'un arabası onun seçtiği yere yaklaşırken Bagabond hayvanı görmezden geldi.

Bagabond, araba yaklaştıkça daha da gerildiğini fark etti. Gri kedi odaklanmasını bozmuştu. Hayvan onun normalde sakındığı bir biçimde düşünmesine neden oluyordu.

Kasap, Rosemary'nin olduğu kadar onun da düşmanıydı. Hayvanlardan öğrendiği gibi ya öldürürdün ya öldürülürdün. Kasap ortadan kaldırılması gereken bir tehditti. Üstelik bu, Rosemary'yi de memnun ederdi. Bagabond'a kalırsa Rosemary birçok şeyi gereğinden fazla kafasına takıyordu. Gambione Ailesi'ne ilişkin endişeleri tüketici olmaya başlamıştı. Yeni bir Don onu rahatlatır ve Bagabond'la daha fazla vakit geçirmesine olanak verirdi. Bagabond bunu hayvanların yaşamlarını ve ritmlerini aksatacak kadar çok istiyordu. Hatta ölmelerine sebep verecek kadar.

Bagabond gri kediyi zihninden attı ve aralarındaki bağdan acı sinyalleri gönderdi. Enerjinin kediye çarptığını hissettiğinde kedi inledi.

Zihninin kuşları düzenleyen kısmı işini bitirmişti. Güvercin sürüleri geçici olarak köprünün üzerindeki ağaçların oradaydı. Bir anlığına tuhaf bir durağanlık oldu.

Sonra ağaçlardan havalandıkları anda limuzin de köşeden dönerek parlayan güneş ışığının final çizgisi çektiği yola girdi. Aracın aynalı tavan kapağı ağaçların dallarını yansıtıyordu. Tek bir güvercin, sürüden ayrılarak Bagabond'un emriyle gökyüzünde yükseldi. Sonra, hayali bir ağaca konmak ister gibi sürü halinde limuzinin ön camına vurdu. Kan, beyaz boyanın üzerine kıpkırmızı lekeler sıçrattı. Sürücü tereddüt ederek frene bastı, sonra yoluna devam etti.

Bagabond doğanın gözlerinden parçalı sahneler izliyordu, kuş artık limuzinin arkasındaydı, limuzinin arkası, önü ve yukarıdaki kuşlar ayrı sahnelerdi. Kendi gözleri kocaman açılmıştı ama diğer görüntüler insan görüşünü kaplamıştı. Kuşun acısını, her zaman hissettiği ölümleri bilincinden ayırdığı gibi bıraktı.

Yukarıda, yüz kadar kuş, Bagabond onları tamamen ele geçirdiğinde ses çıkarmayı kesti. Uçan dalga arabanın üzerine kapanıp onu kan ve tüy yığınının altına gömdü. Sürücü, kör gibi ilerlerken arabayı parçalamamak için panikle durmaya kalktığında limuzinin frenlerinden bir cayırtı koptu.

Her ihtimale karşın daha fazla güvercin sürüsünü bir kenarda tutan Bagabond dikkatini yolun kenarındaki meşe ve akçaağaçların alt dallarında gizlenen, daha önceden çağırdığı sincap sürülerine çevirdi. Yalpalayan arabaya doğru bir müfreze sincap gönderirken zihninden acı dalgaları geçti. İlk düşüncesi siyah veya üç renkli kedinin başının dertte olduğuydu. Ama her birinin ayrı izlerini takip edince şehrin yabanlarına dair olan bilinci her ikisinin de iyi olduğunu gösterdi. Gri. Bilerek acısını ona yansıtıyor, odaklanmasını parçalamaya çalışıyordu. Bagabond ona karşılık verip duygusal bir ürperme dalgası yolladı, isyanı durdurmuştu.

Sadece birkaç saniye sürmüştü ama sürücü, yol sincaplarla kaynaşan bir halıyla örtüldüğünde neredeyse kontrolünü geri kazanmak üzereydi. Kuşlardan kaçmak için hızını artırmıştı. Bagabond hayvanları tekerleklerin altına sürdü. Ölen sincapların çığlıkları zorlanan frenlerin inlemesine karışmıştı.

Ağır arabanın kazandığı ivme onu kemirgen sürüsünün ortasına sürdü. Kanları yolu kayganlaştırdı ve limuzin yalpaladı. Artık kapılar ve yan paneller de kanla kaplıydı.

Gri kediden gelen bir şeyler Bagabond'un başını çevirmesine neden oldu. Bu kez onun dikkatini dağıtmakla yetinmemiş, Bagabond'u bir odak olarak kullanıp hayvanları dağıtmaya çalışıyordu. Öfkesini üzerine boca edip kediyi bayılttı. Öldürebilirdi de ama dikkatini köprüye vermesi gerekiyordu.

Şoför savrulan arabanın direksiyonunu gereğinden fazla kırmıştı, araç patinaj yaptı. Sağ tekerlekler köprünün bariyerlerine saplanıp eğildi. Arabanın zırhlı kütlesinin ağırlığıyla istinat duvarına çarpıp üzerinden aştılar. Metal ve betonun üzerinde beyaz boya izleri kalmıştı.

Bir tekerlek jantı yerinden çıktı ve limuzinin önünden giderek köprünün kenarından aşağıda bir frizbi misali uçup gitti.

Araba o kadar şanslı değildi.

Bagabond için zaman durdu. Arabanın havada takla atmasını seyretti. Bir parçasıyla saldırıda yaralanan kuşları ve sincapları öldürüyordu. Diğeri ise ölümleri hesaplayıp bir arkadaşa yardım

etmenin ve intikam almanın bedeli olarak buna değip değmediğini düşünüyordu.

Araba koşu yoluna düşüp saplandı. Beton yola sert çarpmış ve ağırlığı yolcu tarafındaki tavanı ezmişti. Bir anlığına ivmeyle dikildi ve gürültülü bir patlamayla bir alev topuna dönüştü. Diğerlerini beslemek için birkaç hayvanı kurban etmek, köprüye doğru baktığında gördüğü katliamın yanında hiçbir şey değildi. Her yer ceset doluydu.

Hayvanların yaşamını kendinden ayırmayı öğrendiğinden beridir hissetmediği bir acı hissediyordu. Belki de gri kedi onu durdurmaya kalkışmakta haklıydı. İnsan olarak bellediği tarafı başarısından ötürü mutlu, Rosemary'nin habere tepkisini görmeye hevesliydi. Hayvani yanı ise yaptığını unutmak istiyordu.

Aniden Bagabond kalan hayvanların sabırla onun talimatlarını beklediğini fark etti. Karanlık güvercin sürüleri göğe yükselerek değişik yönlere dağıldılar. Hiç kimse, sincap sürülerinin aniden yok olup ormanın derinliklerine gittiklerini görmedi.

Bagabond zaten ağaçların arasındaydı ve sakince Columbus Meydanı'ndaki metro girişine doğru seğirtti.

Daha 59. Cadde'yi geçmeden kendine gelen gri kedi yaptıklarının görüntüsüyle onunla yüzleşti. Görüntü Bagabond'un kanlar içinde, kemikleri kırılmış vaziyette yere serilmiş görüntüsüyle yer değiştirdi.

Bagabond durakladı, yaptığının asıl anlamıyla yüzleşince donakalmıştı. Bu yemek veya kendi güvenliği için verilen sıradan bir kurban değildi. Her zaman koruduğu hayvanları kendi savaşında kullanmış, sadece onun için bir anlam ifade eden bir amaç uğruna onları eda etmişti. Hastaneden çıktığından beri kazandığı bir güvene ihanet etmişti. Midesi bulandı. Bu gri kedi yüzünden değildi.

Rosemary'nin buna değeceğini umdu.

Rosemary, sanki her şeyden habersiz bekliyordu. Bagabond onunla buluşmadan önce kayıp kuzeni hakkında yeni bir şey var mı diye mesajlara bakmak üzere Jack'in dairesine gidecekti. Belki şimdi ona yardım edecek vakti olurdu.

Metro istasyonunun merdivenlerinden indi ve rakunların epey becerikli bir şekilde çaldıkları jetonlardan birini kullandı. 1 numaralı trene binip erkek yolcuların ona attığı beğeni dolu bakışları görmezden geldi.

[20] Ünlü yardım konserserisi BanAid'e ithafen. -ç.n .

[21] Soyu tükenmiş bir uçan sürüngen türü.

[22] Little Lord Fauntleroy Frances Hodgson Burnett'in ilk çocuk kitabının kahramanı. -ç.n.

[23] Brown hareketi (botanikçi Robert Brown'ın onuruna): Bir sıvıda yüzen veya asılı parçacıkların rastlantısal hareketi. -ç.n.

[24] İtalyanca capodecina veya kısaltması olan capo, hem Sicilya hem de Amerika'daki Mafya yapılanmalarında kullanılan bir rütbedir. Suç ailesinin kendi ekibini yöneten, altında çalı§an daha düşük rütbeli "askerler" bulunan ve örgütte yüksek itibarı ve nüfuzu olan üyeleri işaret eder. -ç.n.

Sekizinci Bölüm

13.00

Cadde geç gelen hayranlarla, hatıra eşyaları satan seyyar satıcılarla ve kara borsacılarla hâlâ kalabalıktı. Jennifer her nasıl olduysa kimseye görünmeden stadyumun dış duvarından çıkmayı başarmıştı ama caddede epey bir dikkat çekti. Gözler ona döndü ve ıslıklar çalındı ama tüm bunları belli belirsiz fark ediyordu. Hızla hareket ediyor, temkinle onu Mutlu Rehinci'de yakalamaya çalışan adamları kolluyordu ama hiçbiri ortalıkta görünmüyordu. Boş bir taksi görüp durdurdu ve içine atlayıp "Manhattan," dedi.

Taksi onu daha tanıdık bir bölgeye götürürken oturup düşündü. Etrafındaki olaylar akıl almaz bir hız ve şiddetle gelişiyordu. Kien pullarını gerçekten geri istiyor olmalı diye düşündü. Tabii asıl istediği öbür defter değilse…

Çantasına bir göz attı. Küçük deri çanta basit bir zincirle kapanıyordu, içinde çalıntı defterler ve bunun gibi acil durumlar için birkaç dolardan başka bir şey yoktu. Ne bir cüzdan ne de kimlik.

Her şey ters gitmişti. Üzerindeki gözleri hissedip başını kaldırdığında taksi şoförünün aynadan onu izlediğini gördü. Adam başını çevirdi ve Jennifer eski, kirli koltuklara gömüldü. Bir yerlerden doğru düzgün bir kılık edinmesi gerekiyordu. Şu haliyle Rio de Janeiro Karnavalı için giyinmiş gibiydi.

Belki de vazgeçip defterleri geri vermeliydi. Daha şimdiden Gruber'ın hayatına mal olmuş -gerçi adamı kimin öldürdüğünü hâlâ anlayamamıştı- ve onu da gereğinden fazla şiddetle yüz yüze getirmişlerdi.

Kien'le irtibata geçmek zorunda kalacaktı. Bu kısmı kolaydı ama takasın detayları marifet istiyordu. Üstelik bu işten eli tamamen boş çıkmak da istemiyordu.

Dalgın dalgın taksinin camından dışarıyı seyrederken aniden gelen ilhamla bağırdı: "Dur, burada dur!"

Taksici laf dinleyip frenlere asıldı ve araba inlemeye benzer bir

gürültüyle durdu. Jennifer, ön koltuğa birkaç buruşuk dolar atıp taksiden fırlarken yanan lastik kokusu aldı.

“Teşekkürler,” dedi nefes nefese ve dönüp koşmaya başladı.

“Benim için bir zevkti,” dedi taksici eğlenerek kızın bikinili siluetinin ünlü Bowery Vahşi Kart Tuhaflıklar Müzesi’ne koşmasını izler ve görüntünün tadını çıkarırken.

♣

“Jack! Jack, sensin değil mi?”

Tanıdık bir ses, Village’ın kaotik atmosferinde duyulacak herhangi bir tanıdık ses şaşırtıcıydı. Jack döndü ve ondan yarım baş daha uzun, yakışıklı bir adamın ona baktığını gördü.

“Merhaba Jean-Jacques,” dedi. Jean-Jacques Senegal’den altı yıl önce gelmişti. Yarı zamanlı olarak sekizinci bölgedeki Altıncı Cadde’de bulunan Simba Restoran’da garson olarak çalışıyor, kalan zamanında da New School’da yabancı öğrencilere İngilizce dersi veriyordu. Jack, hayatında daha yakışıklı bir adam görmemişti.

“Dinle,” dedi, “yardıma ihtiyacım var.” Cordelia’nın fotoğrafını çıkardı.

Jean-Jacques başını salladı ama dikkati başka yerde gibiydi. “Ne istersen dostum. Ne istersen söyle.”

Jack bir şeylerin ters gittiğini anladı. “Sorun ne?”

“Bir şey yok.”

Jean-Jacques yanlarından hızla geçen yayalara baktı. Öğleden sonra güneşi kara teninde parlıyor, cildi derin, kara bir parıltıyla neredeyse mavi gibi görünüyordu.

“Belli ki bir şey var.” Jack bir eliyle adamın omzunu kavradı, parlak teninden yayılan ısıyı hissedebiliyordu. “Anlat.”

Jean-Jacques, Jack’e baktığında gözleri içine işledi. “Retrovirüs,” dedi. “Katil. Doktordan geliyorum. Test maalesef pozitif çıktı.” İçini çekti. “Harbi pozitif.”

“Retrovirüs mü?” dedi Jack. “Vahşi kart mı demek istedin?”

“Hayır.” Jean-Jacques sözünü kesti. “İşini kesinlikle bitiren katil.” Kelime boğazına takılmış gibiydi. “AIDS.”

“Tanrı aşkına,” dedi Jack. “Üzgünüm.” Jean-Jacques’a yaklaşırken bir anlığına durakladı sonra ilerleyip adama sarıldı. “Çok üzgünüm.”

Jean-Jacques onu nazikçe itti. “Anlıyorum,” dedi sakince. “İlk

söylediğim kişi sen değilsin. Şimdiden bana lanetli bir joker gibi davranmaya başladılar bile.” Üzüntüyle gözlerini kapadı, sonra açıp “Dert etme eski dostum. Sen değilsin. Kimden bulaştığını biliyorum,” dedi. Sonra yine gözlerini kapadı. “O anda da biliyordum.” İnceden titremeye başladı ve Jack onu bir daha kucakladı.

Bu kez Jean-Jacques onu itmekte aceleci davranmadı.

“Sanırım bir görev üstündesin,” dedi Jean-Jacques. “Ne aradığını söyle ve yardım edip edemeyeceğime bakayım.”

Jack tereddüt etti ama ona Cordelia’yı anlattı. Senegalli fotoğrafı inceledi. “Çok güzel bir genç hanım.” Jack’e baktı. “Gözleriniz benziyor.” Sonra fotoğrafı geri verdi. “Git,” dedi. “Aramaya devam et. Dediğim gibi işe yarar bir şey görürsem sana haber veririm.”

Söylenecek bir şey kalmamıştı ama Jack orada, Jean-Jacques’in yanında durmaya devam etti.

“Git,” diye tekrarladı Jean-Jacques. Belli belirsiz gülümsedi. “Talihin açık olsun.” Sonra topukları üzerinde dönüp gitti.

“Önemli dediğin durak bu mu?” diye sordu Roulette nehre bakan bir evin çürüyen duvarlarına bakarak. Tachyon birkaç sokak önce Riggs’i göndermiş ve ter döktükleri yürüyüşleri burada sona ermişti.

Tachyon ince parmaklarıyla giriş kapısının büyük, parlak kilidini açarken omzunun üzerinden geriye baktı. Yüzünde bastırılmış bir heyecanla karışık hilebaz bir ifade vardı, sanki kurbağa koleksiyonunu göstermek üzere olan küçük bir oğlan çocuğuydu. Roulette aniden adamın ne kadar genç olduğunu fark etti. Mutasyon ve tıbbi bilimlere olan takıntıları sayesinde Takislilerin yaşam süreleri insanlarınkine göre çok uzundu. Seksen küsur yaşında olan Tachyon dünya standartlarına göre saçı sakalı ağarmış bir adam sayılabilirdi ama Takisliler için erkekliğe yeni adım atan bir gençti. Bu, çok şeyi açıklıyordu.

Kapı iyice yağlanmış menteşelerinde dönerek açıldı ve Tachyon onu eliyle içeri davet etti. Kadın geri çekilmeye kalkınca onu göğsüne çekti.

“Korkma.”

“Tanrım, niye ki?” Çekinerek boş, seslerin yankılandığı odanın ortasında duran, parıldayan canavara baktı. Bir şeytanminaresi

kabuğuna benziyordu ama gri omurgasının üzerinde parlayan amber ve mor renginde şeritler vardı. Yaratığın etrafında dönüp duran tozlar bir girdabın ortasındaymış gibi bir yanılsama yaratıyordu.

“Gemi.”

“Ne?”

“Senin gemin,” diye düzeltti kız hemen.

“Evet, *Bebek*.”

“*Bebek* mi?”

“Evet.” Tachyon’un gözleri sevecenlikle gemiyi süzdü ve Roulette’in kalkanları (Gökbilimci tarafından acı vererek yükseltilmişti) yakınlardaki bir telepatik seslenişle titredi.

“Çok kızdı. Sana merhaba demek istedi ama kalkanların var.” Ciddiyetle onu süzerken Tachyon başını bir yana eğdi. “İlginç. Pek çok insan…” Başını hızla iki yana salladı. “Hadi, içeri gel.”

“Gelmesem daha iyi.”

“Seni incitmez.”

“Ondan değil.” ^

“O zaman neden?”

Roulette kamburunu çıkardı ve gemiye doğru yürüdü ama sanki bir ihanet içindeymiş gibi hissediyordu. Yarın sabahın erken saatlerinde bir ara Gökbilimci bu yaşayan canlıyı ele geçirip çok uzaklara sürecekti.

Gemi uysalca kapılarını açtı ve kumanda odasına girdiler. İç duvarlar ve yer sanki parlatılmış inci gibi parlıyor, odayı hakimiyeti altına alan devasa yatağın üzerinden gökkuşağı renginde yansımalar süzülüyordu. Tachyon boğulur gibi güldü.

“Yüzündeki ifadeye paha biçilemez. Anlarsın ya, benim türümden pek çok insanın yaptığı gibi yatağımda ölmeye yeminliyim. Bu, yeminimi yerine getirebilmemin garantisi gibi görünmüştü.”

Mobilyaların kalanı kırılgan bir zarafetle tasarlanmıştı ve sandalyelerin boyutlarına bakılırsa Takisliler insanlardan daha minyonlardı. Tabii bu mobilyalar Tachyon’a özel olarak tasarlanmadıysa.

Uzaylı nazikçe onu omuzlarından tuttu ve duvarı işaret etti. Duvarda gümüş simlerle bir yazı belirdi.

Hoş geldin, Roolete.

Tachyon gülümsedi ve başını iki yana salladı. *Roulette*.

“İmlası henüz o kadar iyi değil. Buna başka konuklarım varken, daha yeni başladı. Yavaş yavaş İngilizce yazmayı öğreniyor. Hoş görüp istediğini yapmasına izin veriyorum.”

“İnanılır gibi değil!”

Tachyon, geminin kendisinin bir uzantısı gibi görünen bir sandıktan bir çift kristal kadeh çıkarırken Roulette yatağa oturdu.

Uzaylının sırtı dönükken duvarda başka bir yazı belirdi.

Onurlandırılıyorsun. Mesajda gizli bir alınganlık var gibiydi.

“Kes şunu bebek,” diye uyardı Tachyon. *Özür*.

“Kabul edildi,” dedi Roulette kendini bir aptal gibi hissederek.

Tachyon her iki kadehe de matarasından brendi koydu. Yanaklarında iki parlak kırmızı nokta vardı. “Buraya getirdiğim ilk kadınsın. O yüzden merak ediyor, umutlu ve biraz da içerlemiş durumda.”

“Seni seviyor.”

“Evet. Ben de onu.” Tachyon bir duvarı okşadı.

“Neden umutlu?” Konyaktan bir yudum içti.

“Biraz kıskanacak ama yine de benim evlenmemi ve çocuklarım olmasını istiyor. Soyun devamlılığı gemiler için çok önemlidir. Yüzyıllar içinde bizlerin atalarımıza olan tapınmamızı içselleştirdiler ve benim bir başarısızlık abidesi olduğumu düşünüyor. Ona daha çok vaktim olduğunu söyleyip duruyorum. Hele ki artık dünyada yaşadığım için.”

Tachyon Yatağa, Roulette’in yanına geldi.

“Senin hakkında çok şey okudum ama bunun bahsini hiç duymadım. Tabii ki bir gemin olması çok mantıklı, buraya başka nasıl gelesin ki?”

“Gizli tutmaya çalışıyorum. Onu hükümetten geri almaya çalışırken *Bebek* hakkında bir sürü fısıltıya sebep oldum. Şimdi daha dikkatli davranıyorum ve şansıma insanların hafızaları kısa ömürlü oluyor. Maalesef bazen kendini yalnız hissediyor, o yüzden yapabildiğim kadar sık yanına geliyorum. Kendi türünü de özlüyor. Önünde sonunda bir sürü hayvanı kendisi ve bu türden bir yalnızlık onun için iyi değil.”

“Neden onun içinde yaşamıyorsun o zaman?”

“Sosyal bir hayatım olsun istiyorum. Aynı zamanda *Bebek*’in de sır olarak kalmasını istiyorum. İki amaç birbiriyle çelişiyor. O yüzden ödün veriyorum. Yakınlarda yaşıyorum, sık sık ziyaretine

geliyorum ve bazen onu dışarı çıkarıyorum. Güney Sokağı'ndaki misyondaki Rahibe Magdalene'e bakılırsa olumlu bir iş yapıyorum. Bir sürü kaçık bizi gördükten sonra onlara katılmış."

Roulette güldü, eğildi ve yastıklara yaslanan adamı öptü. Tachyon titreyen parmaklarla onun bluzunun en üst düğmesini açarken Roulette göz ucuyla adamın kasıklarındaki saten kumaşı geren ereksiyonunu görebiliyordu. Geri çekildi ve hızla bluzunun düğmelerini kapattı.

"Özür dilerim ama ben… Sanmıştım ki…"

"Burada olmaz! İzleyicimiz varken yapamam." Aynı zamanda onun içindeyken Tachyon'u öldürürse *Bebek*'in ne tepki vereceğini merak ediyordu. Roulette gemiden sağ çıkamayacağından şüpheleniyordu.

Ünlü Bowery Vahşi Kart Tuhaflıklar Müzesi (Giriş: Sadece 2 Dolar), muhtemelen müdürü çoğu insanın o günkü bedava eğlencelere katılacağını anlaması nedeniyle kapalıydı.

İyi, Jennifer da öyle düşünmüştü zaten. Yan sokağa girdi ve kimsenin izlemediğinden emin olunca duvardan içeri sızdı. Zor olmuştu. Birkaç dakika boyunca odaklanması gerekmişti ve sonra da somut bedenindeymiş de tuğlalar da yoğun bir sıvıymış gibi zar zor geçmişti. Bedeni yoruluyordu ve bir süreliğine hayalet formuna geçmemesi gerekiyordu ama bu işi halletmek zorundaydı. Belki sonra dinlenmeyi düşünebilirdi.

En sonunda geçmeyi başardı ve kendini duvarlarında hayvan dükkânlarındaki akvaryumlar gibi dizi dizi parlayan cam kavanozların olduğu küçük bir odada buldu. Tankların içinde küçük, mumyalanmış, zavallı cesetler vardı, üzerlerindeki tabelada "Canavar Joker Bebekleri" yazıyordu. Aşağı yukarı otuz tane kadar vardı. Pek çoğu insana benzemiyordu ve Jennifer bir anlamda bu dünyanın acımasızlığına kısa bir süre katlanmak zorunda kalmalarına minnettardı.

Odadan hızla çıkıp müzenin gerçek insan boyutlarındaki panoramalara ayrılan bölümüne geçti. Diaromaların ses ve ışıkları kapatıldığı için tekinsiz bir sessizlik vardı ve etraftaki yaşayan tek canlıyı huzursuz ediyordu.

Jokerkent'i yanarken gösteren, 1976 İsyanı'nı anmak üzere hazırlanmış bir sergilemeyi geçti. Ardından şaşırtıcı modern zevkler

göründü, eski bir tabloda bir Jokerkent orjisi resmedilmişti. Perdeyle kapatılmış bir alanın önündeki tabela eğlenirken eğiten sergilemelere son eklenen parçayı gözden kaçırmamaları gerektiğini söylüyordu. Dünya, Sürü'ye karşı.

Jennifer arkadaki koridor boyunca devam eden uzun diaroma sırasını geçti ve müzenin Onur Salonu'na ya da bir başka deyişle Rezillik Salonu'na ulaştı.

Ünlü jokerlerin ve asların gerçek boyutlardaki balmumu heykelleri gruplar halinde veya tek başlarına odaya yayılmıştı.

Genç ve yakışıklı bir Jetçocuk'un boynundaki eşarp görünmeyen, ilahi bir rüzgârla arkasına doğru uçuşuyordu, nazik bir güneşe bakan gözleri kısılmıştı.

Dört As, Kara Kartal, Beyin Emanetçisi, Elçi ve Altın Çocuk bir grup halinde oturmuşlardı. Üçü bir aradaydı, biri onlardan ayrı duruyordu, hafifçe sırtını onlara dönmüş ve bakışlarını başka bir yere dikmişti.

Dr. Tachyon heykelin ayağının ucundaki karta bakılırsa kendisi tarafından müzeye bağışlanan kıyafeti içinde göz kamaştırıyordu.

Diğerleri de vardı.

Jennifer, Peregrine'in balmumunda bile çekiciliğini koruduğunu kabul etmek zorundaydı.

Cyclone, kaidesinin üzerinde süzülen Hiram Worchester'ın koca bedeni, görünmez teni, açıkta kalan kemikleri ve iç organlarıyla Chrysalis…

Jennifer hepsini dikkatle inceledi. Tachyon diye karar verdi. Onu seçecekti.

Kadife ipten atlayarak geçti ve balmumu heykele ulaştı. Heykelden bir on beş santim kadar uzundu ve heykelin hatları onunkiler kadar zarifti. Karşı koyamadığı bir içgüdüyle elini heykelin şeftali rengi, kalın kumaşından kaydırdı. Güzel, yumuşak bir histi. Neredeyse kartın doğruyu söylediğine ve kıyafetin Tachyon'a ait olduğuna inanacaktı.

Kendine geldi ve suçlu suçlu etrafına bakındı. Salon, doğal olarak ıssızdı. Tüm iradesini toplayarak uzandı ve çantasını balmumu figürün göğsüne yerleştirdi. Elini geri çekerken çanta içindeki iki pul defteri ve gizemli üçüncü defterle birlikte o geri gelip alana kadar güvenle duracağı yerde, heykelin içinde kaldı.

Şimdi Kien'le irtibata geçmesi gerekiyordu. Bu biraz emek istiyordu. Adamın numarasına rehberden bakamazdı ya.

Onur Salonu'ndan çıkarken Peregrine'in figürüne son kez kıskançlıkla baktı ve bir sonraki adımını hesapladı. Koridorun diğer ucundaki perdenin arkasından onu izleyen gözleri fark etmedi bile.

♠

En kötüsü, diye düşündü Fortunato, lanet siyasetçileri dinlemek zorunda kalmak. Sahnede yaklaşık bir düzine kadar siyasetçi vardı, Vali Koch ve Senatör Hartmann da aralarındaydı. Tachyon piçi, çoktan örgülü saçları olan bir kadınla sarmaş dolaş gitmişti.

Hartmann kürsüdeydi. "Kabullenmenin vakti geldi. İncirdeki şairin dediği gibi, şimdi barış vaktidir. Sadece uluslar arasında değil, kendi içimizde de. Kendi kalplerimize bakıp, insan, joker ve asların bir olduğunu görme vakti. Geçmişi unutmadan, geriye dönüp buradaydım ve bundan utanmıyorum diyebilmenin vakti. Ama artık vazifem geleceğe. Çok teşekkürler."

Üzerlerinde bir polis helikopteri daireler çiziyordu. Fortunato yukarı baktığında Kaplumbağa'nın kabuğunun kalabalığın üzerinden geçip gözden kaybolduğunu gördü. Çocuğun aşağı yukarı nerede olduğunu biliyordu. Ona bu kadar yakınken belli belirsiz onun gözlerinden bakabiliyor ve Hartmann'dan hiza alınca sahnenin aşağısında bir yerlerde oturduğunu anlayabiliyordu.

Orada. On, on beş metre ileride. En azından üzerinde kıyafetleri vardı ki bu da insan formunda gelip öyle kaldığı anlamına geliyordu. Çocuk bir sokak lambasına yaslanmıştı, birkaç adım ötesinde çocuğun daha yaşlı bir hali de duruyordu, bu adam da belli ki babasıydı.

Çocuk etrafındaki takım elbiselilerin ve topuklu ayakkabılı kadınların Hartmann'ı sade bir alkışla onurlandırmalarını seyrediyordu. Dudakları tiksintiyle bükülmüştü.

Fortunato çocuğun nasıl hissettiğini anlıyordu. Belki bu törenlerde bir zamanlar içten duygular vardı ama artık sıkıcının sıkıcıyı izlediği bir etkinlikler silsilesi haline dönüşmüştü. Orada görünmesi gerekenler haricinde kimse kendi çıkarına düşkün politikacıların konuşmalarını dinlemeye gelmiyor, gelenler de sadece orada görünerek bir tür siyasi beyanat vermiş oluyordu. Ve gerçekten umursayanlar çok azdı. Onlar da kişisel güçle ilgili hâlâ hayaller kurabilen, ünlülerin gözlerini kamaştırdığı, iyilikle kötülük arasında keskin bir ayrım olduğuna ve ikisini arasındaki savaşa hâlâ gönülden inanan çocuklardı.

Fortunato vahşi kartı bilinçsiz bir Alaaddin'in lambası olarak görüyordu. Virüs, zihinlerin derinliklerinde yatanlarla uyumlu olarak DNA'yı yeniden yazıyordu. Eğer şansın yoksa bu bir kâbustu ve hayatta kalabilirsen bir joker oluyordu. Ama bazen tamamen saf bir şeye rastlıyordu, Arnie'nin dinozorlara, aslara ve çizgi romanlara olan sevgisi gibi. O zaman bile bunu bir şakaya çevirmişti, olanın hayallerini sokaklara dökmüştü. İşin şakası tabiat kanunlarıydı. Arnie istediği herhangi bir dinozor gibi görünebilir ama kütlesi hep aynı kalırdı. Tyrannosaur olduğunda 1 metrelik bir tyrannosaur'du. Bir çocuk için sorun değildi ama daha şimdiden on üç, on dört yaşındaydı, ergenlik hormonları başına vurmuştu ve ölümsüzlük yanılsaması içindeydi.

"Hey," diye bağırdı Fortunato ona. "Çocuk!"

Arnie dönüp ona baktı.

Çocuğun kolu yerinden çıktı.

Sanki kaslar kendi bilinçlerine kavuşmuş gibi kol yerinden çıktı ve ardından havada uçarak yere düştü ve zıpladı. Fortunato'yla çocuk bir anlığına ne olduğunu kavrayamayarak oldukları yerde kalakaldılar. Sonra kan, kopmuş etten sel gibi fışkırmaya başladı ve havaya kasap dükkânlarının kokusu yayıldı.

Çocuk dönüşmeye başladı. Kolu kopmuş olsa bile içgüdüleri sağlamdı. Kalan kolu küçüldü ve üzerinde pullar belirmeye başladı. Kasıkları yumrularla doldu ve göbeği içeri çekildi.

Fortunato gücüne uzandı ve zamanı durdurmaya çalıştı. Etrafındaki insanlar yavaşlasa da çocuğun kolundan akan kan hız kesmedi.

Gökbilimci, diye düşündü Fortunato. Çocuğu onu kurtarabilecek olan güçten sakınıyordu.

Fortunato çocuğa doğru koşmayı denedi. Bir kâbusun içinden ilerlemeye çalışır gibiydi, hava, gücünü çeken ıslak beton gibi ağırlaşmıştı.

Çocuk çok kan kaybetmişti. Tenis ayakkabılarının etrafında bir kan gölü oluşmuş, kot pantolonunun paçaları ıslanmıştı.

Değişimini bitiremedi. Sol eli dev bir tırpana benzeyen bir pençeye dönüşmüştü ve onu önünde çaresizce sallıyordu. Aşağı düşen çenesi haricinde yüzü hâlâ insan yüzüydü. Gözleri önce şok, sonra öfke sonra da çaresizliğe büründü.

Çocuğun boğazından bir avuç dolusu et döküldü. Boynu çatırdamaya başlarken kolundan akan kan sonunda yavaşladı.

Çocuk olduğu yere çöktü. Tuhaf eklemli bacakları ve uzun, sert kuyruğu yarı yolda onu durdurdu. Göğsü açıldı ve kalbi betona düştü. Gün ışığında titrer gibiydi, kalp kasları bir saniye kadar daha kasıldı ve sonra hareketsiz kaldı.

Sonra çocuğun yanında, bir buçuk metreden az uzun, küçük bir adam belirdi. Bileklerine kadar gelen kara cübbesi kanla sırılsıklamdı. Kafası bedenine göre fazla iriydi ve kalın camlı gözlükleri vardı.

Fortunato adamı daha önce iki kez görmüştü. Bir kez, yedi yıl önce, Jokerkent'teki bir Mısır Mason Tapınağı'nda. Fortunato sevdiği kadının, şimdi ölü olan Eileen'in gözlerinden bakıyordu. İkincisi ise Cloisters'taki saldırıyı yönettiği zamandı. Sonunda Howler ölmüş ve şimdi de gözlerinin önünde çocuk gitmişti.

"Seni bekledim," dedi Gökbilimci. "Gelmeyeceğini, sensiz başlamak zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım."

Sesinde çirkin bir şarkının melodisi vardı.

Fortunato adama beş metreden fazla yaklaşamadı. "Neden Çocuk? Tanrı aşkına neden Çocuk?"

"Bilmeni istedim," dedi Gökbilimci. "Artık işi ciddiye alıyorum."

Kanla kaplı parmaklarını kokladı. "Hepiniz öleceksiniz. Şu anla sabaha karşı dört arasında. Bundan emin ol ve bekle." Podyuma baktı, gözleri orada olmayan birini arar gibiydi. Başını sallayıp gülümsedi.

"Sabaha karşı dört mü?" Fortunato bağırıyordu. Onu sıkı sıkı kavramış güç alanına doğru eğildi. "Neden dört? Sonra ne olacak?"

Birden güç alanı dağılmıştı, Fortunato dengesini kaybedip tökezledi. Gökbilimci gitmişti. Etrafındaki zaman hızlandı. Fortunato, oğlunun kalıntılarına bakan ve çığlık atan babanın görüntüsünden gözlerini ayıramıyordu.

♣

Spector birasını bitirdi ve geğirdi. Dipsiz Çukur 27 ile 28. Cadde arasında, Chelsea Parkı'nın batısına doğru yarım sokak ötede, turist kalabalığından uzak kalabileceği kadar ana yoldan uzaktaydı. Mekanın şiddete meyilli şöhreti çoğu semt sakinini de uzak tutuyordu. Barda ondan başka sadece iki kişi daha oturuyordu ama masaların tümü doluydu. Bardaki tek ışık kaynağı neon tabelalardan ve televizyondan geliyordu. Arka odadan gelen bilardo toplarının sesini duydu.

“Bir tane daha?” diye sordu barmen. Uzun, kıvırcık sarı saçlı ve vücut geliştirme sporcularını anımsatan yapıda bir adamdı.

“Olur.” Spector’ın başı dönüyordu. Parmakları uyuşmaya başlamıştı. Zamanı gelmişti.

Tüm gün boyunca aralıklı da olsa içmişti. Gökbilimci yakasından düşmüştü, o yüzden burada dikkat çekmeden durabilir, sarhoş olabilir ve oyun başladığında seyredebilirdi. Böylece, Haiphong Lilly’ye gidene kadar vakit öldürmüş olurdu.

Barmen bir bira daha getirdi ve çizik, lekeli ahşabın üzerine koydu.

Birileri barın üzerine “Joyce + kim dersem o” diye kazımıştı. Spector birayı aldı, tenine değen soğuk camın keyfini çıkardı. Istırabı, her zamanki gibi içten içe onu kemirmeye devam ediyordu. Belki bu akşam her şey yolunda giderse, geceyi bazı turistleri öldürerek taçlandırırdı. Bunun için asla hapse girmeyecekti. Gücünün güzelliği buradaydı. Polisler bir kez onu yakalamış ama dava ön duruşmada kapanmıştı. Kurbanlarını öldürdüğüne dair fiziksel bir kanıt bulunamamıştı.

“Ve şimdi, Jetçocuk’un mezarı başındaki Kanal 9 muhabiri Carl Thomas’tan flaş bir haber var.”

Spector televizyona baktı. Genç siyahi muhabir durakladı, bir parmağını kulağına götürdü ve başını salladı. Arkasında duran kalabalıktaki insanlar eğilip kollarını sallayarak görüntüye girmeye çalışıyorlardı. “Ben Carl Thomas. On yıldır yaşanan en korkunç Vahşi Kart Günü’nden bir haberimiz daha var. Görünen o ki, psikopat bir as katili sokaklarda dolaşıyor. Son kurbanı kendini küçük bir dinozora çevirme gücü olan genç bir oğlan çocuğu oldu. Polis, çocuğun ölümünün erken saatlerde işlenen Howler cinayetiyle ilgisi olup olmadığına dair henüz resmi bir açıklama yapmadı. Ancak şahitlerin tanıklığına bakılırsa bu, bugün aynı kişinin ikinci saldırısı. Bu sabah, Jokerkent’te şüphelinin tanımına uyan bir adam ilk kurbanı olduğunu umduğumuz bir kişiye saldırıp başını tamamen ters çevirdi. Şans eseri Fortunato’nun müdahalesiyle ve as güçleri sayesinde kurban iyileşti. Ancak maalesef çocuk için yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Ben Carl Thomas, Kanal 9 Haber merkezi, Jetçocuk’un mezarından bildiriyorum.”

“Siktir!” Spector birasına uzandı ve yanlışlıkla döktü. Biranın köpüğü bara yayıldı. “Siktiğimin televizyonunda bunu anlatmaları şarttı sanki. Çenelerini kapalı tutamadılar!”

“…korkunç bir trajedi. Tamamen ilgisiz bir olay daha. Frederico Macellaio bu sabah arabasıyla yaptığı kazada öldü. Macellaio, nam-ı diğer Kasap ve şehrin yeraltı dünyasında önemli bir isimdi ve olay yerinde öldü.”

“Bugün talihim yok,” diye mırıldandı Spector.

Cüzdanını çıkarıp barmene işaret etti ama adam kapıya bakıyordu. Spector döndü. Kapının eşiğinde üç serseri duruyordu. Üçünün saçları Üç Kafadar’daki[25] Moo gibi kesilmişti. Deri ceketlerinin sırtına kırmızı iplikle YATAK OĞLANLARI yazısı işlenmişti. Her birinin elinde fiberglas bir kaykay vardı. Diğer ikisinden bir baş kısa olan liderleri aynalı güneş gözlüğü takmıştı.

“Herkesi iyice silkeleyin,” dedi ufak patron parmak uçlarına üfleyerek.

Spector onlarla yüzleşmek için ayağa fırlarken bar taburesi çıtırdadı. Gözlüklü oğlan onu endişelendirmişti, kurbanının gözlerini göremediği takdirde gücü işe yaramazdı. Diğer ikisini halledebilirdi.

“Şunu bizim için hazır etmen çok ince,” dedi ufaklıklardan biri Spector’ın cüzdanına bakarak. “Uzat bakalım.”

Spector cüzdanını tekrar pantolonunun cebine tıkıştırdı. “Siktir git kolpacı herif. Hâlâ yapabiliyorken kaç.”

“Dişlerini yuttur Billy,” dedi liderleri. “Diğerleriyle zaman kazanmış oluruz.”

Billy elindeki kaykayı birkaç kez etrafında döndürdü ve sonra da saldırı pozisyonunu aldı. Spector’a kung fu filmlerinde gördüğü Çinli savaşçıları anımsattı. Belli ki bu çocuklar ne yaptıklarını biliyorlardı. Onları çabucak halletmesi gerekiyordu. Gözlerini Billy’ninkilere kilitledi. Spector’ın ölümü onun içini doldururken Billy yüzüstü barın üzerine kapandı.

“Siktir, hakla onu Romeo.” Küçük serseri hâlâ emir yağdırıyordu.

Romeo bir Billy’nin cesedine bir de Spector’a baktı. Bu hataydı. Beş saniye sonra cesedi yerde yatıyordu.

Spector bir hareket sezdi ve kolunu kaldırırken diğer eliyle Ingram’a uzandı. Kaykay ön koluna indi ve onu yere düşürüp silahın elinden fırlamasına sebep oldu. Spector bir masadan sekip yere düşmüştü. Tabanca birkaç metre ötesinde, yerdeydi.

Serseri kaykayı bırakıp tabancayı aldı. Spector’ın göğsüne nişan aldı ve gülümsedi. Tetiği çektiği sırada başının yanına bir bilardo

topu yedi. Mermiler masa ve sandalyelerden kıymıklar koparırken Spector yuvarlandı. Tahta parçalarının kıyafetlerini yırtıp derisine saplandığını hissediyordu.

Kalan Yatak Oğlanı'na doğru süründü. Çocuk oturup başını iki yana salladı. Gözlükleri uçup gitmişti.

"Hoşça kal," dedi Spector.

Serseri gözlerinin içine baktı ve iki büklüm oldu.

Spector, Ingram'ı kaptığı gibi kılıfına yerleştirdi, sonra ayağa kalktı. Barmen ona bakıyordu, korkmuş ama sinirlenmişti de. Kimse konuşmuyordu.

"Bazılarının hiç terbiyesi yok. Bu ufaklıklar şimdi sonsuz bir uykuya daldı. Hak ettiler," dedi Spector kolunu ovuştururken.

Barmen tereddütle ama nazikçe kapıyı işaret etti.

"Merak etme, gidiyorum."

"Hey, sert adam. Bizim bilardo topunu atsana." Kısa boylu, tıknaz yapılı, beyaz atletli bir adam Spector'a ayağının ucundaki topu işaret etti.

Barmen öksürdü.

Spector dışarı, gün ışığıyla aydınlanan caddeye çıktı ve batan kıymıkları temizlemek için gelini gömleğinden içeri soktu. Kaykaylı serserilerle girdiği kavga ona bir anlığına Gökbilimci'yi unutturmuştu. Sıktığı dişlerinin arasından nefes aldı. Kasap da öldüğüne göre iş büyük ihtimalle iptaldi. Yine de bir sormanın sakıncası olmazdı. Pantolonun cebinden bir çeyreklik çıkardı.

Dipsiz Çukur'un biraz aşağısındaki bir sokakta ankesörlü bir telefon buldu. Tuhaflıklar Müzesi'nin telefonuna kimse cevap vermedi, Spector da Uçmuş Ejder'i arayıp Danny Mao'yu sordu. Birkaç dakika bekledikten sonra genç bir Uzak Doğulunun sesi duyuldu.

"Ben Danny Mao. Kiminle görüşüyorum?" Ses sakin ve kendinden emindi, aksanı belli belirsizdi.

"Adım Spector. Yanan at yılında doğdum. Sizin adamlarınızdan biriyle temas kurmam gerekiyor. Boston aksanı olan, sağlam, dikkatli bir adam."

Bir anlık bir duraksama oldu. "Bay Spector sizi tanımıyorum. Size numaramı kim verdi?"

"Göz isimli bir joker. Bak, bu sabah benimle bir iş için temas kuruldu. İşler değişti, ne yapmamı istediğini öğrenmem gerek. Bana yardım edebilir misin edemez misin?"

“Muhtemelen ama o çok meşgul bir adamdır, hele ki bugün. Belki sizi daha sonra aramasını sağlayabilirim.”

“Tamam, ben de defterleri başkasına götürürüm.” Bu yalanın Mao’nun dikkatini çekeceğini hesaplamıştı.

“Ah, anlıyorum. Şu anda neredesiniz?”

Mao yemi yutmuştu. Defterler Spector’ın tahmin ettiğinden daha değerli olmalıydı. “Siz en iyisi bana onun numarasını verin. Yoksa bu bebeklerin teslimatını geciktirdiğinizi söylerim.”

“555-4301’i arayın. Bu özel bir hattır. Şaka yapmıyorsanız iyi olur…”

Spector daha cümlesini bitiremeden telefonu Mao’nun suratına kapadı. Arkasında şık, genç bir çift belli ki telefonu kullanabilmek için onu bekliyordu. Spector kadına baktı, apış arasını tuttu ve dudaklarını yaladı. Aceleyle uzaklaştılar. Spector bir çeyreklik daha atıp numarayı tuşladı.

Adam daha ilk çalışta cevap verdi. “Latham.”

Onu o sabah arayan adamdı. Kesinlikle. Ve onun bildiği tek Letham ünlü bir avukattı. “Ben Spector. Kasap’ı duydun mu?”

“Tabii ki. Ölümü çok şeyi değiştirir.” Latham onun aradığına şaşırmamış gibiydi. Bir klavyede gezinen parmakların sesi duyuldu.

“O halde iş iptal, öyle değil mi?”

“Bakalım. Bence yine de Haiphong Lily’de bir akşam yemeği yemen iyi olur. Gambione Ailesi şu anda fazlasıyla kırılgan. Liderlerinden birkaçını daha kaybetmeye dayanamazlar. Bu onları mahvedebilir.”

“Yani mümkün olan en çok sayıda kıdemli aile üyesinin ölmesini istiyorsunuz, öyle mi?” Spector kimsenin onu dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı.

“Evet. Kaç tanesini saf dışı bıraktığına bakarak bir prim ödemesi bile ayarlayabiliriz.”

“İyi. Göz içeri girmemi sağlayacağınızı söylemişti. Doğru mu?”

“Öyle olduğuna eminim. Bu arada özel numaramı size kim verdi?”

“Mao adında serserinin teki.” Spector çocuğun tırnaklarının dibine bambu kürdanlar batırmalarını umdu.

“Anlıyorum. Teşekkürler Bay Spector. İletişimi kesmeyelim. İyi avlar.”

Spector telefonu kapattı. Cihaz çeyrekliği iade etti. Sokakta bir aşağı bir yukarı baktı. Gökbilimci onu bulursa bir prim falan

olmayacaktı. Hatta yarını bile göremeyecekti.

Tekrar yola düşen Jennifer bur durum değerlendirmesi yaptı. Üzerinde kıyafet namına pek bir şey yoktu. Ayakkabıları yoktu. Son kuruşunu da onu Manhattan'a getiren taksiye vermişti. Şimdi ne yapacaktı?

Daha bir karar veremeden onun yerine karar verildi.

Bir anda geldiler. İki adam Jennifer'ın etrafından geçen yayaların arasından sıyrılıp birer kolunu tuttular ve onu caddeden aşağı doğru sürüklediler.

"En ufak bir ses çıkarırsan ölürsün," diye fısıldadı biri ve Jennifer içgüdüsel olarak içinden yükselen çığlığı bastırdı.

Caddeyi geçip Tuhaflıklar Müzesi'nin karşısındaki küçük parka girdiler. Orada üç adam daha bekliyordu. Biri kızın ilk kez Kien'in dairesinde gördüğü sürüngen jokerdi.

"Defterlerrsss…" diye tısladı ioker Tennifer'a yaklaşarak. "Neredeler?"

Kız adamın ağzından uzanan çatallı dilden uzaklaştı.

"Üzerimde… Değiller."

"Bunu görebiliyorumss." Bikini içindeki vücuduna baktı. "Neredelerss?"

"Sana söylersem bana ihtiyacın kalmaz."

Sürüngen joker sırıttı ve üst çenesinden dışarı sarkan fazla uzun köpek dişlerinden salyalar damladı. Öne doğru eğildi ve dili Jennifer'ın tenini okşadı. Kız sıcak, ıslak temasla irkildi. Joker durdu ve dili Jennifer'ın boynundan aşağı, göğüslerine doğru inip tekrar yukarı doğru çıplak kollarına süründü. Dirseğinin orada tutkuyla nefes aldı ve Jennifer yarı korku yarı zevkle titredi. Sağındaki adam Jennifer'ın kolunu sertçe bileğinden tuttu ve joker o daha elini yumruk yapamadan avucunun içini yaladı.

"Ssssana zaten ihtiyacımız yok," diye tısladı joker. "Üzerinde uzaylının, Tachyon'un tadı varsss." Gözleri kısıldı.

Kart yalan değilmiş diye düşündü Jennifer. Takım elbise bir zamanlar gerçekten Tachyon'undu ve bu joker her nasılsa onun kokusu almıştı. Suçlamayı reddedemezdi ama onlara defterleri heykelin içine koyduğunu söylemek de istemiyordu. İyi bir hikâye uydurması lazımdı ama Jennifer iyi bir yalancı değildi.

“Eee…”

“Anlat bana.”

Joker’in parmakları uzun, kalın tırnaklarla bitiyordu. Jennifer’ın çıplak göğsünü kan akıtmayacak ama kırmızı izler bırakacak kadar sertçe çizdi.

“Eee…”

Arkalarındaki ağaç havaya uçtu. Dimdik havaya yükselirken üzerlerine dallar ve yapraklar yağdı. Patlamanın gücü Jennifer’ı ve onu tutan adamaları yere düşürdü. Biri kolunu bıraktı ve Jennifer da diğerini üç kere tekmeledi. Midesini mi yoksa testislerini mi tutturduğundan emin değildi ama nereye denk getirdiyse adam bir çığlık atarak onu bıraktı. Jennifer yuvarlanarak tıpkı diğerleri gibi neler olduğunu anlamak için şaşkınlıkla etrafına bakındı.

“Orada!”

İçlerinden biri caddeyi işaret etti. Bir adam onlara bakıyordu. Yüzü bir kapüşonun altına gizlenmişti. Ortalama bir boyu, sağlam bir fiziği vardı. Adam neredeyse tamamen sıradan görünüyordu, elindeki uzun yay sayılmazsa tabii. Yüksek teknoloji ürünü yayın tuhaf büklümleri, birden fazla teli ve makaraları vardı. Caddede yanındaki insanlar onu fark edip paniğe kapılmış bir tavuk sürüsü gibi kaçışırken adam sakince yayma bir ok daha takıyordu.

Sürüngen onu tanımış gibiydi. Adam yayını germek üzere kaldırırken nefretle tısladı ama sokaktan geçen bir otobüs aniden görüş alanım kapattı.

Serseriler toparlanıyorlardı ve Jennifer bu değerli zamanı ortadan kaybolmak üzere kullandı.

Parkın derinliklerine doğru koştu, adamın müdahalesine içten içe minnet duyuyordu.

Bu adamın bütün bu olanlardaki rolü ne, diye merak etti. Ne istiyor olabilirdi? Adamın, gazetelerin son birkaç aydır yazıp çizdiği deli Ok ve Yay İntikamcısı olup olmadığını merak etti. Öyle olmalıydı. New York şehri tuhaf bir yerdi ama yine de ortalıkta ok ve yayla dolanıp bir şeyleri vuran iki kişinin olacağından şüpheliydi.

Ağaçların arasında koşturur, ayağına batan sivri taşlarla irkilirken bir şeyi daha fark etti. Adamı daha önce görmüştü. Her ne kadar şu anda başında kapüşon olsa da, kıyafetlerinden ve vücut yapısından Ebbet Stadı’nın açık tribününde karşılaştığı adamı tanımıştı.

Bu adam neden onu takip ediyordu? Ne istiyordu?

[25] 1960'larda ABD'de çok ünlü olan bir vodvil ekibi. -ç.n.

Dokuzuncu Bölüm

14.00

Bagabond, Rosemary'nin ofisine dönene kadar saat öğleden sonra iki olmuştu bile. Hem caddeler hem de metro maskeli, kostümlü gezginlerle dolup taşıyordu.

Bir ara kalabalığın arasında bir timsah burnu bile gördü ama dönüp baktığında bunun Jack değil de bir kâğıt maske olduğunu fark etti. Bu onu derinden rahatsız etti.

Bagabond her zaman virüsün hayatında yaptığı değişiklikler yüzünden kendine acımıştı. Jack ve onun kontrol edilemeyen şekil değiştiriciliği ise ona şehirdeki her vahşi canlının ölümlerini ve doğumlarını paylaşmaktan daha beter şeyler olabileceğini göstermişti.

Duvara yaslandı ve saklayamayacakları kadar korkunç ya da yaşamlarını değiştiren deformasyonlarıyla asla gizlenemeyen jokerlerin korkunç kaderini düşündü. Kendi bedenlerinin ihanetine sıkıp kalmışlardı. Bagabond şiddetle titredi ve bir anlığına gözlerini kapayıp kara kediyle üç renkliye, en eski dostlarına uzandı. Güvendelerdi. Onları düşünmek içini ısıttı.

Kamuflaj desenli çantasına uzanırken çantayı çalmaya çalışan kapkaççıya nefret ve tehdit dalgaları gönderdi. Kadının tepkisine şaşıran ve aklındaki yabancı hislerle dengesi bozulan adam, dokunaçlı bir joker maskesiyle birlikte kalabalığın içine çekildi.

Bagabond yeteneklerini insanlar üzerinde nadiren denerdi, etkili olup olmayacağını hiç bilemiyordu. Yine de kendini huzursuz hissederek Jetçocuk'un mozolesininin olduğu yöne, Adalet Sarayı'na doğru ilerledi.

Adalet Sarayı'na ulaştığında kalabalığın çoğu ya Jetçocuk'un mezarına ya da Çin Mahallesi'ne gitmek üzere Jokerkent'e doğru dağıldı. Bagabond, Eyalet Savcısı'nın ofisine yürüdü. Paçavraları yerine giydiği takım elbisenin içinde hiç de rahat değildi ve başı dik, kendine güvenle yürümek ona zor geliyordu.

Rosemary'nin ofisine geldiğinde Paul Goldberg'in telefon

memuriyetine son verildiğini gördü. Bagabond resepsiyoniste başını salladı ve Rosemary'nin odasına doğru, arka tarafa geçti. Bu arada yan odalardan birinden eli kolu yasal belgelerle dolu olarak çıkan Goldberg neredeyse ona çarpacaktı.

"Tanrım! Özür dilerim." Goldberg elindeki kitapları dengelemeye çalıştı ve Bagabond'un rahatça düşmeden yakaladığı biri hariç başardı da. "Teşekkürler," dedi. "Siz iyi misiniz?"

"İyiyim. Anladığım kadarıyla telefonlardan azat edilmişsin." Bagabond kitabı dikkatle Goldberg'in çenesinin altına kadar gelen yığına ekledi.

"Beni görmüş müydünüz?" Goldberg sırıttı sonra şaşkın şaşkın baktı. "Sizi hatırlamadığıma inanmıyorum."

"O sırada meşguldün. Bayan Muldon içeride mi?" Bagabond, Rosemary'nin ofisini işaret etti.

"Bu sabahın yoğun olduğunu düşündüyseniz akşam üzerine bayılacaksınız. Kıyamet koptu." Adam kitapları dikkatle sağa doğru kaydırdı. "Eğer vaktiniz olursa gitmeden önce uğrayın. Aklı yerinde birilerine ihtiyacımız var."

"Bakarız." Bagabond uzanıp en üstteki cilde baktı.

"Goldberg! Şu vaka ciltleri de nerede kaldı?" Kaba, sahipsiz ses belli ki sabırsızlanmıştı.

"Bayan Chavez'i bekletmemek gerek." Goldberg en üstteki kitabı çenesinin altına sıkıştırdı ve koridordan aşağı koşturdu. "Umarım görüşürüz."

Bagabond dönüp adamın gidişini seyretti. Rosemary'nin ofisine doğru döndüğünde kadının kapının pervazına dayanmış, gülümseyerek onu seyrettiğini gördü.

"Bir zafer peşinde misiniz Bayan Melotti?" Rosemary, Bagabond'a elini sallayarak onu odaya davet etti. Bagabond kızardığını hissetti ve öfkeyle başını iki yana salladı.

"Hı hı. Peki o zaman bu kıyafetin sebebi ne?" Rosemary arkasından kapıyı kapattı. "Otursana."

"İş." Bagabond oturup duyulabilir bir iç çekiyle ayakkabıları ayağından fırlattı.

"Bunun anlamı 'Gerçekten bilmek istemiyorum' mu?" Rosemary, Bagabond'dan sadece boş bir bakışla karşılık alabildi. Aldırmadan devam etti. "Kasap öldü. Araba kazası. Çok üzüldüm diyemeyeceğim ama kaza teorisini yutmadım. Bildiğin bir şey var mı? Central Park'ta, on ikiyi biraz geçe olmuş."

Rosemary masasının ucuna ilişti ve arkaya doğru eğilerek omurgasını yay gibi gerdi. “Aileler üzerine içeriden bir uzman olarak herkes bana ne olduğunu soruyor. Belki senin kedilerden veya sincaplarından biri bir şeyler görmüştür diye umuyordum…”

“Üzgünüm. Hafızaları o kadar kısa ki…” Bagabond nefessiz kaldı ve çığlık attı. “Jack!” Bedeni kasıldı.

“Suzanne ne oluyor? Doktor çağırayım mı?” Rosemary, Bagabond’un elini tuttu ama kadın elini hızla geri geçti. Bagabond burnunu ucunu görmüştü, parlak bir patlama, bir elin plastiğe sarılmış defterlere uzatışı, bir başkasının tabancayı sallamasını, sonra yeni bir görüntüyü…

Fortunato’ya göre kız hâlâ on altı yaşında gibi görünüyordu ama belli ki içki servisi yapacak kadar büyümüştü. Kot pantolon, koşu ayakkabıları ve tişört giymiş, önlük takmıştı. Kızıl kahve saçları gevşek, dağınık bir topuzla başının üzerine toplanmıştı. Bir kolunda bir dizi tabak vardı, turistin biri diğer kolunu çekiştiriyordu. Turist ona bir şeyler hakkında bağırıyor, o da terliyordu.

Terlemesi bir olaydı. Etrafındaki hava yoğunlaşmaya başlamıştı.

Şişman turist başını kaldırdı ve kapalı mekanda nasıl olup da yağmur yağdığını merak etti.

“Jane,” dedi Fortunato sessizce.

Kız döndü, gözleri bir ceylanınkiler kadar kocamandı. “Sen!” dedi ve tabaklar yere düştü.

“Sakin ol,” dedi Fortunato. “Tanrı aşkına.”

Kız alnına düşen saçları geri itti. “Bugün neler olduğunu anlatsam inanmazsın.”

“Hayır,” dedi Fortunato. “İnanırım. Senden soru sormadan hemen benimle gelmeni rica ediyorum. Çantanı, kıyafetlerini her şeyini bırak.”

Belli ki bu fikir hiç hoşuna gitmemişti. Bir iki saniye ona baktı. Fortunato’nun yüzünde bir şeyler, gözlerinde bir panik görmüş olmalıydı. “Eee… Peki. Ama önemli olsa iyi olur. Şaka falan yapıyorsun hiç eğlenmeyeceğim, bilesin.”

“Ölüm kalım meselesi. Gerçekten.”

Jane başını onaylayarak salladı ve önlüğünü çıkarıp attı. “Tamam o zaman.” Önlüğü kırık tabakların ortasında

bırakıvermişti. “Bu iş gerçekten berbattı zaten.”

Şişman turist ayağa kalktı. “Hey, burada ne haltlar dönüyor? Sen onun pezevengi falan mısın?”

Fortunato yanıt verecek fırsatı bulamadı. Kız adama saf bir nefretle baktı ve adamın etrafındaki hafif yağış sağanağa dönüşerek iliklerine kadar adamı sırılsıklam etti.

“Haydi, gidelim,” dedi Nilüfer.

♠

“Tanrım, kaç defa soyuldun?” dedi kız gözleri şaşkınlıkla devasa odada, beyaz tüylü halıda, abanoz dikey stor perdelerde, küçük beyaz piyanoda ve yine abanoz köşe koltukta gezinirken.

“Çok. Siz insanların uyuşturucuları yasal hale getirecek kadar aklı başında olmanızı isterdim. Pek çok insan için hayatı çok kolaylaştırırdı.”

“Bazı insanlar da bunu istiyor. Gelişmekte olan ülkeler için şahane bir geçim kapısı olurdu,” diye cevapladı cam sehpanın üzerindeki gardenya ve orkide erden yapılmış zarif buketin yanından geçerken. Klima vızıldayarak odaya gereğinden biraz daha fazla serin hava üfürüyordu.

Gardenyaların kokusuna sabahtan kalma kahve kokusu ve tütsü kokuları karışıyordu. Sehpanın üzerinde bir albüm kitap haricinde bir şey yoktu. Robert Vavra’nın *Atlara Aşık Tüm Kızlar* adlı kitabı. Roulette kitabı kucağına alıp sayfaları çevirdi.

“Peki, sen hangilerini seviyorsun? Kızları mı yoksa atları mı?”

“Sence?” diye yanıtladı Tachyon şeytani bir sırıtışla. Çoğu kadınlardan gelen telefon mesajlarını dinliyordu. Son mesaj da bittiğinde telesekreteri kapattı ve telefonu fişten çekti. “Eh, en azından birkaç saatlik mahremiyete sahibiz.” Roulette adamın gözlerindeki açlığı yanıtlayamayacağını hissetti ve gözlerini yeniden kitaba dikti.

“Bir içki ister misin?”

“Yok, teşekkür ederim.”

Gerginlik odayı doldurmuştu, aralarında sanki elle dokunabilecekleri gerilim hatları vardı. Alt üst olan Roulette ayağa kalktı ve odada dolanmaya başladı. İki duvar yerden tavana kadar pek çok dilde kitaplarla dolu kütüphane raflarıyla kaplıydı. Duvarın çıkıntısının arasındaki iki pencere arasındaki girintide ise bir sunak

vardı. Girintinin içinde işlemeli gri bir örtüyle örtülmüş alçak bir masanın üzerinde nefis bir çiçek aranjmanı, bir mum, bir bıçak ve uzun, ince bir tütsü çubuğunu tutan bir Hopi[26] tohum kabı vardı.

"Gerçekten…"

"İbadet için mi?" dedi Tachyon kendine içki koyduğu küçük bir mutfaktan gelirken. "Evet. Bu sana bahsettiğim atalarımızla ilgili mesele."

Bu, rahatsız edici bir anılar selinin barajını yıktı: Geçmişte, evinin oradaki Metodist Kilisesi'nin korosunda şarkı söylemesi, Noel için annesinin tören meleklerine prova yaptırması, şarkıyı eski piyanolarında çalarken başını sallaması ve çocuk seslerinin cırcır böceklerinin uğultusu gibi evin içinde yankılanması… Konuk bir vaizin verdiği cehennem ve lanetlenme vaazından nasıl da korktuğu ve teselli için babasına sarılması.

Roulette piyanoya geçip yastıklı tabureye oturdu. Piyanonun üzerinde, yumuşak altın kıvrımları, tavandaki spot ışıklarını yansıtan bir keman duruyordu. Ve Roulette o anda kusursuz salondaki ilk düzensizliği gördü. Piyanonun üzerinde nota kâğıtlarından oluşan bir keşmekeş vardı. Roulette kaşlarını çatıp eğildi, elle yazılmış nota defterlerinden birini inceliyordu. Notaların yerleşimi tanıdık gibiydi ama portelerdeki notalar yabancı gibiydi. Piyanonun kapağı gürültüyle açıldı ve Roulette notalara bakarak çalmaya başladı.

Roulette aralarındaki heyecanın tüylerini diken diken etmesinden Tachyon'un ona yaklaştığını biliyordu. Adamın narin kokusunu içine çekti. Tachyon alkışlarken bardağındaki buz tıngırdadı.

"Bravo. Gerçekten yeteneklisin."

"Öyle olmalıyım, annem müzik öğretmeniydi."

"Nerede?"

"Philedelphia'da bir devlet okulunda."

Bir anlık duraklamanın ardından Takisli sordu: "Sence nasıldı?"

"Çok Mozartvari."

Tachyon'un kalkan kaşları arasında bir iz belirdi ve gözlerini acıyla kapadı. "Tüh."

"Nasıl yani?"

"Hiçbir sanatçı bir taklitçi olduğunun söylenmesinden hoşlanmaz."

"Ah, özür dilerim…"

Tachyon küçük elini kaldırıp sırıttı. “Doğru olduğunu bilseler bile.”

“Taklit ya da değil, güzeldi.”

“Teşekkür ederim. Küçük denememin seni memnun ettiğine sevindim. Ama haydi gel gerçek bir üstattan çalalım. Birlikte… Tachyon duraklayıp kıza çapkın bir bakış attı ve devam etti. “Doğaçlama yapabileceğim bir partneri çok ender bulabiliyorum.” Hızlıca müzik notalarını elden geçirdi ve Beethoven’in keman ve piyano için Fa Majör konçertosunu, nam-ı diğer Bahar Sonatı’nı çıkardı.”

Roulette, onu seyrederken, adamın küçük, zarif ellerinin kemanı okşamasına, şurada bir teli germesine, bir başka teli tıngırdatmasına kapılıp gitti.

“Hangisini tercih edersin?” diye sordu piyanoyla kemanı kastederek.

“Seçemiyorum. Ama kendimi buna daha yakın hissediyorum.” Kemanın ahşabını bir kez daha okşadı. “Zira beni yıllarca bir çatının altında değil de kıyısında tuttu.”

“Efendim?”

“Uzun hikâye. Akort edelim mi?”

Do sesi odada yankılanırken kemandan yayılan bir nota ona eşlik etti.

“Tanrım, o da ne? Yoksa bir Stradivarius mu?”

“Ah nasıl isterdim. Ama hayır, bir Nagyvary.”

“Şu Teksas’taki Cremona ekolünün sırlarını çözdüğünü düşünen simyacı.”

Tachyon kemanı çenesinden indirdi ve ona gülümsedi. “Sen nasıl da bir güzelliksin. Bilmediğin bir şey var mı?”

“Bin türlü şey var,” diye yanıtladı Roulette ifadesiz bir sesle.

Tachyon’un dudakları onun dudaklarının köşesine dokunup boynundan aşağı inerken adamın nefesi nazikçe tenini ısıttı.

“Çalalım mı?” Roulette kendi sesindeki hinlik yüzünden öfkelendi ve utandı.

Mükemmel bir uyumla başladılar, keman ilk yüksek notaları üstlenmiş sonra zarifçe arka plana geçmişti. Roulette pasajı tekrar etti. Sonra zaman geçti ve gerçeklikten koptular. Yirmi dakikalık kusursuz uyum ve zarif deha. En ufak bir endişe duymadan, tek kelime bile etmeden geçen yirmi dakika. Kusursuz bir an. Tachyon ayakta duruyor, gözleri kapalı, kirpikleri çıkık elmacık kemiklerini

okşar, metalik kırmızı saçları kemanın üzerine düşerken dar suratında bir neşe ifadesiyle başka diyarlara gitmiş gibiydi.

Roulette, hâlâ sessizliğini koruyan Tachyon kemanı yerine koyarken elleri kucağında nota kâğıtlarına bakıyordu. Tachyon birkaç dakika sonra, tedirgin küçük kuşlara benzeyen ellerini kadının omuzlarına koydu, orada kalmaya çekinir gibiydi.

"Roulette bana… Yıllardır hissetmediğim şeyleri hissettiriyorsun. Bugün Henry Sokağı'na gelmene çok sevindim. Kim bilir, belki bunun bir sebebi vardır."

Roulette yumruklarını sıktı, eklemleri bembeyaz olmuştu, ama adamı uzak bir ilgiyle izledi. "Yine bir anlam peşindesin."

"Beni sadece teselli hakkında uyardığını sanıyordum."

"Ona bir de anlam bulmayı ekle." Roulette duygularının üzerini örttüğü kalın örtüyü köşesinden araladı ve hızla atan kalbine eşlik eden panikle yüz yüze geldi.

Ruhunun derinliklerine baktı ve kanayan yarasını gördü. Korku, öfke, suçluluk, pişmanlık, ümitsizlik.

Hepsinin suçunu Tachyon'a yüklüyordu.

"Haydi yatağa gidelim."

Ve Roulette böylesi bir ıstırabı gizleyen sözlerinin soğukluğuna şaşırdı.

♣

Şehrin karşı tarafına yer altından geçmek daha çabuk olacaktı. Jack 4. Batı Caddesi istasyonuna giden merdivenleri indi. Bir kat, iki kat, üç kat. Tamirat işçilerinin haricinde pek az insan dördüncü kata kadar iniyordu. Üzerinde işaret olmayan çelik bir kapıdan geçti, doğu-batı bakım tüneline girdi. Geçit, güvenlik kafeslerinin içindeki loş ampüllerin sarı ışığıyla yer yer aydınlanıyordu. Jack ayakkabıları pislik içinde kaldı.

Yoluna çıkan sayısız yavaş yayayla karşılaşmadan hızlıca ilerlemek bir rahatlıktı. Jack saatine baktı ve sonra inanamayarak bir daha baktı. Daha ikiyi biraz geçmişti.

Sanki Cordelia'yı ararken şehirde günlerdir arıyormuş gibi hissediyordu. Daha doğrusu zaman mevhumunu tamamen yitirmişti. Belki de vakit kaybediyordu, Rosemary'yi araması, Bagabond'a sorması, polisi araması falan gerekiyordu.

Geçitteki sert bir köşeyi dönüp de kör gibi karşıdan gelen kişiye

çarptığında kime çarptığını göremedi. Sadece alnındaki kocaman gözü, loş ışıkta parlayan tek camlı gözlüğü görmüştü.

“Orospu çocuğu!” dedi diğer adam bir elini kaldırarak. Sıktığı yumruktan kızıl bir alev fışkırdı.

Jack’in kulakları acı veren bir gümbürtüyle sağır oldu ve başının üzerinden bir şeyin vızıldayarak geçip arkasındaki beton duvara çarptığını duydu. Yüzünün yan tarafına çimento parçaları çarptı. Henüz acı duymuyordu.

“Hey!” diye bağırdı Jack. Yere düştü ve adrenalin kontrolü ele aldı. Artık içgüdüleriyle hareket ediyordu. Uzun günün tüm gerginliği, arayışının yarattığı öfke, bir şeyleri öldürme güdüsü artık kritik eşiği aşmıştı. Üstelik açtı. Çok açtı.

“Piç kurusu! Benden uzak dur! Geber!” Karanlık siluet elinde bir tabancayla geldi.

Jack merminin saplandığı çelik kirişten saçılan kıvılcımları gördü.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye Bağırdı. “Aaaahhh!” dedi sürüngen beyni, hoş karşılanan hormon akıntısına kapılmış halde. Jack bedeninin değiştiğini hissetti, kuyruğu çıkıyor ve büyüyor, kıyafetleri parçalanıyor, burnu gözlerinin önünde uzuyordu. Dişleri Cadmus’un ekinlerinden[27] bile hızlı uzuyordu.

Pençeleri toprak yeri kavradı. Beklentiye tısladı.

Açım, diye düşündü. Öfkeliydi de. Ama asıl açtı.

Tabancalı adam çıktığı köşeye geri çekilmişti. Diğer elinde parlak bir şey tutuyordu. Gözlerine inanamayarak timsaha baktı. “Siktir git!”

Çenesi makas gibi açılan timsah öne atıldı. Tabanca bir kez daha ateşlendi ve mermi timsahın ön bacağının zırhlı derisine çaptı. Çenesi akıl almaz bir kuvvetle kapandı ve karşısındaki adam bir çığlık atıp canavarı engellemek için acınası bir çabayla ellerini kaldırdı. Tabanca elinden uçup gitti ve karanlığın içinde kayboldu. Timsah plastik poşeti onu tutan elle birlikte yuttu. Yanında da bir kol ve adamın omzuyla suratını da almıştı. Birkaç saniye içinde adamın çığlıkları kesildi.

Tek camlı gözlük fırlayıp tünelin duvarına çarptı ve tuzla buz olarak ortalığa cam kırıkları saçtı. Timsah, cesedin kalıntılarından çenesini çekti. Çiğnemiyordu. Yemek doğrudan midesine, güçlü enzimlerin açlığını dindirmek için gerekeni yapacağı yere inmişti. Tekrar ağzını açıp meydan okuyarak kükredi. Yanıt veren olmadı.

Başını koridorun bir o tarafına bir bu tarafına çevirdi. Derinlerde bir yerde, o günkü tek önceliğinin yemek olmadığını hatırladı.

Karanlığa doğru ilerlemeye başladı. Yapması gereken bir şey vardı.

♥

"Taksi mi?" diye sordu Nilüfer. "Hani acelemiz vardı?"

"İşimizi görür," diye cevapladı Fortunato. "Dikkat çekecek bir şeyler yapmayı istemeyiz. Bugün olmaz."

Bir taksi çevirip bindiler. "Empire State Binası," dedi Fortunato şoföre. Sonra arkasına yaslandı. "Kendimizi hedef haline getirmemeliyiz."

"Gökbilimci değil mi?"

"Daha yeni Çocuk Dinozor'u öldürdü. Parçalarına ayırdı. Ecel'i öldürecekti ama o herkesin sandığından daha sağlamdır. Howler'ı duymuşsundur. Anlayacağın…"

Sözünü yarım bıraktı. Jane onu dinlemiyordu. "Çocuk Dinozor mu?" dedi.

Fortunato başıyla onayladı.

"Tanrım." Nilüfer gözlerini önüne dikti. Su -gözyaşı değil- yanaklarında birikti. Fortunato ağlayacak mı yoksa taksinin döşemelerini mi sökecek, emin değildi. Nilüfer en sonunda "Pekâlâ," dedi. Sözcük ağzından bir fısıltı gibi ve zar zor çıkmıştı. Bir daha denedi. "Pekâlâ. Ben varım. Nereden başlıyoruz?"

Bu işe yaramıyor, diye düşündü Fortunato. Zayıf ve çaresiz olmayacaktı. Bunun için fazlasıyla sertleşmişti. Senin korumanı istemediklerinde ne yapman gerekirdi?

"Eee," dedi. "Bir korumalık görevi üstlenmeye ne dersin?"

"Ne, ciddi misin? Kimi koruyacağım?"

"Hiram Worchester diye düşündüm."

"Ah, o şişko adam mı?"

"Gökbilimci'nin madeni paralarını o belirlemişti. O da tehlikede olabilir."

"Tamam, peki," dedi. "Şimdilik."

♦

Yüksek Aslar kadar eşsiz ve ünlü bir yerin kendine has sorunları

olurdu ve Hiram uzun zaman önce güvenlik ihtiyacına teslim olmuş ama bunun gizli kapaklı olmasına özen göstermişti.

Peter Chou'nun adamları (ve kadınları) hızlı, etkili, fazlasıyla yetenekli ve dikkat çekmeyen tiplerdi. Sarhoşlarla, askıntı adamlarla ve uyuşturucuyla kafayı bulanlarla uğraşmak konusundan onlardan iyisini bulamazdınız. Ama Gökbilimci başa çıkmak için eğitildikleri sorunlardan çok daha büyüktü.

Modüler Adam ise Idaho'daki bir joker kadar dikkat çekiyordu. Her ne kadar androidin fabrika ayarları belirgin bir kişilik ya da saçtan yoksun olsa da erkek mankenlere taş çıkaran yakışıklı bir yüzü vardı. Başına takılmış radar kubbesini gizlemek için bir şapka takmıştı. Omuzlarındaki sentetik deriye dönebilen tabyalar üzerinde ikiz bomba fırlatıcılar yerleştirilmişti.

Omuz modülleri açığa çıktı, sıradan bir günde Hiram, Modüler Adam'ın silahlarını kapıda bırakmasını isterdi. Ama bugün sıradan bir gün değildi. Android balkona inip hızla ofisine getirildiğinde Hiram ilk olarak üzerinde nasıl silahlar olduğunu sordu.

"Sol modül göz yaşartıcı bomba fırlatıyor. Sağda ise sis bombaları var," dedi Modüler Adam. "Sis radarımı etkilemez tabii ki ama tüm potansiyel tehditleri kör eder. Göz yaşartıcı bomba…"

"Ne işe yaradığını biliyorum," dedi Hiram onun sözünü keserek. 'Yaratıcın Gökbilimci'nin nefes aldığını sanıyor herhalde. Umuyorum haklı çıkar."

"Bomba fırlatıcısını zırh delen 20 mm'lik mermilerle değiştirebilirim," dedi Modüler Adam neşeyle.

Hiram boğulur gibi oldu. "Restoranımın içinde bomba fırlatmayı aklından bile geçirirsen buraya bir daha adım atamazsın."

"Aslında daha çok makineli tüfeğe benziyor."

"Her ne haltsa," dedi Hiram taviz vermeyen bir tavırla.

"Bölgede devriye gezmemi ister misin?"

"Barın ucunda oturup ayak altında dolaşmamanı tercih ederim."

"Hâlâ yapılması gereken dünya dolusu iş var. Konuklar, kokteyl için yedi civarı gelmeye başlayacak. Ne olacaksa ondan önce olmalı."

Bara kadar androide eşlik etti ve sonra onu bir şişe İskoç viskisine emanet etti.

Ofisine geri dönerken Curtis'le karşılaştı. "Bir tek ıstakozları mahvetmişler," diye rapor verdi. "Gills'in elemanlarından kaçmayıp da kalanlar kargaşayı temizliyor. Gills'i Jokerkent kliniğine

götürmüşler.”

“Kimin yetkili olduğunu öğren ve ton balıklarını istediğimi söyle,” dedi Hiram. “Ne kadar varsa, hepsini alacağım. Bu akşam ıstakoz yerine tütsülenmiş ton yapacağız.”

“Paul’ün hoşuna gitmeyecek,” dedi Curtis.

Hiram ofisinin kapısında durakladı. “Bırak bağırıp çağırsın. Sonra bırak yemek yapsın. Redderse kendim yaparım. Kajun mutfağına yabancı sayılmam.” Düşünceli bir tavırla durdu. “Timsah’ın ilginç bir tadı vardır. Sence Gills’de… Yok, bu kadarı da fazla olur. Bir de ton balıkları için fazladan para öde. Bu sabah işe karışmasaydım bunlar olmayacaktı.”

“Kendini suçlama,” dedi Curtis.

“Neden?” diye sordu Hiram. “1971’de ilk teşhis koydukları zamanı hatırlıyorum. Tachyon ölmediğimi, hatta insanüstü güçlerle donatıldığımı temin ettikten sonra bu güçleri kamu yararına kullanmam gerektiğine inanmıştım. Saçma, biliyorum ama o zamanlar öyleydi. Sana şunu söyleyeyim Curtis, kahramanlık saçma sapan bir kariyerdir ama kostümüm içindeki halim çok daha saçma sapan bir görüntüydü.”

Hiram yine düşüncelere daldı ve yeleğinin yakasından bir iplik çıkardı. “Çok iyi dikilmişti,” dedi. “Ama yine de saçma sapandı. Her halükârda fiziğim, maske taksam da takmasam da yeteri kadar göze çarpan bir özellikti ve boyumdan büyük bir işe kalkıştığım yarı profesyonel maceracılık kariyerim, bir dedikodu yazarı kimliğimi ifşa ettiğinde aniden son buldu. Ben mütevazı bir adam değilim Curtis ama en iyi yaptığım iş yemek. Bu sabah bunu aklımda tutabilseydim, Gills için çok daha iyi olurdu.” Hiram, Curtis cevap veremeden döndü ve ofisinden içeri girip kapıyı kapattı.

Öğlen yemeği masasında onu bekliyordu. Fesleğen ve soğanla ızgarada pişirilmiş üç parça kalın domuz pirzolası, makarna salatası, buharda pişmiş, üzerine tulum peyniri serpilmiş brokoli ve ünlü Yüksek Aslar keklerinden bir dilim. Hiram oturup yemeği inceledi.

Dokunmadığı tabağının yanında bir gazete vardı. *The Daily News* şimdiden ikinci baskıyı yapmıştı ve Anthony, Hiram’ın smokini ile birlikte gazeteyi de getirmişti. Gazetenin manşetine kocaman yayılmış fotoğraf Jetçocuk’un mozolesinde bir amatör tarafından çekilmişti. Hiram bunun iyi bir haber fotoğrafı olduğunu düşündü ama bakması güçtü.

Çocuk Dinozor’un paramparça cesedinden gözlerini kaçırdı ve

arkadaki suratlara baktı. İfadelerini okumak kolaydı: Dehşet, histeri, korku, şok. Bazıları sadece şaşırmış gibi görünüyordu, diğerleri büyülenmiş gibi bakakalmıştı. Sağ köşede on sekizinden bir gün bile almamış güzel bir sarışın, koluna girdiği genç oğlanın yaptığı bir komikliğe gülüyordu ve birkaç adım ötesindeki dehşeti fark etmemişti. Dönüp kahkahası hâlâ dudaklarındayken olup biteni gördüğünde ne düşünmüştü acaba? Bu fotoğrafı gördüğünde, sonsuza kadar o sahnede kahkaha atarken donup kaldığını öğrenince ne hissedecekti?

Yemeği soğuyordu ama Hiram'ın hiç iştahı yoktu. Çocuk Dinozor, Yüksek Aslar'ın patronu için sürekli bir baş ağrısı olmuştu. Bir keresinde, Pteranodon'un[28] sıcak bir yaz akşamında açık balkon kapılarından içeri uçup tatlı arabasını alaşağı ettiğini, yarım düzine kadar öfkeli müşterinin hesabı ödemeden çekip gittiğini hatırlıyordu. Hiram, olayı yaratığın havada kalamayacak kadar ağırlaşmasını sağlayarak ve temiz bir fırça çekerek çözmüştü. Söylenen göre çocuk bir hafta boyunca ortalıkta görünmemişti.

Telefon çalar çalmaz açtı. "Ne?" diye sordu kabaca. Çene çalacak havada değildi.

"Benim, Hiram," dedi Jack Ackroyd.

Hiram dedektifi neredeyse unutmuştu. "Neredesin?" diye sordu.

"Şu anda Kristal Saray'ın erkekler tuvaletinin hemen önündeki ankesörlü telefondayım ve hıyarın teki ile uzun dişli bir kaplan arasında bir şeye benzeyen bir joker beni izliyor. Galiba telefonu kullanmak istiyor, o yüzden hemen konuya gireceğim. Chrysalis bir şeyler siliyor."

"Chrysalis çok şey bilir," dedi Hiram.

"Sağlam bir şeyler biliyor," diye cevapladı Ackroyd. "Arkadaşın Kütük tek başına hareket etmiyor. O ve çetesi başka bir şeyin, çok daha büyük bir şeyin parçası. Chrysalis kim ve ne olduğunu biliyor ama bilgi için istediği fiyat benim bütçemi aşıyor. Ama belki seninkini aşmaz. Bu akşam onu getireceğim, kendin konuşursun."

"Onu buraya mı getiriyorsun?" diye sordu Hiram. "Jay, o bir joker, as değil."

"Ben asım," diye hatırlattı Ackroyd. "Ve o da benim konuğum. Merak etme, memelerini kapatmasını söyledim. Yazık oldu gerçi. Görünmez olmalarına rağmen güzel memeleri var. Gerçekten İngilizmiş muamelesi yaparsan iyi geçinirsiniz."

"Peki," dedi Hiram. "Bu arada Chrysalis'in memelerini inceleyip

sosyal hayatını planlarken Küçük Gills'i hastanelik edip ıstakozlarımı mahvetti."

"Chrysalis'i görmeden önce Fulton Sokağı'na uğramıştım. Belki Gills'le karşılaşır, birkaç sihir numarasıyla, kulağından para falan çıkarıp benimle konuşmaya ikna ederim diye umuyordum. Ara sokaktaki yanan kamyonu görür görmez şüphelenmiştim. Ben içeri girerken iki metrelik bir herif dışarı çıkıyordu. Şu anda telefon sırası bekleyen adama çok benziyordu ama daha çirkindi. Bir yurttaş tutuklaması gerçekleştirdim. Mezarlıkların[29] orada şimdi."

"İyi," dedi Hiram. "Jay, bugün aldığım ilk iyi haber bu oldu. Teşekkür ederim, eline sağlık. Bunun için sana bir aylık bedava yemek var."

"Umarım başlangıçlar da dahildir. İş bitmedi gerçi. Kütük şimdilik kilit altında ama er ya da geç birileri onu bulur, sayım yaptıklarında durum anlaşılır ve onu suçlayacak bir şeyler bulamazsak serbest kalır. Sen şehre inip bu şerefi üstlenir misin?"

Hiram kalbinin sıkıştığını hissetti. "Jay… Ben… İsterim ama şu anda buradan ayrılmam mümkün değil."

"Kaz ciğeriyle ilgili bir kriz mi var?"

"Fortunato birilerini getiriyor. Burada kalmak zorundayım. Üstelik Kütük'ü hiç görmedim. Saldırıya uğrayan Gills'di. O suçlamada bulunmalı."

"Adam dehşet içinde Hiram."

"Kütük'ü hapse tıkarsak korkacağı bir şey kalmaz. Ona söyle. Bunun yanlarına kalmasına izin veremez."

Ackroyd içini çekti. "Pekâlâ, onunla konuşurum. Böyle günlerde ışınlanabilmeyi diliyorum. Dışarıdaki trafiğin ne halde olduğunun farkında mısın?"

Spector, Hudson Nehri'ne ve karşıdaki Jersey sahiline baktı. Teaneck'te büyümüştü. Kendini bildi bileli New Yorklulardan nefret ederdi. Kibirli yorumlarından ve bitmek tükenmek bilmeyen Jersey esprilerinden nefret ederdi. Gerçekten birkaç kilometre ötede yaşadıkları için daha üstün olduklarını sanıyorlardı. Öldürdüğü her New Yorklu, bir zamanlar gördüğü muamelenin intikamıydı.

Gökbilimci şimdiye dek hayatta olduğunu öğrenmişti muhtemelen. Yaşlı adamın televizyon izleyecek vakti yoktu ama ona bilgi verecek bir sürü dalkavuğu vardı.

Spector'ın tek umudu, listedeki diğer asların ondan daha önemli olmasıydı. Gökbilimci'nin ayvayı yemesi bile bir ihtimaldi. Daha önce bir kez kıçına tekmeyi basmışlardı. Eğer Spector ateş hakkından uzak durabilirse yarın sabah herkes gibi haberleri *Times*'da okuyabilirdi bile.

Batı yakası otoyolu arkasındaydı, şimdiden kalabalıktı. Limanlar vızır vızır işliyor, eve ekmek götürecek adamlar çalışıyordu. Ortalıkta gezinmek için izin alma şansları yoktu.

Spector doğrudan Manhattan'a baktı. Windhaven Kulesi otoyolun hemen karşısındaydı, içindeki daireler özel ve pahalıydı. mimarisi otuzların ucuz bilimkurgusundan alınmaydı ve binanın en tepesine kadar üzeri açık bir lobisi vardı. Kulenin kesintisiz gümüş siluetinin göğe yükselişine baktı. Gözlerini kırpıştırdı. Orada bir şey vardı.

Yirmi kat yukarıda bir adam, planörünü çatının kenarına getirdi ve aşağı atladı. Birkaç saniye boyunca düşüp sonra rüzgârı yakalayarak nehre doğru yöneldi.

Elli altmış metre kadar yukarıda hızla ilerleyen bir başka şey vardı. Kabuğu tanıdı. "Kaplumbağa. Demek Gökbilimci henüz seni haklayamadı."

Spector, Kaplumbağayı da Cloisters'ı darmaduman eden diğer aslar kadar severdi, yani pek umursamazdı. Omuzlarını dikleştirip ağzını sıvazladı ve kendini korunmasız hissetti. Gökbilimci o anda Kaplumbağa'yı öldürmeye kalkarsa yakınlarda olmak istemiyordu. Kaplumbağa yavaşlayıp nehrin üzerinde döndü. Deniz fenerinin orada birkaç seyir teknesi dalgalarda salınıyordu ama başları belada gibi değildi. Kaplumbağa yavaşça döndü, planör hızla Spector'a doğru yöneldi. Bir camın kesilirken çıkardığına benzer bir ses duyuldu ve sonra da yüksek bir emilme sesi geldi. Spector sesi tanımıştı ve Kaplumbağa'nın başının dertte olduğunu anladı. Gökbilimci'nin işe aldığı son aslardan biri Puerto Rico'lu, İfrit adındaki oğlandı. Yirmi metre çapındaki tüm elektriği durduran manyetik dalgalar yaratabiliyordu.

Kaplumbağa'nın kabuğundaki tüm kameralar ve elektronik cihazlar devre dışı kalmış olmalıydı.

İfrit planörünü Kaplumbağa'nın üzerine getirdi. Rüzgâr onu yavaşlatıyordu. Liman işçileri kasalarını bırakıp nehre baktılar. Bir an sonra kaplumbağa kabuğu turuncu alevler içinde kaldı.

Napalm. Patlama suda yankılandı. Alevler sönmeye başlarken

Spector kabuğun yanan kısımlarını görebiliyordu. Kaplumbağa'nın yalpalaması arttı ve nehre doğru düşmeye başladı. Kabuk suya çarparken yüksek bir ses ve tıslama çıkardı.

Yakınlardaki teknelerden biri Kaplumbağa'ya doğru ilerledi. Kabuk bir süre suyun üzerinde yüzdükten sonra hızla batmıştı, sanki nehrin altından kancalarla çekiliyordu. Nehrin üzerindeki küçücük bir akıntı dışında geriye iz kalmamıştı.

"Tanrım. Bu kadar kolay olacağını kim düşünürdü?" Spector içinin ürperdiğini hissetti. Gökbilimci'nin tıpkı onun gibi Kaplumbağa'nın düşüşünü seyrettiği kesindi. Diğer asların bir faydası olmayacaktı. Gökbilimci hepsini teker teker avlıyordu. Daha önce onu yenebilmişlerdi çünkü birlik olmuşlar ve yaşlı adamı hazırlıksız yakalamışlardı. Şimdi durum tam tersineydi. Spector yaklaşan siren seslerini duydu. Dönüp koşarak olay mahallinden kaçtı.

♣

"Televizyonda gördük," dedi Hiram, Fortunato'ya. "Önce Howler, sonra Çocuk. Korkunçtu, inanılır gibi değildi." Fortunato başını iki yana salladı, kalabalık ofiste kendini huzursuz hissediyordu. Hiram'ın şefi, güvenlik görevlisi ve birkaç garsonu oradaydı.

Modüler Adam pencereye yaslandığı yerden kalkıp geldi. "Merhaba," dedi Jane'e. "Beni tanıyor musun? Modüler Adam? İstersen kısaca ModAdam de."

Jane adamı savsaklayarak başını iki yana salladı. "Bana burada ihtiyacın yok," dedi Fortunato'ya. "Ayak altından çekileyim diye beni saklamaya çalışıyorsun."

"Bu doğru değil," diye yalan söyledi Fortunato. "Gökbilimci'yi gördün. Ne kadar güçlü olduğunu buradaki herkesten daha iyi biliyorsun. Tek şansımız sayımızı artırarak onun gücüne erişmek. Hep birlikte, aynı yerde olmak."

"Hepimiz mi? Sen de mi?"

"Diğerlerini bulmam gerekiyor. Bu benim kefaretim, benim sorumluluğum."

"Yalnız başına halletmek zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Birilerinden yardım almak suç değil." Fortunato bir şey söylemedi. "Ben… Of, lanet olsun. Neden nefes tüketiyorum ki? Ama bir şey söyleyeyim. Beni burada bırakırsan ve kurtarabileceğim birileri

yaralanır ya da ölürse bunu unutmana asla izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?”

“Bunu kaldırabilirim,” dedi Fortunato.

Hiram onu salona kadar takip etti. “Eee, Fortunato? Bir saniye konuşabilir miyiz.” Fortunato başını evet anlamında salladı ve Hiram kapıyı kapattı. “Birkaç dakika önce New York Polis Departmanı’ndan Teğmen Altobelli aradı. Seni arıyormuş.”

“Niye?”

“Söylemedi ama sana acilen Cloisters’da ihtiyaçları varmış.”

“Peki, önce oraya giderim o halde.”

“Fortunato?”

“Ne?”

“Ya Tachyon?”

“Ne olmuş ona?”

“Gökbilimci onun da peşinde değil mi?”

“Siktir et onu.”

“En azından uyarsam sorun olur mu?”

“Umurumda değil,” dedi Fortunato. “Buraya getirdiğim insanları tek başına bırakıp gitmediğin sürece. Sana güveniyorum dostum. Eline yüzüne bulaştırma.”

“Peki,” dedi Hiram neşesiz bir tavırla.

Fortunato’nun beklediği asansör gelmişti. L’ye bastı ve kapıları kapattı.

Sıcak çöreklerin kokusu Spector’ın midesini guruldattı. Dipsiz Çukur’daki bir avuç fıstık dışında tüm gün ağzına bir lokma bile koymamıştı. Tezgâha doğru yürüdü. Seyyar satıcı, kısa, orta yaşlı bir adamdı, mavi gömlek ve siyah kemersiz bir pantolon giymişti. Spector’a gülümsediğinde kırık sarı dişleri göründü. Taktığı rozette “Çörek satıcıları nasıl eğlenileceğini iyi bilir,” yazıyordu.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bir çörek ver. Hatta iki olsun.”

Satıcı çörekleri çıkarıp alışkanlıkla sardı. “Size bir şey diyeyim mi, her gün Vahşi Kart Günü olsa bana uyar. O zaman emekli olup parayı at yarışlarına yatırabilirdim.”

Spector çörekleri aldı ve adamın parasını verdi. Satıcı, başarısız olmaya mahkum, dar görüşlü ve parıltısız hayaller kuruyordu.

Spector ise artık hayal kurmanın ötesine geçmişti. Sadece insanları öldürüyor ve ara sıra bunun onu niye artık hiç rahatsız etmediğini düşünüyordu o kadar.

Çörekten büyük bir lokma aldı. Sıcak ve lezzetliydi. Bu, Haiphong Lily'deki yemeğe kadar onu idare ederdi. Tam yemeğinin ortasında bir baş dönmesi ve bulantıyla sarsıldı. Çörekleri düşürüp yere diz çöktü.

Görüşü karanlıkla çevreleniyordu.

Bir sesin "Hasta mısın yoksa?" diye sorduğunu duydu.

Yanına yaklaşan bir limuzin gördü. Aynalı cam yavaş yavaş açıldı. Gökbilimci ona gülümsedi. Spector iki büklüm olup yüzünü betona dayadı. Hareket edecek mecali yoktu. Gözlerini kapatıp nefes almaya çalıştı. Çöreklerin kokusu hâlâ burnuna geliyordu.

Bir araba kapısı çarpıldı. Tam bayılmak üzereyken ellerin uzanıp onu kaldırdığını hissetti.

Fortunato onu Nilüfer olarak tanıtmıştı ama kız Hiram'a Jane ismini tercih ettiğini söylemişti. "Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi Hiram en çekici gülümsemelerinden birini takınarak. "Bana da Şişmanadam derlerdi." Kız utangaç ve tatlıydı ama kılık kıyafeti kesinlikle öyle değildi. Mavi kot pantolonun bir yeri vardı ve orası asla Yüksek Aslar değildi ve kızın koşu ayakkabıları dayanılmaz derecede eski püsküydü. "Şu da epey tuhaf bir arkadaşmış." Hiram, sohbet havasında, kızın solmuş Sıçrayan Jack Flash tişörtünü gösterdi.

"Bu akşam o da gelecek mi?" diye sordu Jane.

"Korkarım hayır," dedi Hiram. "Dr. Tachyon vasıtasıyla davetiyesi gönderildi tabii ama üzülerek gelemeyeceğini bildirdi. Gerçi bir arkadaşı gelebilirmiş. İstersen benimle gel. Burası birazdan tımarhaneye dönecek."

Kızı restoranın kargaşasından uzaklaştırıp ofisinin görece sükunetine götürdü ve Anthony'yi çağırdı. Şoför geldiğinde onu Jane'le tanıştırdı ve "Ölçülerini söyle," dedi.

"Ölçülerim mi?" Kız şaşırmıştı.

"Bu akşamki yemek resmi bir davet," diye açıkladı Hiram, "ve senin gibi tatlı bir hanımefendinin en güzel halinde katılmaması için bir sebep göremiyorum. Uzaktan sipariş vermemiz gerekiyor maalesef, seni alışverişe gönderemeyiz. Fortunato hep birlikte

kalmamız konusunda ısrarcı ve taktik içgüdülerinin haklı olduğunu düşünüyorum.” Anthony’ye döndü. “Bence mavi veya yeşil. Omuzları açık olsun. Kemer ve aksesuarları unutma. Yüksek topuklularla rahat eder misin Jane, yoksa düz ayakkabı mı istersin?”

“Dur bir dakika,” dedi kız, gözleri kocaman açılmış, durumu anlamaya çalışıyordu. “Bir sürü pahalı kıyafete harcayacak param yok.”

“Topuklu,” dedi Hiram. “Elbette. Çok güzel bacakların var. Yüksek Aslar her şeyi halledecek.” Gülümsedi. “Merak etme, parasını çıkarmanın bir yolunu bulurum. Çok iyi bir muhasebeciyimdir.”

Kız başını iki yana salladı. “Hayır. Özür dilerim ama buna izin veremem.”

Hiram anlamadı. “Neden ki?” diye sordu.

“Senden hediye olarak pahalı elbiseler kabul edemem. Edemem. Etmeyeceğim.”

“Tatlım,” dedi Hiram, “Beni zor durumda bırakıyorsun. Parti için kıyafet zorunluluğu yok ama böyle gelirsen utanır…”

Anthony sözünü kesti. “Belki de hanımefendi kıyafetleri borç olarak kabul eder.”

Hem Jane hem de Hiram şaşırarak ona baktılar. “Tabii teklif ederek haddimi aşmadıysam.”

“Yapamam,” dedi. “Borç olsa bile. Bu akşamüzeri işi bıraktım var, yenisini bulsam bile masalara servis vererek bu borcu ödeyemem.”

Hiram düşünceli bir tavırla sakalını sıvazladı ve gülümsedi. “Ödeyebilirsin,” dedi. “Tabii servis verdiğin masalar Yüksek Aslar’da olursa. Bu gece değil tabii. Ama yarından itibaren, halka açılınca. Seni temin ederim ki bahşişler harikadır ve benim de her zaman iyi bir çalışana ihtiyacım var.”

Jane bir an düşündü. “Tamam. Bu olur. Sana olan borcumu maaşımdan kesersin.” Hiram’a dikkatle baktı, yüzünde bir gülümsemenin izi vardı.

“Mükemmel,” dedi Hiram. “Şimdi maalesef yapmam gereken işler var. Açsan Curtis’i bul, sana öğlen yemeği getirir.”

Hiram, Jane gittikten sonra bile kızın ardından kapanan kapıya bakarken buldu kendini. Onun için fazlasıyla gençti ama çok tatlıydı, üzerinde Hiram’ın çok çekici bulduğu bir masumiyet havası

vardı. Ona Eileen Carter'ı, Hiram'la ilk tanıştıkları zaman Jane kadar genç olan kadını hatırlatmıştı. Masumiyet ve güç. Kuvvetli bir bileşim. Kız, bu karışım onu öldürmezse şanslıydı.

Kaşlarını çattı, yumruğunu refleksle sıktı ve ölüm üzerine düşündü. Zafer hülyalarıyla ergen bir çocuk, sarı kılığı içinde çığlıklarıyla duvarları yıkabilen kocaman bir adam. Ve Eileen. Onu hiç unutamayacaktı.

Çok uzun yıllar önceydi, Fortunato elinde kıpkırmızı parlak kırmızı bir kuruşla çıkagelip Hiram ona kadının adını vereli yedi yıl geçmişti. Hiram o an kadının ölüm emrini verdiğini tahmin bile edemezdi.

Sonrasında bile zar zor inanmıştı. Öldü mü? Eileen mi? Nadir bir bozuk paranın tanımlanmasına yardım etmişti ve bu yüzden mi ölmüştü?

Virüs onu sahiplenmeden önce Eileen'le sevgililerdi. Kız Fortunato'yla tanıştığında o defter çoktan kapanmıştı ama hâlâ Hiram için önemliydi. Pezevenk onunla yatmış ve Hiram gibi birinin bile bulaşmaması gereken bir işe sokup ölümüne sebep olmuştu.

Fortunato'nun haberi verdiği gece Hiram'ın hayatının en kötü gecesiydi. Fortunato Masonlar hakkında konuşup dururken Hiram boğazına düğümlenen hıçkırığı, içinden yükselen öfkeyi hissediyordu. Virüsün verdiği güçlerini hiç öldürmek için kullanmamıştı ama o an bunu yapmaya hazırdı. Parmaklarını sıkıp açıyor, uzun, badem gözlü, çıkık alınlı siyahi adamın çevresinde harelenen yerçekimi dalgalarını görüyor, Fortunato'nun ne kadar ağırlığı kaldırabileceğini hesaplıyordu. 200? 700? 1500? Kalbi o uzun bacakları vücudunun ağırlığıyla kırıldıktan sonra mı yerinden fırlardı yoksa önce mi? Hiram bunu öğrenebilirdi. Sadece yumruğunu sıkması yeterdi. Sıkı sıkı.

Yapmamıştı tabii. Çünkü Fortunato'yu dinlerken bir şeyi fark etmişti. Söylediği bir şey değildi, Fortunato bu türden şeyleri kabullenecek türde biri değildi. Yine de Fortunato'nun sesindeki, tuhaf gözkapaklarının ardındaki bir şey, gerçeği haykırıyordu: Kadını o da sevmişti. Hatta belki de babasının engin iştahıyla çapkın bakışlarını miras alan Hiram'dan bile daha fazla sevmişti.

Böylece rahatlayıp yarı sıkılmış yumruğunu gevşetmiş, keskin dilli büyücü pezevenkten nefret etmek yerine onunla derin bir bağ kurmuştu.

Sonraları tüm bunları geride bırakmak istemişti. Tüm güçlerine rağmen kahraman olmaya öykünmemişti. Suç dediğin polisin, adalet tanrıların işiydi. Onun işiyse insanları güzelce doyurmak ve birkaç saatliğine onları mutlu etmekti.

Ama şimdi Eileen'i ve Çocuk Dinozor'u ve Howler'ı düşündükçe, Gills için, tatlı Nilüfer için, Dr. Tachyon ve Gökbilimci'nin listesindeki diğer isimler için endişelenirken, Hiram Worchester içindeki gazabın tıpkı 1979'daki o gece olduğu gibi yükseldiğini hissediyordu. Fortunato'nun dediğine göre şu Gökbilimci çok, çok yaşlı bir adamdı. Muhtemelen çok fazla ağırlık kaldıramazdı. Hiram bir saniyeliğine soğumuş yemeğine baktı ve sonra çatal bıçağı alarak yemeye başladı.

♠

Spector o gelirken gözlerini kapadı. Gökbilimci'nin limuzininde olduğunu biliyordu. Her iki yanında birilerinin oturduğunu hissedebiliyordu. Solundakinin kemikli bilekleri vardı; yaşlı adam olduğunu tahmin etti.

"Bana ölü taklidi yapma Ecel. İşe yaramaz." Gökbilimci dirseğini Spector'ın kaburgalarına gömdü.

Spector gözlerini açtı. Sağında orta yaşlı bir kadın vardı. Yüzü güzel bir kadının karikatürü gibiydi, makyaj yapmamıştı. Elbisesi pamuklu beyaz kumaştandı ve omuzlarında vatka vardı. Beli dardı. Doğrudan ona bakmıyordu.

"Söyleyecek bir şey bulamadın mı? Zaten hiç konuşkan bir tip olmamıştın." Gökbilimci sol koluna elini koydu. "Şimdi pür dikkat beni dinlediğine eminim."

Spector, Gökbilimci'nin delici bakışlarına karşılık verdi. Gücünü denedi, belki bu sefer işe yarardı. Olmadı. Elini ceketinin cebine kaydırıp Ingram'a uzandı. Hem silah, hem de kılıfı gitmişti. Yaşlı adam başını iki yana salladı. "Ben aldım. Bir tabanca taşıyacak kadar alçalman çok acınası bir durum. Seni yine bulduğum için çok şanslısın."

"Kaplumbağa öldü, değil mi?"

"Evet." Gökbilimci avuçlarını birbirine sürttü. "Sen olacakları bilip de onlar bilmeyince her şey çok kolay."

"Nasıl ayarladın?" diye sordu Spector.

"Sevgili arkadaşımız Teğmen Black polis telsizinden aldatıcı bir yardım çağrısı gönderdi." Gökbilimci kırış kırış alnına dokundu.

“Sadece düşmanlarından daha zeki olman yeter. Hepsi bu.”

“İfrit o kadar yakına gelebildiği için şanslıydı.” Spector yumuşak döşemede geriye doğru yaslandı ve içini çekti. Elinde oynayacak bir kart kalmamıştı.

“Şans denemez. Kaplumbağa’nın kan şekeri düşmüştü, değil mi tatlım?”

“Hem de çok,” dedi kadın. “Bay Spector’a yaptığımdan daha beterini yaptım.”

“Ecel, tatlım. Ona Ecel de.” Gökbilimci kolunu sıktı. “İnsülin’e merhaba de Ecel. Yeni yıldız öğrencim.”

“Merhaba tatlım,” dedi Spector alayla. Kadın hâlâ ona bakmıyordu. “Hayatta olduğuma göre benden bir şey istiyorsun. Kimi öldürmem gerekiyor?”

“Ah o işler güvenilir ortaklarım tarafından hallediliyor. Seni başka bir sebeple canlı tutuyorum. Şu Fortunato…” Gökbilimci boştaki eliyle bir yumruk yaptı. “Onu öldürmeden önce acı çeksin istiyorum. Kadınları var. Bu akşam ikimiz gidip onları biraz eğlendireceğiz. Bunu hep severdin zaten, öyle değil mi Ecel?”

“Evet. Ne zaman?” Spector bu işin bu kadar kolay çözüleceğine inanmıyordu. Yaşlı adam hâlâ kolunu tutuyordu.

“Geç. Çok geç.”

“Peki.”

“Yine de benden saklanmaya kalktığın için seni cezalandırmalıyım. Yerini öğrenmen gerek.”

“Hayır,” dedi Spector geri çekilmeye çalışarak.

Gökbilimci kolunu her iki eliyle birden tuttu ve büktü. Spector’ın ön kolundaki kemikler kırıldı, omzuna kadar uzanan bir acı saplandı. Yaşlı adamı tırmalamaya çalıştı, yanaklarından et koparıp gözlüklerini düşürmeyi başarmıştı. Gökbilimci kırık kemikleri tuhaf bir açıda birleştirmişti.

“Sahip olduğun tüm güçleri Ecel, sana karşı kullanabilirim. Seni jokerlerin en kötü kâbusuna benzetecek kadar sakatlayabilirim.”

Spector kemiklerin kaynadığını hissetti. Kolu ona eklenen üçüncü, tuhaf bir uzuv gibi görünüyordu. Geri çekilmeye çalıştı ama Gökbilimci atik davrandı.

“Bence şimdi daha iyi oldu İnsülin. Artık bize karşı gelemez.” Gökbilimci, Spector’ın kolunu bıraktı.

“Bana yaptığına bir bak!” diye bağırdı Spector.

Gökbilimci gözlükleri alıp yeniden burnunun üzerine yerleştirdi.

“Beni bir kez daha hayal kırıklığına uğratırsan seni çok daha beteri bekliyor. Şoför, arabayı durdur.”

Limuzin kaldırıma yanaştı. İnsülin kapıyı açtı. Spector’ın bükülmüş koluna bakıp gülümsedi.

Sana sinirlenene kadar bekle ve gör, diye düşündü Spector, kadının üzerinden emekleyerek geçip arabadan çıkarken. Kaldırıma bastı. Umarım içini dışına çıkarır.

“Bu gece. Hazır ol. Zamanı gelince seni alacağım,” dedi Gökbilimci. İnsülin kapıyı kapattı. Araba yola çıktı.

Spector başını kaldırdı. Bazı insanlar ona bakıyor, bir şakaymışçasına ona gülüyorlardı. Diğerleri başlarını çevirip görmezden geliyorlardı. Pan Am binası birkaç sokak ötede, Park Caddesi’nin aşağısındaydı. Onu illa şehrin göbeğinde bırakmaları gerekiyordu sanki. Spector kolunu ovuşturdu, artık bileğini hareket ettiremiyordu.

Pan Am binasından bir helikopter havalandı. Spector onun içinde olmayı diledi, sonra başını iki yana salladı. Dünyanın hiçbir yerinde, hiç kimse Gökbilimci’nin tehditlerinden azade değildi. Çabucak caddeden aşağı doğru yürüdü, ona garip garip bakan herkesi, teker teker öldürebilmeyi diledi.

[26] ABD’nin yerli kabilelerinden biri. -ç.n.

[27] Mitolojik Yunan prensi. Europa’nın erkek kardeşi. -ç.n.

[28] Kanatlı bir dinozor. -ç.n.

[29] Manhattan Erkek Tutukevi’ne Tombs (Mezarlıklar) lakabı takılmıştı. Artık bu tutukevi kullanılmıyor. -ç.n.

Onuncu Bölün

15.00

Yatak odasında da Kızılderili esintileri devam ediyordu ama beyazdan ziyade gri hakimiyeti vardı. Daha çok kitap, çiçekler ve komodinin üzerinde 1940'ların kıyafetleri içinde genç, üzgün gözleri olan bir kadının resmi. Dev bir giyinme odasının içi kıyafetlerle tıka basa doluydu, içerisi bir renk ayaklanması gibiydi. Tachyon pencerenin yanındaki bir iskemleye oturdu ve yüksek topuklu botlarından birini çıkardı. Klimadan çıkan hava, başının üzerindeki gümüş kristal rüzgâr çanını sallandırıyordu.

"İzin ver ben yapayım." Roulette adamın önünde diz çöktü ve ikinci botu çıkarırken ayaklarının Josiah'nın dev 47 numara ayaklarına kıyasla ne kadar küçük olduğunu fark etti.

"Asıl ben seni soymalıyım."

Roulette botu elinden bıraktı. "Neden ileri ilerletip kendimiz soyunmuyoruz?"

"Bu kadar hevesli olman ya bir iltifat ya da endişe verici çünkü basitçe işi bitirip gitmek istiyor da olabilirsin."

Roulette'in parmakları bluzunun düğmesini açarken donup kaldı ve aynaya baktığında yüzündeki kanın çekilip koyu teninde grimsi bir renk kaldığını gördü. Aceleyle kıyafetlerini çıkardı ve aynaya yansıyan ince bedenini seyretti. Örgülerindeki kristaller ışığı yakalayıp, abanoz rengi saçlarına parıltılar saçıyordu.

"Hanımefendi, gerçekten güzelsiniz."

Tachyon onun yanında fildişi ve akikten bir heykel gibiydi.

Kırmızı kıvırcık buklelerin dans ettiği başı, Roulette'in omzunu çok az aşıyordu.

Roulette'in dudakları zorlama bir gülümsemeyle geri çekilip dişlerini ortaya çıkardı. "Gel haydi. Sana yatakta teşekkür edeceğim."

Örtülerin altına girerken şilte gıcırdadı ve salladı. Adam ona uzanırken birden geri çekildi ve yatak ucundaki telefonu fişten çekti. Göz kırpıp tekrar ona yanaştı, elleri ve dudakları Roulette'in

vücudu boyunca dolanıyor, maharetle zevk noktalarını keşfediyor, kadının gerginliğini bir tutku dalgasıyla çözüyordu.

Bu kez, Roulette için sevişmek zorla katlanması gereken bir ödev değildi. Adam işinin ehli bir âşıktı, sanki bedeniyle Roulette'e tapınır gibiydi. Parmakları venüs kemiğinin üzerindeki nemli tüylerde gezindi, dudakları dudaklarında, klitorisini tahrik etmeye başladı. Roulette bir elini adamın saçlarına doladı ve adamı daha da yakınına çekti. O anın ağır ağır açılan tutkusuyla geçmiş ve gelecek unutulmuştu.

Adam üzerine uzandı, penisi sıcak, sert ve nemliydi. Başı vajinasının dudaklarının üzerinde titreşen bir arayıcı gibiydi, Roulette içini çekip bacaklarını adamı karşılayacak bir biçimde iki yana açtı. Ama adam onu okşamaya devam etti, kolları kadının üzerinde, iki yandan onu kavramış, dişleri göğüs uçlarında dolanıyor, birleşmenin eşiğinde, klitorisinin hemen önünde sıcacık bekliyordu. Kadın inledi ve adamı üzerine çekti, dudakları buluştuğunda Tachyon nazikçe içine kaydı.

Roulette aynı anda pek çok şey hissetti: Bu türden bir birleşmeyi engellemek için Gökbilimci'nin yükselttiği kalkanların ardına tüy gibi bir dokunuşla sızan adamın zihni ve avının peşine küçük adımlarla düşen ve gitgide hızlanan bir köpek gibi gittikçe yükselen, atılmak için iznini bekleyen zehir dalgası.

Vermekten çekindiği bir izindi bu, zihninde belli belirsiz adamla oynadığını söyleyerek gerekçelendirdiği bir çekince. Onu sevmeye söz verip sonra ihanet etmek daha yıkıcı olurdu. Kolları ve bacakları adama dolandı ve her darbeyi kalçalarını yükselterek karşıladı. Adamın inlemeleri nazikçe fısıldanan aşk sözleriyle bitiyordu ama Roulette çıkaracağı tüm sesleri yutuyordu, sanki sessizliği aldığı zevki inkar etmesine yarayacaktı. Adam boşaldı, spermleri kadının içine aktı, sert bir çığlık attı ve kadının üzerine kapandı.

"Roulette, bence sen bir assın." İki kelime arasında nefes nefeseydi.

"Hayır!" Roulette, Tachyon'u itti ve adam eğlenerek ona baktı.

"Kalkanların doğalların bilmeden yükselttiği korumalara benzemiyor. Bunlar epey karmaşık."

Roulette, yatakta diz çöktü, elleri bacaklarının arasında yumruk olmuştu, ter teninden ağır ağır akıyordu. "Açıklayamam."

"İncelememe izin verirsen belki ben açıklayabilirim."

“Hayır, hayır! Bu beni korkutuyor. İstemiyorum. İzin vermeyeceğim!” Keskin sesi can yakıyor, gözlerinin arkasına bir ağrı saplanıyordu.

“Tamam, tamam.” Tachyon huysuzlanan bir kısrağı sakinleştirir gibi onu okşadı. “Senin bedenin, senin zihnin. Asla sınırı geçmem.”

Roulette onun yanına uzandı, başını yan tarafına gömdü, tuzlu terinin tadını aldı, seks ve tıraş losyonu kokusunu içine çekti. “Sarıl bana. Artık düşünmek istemiyorum.”

“Hişşş, hişşş. Benim yanımda güvendesin.”

Kadının kahkahası odayı doldurduğunda Tachyon şaşırdı, sanki boğazından çılgın ses kıymıkları uçuşuyor, göğsünü delip geçiyordu.

♣

“Suzanne!”

“İyiyim. Geçti.” Bagabond arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. “O kadar güçlü…”

“Ne?” Rosemary’nin sesi içten bir ilgiyle doluydu.

Bagabond ona baktı. “Defterler onda, sanırım.”

“Jack’te mi? Nasıl?” Rosemary kafası karışmış bir halde ellerini iki yana açtı. “Onları yedi.”

“O zaman bendeler demektir.” Rosemary’nin gözleri parladı ve düşünceyle dudağını ısırdı.

Dört adam aniden ofisine girip Rosemary’yi sıcak gelişmelerin yaşandığı NYPD’nın Organize Suçlar Birimi’nden bir değerlendirme isteğiyle böldüklerinde sohbetleri sona erdi. Bagabond’a kalırsa adamlar önemsizdi, yönetici kılıklı tipler.

Polisin adam açığı olduğu bir anda hiç kimse ikinci bir çete savaşı başlamasını istemiyordu. Rosemary’ye kalırsa hâlâ mümkündü. Diğer aileler Gambione Ailesi’ne saldıracaktı ama yavaş hareket edecekler, Gambione’nin gücünü ve liderlerinin dayanıklılığını deneyeceklerdi.

Kusursuz Balıkçıllar en büyük tehlikeydi. Kolombiyalılar, bisikletçiler ve Meksikalı Herera Ailesi’nden bile daha öndelerdi. Balıkçıllar ihtiyatlı, gizli veya sabırlı olmalarıyla tanınmıyorlardı. Gambione Ailesi hızla gücünü göstermezse yok edilirdi.

Hiç kimse Gambione Ailesi’ni sevmezdi ama hepsi de yerine geçecek olanlardan korkardı.

Rosemary Beş Aile’nin olaya tepkisini değerlendirirken

Bagabond, onun masasının arkasında bir köşede sessizce iskemlede oturup bekledi. Gözlerini kapatmış, konuşmanın çevresinden akıp gitmesini dinliyor, kanalizasyondaki Jack'i arıyordu. Kendini en güvende hissettiği tünellere çekilmişti ama Bagabond ne zaman onu durdurmaya kalksa direniyordu. Timsah neyi, niçin aradığını tam olarak bilmese de aramaya devam ediyordu. Görev duygusunun izini süren Bagabond, timsahın Cordelia'yla leziz yemek arasında bir bağ kurduğunu anladı. Bunu keşfettiğinde, işin içindeki mizah neredeyse gülerek odaklanmasını kaybetmesine sebep olacaktı. Jack'e anlatmak için sabırsızlanıyordu. Sürüngenle yeniden bağlantı kurarak zihninin içinde ilerledi ve beyniyle bacakları arasındaki birkaç nörokimyasal bağlantıyı değiştirdi, nöronları daha dirençli kıldı. Bunu yaptığında timsah neredeyse yavaş çekimde hareket ediyordu.

Bagabond gözlerini kırpıştırdı ve Rosemary'nin ofisine odaklanıp uzaktaki duvarda asılı Fiorello La Guardia portresini gördü. Adamlar çoktan gitmişlerdi. Rosemary masasında oturmuş bir dosyayı inceliyordu.

"Gerçek dünyaya hoş geldin." Raporu kapadı. "Eee, Jack neredeymiş?"

"Bowery'nin altında bir yerlerde, en iyi böyle tarif edebilirim." Gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten bunun gerçek dünya olduğunu mu düşünüyorsun?"

Rosemary pencereden diyarı baktı. "Benim tek dünyam bu." Bagabond'a döndü. "Konuşmaları duydun mu?" Bagabond omuz silkince devam etti. "Kaynaklarıma erişip şimdi neler olacağını öğrenmem gerekiyormuş. Sonra gidip şu defterleri almak istiyorum. Onları ne yapacağıma ele geçirdiğimde karar veririm." Telefonu eline aldı ve bir numara tuşladı.

Bagabond sessizce izledi.

"Max, ben Rosa Maria Gambione," dedi Rosemary ahizeye. "Bugün bir sorun çıktığını duydum. Don Frederico…" Uzanıp telefonu hoparlöre aldı.

"Uzun zamandır aramıyorsun Maria…"

"Evet, uzun zaman oldu. Ama hâlâ bir Gambione'yim."

"Don Frederico vefat etti," dedi Max bir duraklamanın ardından. "Belki bir kaza belki de siktiğimin Çinlileri. Küfür için özür dilerim. Babanı özlüyorum Maria. O hâlâ bizimle olsaydı böyle bir şeye asla izin vermezdi."

“Babam iyi bir Don’du Max. Sırada yeni bir Don namzeti var mı?”

“Hayır, Kasap -özür dilerim Maria- sonsuza kadar yaşayacağını sanıyordu.”

“Aileye ne olacak?”

Bagabond, Rosemary’ye keskin bir bakış attı. Savcı yardımcısının ses tonunda basit bir meraktan ötesi vardı ve endişelenmiş gibiydi. Yumruğunu sıkmıştı, eklemleri beyazlamıştı.

“Bu akşam saat sekizde Haiphong Lily’de bir toplantı var, genç capo’lar orada buluşmayı seviyor ve yemekler güzel. Capo’lar bir sonraki Don’un kim olacağına karar verecekler. Haddimi aşıyorsam kusura bakma ama bu kez daha akıllıca bir karar verirler umarım.”

“Öyle yapacaklarına eminim Max.”

“Maria, bana telefon numaranı verirsen neler olup bittiğini sana anlatırım.”

“Yok, yok. Hiç evde olamıyorum ve telesekreterlerden de nefret ediyorum.”

“Senin gibi güzel bir kızın hâlâ koca bulamamasına inanamıyorum. Ömrünün sonuna kadar Lombardo Lucchese’in yasını tutamazsın, biliyorsun. O trajedinin hayatını mahvetmesine izin verme.”

“Teşekkür ederim Max. Vermem. Ne kadar seçici olduğumu bilirsin. Babamın kızıyım ne de olsa.”

“Evet, öylesin. Onun gibi güçlü ve akıllısın. Lütfen uzak kalma Rosa Maria. Hepimiz seni özlüyoruz.”

Bagabond, Rosemary’nin konuşmasını dinlerken gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Rosemary masasından bir tükenmez kalem alıp ona attı.

“Kendine iyi bak Max. Sonra konuşuruz. Ciao.”

“Ciao, Maria.”

Rosemary hoparlörü kapattığında telefondan küçük bir ses çıktı.

“Bu kadar komik olan neymiş bakalım Suzanne?”

“‘Max, bir bölge savcısı olarak aile sahibi olacak vaktim hiç yok ki.’ Gerçekten bilmiyorlar mı?”

“Suzanne Melotti, Tanrı cezanı verecek. Tabii bilmiyorlar. Rosemary Muldoon koyu İrlandalı ve yirmi yüzyılın tek bakiresi Maria Gambione’ye hiç benzemiyor. Annemin yıllar önceki cenazesinden beridir hiçbirinin yüzünü görmedim ve orada da bir perukla tül takmış, hiç makyaj yapmamıştım.” Rosemary başını iki

yana salladı. “Bağlantıyı nasıl kursunlar ki? Buradakiler de okulda doğru kitapları okuduğumu ve Aileler üzerinde uzmanlaşacak bağlantılarım olduğunu sanıyorlar. Bana ayrıca iyi şans da atfediyorlar.”

“Tanrı zaten cezamı verdi.” Bagabond iskemlesinde geriye yaslandı ve başını bir yana eğdi. “Gerçekten Gambione Ailesi için endişeleniyorsun değil mi? Onlar hâlâ senin ailen.”

“Güç dengesi kayarsa bir felaket olur.” Rosemary ayağa kalktı.

“Zırva. Haydi, gidip Jack’i bulalım.”

Rosemary cevap vermek için ağzını açtı ama telefonu çaldı ve resepsiyonistin bedensiz sesi “Bayan Muldoon, bir sorun var. Mezarlıktan Çavuş Fitzgerald arıyor. Görünen o ki, dediğine göre, birileri, eee, oraya ışınlanmış. Bir zanlı.”

“Tanrı aşkına neden bugün!” Rosemary patlamasını istiyormuş gibi telefona baktı. “Patricia, Tomlinson bu akşam üzeri nöbette mi?”

“Evet Bayan Muldoon, önümdeki çizelgeye göre öyle. Ama hâlâ yemekten dönmedi ve masasında olan kimseyi bulamadım.”

“İddiaya girerim konferanstadırlar.” Rosemary içini çekip oturdu. “Bağla.”

Bagabond, Rosemary’nin Gambione Ailesiyle bağının palavrasını yutmamıştı. Defterler, onun için gerçek ailesiyle bağ kurmanın bir fırsatıydı. Rosemary’nin bu amacı için onu manipüle etmesine sinirlendi. Üstelik Rosemary’nin geçmişini kıskanmıştı.

Bagabond ofisi engelleyerek zihnini Jack’e odakladı. Timsah hâlâ avına doğru ilerliyordu. Onu bulmak, tüm yavaşlığına rağmen vakit aldı. Bulunca, tekrar ofise döndü ve Rosemary’nin boş boş ona baktığını gördü.

“Teğmen vekili Çavuş FitzGerald aklını kaçırmak üzere. Ayrıca ne dediği de anlaşılmıyor. Oraya gitmem lazım. Neden benimle gelmiyorsun, oradan gideriz.” Bagabond, Rosemary dahili telefona uzanırken başıyla onayladı. “Patricia benim için Goldberg’i bulur musun? Benimle asansörlerin orada buluşsun.” Rosemary sandalyesinin arkasına asılı duran ceketini aldı. “Haydi bir şeyler daha çıkmadan gidelim. Bunu çabucak halletmek istiyorum.”

“Neden o?” Bagabond ayakkabılarını giydi ve yüzünü buruşturdu. Rosemary’nin onun için açtığı kapıdan çıktı.

“Kankan Goldberg mü? Çünkü yeni ve bu türden olayları nasıl halletmesi gerektiğini öğrenmesi lazım. Üstelik ıstırabımı

paylaşmayı seviyorum. Haydi.”

Goldberg, asansörlerin orada belli ki heyecanla Rosemary’yi bekliyordu. İkili yaklaşırken başıyla Bagabond’u selamladı.

“Suzanne sanırım Paul Goldberg’le tanışmıştın.” Rosemary eliyle Bagabond’u işaret etti. “Paul, Suzanne Melotti, dostum ve iş arkadaşım.”

“Sizinle resmi olarak da tanıştığıma memnun oldum Bayan Melotti.” Adam gülümsedi. “Umarım daha önce kabalık etmemişimdir.”

“Hayır.” Bagabond asansörün düğmesine bastı.

“Eee, peki, tamam.” Paul, Rosemary’ye döndü. “Bayan Muldoon, neden beni çağırdığınızı sorabilir miyim?” Ellerini iki yana açtı ve merakla ona baktı.

“Bugün beni sıkıştırmak için iyi bir gün değil Paul.” Rosemary, gözünü kat numaralarının geçtiği panele diken Bagabond’a bir bakış attı. “Sana yolda anlatırım.”

“Peki, efendim,” dedi Paul.

Altobelli, Fortunato’yla Fort Tryon Parkı’nın güney girişindeki barikatlarda buluştu. Barikatlar o kadar uzun zamandır oradaydı ki, gençlik çetelerinin üzerine asların Masonları devirirken yol açtığı hasarlarla birlikte artık demirbaş olmuşlardı.

Her yerde polisler vardı. Bir cezaevi arabası giderken bir diğeri geliyordu. Artık döküntülerle uğraşıyor, sıska reşit olmayan, kot pantolon ve tişört giymiş terli çocukları kelepçeliyorlardı. Bazılarının eli yüzü kanlar içindeydi. Altobelli, Fortunato’nun elini sıktı. Kısa boyluydu, şakaklarında kırlar vardı, ince ama göbekli bir adamdı.

“EA’nın fikri,” dedi. Emniyet Amiri geçen hafta boyunca radyo kanallarında Vahşi Kart Günü’nde alınacak sert önlemlerden bahsedip durmuştu. “Floş değil mi? Bu türden bir şarlatanlığın tam da zamanıymış gibi. Burada üç beş ergenin kıçına tekmeyi basmakla uğraşmayıp aslında olmamız gereken yerde olabilseydik, o zaman belki de Howler’ı ya da o oğlanı kurtarabilirdik. Kaplumbağa’yı daha saymadım bile.”

“Ne?”

“Şimdi telsizden haber geldi,” dedi Altobelli. “Ben bile

inanamadım. İki joker bir tür cihazla kabuğunu mu ne bozmuşlar. Sonra da üzerine napalm bombası atmışlar. Hudson'un dibini boylamış. Kabuğu çıkarıyorlar. Ondan bir iz yok."

"Tanrım. Kaplumbağa."

Eğer onu hakladılarsa, diye düşündü Fortunato, *hiçbirimizin umudu kalmamış demektir*.

Öleceğim, diye düşündü.

Bir anlamda tüm ümitlerin tükenmesi durumu kolaylaştırıyordu. Şimdi tüm mesele baskı altında vakarını koruyabilmekti. Kurtarabildiğini kurtarıp gerisini boş vermeliydi.

Bir ara, diye düşündü, *sabaha karşı dörtten önce bir fırsat bulacaksın. Yapman gereken tek şey beklemek. Hazır ol. Kendini kurtarmayı düşünme bile çünkü sen çoktan yitip gittin. Onu öldürmelisin. Sana neye mal olursa olsun öldür ya da öldürmeyi denerken öl.*

Elleri titriyordu. Korkudan değil. Daha çok hasta eden, çaresiz bir öfkeyle. Yumruklarını sıktı. O kadar kasılmıştı ki canı yanacaktı. Düşünmeden döndü ve devriye arabasının arka camına yumruğunu geçirdi. Kalın cam parçaları ham cevherler gibi sokağa saçıldı.

"Tanrım, Fortunato!" Altobelli arabaya koştu ve Fortuıiato'nun eline baktı. "İyi misin?"

"Evet."

"Tanrı aşkına cama ne olduğunu nasıl açıklayacağım şimdi?"

"Çocuklardan biri yaptı de, umurumda değil." Fortunato parmaklarını gevşetti ve zihninden birkaç tane mantra geçirdi. "Camı unut gitsin, tamam mı Altobelli? Beni niye çağırdığını söyle."

"Çeteler," dedi Altobelli isteksizce ona doğru dönerek. "Siz orayı dağıttıktan sonra Cloisters'a kimse yerleşmemişti. Gençler geri geldi. EA gençleri toparlarsa jokerlerin manşetlerinde yer bulabileceğini düşünüyor. Ama olay şu ki, burasının altı tünellerle dolu. Ve aşağıda cesetler var."

"Göster."

Altobelli onu araçların arasından barikatların arkasına geçirdi. Sedyelerde yan yana yatan iki ceset vardı. Fortunato ilkinin üzerindeki çarşafı çekti. Çete üyesi çocuklardan biriydi, uzun siyah saçları, başında bandanası vardı. Tanıdık gibiydi. Boğazının olması gereken yerde bir pamuk balyası vardı.

"Masonların kuryesi gibi bir şeydi," dedi Fortunato. "Tüm bildiğim bu."

Altobelli başını sallayıp ikinci cesedi işaret etti. Yaşarken yakışıklı bir çocuktu, parlak sarı saçlar, sivri bir burun ve çene. Jokerkent kuşatması sırasında, Eileen'in öldüğü gece oradaydı. Fortunato'nun öldürmeye değmeyeceğine karar vermişti.

"Roman," dedi Fortunato. "Galiba adı Roman'dı. Onlardan biriydi. En son duyduğumda hapisteydi. Kefaletle falan çıkmış olmalı."

"Yarım düzine kadar daha çocuk vardı. Onları götürdük. Ayrıca iki veya üç kızdan geriye kalanlar, kim olduklarını söylemek zor. Artık gerisini EA halleder. Muhtemelen fahişedirler." Hızla yukarı baktı. "Alınma. Tahtadan bir heykele benzer bir şey de bulduk ama bulduğumuzda parçalarına ayrılmıştı. Tuhaf bir şeydi, üzerinde kıyafetler vardı."

"Muhtemelen başka bir astır," dedi Fortunato. "Bir tür odun adam falan."

"Bir şey daha var," dedi Fortunato. "Şuradaki hâlâ yaşıyor."

Çıkmaz sokağa yayılmış çöplerin arasında ağır bir şey aradı. Spector yorgun ve huzursuzdu. Muhtemelen şu İnsülin kaltağının ona yaptıklarının etkisindendi.

Gökbilimci gücünü arttıracak bir şeyler kullanıyor olmalıydı. Spector bu yüzden hâlâ hayattaydı. Gökbilimci'nin güçlerini şarj etmek için ona ihtiyacı vardı ve Fortunato'nun kızlarıyla akşam yapacakları bu işe yarayacaktı. Birilerinin işini birlikte bitirdiklerinde Spector'ın insanları öldürme biçimindeki bir şey Gökbilimci'nin onların enerjisini yemesini, ya da o gücü emmek için her ne halt ediyorsa onu yapmasını kolaylaştırıyordu Gökbilimci enerjinin bir kısmını hep ona da aktarırdı. Bu Spector'a harika bir his verirdi ki artık bunu çok az şey başarabiliyordu. Gökbilimci, işe başlamadan önce yeteri kadar güçsüz kaldıysa belki yaşlı piçi öldürebilirdi de. Yoksa Gökbilimci enerjisini tümüyle yenilerdi ve o zaman onu kimse durduramazdı.

Spector çöpü karıştırdı ve mermerden kırık bir kâğıt ağırlığı çıkardı. Bir atın arkadan görüntüsüne benziyordu ama kafa yoktu. Spector dizlerinin üzerine çöktü ve bükük kolunu asfalta dayadı. Kâğıt ağırlığını kemiklerin üzerine nişanladı ve birkaç deneme yaptı. Sonra kolunu yapabildiği kadar yükseğe kaldırdı. Gözlerini kapadı ve elinin altındakinin Gökbilimci'nin başı olduğunu hayal

etti. Kâğıt ağırlığını tüm gücüyle aşağı indirdi. Bir çatırtı koptu. Spector çığlık atmamak için dişlerini sıktı ve bir daha vurdu, ikinci bir çatırtı. Kafasız atı düşürdü ve kemiklerini düzeltip tuttu. Birkaç saniye sonra bıraktı. Kolu az çok düzelmişti ama hâlâ bileğini hareket ettiremiyordu. Kemikler birbirine yapışmıştı ve eklemleri olması gerektiği gibi kaymıyordu.

Spector titreyerek ayağa kalktı, kolu hayatsız bir şekilde yanından sarkıyordu. Her zamankinden daha çok canı yanıyordu ve takım elbisesi, tek takım elbisesi perişan olmuştu. Yavaşça çıkmaz sokaktan caddeye doğru ilerledi, işlerin daha fazla kötüye gitmeyeceğini umuyordu.

Fortunato, polislerin tünellere astığı ağır elektrik kablolarının üzerinden dikkatle geçti. Birkaç metrede bir ampuller asılmıştı. Duvarlar nemliydi ve küçük baloncuklarla lekelenmişti. Fortunato Mason aslardan birinin bir tür ısı enerjisiyle duvarları deldiğini tahmin etti.

Ana salon dokuz metre kadar ilerideydi. Yere eskimiş bir Pers halısı serilmiş, birileri halının üzerinde sigara söndürmüştü. Mobilyalar, yağmurda kalmış ucuz, plastiktendi.

Tulum giymiş, ellerinde plastik eldivenler olan polisler ortalıktaki ıvır zıvırı toplayıp kilitli plastik torbalara koyuyorlardı. İçlerinden biri tek kullanımlık plastik bir şırınga bulmuştu. Fortunato adamın bileğini tuttu ve içinde ne olduğunu öğrenmek için eğilip kokladı. Polis ona baktı.

“Eroin,” dedi.

“Bu aralar bini bir para,” dedi polis. “Bugünlerde sudan ucuza satılıyor.”

Fortunato başını evet anlamında salladı, Veronica’yı düşünüyordu. Şu anda sokaklarda, koluna plastik şeridi bağlayıp mavi damarlarını ortaya çıkarmaya çalışıyor olabilirdi…

“Buraya,” dedi Altobelli. “Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum.”

Fortunato adamı Nilüfer’in tarifinden tanıdı. Kâbuslardan biri, Gökbilimci için Şakti cihazını yeniden kuran küçük gudubet dâhilerden biriydi.

“Kafka,” dedi Fortunato. “Adın bu öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi adam. “En azından yüzüme karşı öyle denmez.

Kural böyle.” Tütün rengi bir koltukta oturuyordu. Beyaz laboratuvar önlüğünden görünen vücudu koltukla aynı kahverengindeydi. Sıska bacakları arkadan fırlayan mızraklar gibiydi, elleri cımbıza benziyordu, düz, burunsuz suratında gözlerinin olması gereken yerde sadece yumrular vardı.

Fortunato adamın önünde durdu. Tüm hissettiği soğuktu. “Nerede?”

“Bilmiyorum,” dedi Kafka.

“Neden diğerleri gibi seni de öldürmedi?”

Yüzü olmayan baş ona döndü. “Bana zaman ver. Eminim öleceğim. Şu çocuklardan bazıları… Dışarıda benimle epey bir oynadılar. Buraya geldiğimde bir çığlık duyunca tünelin arkasına saklandım.”

“Başka bir şey duydun mu?”

“Birine -bir kadına- işi bitince onunla depoda buluşmasını söyledi. Bir gemiyle ilgili bir şeyler olacakmış.”

“Ne tür bir gemi?”

“Bilmiyorum.”

“Kiminle konuşuyordu?”

“Kadının adını hiç duymadım. Sadece bir iki kez yüzünü gördüm. Üstelik gözlerim pek işe yaramaz. Sana kokusunu tarif edebilirim.”

Fortunato başını salladı. “Başka bir şey? Herhangi bir şey?”

Kafka birkaç saniye düşündü. “Sabaha karşı dörtte bir şey olacakmış. Tüm duyduklarım bu kadar.”

Ecel de her şeyin sabaha karşı dörtte olacağını söylemişti. Bir yat mı? Fortunato düşündü. Yolcu gemisi? Pek olası değildi. Su üzerinde giden herhangi bir taşıt onu Fortunato’nun bulamayacağı bir hızla kaçıramazdı.

Bu da geriye uzay gemisini bırakıyordu. Peki Gökbilimci lanet uzay gemisini nereden bulacaktı?

“Cesedimi yaksınlar, olur mu?” dedi Kafka. “Bu bedenden nefret ediyorum. Benden sonra da burada kalacağı fikrinden nefret ediyorum.”

“Daha ölmedin,” dedi Altobelli. “Tanrı aşkına.”

“Ölmüş sayılırım,” dedi Kafka. “Kesinlikle.”

Geri dönerken “Doğru söylediğini biliyorsun,” dedi Fortunato. “Gökbilimci onun peşine düşecek. Onu sürekli koruma altında

tutmalısın. M16'ları olan özel tim üyelerinden birileri."

"Ciddi değilsin değil mi?"

"Kaplumbağa'yı hakladı," dedi Fortunato.

"Pekâlâ. Dediğin gibi olsun. Böyle bir davada prosedür, dilekçenin Jokerkent emniyetine gitmesini gerektirir. Orası Teğmen Black'in yetki alanında. Ama ben de kendi adamlarından birini peşine takarım. Bir güne fazlasıyla yetecek kadar olay var zaten."

Gün ışığına çıktılar. "Şimdi dinle," dedi Altobello. "Dikkatli ol. Bu Gökbilimci denen herifi görürsen destek iste, anladın mı?"

"Emredersiniz Teğmen."

"Tabii öyle," dedi Altobelli. "Öyle."

On Birinci Bölüm

16.00

Elektrokimyasal sistem yanıtları yavaş yavaş yok oldu, beden, düşteymiş gibi bir yavaşlığa geçti, timsah Bowery'nin derinliklerindeki tünellerde ilerliyordu. Sürüngen beyni farkında değildi ama belli belirsiz Stuyvesant Meydanı'na doğru ilerliyordu. Sadece bazı zamanlar Jack Robicheaux olarak adlandırılan yaratık yemek arıyordu, geniş delikli burnunu bir o yana bir bu yana çeviriyor, özellikle leziz o yemeğin yerini bulmaya çalışıyordu. Leziz yemeğin koyu kahverengi gözleri ve parlak siyah saçları vardı. O imge timsahın aklına mıh gibi çakılmıştı.

Yaratık tünel duvarlarına çakılmış loş ampullerin yere yansıttığı ışık göletleri arasından ilerledi. Muhtemelen Jack Robicheaux'un bir zamanlar yönettiği bakım ekipleri, o hafta sonu tünelden çıktıktan sonra bir daha gelmeyi planlamadıkları halde sistemi açık unutmuştu. Elektrik bütçesini şehir bütçesi karşılardı. Kimsenin umurunda değildi.

Timsah bir köşeyi döndü ve geçidin çok daha eski bir bölümüne geçti. Yerler beton yerine taştı. Tavan daha alçaktı. Yaratık artan nemi memnuniyetle karşıladı, ayakları artık daha karanlık göletlere dokunuyordu.

Kırpmadığı gözleri, Vandalların yıllar boyunca tünel duvarlarına işledikleri grafittileri merak edip bakmadan geçip gitti. Yandaki daha dar bir tünelin ağzında, birileri CROATOAN[30] yazısını kazıyabilmek için epey vakit harcamıştı.

Timsah umursamadı. Sadece temel içgüdülerine kulak veriyor, her adımında gücünü tüketen o korkunç ataletle mücadele ederek ilerliyordu. Açlık.

Hâlâ çok açtı… Çok ihtiyacı vardı.

Karanlık, sığ sular artık tüm tüneli kaplamıştı. Timsah memnundu, ilkel benliğinde suların içinde yüzmeye başlayacağı seviyeye kadar yükselmesini umuyordu. Kudretli kuyruğu, beklentiyle salınıyordu. Kulakları yabancı sesler duydu ve irkilerek

durdu. Av? Emin değildi. Normalde herhangi bir şey av olabilirdi ama bu seslerde bir şey vardı… Bir taşa sürünen tırnaklar, neredeyse tıslama gibi sesler işitti.

Bir sonraki dönüşte ona doğru geldiler. En az bir düzine kadar varlardı, çoğu minikti, neredeyse ayağındaki perdeler kadar. Diğerleri daha büyüktü ve birkaçı, liderleri, aşağı yukarı altı metre büyüklüğündeydi.

Daha büyük timsah çenesini açtı ve bir meydan okumayı haykırdı.

Daha küçük sürüngenler durup onun etrafında bir daire oluşturdu, gözlerinde tehlike parıltıları vardı.

Sürü tıslayıp guruldamaya başladı. Daha büyükçe, yaşlı timsahların derilerinde beyaz bir ağarma vardı, karanlığın hediye bir solgunluk. Yüzlerce beyaz diş, cilalanmış kemikler gibi parladı.

Dev timsah yine kükredi. Bunlar yemek olabilirdi ama onları istemiyordu. Onlar başka bir şeydi. Her ne kadar daha küçük olsalar da onun gibilerdi. Çenesini kapatıp bekledi.

Önce küçükler geldi, kuyrukları ve minik bacaklarıyla sürünüyor, küçük kaslı ayaklarıyla dev timsahınkileri ovuşturuyorlardı. Bazıları alçak ve mırıltılı, bazıları tiz ve keskin tıslamalar tüneli doldurdu.

Kısa zamanda etrafını sardılar, daha küçük, çevik timsahlar üzerinde oynaşırken az daha büyükleri ağabeylerine burunlarını sürtüyordu. Dev timsah yabancı bir duyguya kapıldı, şaşırtıcı, her koşulda rahatsız edici bir duygu. Açlık değillerdi. Tam tersi.

Sonra sürü onu bıraktı. Minikler diğerlerine katılmadan önce son kez neşeyle etrafında döndüler ve tünelin aşağılarına doğru giden bir köşeyi dönüp gözden kayboldular. Islak betonda tıkırdayan tırnak sesleri yankılandı.

Dev timsah, sabit fikirli rotasında bir an tereddüt etti. Bir şey onu dürtüyor, köşeyi dönüp küçük sürüngenleri takip etmeye zorluyordu.

Sonra sesler ve kokular kayboldu, artık timsahın tek duyabildiği damlayan sulardı. Tekrar karşısındaki tünelin karanlığına doğru döndü ve yavaşça bir ayağını kaldırdı. Sonra diğerini. Dindirmeye çalıştığı açlık, bir şekilde iştahından çok daha fazla bir şeydi ve şimdi zihnindeki imgeyi kovalamaktan daha önemli bir şey olmadığını biliyordu.

♣

Jennifer sokakta, tek başına, beş kuruşsuz, ayakkabısız ve giysi namına çok az şeyle iki saat geçirdi ve avlanmanın ne demek olduğunu öğrendi. Bir yerde çok fazla zaman geçirmekten, sürüngen jokerin onu yine bulacağından korkuyordu ama birilerinden yardım istemek için de çok korkmuştu.

Onu takip ederler endişesiyle dairesine dönmekten çekiniyor ve gerçek kimliğinin ifşa olmasından korkuyordu. Ama neredeyse akşamüzeri olmuş, gecenin çökmesine az vakit kalmışken sokakta kalmaktan da korkuyordu. Şimdiden yarım düzine ahlaksız teklifi duymazdan gelmişti, hava karardıkça bunlar daha da kötüleşecekti. İşe yarar bir şeyler yapmak istiyordu ama siniri bozulmuştu, tavşan kaç tazı tut oyununda fazlasıyla tavşan olmuştu, plan yapamıyordu.

Bir sığınağa, nefes alabileceği, acıyan ayaklarını uzatacağı huzurlu ve güvenli bir yere ihtiyacı vardı. Orkide Sokağındaki küçük, tuğla binanın üzerindeki tabela onu durdurdu. Bu, diye düşündü, tam ihtiyacım olan şey.

Bir kilise. Önündeki tabelada Sonsuz Istırabımızın Kutsal Anası yazıyordu. Katolik kilisesine benziyordu. Jennifer bir Protestan olarak büyütülmüştü ama ailesi pek dindar insanlar değillerdi, onun da derin bir imanı yoktu. Hele ki ona sığınak sunacak bir Katolik Kilisesi'ni görmezden gelecek kadar.

Eski basamakları çıktı ve küçük bir sahanlığa açılan kanatlı ahşap kapılardan geçti. Giriş salonu penceresiz, yerleri parke döşeli küçük bir odaydı. Yan duvarlarda palto askılarının altında tahta sıralar vardı, hepsi boştu.

Kilise nefine[31] açılan kanatlı kapılar da ahşaptı. Kapıların üzerine, konusu öylesine grotesk olmasaydı nahif sayılabilecek bir resim çizilmişti.

Tam ortada İsa vardı ama Jennifer'ın daha önce hiç görmediği bir İsa tasviriydi. Adam -Jennifer onun durumunda cinsiyetin önemi olup olmadığını düşündü- kalçalarına sarılmış bir kumaş haricinde çıplaktı. Kaburgalarından çıkan fazladan iki kolu vardı ve omuzlarının üzerinde de bir baş daha duruyordu. Her iki yüzü de estetik olarak ok zarifti. Biri sakallı ve erkeksiydi diğeri ise pürüzsüz yanaklarıyla daha kadınsıydı. Her ikisinden de alınlarındaki dikenli taçlar yüzünden kan damlıyordu.

İsa'nın vücudunda dört çift göğüs vardı, her biri bir öncekinden

küçük sıralanıyordu. En alttaki sağ göğsünün aşağısındaki yara bir kan gölüyle betimlenmişti. İsa haçtan ziyade bükülen bir sarmala, merdivene benzeyen bir helezona gerilmişti, Jennifer bunun bir DNA sarmalı olduğunu fark etti.

Tablonun arkalarında başkaları da vardı, İsa figüründen daha küçüklerdi. Biri Dr. Tachyon'a benzeyen, gösterişli kıyafetler içinde ince bir adamdı. Ancak bu Tachyon'un Roma tanrısı Janus gibi iki yüzü vardı.

Biri sakin, melek gibi resmedilmişti. Tatlılıkla gülümsüyordu ve yüzünden cömert bir şefkat okunuyordu. Diğer yüzü şeytaniydi, canavarın gazabı hissediliyordu, keskin dişlerle dolu ağzından salyalar akıyordu. Tachyon figürü, melek yüzlü tarafında, sağ eliyle yanan bir güneşi kaldırmıştı. Sol elinde ise çatal uçlu bir yıldırım vardı.

Jennifer'ın tam olarak kim olduklarını çıkaramadığı başka figürler de vardı. Gülümseyen bir Meryem, her iki göğsünde birer İsa başını tutuyor, tüylü kanatlarını korurcasına üzerlerine seriyordu. Keçi ayaklı bir adam laboratuvar önlüğü giymiş, elinde bir mikroskopla dans ediyordu. Altın tenli bir adam sonsuz bir utanç ve ıstırap içinde bir gümüş sikke yağmuru altında kalmıştı.

Tablonun üzerine Sonsuz Istırabımızın Kutsal Anası kelimeleri yazılmıştı. Onun altında, daha küçük harflerle Joker İsa Kilisesi yazıyordu.

Jennifer dudaklarını büktü. Ortodoks Katoliklerin imanı eğip büken bu minik kolunu duymuştu, inanan pek çok Joker vardı. Elbette Katolik Hiyerarşisi Joker İsa Kilisesi ile hiçbir teması olsun istemiyor ve bu durumu sapkınlık olarak niteliyordu. Pek gizli bir din sayılmazdı ama joker olmayan tarafından pek bilinmiyordu. Özellikle yer altındaki kilitlerde yapılan gizli ayinse tıpkı kilisenin kendi gibi kamuya kapalıydı.

Jennifer, dini meraklarını gidermenin sırası olmadığına karar verdi. Nefe açılan kapının ardından aniden iç çeker gibi hışırtılı bir ses duyulduğunda neredeyse dönüp gitmek üzereydi. Donup kaldı, kapılar açılırken Joker İsa Mesih'in tablosu ortadan ikiye ayrıldı. Nefi aydınlatan şamdanların alevinde belli belirsiz görünen bir siluet kapı aralığında duruyordu. Büyük ve tıknazdı, normal bir adam boyunda ve en az iki katı eninde, yere kadar uzanan bol bir cübbenin içindeydi. Elleri cübbenin akan kumaşı içinde kaybolmuştu ve Jennifer kapüşonun altındaki ölününki kadar gri,

korkunç suratı zar zor görebilmişti. Adamın yuvarlak yüzü yağlı gibi görünüyor, kesintisiz gözyaşları akıtan iki kocaman gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Burnunun yerinde aşağı sarkan bir öbek dokungaç vardı, kıvrılıp bükülüyor, jokerin dudaklarının üzerinde tuhaf, hareketli bir bıyık oluşturuyorlardı.

Jennifer yutkunarak bakakaldı.

Adam sahanlığa bir adım attı ve Jennifer yine o ıslak sesi duydu, taş zemini emen dudaklar gibiydi. Joker'in garip, deniz ya da içinde yaşayan canlılarınki gibi ağır bir kokusu vardı.

Parlak, sabit gözler Jennifer'a baktı, konuştuğunda kelimeler ağzını kaplayan dokunaçlar arasında boğuluyordu ama Jennifer adamın sözlerini açıkça anlamıştı.

"Sonsuz Istırabımızın Kutsal Anası'na hoş geldiniz. Ben Peder Mürekkepbalığı."

Peder Mürekkepbalığı'nın gözyaşı çeşmeleri göz yuvalarında dönüp duruyordu ama gözleri açıktı ve ona bakıyordu. Ağzını kaplayan dokunaç şelalesinin arkasında gülümsemiş gibiydi. En azından yanakları kıpırdamış ve sesi daha da nazik bir tona bürünmüştü.

"Benden ya da bu duvarların arkasında bulacağın herhangi birinden korkmayasın çocuğum. Yardıma ihtiyacın olduğunu görüyorum. Ne arzuladığını söylersen sana yardım etmekten bahtiyar olurum."

Rahibin yumuşak dalgalar gibi bir sesle ilettiği kelimeler Jennifer'ı sakinleştirmişti. "Sana yardım etmekten bahtiyar olurum," gibi bir cümle kuran bir adamdan zarar gelmezmiş gibi hissetti.

"Eee, şey, peder, sanırım gerçekten yardıma ihtiyacım var. Ama bana yardım edebileceğinizden emin değilim."

"Belki edebilirim," dedi Peder Mürekkepbalığı, "belki de edemem. Hülâsa, Sonsuz Istırabımızın Kutsal Anası'na gelişinin bir tesadüf olmadığına eminim. Belki de bana hikâyesini anlatmalısın."

Neden olmasın, diye düşündü Jennifer. *Belki de peder bu kargaşadan bir çıkış yolu bulabilir*.

"Pekâlâ," diye başladı ama hemen sustu.

Peder Mürekkepbalığı başını aşağı yukarı salladı, kızın yüzündeki terüddütü okuyabiliyordu.

"Korkma çocuğum. Bana söylediğin her şey mühim bir sır olarak kalır." Kapıyı açıp nefi işaret etti. Elini ilk kez dev kumaş

yığınından çıkarmıştı, vantuzlu dokunaçları perdeli parmaklarla son buluyordu. Jennifer avuçlarında işlevini kaybetmiş vantuzların izlerini görebiliyordu. “Günah çıkarabilirsin. Rahip ve inanan arasındaki bağ evrenseldir. Aramızda geçen her türlü konuşma gizli olacaktır.”

Jennifer onaylayarak başını salladı. Rahiple inanan arasındaki bağ avukatla müvekkili arasındaki kadar sağlamdı ve aslına bakılırsa daha zor bozulurdu. Tabii rahip güvenilirse. Tıknaz, hüzünlü yüzlü jokere baktı ve ona güvenmeye karar verdi.

Rahip Mürekkepbalığı, Jennifer, Sonsuz Istırabımızın Kutsal Anası, Joker İsa Kilisesi’nden içeri girerken kapıları açık tuttu.

Üçlü Mezarlıklar’ın girişindeki ağır art deco tarzındaki kapılardan girerken Bagabond ürperdi. “Buraya niye Mezarlıklar dendiğini şimdi anladım,” dedi.

Paul başını iki yana salladı. “Buralarda inşa edilen ilk hapishane bir yüz yıldan eskidir. Burası üçüncüsü. Orijinali gerçekten Mısır mezarlarına benziyormuş.”

“Yine de hoşlanmadım.”

Paul onun omzuna dokundu. “Biliyorum. Ceza avukatı olmama rağmen ben de hapishanelerden nefret ederim. Kapana kısılmış bir hayvan gibi hissettiriyorlar.” Sessizce konuşmuştu. Rosemary önlerinde koşturarak kayıt çavuşunun masasına doğru ilerliyordu, belli ki konuşmalarını duymamıştı.

“Bir insan tarafından köleleştirilmediyse hayvanların çoğu özgürdür.” Bagabond adamın gözlerinin içine baktı. Paul bakışları karşısında irkildi.

“Doğru.”

Bagabond bakışlarını ileri çevirdi. “Sanırım Rosemary seni çağırıyor.” Savcı Yardımcısı kayıt masasından dönmüş Paul’e el sallıyordu

Bagabond, dikkatini girişteki sıralardan birinde kendi kendine mırıldanan, bilinçsiz ayyaştan kadına çeviren Paul’ün yüzündeki ifadenin kafa karışıklığından endişeye sonra da ilgiye bürünmesini seyretti. Çavuşla tartışan Rosemary’ye doğru giden Paul’ü takip etti.

Rosemary mutsuzdu. “Adamı kaybetmiş olamazsınız. Herif bir hücrenin içine ışınlandı. Günde kaç ışınlanma vakanız oluyor ki?”

Polis memuru ters ters baktı. “Işınlandıysa bu masadan geçmemiştir,” dedi. “Bu masadan geçmediğine göre evrakları yoktur. Evrak yoksa adamı bulmanın yolu yoktur. Burada olabilir ama kaydı yok.” Memur fazlasıyla yük taşımaktan gıcırdayan iskemlesinde arkasına yaslandı ve küçümseyen bir gülümsemeyle Rosemary’ye baktı. “Talimatnamelere uymak lazım.” Sarkık gıdısını iyice çıkararak çenesini eğdi, kendinden memnun görünüyordu.

Rosemary masayı köşesinden iki eliyle birden tuttu ve derin bir nefes aldı.

Paul, Rosemary daha ağzım açamadan araya girdi. “Galiba adı Kütük’tü.” Belli ki patronunun ya beyin kanaması geçireceğinden ya da kayıt memurunu öldüreceğinden korkarak, bilgiyi araya sıkıştırıvermişti. Rosemary öfkeden kocaman açılmış gözlerini ona dikti. ‘Yapılı bir adam,” diye devam etti Paul. “Sizin gibi.”

“Hiç hatırlamıyorum.” Çavuş, Paul, Rosemary’ye döner ve pes edercesine omuzlarım silkerken pis pis sırıttı.

Rosemary kayıt memuruna döndü. Dikkatle kontrol ettiği sesiyle “Belki benim için üstünüzü çağırabilirsiniz,” dedi.

“Onlardan bir sürüsü var.” Çavuş etraflarında hem polislerden hem de tutuklanan zanlılardan oluşan kalabalığı işaret etti. Tüm sohbetler bu konuşmayı dinlemek üzere kesilmişti.

Rosemary gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. “Çavuş Juan FitzGerald’ı nerede bulabilirim?” diye sordu yorgunlukla.

“Juan,” diye tekrarladı memur uzun bir listeyi aklından geçirir gibi. “Neden söylemedin ki? Juan C Blok’ta. Yolu bulabilir misin, yoksa yanına karanlıkta elini tutsun diye bir memur vereyim mi?”

“Yolu biliyorum.” Rosemary hücrelere inen ilk girişe doğru ilerledi. Paul’le Bagabond onu takip ettiler. Bagabond’un göz kenarları eğlenir bir ifadeyse kırışmıştı.

“Bu kadar komik olan ne?” Paul kaygıyla Rosemary’nin ardından bakıyordu.

“Nelere tahammül ediyor. Ben olsam adamı boğazlardım.” Bagabond kesin bir ifadeyle konuşmuştu. Net ve içtendi.

Paul bir an şaşırmış göründü sonra gülümsedi. “Yok, çok fazla tanık var. Hem gırtlağı olmadan bilgi veremez.” Başını iki yana salladı. “Asıl şu merdiven boşluklarından birine çekip diz kapaklarını kırmak lazım.”

Bagabond durup ilk kez saygıyla ona baktı. “Çok haklısınız Bay Goldberg. Bunu sevdim.”

“Memnun oldum. Adım Paul.”

“Suzanne,” dedi Bagabond. “Bana Suzanne diyebilirsin.”

“Siz ikiniz geliyor musunuz?” dedi Rosemary önlerinden. “Bu asansörü sonsuza dek bekletmeyeceğim. Romantik aşkınızı iş dışında yaşayın.” Onlara baktığında şakasının yersiz olduğunu fark etti. Paul ve Bagabond endişeyle birbirlerini süzdüler.

“Pekâlâ.” Rosemary asansöre bindi ve istediği katın düğmesine bastı.

C Blok’ta yüzeyi soyulmuş çelik kapılardan içeri girilmeden önce sağlam bir aramadan geçtiler. Bir hücre sırasını geçip köşeyi döndüklerinde, donuk yeşil duvarın bir tarafından ötekine tüm koridoru kaplayan devin önünde kalakaldılar. Devin sırtı onlara dönüktü, Bagabond tehlike ifade eden küçük bir miyavlama koyuverdi, Rosemary ile Paul ona döndüler.

“Bu şehir için yaptıklarım,” dedi Rosemary ilerleyerek. “Rosemary Muldoon, eyalet savcılığı. Burada ne oluyor?”

Dev, dönüp onunla yüzleşti. Adamın arkasındaki iki kişi daha vardı, aynı anda konuşmaya başladılar.

“Müvekkilim…”

“Bu adam…”

“Çıkmak istiyorum!”

“Durun!” Rosemary sözlerini kesti. “FitzGerald konuş,” dedi üniformalıya. “Siz ikiniz, olduğunuz yerde kalın ve bekleyin.”

Rosemary yanlarından geçerken açık gri Armani takım elbise girmiş avukat hepsinin duyabileceği bir sesle fısıldadı. “New York Üniversitesi’nden herhalde.” Sesindeki küçümseme dikkat kaçmıyordu.

Rosemary iki metrelik Porto Rikolu polis memurunu koridorun ucuna çekiştirdi.

Bagabond Paul’e bakıp Kütük’ü işaret etti. “Gözün üzerinde olsun.”

“Harika.” Paul avukata ve yanındaki koca adama gülümsedi. Elini uzattı. “Paul Goldberg, eyalet savcılığı. Nasılsınız?” Bagabond, Rosemary’yi takip etti.

“Neler oluyor?” diye sordu savcı yardımcısı FitzGerald’a. “Ukala dümbeleği de kim?”

“Latham Strauss’tanmış.”

Polis memuru Rosemary’nin yüzünde beliren şok ve tiksinti ifadesine şaşırıp kaldı.

“Fazla büyümüş serserinin teki için hiç fena değil.” Rosemary başını iki yana salladı. “Tam olarak neler oldu?”

“Bu Kütük denen adam öylece beliriverdi. Muhtemelen Hop-Jay’in işidir, Jack Ackroyd yani.”

“Adını duymuştum.” Rosemary omuzlarını silkti. “Bu şehrin daha fazla kafasına göre takılan intikamcıya ihtiyacı yok.”

“Şey, bunu daha önce de yaptı. Sorun değil. Sonra gelip suçlamada bulunur. Ama bu kez gelmedi. Kütük’e haklarını okudum ve telefon hakkını kullanmasına izin verdim.” FitzGerald evrak çantasının altın kilidini inceleyen açıkgöz avukata doğru bir işaret yaptı. “Yirmi dakika sonra şu herif çıkageldi.”

“Harika.” Rosemary eliyle ağzım kapatıp bir ilham gelmesini bekler gibi tavana baktı.

Avukat yanlarına yanaştı. “Affedersiniz ama müvekkilim artık gitmek istiyor.”

Armani takımının renk tonu gri saçları ile aynı tondaydı. Kibirli bir gülümsemesi vardı.

“Şimdi Bay…”

“Tulley hanımefendi. Simon Tulley.”

“Bay Tulley. Müvekkilinize karşı yapılan suçlamalar var.”

Rosemary endişeyle başını iki yana salladı.

“Ab,” dedi Tulley. “Suçlamada bulunulduğunu bilmiyordum.”

“Bu meseleyi enine boyuna araştırmadan Bay Kütük’ü serbest bırakmanın kamu yararına olacağını düşünmüyorum.”

Bagabond onaylamasına başını salladı.

Tulley, Bagabond’a kaşlarını çattı. “Peki bu sevimli hanımefendi kim oluyor?”

“Bir yardımcım. Bayan Melotti.” Rosemary hızla bir ona, bir Bagabaond’a baktı.

Kütük’ün avukatı elini uzattı, Bagabond kokuşmuş ete bakar gibi baktı.

“Memnun oldum.” Tulley bir nefes aldı ve tekrar Rosemary’ye döndü. “Hatalı tutuklama ihtimalini bir sorun olarak önünüze sürmek istemem Bayan Muldoon, pozisyonunuzu gözden geçirin bence.”

“Bay Tulley, akıllıca söylediğiniz üzere müvekkiliniz henüz resmi olarak tutuklanmış değil.”

“O halde haksız yere alıkonulmak diyelim. Sabrımı

zorluyorsunuz.” Tulley uzun, aristokratik burnunun üzerinden küçümseyerek ona baktı. “Suç evrakı nerede?”

“Bugün evrak ileri biraz ağır ilerliyor. Vahşi Kart Günü falan. Az önce ben de aynı soruna tesadüf ettim.” Rosemary ellerini kaldırıp masum bir ifadeyle Tulley’ye gülümsedi. “Kamu yararını düşünmek zorundayım.”

“Ben de müvekkilimin haklarını korumak için buradayım. Artık gidiyoruz.” Tulley dişlerini göstererek sırıttı ve Kütük’e doğru yöneldi

“Tulley…” Rosemary onlara doğru ilerledi.

“Bana bir tanık gösterin. Bir yeminli ifade. Hayır mı? O zaman ya müvekkilimi alırım ya da sizi dava ederiz.” Tulley, Kütük’ün kolunu tuttu. Dev, Rosemary’yle Bagabond’a sırıttı.

“Hoşça kalın,” dedi ebatlarından beklenmeyen tiz bir sesle. “Görüşürüz. Umarım çok yakında.” Kütük kadınların tepkisini bekledi. Bir tepki gelmeyince kapıya doğru ilerleyen Tulley’in peşine takıldı.

Onlar geçerken FitzGerald duvara yaslandı.

Rosemary, Paul’e baktı ve acı acı güldü. “Şimdi üç kere ‘İnsan hakları Beyannatnesi’ni seviyorum,’ de.” Sağ eliyle şakaklarını ovuşturdu.

“Siz ikiniz gidin. Ben FitzGerald’a bir iki şey soracağım. Sizinle kapıda buluşuruz.”

Bagabond’la Paul asansörde sessizdiler. Paul üzgün görünüyordu. Gün ışığına çıktıklarında derin sulardan açık havaya çıkmış gibi hissettiler. Avukat yıpranmış merdivenlerin basamaklarına oturdu.

“Yıllarca şirket hukuku çalıştım, birleşmeler, satın almalar, kozlu alımlar gibi işler yapıyordum. Sonra topluma bir katkı vermek istedim, bir değişiklik yapmaya karar verdim. Borcumu ödeyeyim diye anlarsın ya. Bu işe de öyle girdim.”

Parmak eklemleri ile taş basamağı tıkırdattı. “Değişiklikmiş! Kendi gücümüzün esiri olmuş vaziyetteyiz.”

“Ben bunu çok uzun zaman önce anladım,” dedi Bagabond omuzlarım silkerek ve gelip geçen taksilerin sarı akıntısını izledi. Farkında olmadan bilincinin bir köşesiyle Mezarlıkların tavanındaki güvercin sürüsünün zihnine sızdı ve kalabalığı üstten seyretti.

“Ama topluma olan borcunu ödemelisin. Bu kişinin sorumluluğu.” Paul boş boş göğe bakan kadını seyretti.

“Bugün bana bunu söyleyen ikinci kişisin,” dedi Bagabond. Bir güvercin nereyse omzuna değecekti ama bir eliyle daha konamadan onu kışkışladı. “Belki haklısındır.”

Paul önce tereddüt etti, sonra “Çok saçma olacak ama bir şey söyleyeceğim,” dedi.

Bagabond dikkatini Paul’e verdi.

“Bu şehirde karşılaştığım en ilginç insansın.”

“Rosemary buna çok sevinecek,” dedi Bagabond.

“Rose… Bayan Muldoon benim patronum. Üstelik tipim değil. Fazla sıradan.” Paul ayağa kalkıp onunla yüz yüze geldi.

“Ben sıradan değil miyim?” Bagabond eğleniyordu, kim bilir adam onun ne kadar “farklı” olduğunu düşünüyordu.

“Haddimi aşmazsam seni bir ara akşam yemeğine davet etmek isterim.” Avukat, kadının sol omzunun üzerinden gelip geçen insanlara baktı. “Kusura bakma, senin yanında heyecanlanıyorum.”

“Teşekkür ederim ama çoğu gece çalışıyorum.” Bagabond’un kafası karışmıştı. Bir parçası gerçekten bunu yapmayı istiyordu.

“Pekâlâ, o zaman kahvaltı olsun?”

“Kahvaltı mı?”

“Evet. Sabahları çok erken, saat beş civarında koşuya çıkıyorum. Sonra eve gidip işe gelmek için üzerimi değiştiriyorum. Eğer canım isterse, işe başlamadan önce kallavi bir kahvaltı ederim. Yaptığım koşu boşa gider ama tadı nefistir.” Ona gülümsedi ve başını bir yana eğdi. “Bir gün bana katılır mısın? Sadece kahvaltı için?”

“Peki.” Bagabond başını evet anlamında salladı ve çekingen bir edayla gülümsedi. İlk kez gülümsemesi gözlerinden yansımıştı. “Evet, bu hoşuma gider.”

“Yarına ne dersin?”

Kadın bir kez daha boş boş ona baktı.

“Başka bir randevun yok değil mi?” dedi Paul.

“Kaçta?”

“Yedi. Seni alabilirim…”

“Ben gelirim. Nerede?” Bagabond büyük bir hata yaptığına dair içinde yükselen duyguyu bastırdı.

“Greenwich ile Yedinci Cadde arasındaki pazar yeri.”

“Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyorsunuz.” Rosemary merdivenlerden aşağı iniyordu. “Hop-Jay’in yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama bazen asların işe karışmamalarını

dilediğim olmuyor değil. O zaman hayatım çok daha basit olurdu. Seninki de Paul.” Sıkıntıyla başını iki yana salladı. “Paul sen ofise dön. Chavez’le birlikte çalışırsın. Suzanne’le benim halletmemiz gereken bir iş var.”

Paul, Bagabond’a “Sonra görüşürüz,” dedi ve elini sıktı.

İki kadın, Paul’ün yürüyerek adalet sarayına dönüşünü izlerken Rosemary hınzırca Bagabond’a baktı. “Senden hoşlanıyor, biliyorsun değil mi? Jack sendikalı ve kesin çok daha fazla kazanıyordur ama Paul’ün de kendine göre artıları var.” Rosemary başını eğdi ve gözlerini kıstı. “Şahane bir kıçı var mesela.”

“Zamane bakiresi?”

“O uzun zaman önceydi.” Konuyu değiştirdi. “Jack nerede?”

“Odaklanabileceğim sakin bir yere gidelim. Bir ara sokak olur.” Bagabond sokağın köşesine doğru yürümeye başladı.

“Ara sokak,” dedi Rosemary. “En klas yerlerde takılıyorsun. Sana kimse Manhattan’ın ara sokaklarından uzak durmanı söylemedi mi?” Bagabond’a yetişti ve birlikte Lafayette Caddesi’ni geçtiler. “Öyle yerlerde insanları öldürüyorlar yahu.”

Günah çıkarma hücresinin karanlığı rahatlatıcıydı. Küçük kulübenin içi şimdi daha çok balık kokuyordu ve Peder Mürekkepbalığı’nın buzlu camın arkasındaki dev varlığı güven veriyordu. Jennifer’ın hikâyesini dinlerken küçük, teşvik edici sesler çıkarıyordu.

“Sana musallat olan jokeri tanıyorum sanırım,” dedi rahip en sonunda. “Benim çocuklarımdan biri değil ama bir iki kez de olsa Söz’ü dinlemek için yanıma uğramamış joker az bulunur. Ejder namıyla biliniyor. Pek de itibarlı sayılmaz.” Peder Mürekkepbalığı birkaç dakika süren bir meditasyon sessizliğine büründü. “Havsalam almıyor ama İdrak bana vahiy edilecektir. Gel.” Ayağa kalkıp günah çıkarma kulübesinin kendi bölmesini ayıran ağır perdeyi çekti ve dışarı çıktı. Jennifer onu takip etti. “Soruşturacağım.” Geniş, kare biçimli elini uzattı ve uzun parmaklarını sallayarak Jennifer’ın yüzünden okunan soruyu engelledi. “Asla korkmayasın. Ekseriyetle esrarlı ve muğlak davranacağım. Rahatla. Dinlen. Burada kendi evindeymişçesine emniyettesin. Velev ki şüphelerinde haklıysan burası evinden çok daha emniyetlidir, bunu bil.”

Gülümsermiş gibi yanakları kıpırdadı ve Jennifer başıyla

onayladı. Peder Mürekkepbalığı sonsuz bir vakarla kilisenin arka odalarına doğru o garip sesi çıkarak ilerlerken Jennifer onun arkasından baktı.

♠

Roulette gelmek üzereydi, karşı koymaya çalıştığında uylukları kasıldı ve içini dolduran alevler midesini bulandırdı. Tachyon, lanet hassasiyetiyle gözlerini içine baktı ve darbelerini yavaşlatarak göğüslerini okşadı.

Bırak!

Emir verildiği kadar aniden geri alındı. Dalga kuvvetini yitirdi ve Gökbilimci'nin öfkeli sesiyle Roulette'in içini doldurdu.

Bedeni ve zihni bir kez daha huzur içindeydi, korku ve tereddüte teslim olmamıştı. Tutkusu yükselerek çılgıncasına bir ritim tutturdu, adamın ince, sıkı vücudunun her bir darbesini karşıladı.

Kapı zilinin sesi dairenin içinde çınladı. Roulette ellerinin altında adamın kaslarının sertleşip gevşediğini, penisinin yumuşadığını hissetti.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye fısıldadı Tachyon ve hızla kadının içine geri girmeye çalıştı. Roulette aşağı uzanıp yardım etmek istedi, elleri birbirine çarptı ve adamın kaygan penisinden kaydı.

Zil.

Tachyon en sonunda yine içindeydi ama zil ısrarla çalmaya devam ediyordu ve adam üzerinde gevşekçe kalakaldı.

İçini çekip kısa bin an için gözlerini kapadı ve "Sanırım o an mahvoldu," dedi.

"Evet."

"Kapıyı açsam mı?"

"Bir yere gitmeyecek gibiler."

"Burada bekle."

Tachyon kalktı ve siyah ipekten, gümüş ve kırmızı biyeli bir sabahlık giydi. Çok uzundu ve etekleri duman grisi halıya sürtünüyordu. Yatak odasının kapısını ardından kapatacak kadar dikkatliydi ve Roulette bunu kadının itibarını mı yoksa kendisininkini mi korumak için yaptığından emin değildi.

Kollarını başının altında kavuşturup tavana bakarken salondan gelen kısık sesli konuşmayı dinledi. Yüksek bir çarpma sesiyle

yatakta doğruldu, yatak örtüsü göğüslerinden kaydı.

Sert bir gıcırtıyla yatak odasının penceresi zorla açıldı ve narin perdeler tekmelendi. Roulette çığlık attı ve içeri uzanan ayak geri çekilerek yerini bir adamın başıyla omuzlarına bıraktı. Adamın tuttuğu rüzgârgülü çılgınlar gibi sallanıyordu. Roulette yataktan çıkıp kapıya koşturdu ama adam iki adımda uzanıp onu saçından yakaladı ve komodine doğru fırlattı. Komodinin sivri köşesine beli çarpan Roulette acıyla bağırdı. Can havliyle gümüş kaplı bir saç fırçasını kaptığı gibi adamın iki kaşının ortasına savurdu. Adam böğürdü ve sanki ona cevap olarak pencereden ikinci bir adam girdi. Bu seferki bir tabanca tutuyordu.

Roulette çıplakken ve elinde bir silah olarak saç fırçası tutarken sağduyulu davranmaya karar verdi.

Omuz silkip acınası silahını indirdi ve kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı.

“Yan odaya geç,” diye emir verdi ikinci adam, Roulette’e saldıran ise ihtiyatla alnına dokunup aynada hasarı aynada alnını kontrol ediyordu.

“Giyinebilir miyim?”

“Ona bir şeyler ver.”

Adam aynadan uzaklaştı ama giyinme odasına girerken hâlâ alnını sıvazlıyordu. Çıkıp Tachyon’un ceketlerinden birini Roulette’e uzattı. Çok küçüktü ve Roulette içine sığmaya çalışırken omuz dikişlerinin gerildiği hissetti.

İki adam da Uzak Doğuluydu. Roulette yüksek alınlarından ve beden ölçülerinden Çinli olduklarını tahmin etti.

Salonda Tachyon’un etrafında tehditkâr bir edayla duran dört adamdan ikisi Çinli diğer ikisi ise jokerdi. Uzun sürüngenimsi joker çok fena sayılmazdı ama bir buçuk metrelik arkadaşı Roulette’in tüylerini ürpertti.

Roulette uçan ve sokan böceklerden korkardı. Şimdiyse karşısında insan boyutlarında bir eşek arısı duruyordu. Şeffaf kanatlarının altında baş döndüren bir desen vardı, odayı alçak bir vızıltıyla doldurmuştu.

Roulette sinirli bir kahkaha koyuverdi. “Tanrım, gizemli doğu, yerel ucubelerimizle buluşmuş. Buna joker köleleştirme denebilir mi?” diye sordu havai bir tavırla. Arkasından, kürek kemiklerinin arasına sert bir darbe alınca tökezledi.

Tachyon koltuktan sıkı, kızıl bir girdap gibi fırladı, solundn

gelen darbeden eğilerek kaçındı ve ikinci adamın saldırısından dönerek kaçtı. Bulanık bir hareketler dizisinin sonunda eşek arısı Tachyon'u dizinin arkasından soktu. Sürüngen jokerin dudakları zevkle gerildi ve Tachyon acıyla inleyerek düştü.

"Seni öldürmez Tachyonnnss. Sssadece deli gibi can yakar. Usstelik sssımrsızzz iğnesssii var, o yüzden bunu bir daha yapma."

Uzun joker bir güç gösterisiyle Tachyon'u ensesinden yakalayp ayağa kaldırdı. Uzaylı dizinin arkasındaki iltihaplanmış şiş deriye dokunurken Roulette'in gırtlağına dayanmış 38'liğe bir bakış attı ve dövüş gerginliği bedenini terk ediverdi.

Tuhaf bir tablo oluşturuyorlardı. Saten ceketler giymiş, aynalı güneş gözlükleri takmış dört iri yarı Çinlinin bazılarının elinde silahlar vardı, diğerlerinin ise, magazin gazetesi ağzıyla söylemek gerekirse, ceketlerinde şüpheli bir şişkinlik.

Bir joker, tiksindirici bir böcek gibi koltuğun arkasında belirirken, sürüngen lakayt bir tavırla piyanoya yaslanmış, bir sustalıyla uzun, keskin tırnaklarını temizliyordu. Sonra Tachyon vardı, minyon adam darmaduman olmuştu, saçları omuzlarına dökülüyordu, sabahlığı solgun göğsünü gözler önüne serecek biçimde açılmış, penisi kumaşın katları arasından utangaç bir kuş gibi bir görünüp bir kayboluyordu.

Piyanonun yanındaki joker işaret ettiğinde adamlarından ikisi koşturarak yemek odasından iki sandalye getirdiler. "Dr. Tachyon lütfen oturun. Sssonra konuşalım. Tommy."

Çinlilerden biri tetikteydi, hemen başını kaldırdı, koku almış av köpeği gibiydi. "Lütfen iyi doktorumuzu bağla. Aptalca bir şeye kalkışmasssım isstemem. Sonra güzel hanımım canını yakmam gerekir."

Roulette'le Tachyon'u iskemlelere sürüklediler. Tachyon, Roulette'e endişeli bir bakış attı. Kadın aslında hiç öyle hissetmemesine rağmen güvenle gülümsedi ve "Ne hayal kırıklığı! Bir kez daha popüler kültürün ihanetine uğradık."

"Anlamadım."

"Fu Manchu kitaplarında sarı benizliler hep gizemli ve egzotik olur. Ama kiralık katilin Tommy gibi bir adı olunca, bir de üstüne Brooklyn aksanıyla konuşunca…"

Yılan yüzlünün uzun, çatallı dili tısladı ve Roulette'e düşmanca bir tavırla baktı. "Egzotiklik görmek issstiyorsan aynen böyle devam et de patron seni halletsin. Sssindirebileceğinden fazla egzotiği

midene doldurur.”

Tachyon sakin bir zarafetle oturuyordu ama dudakları beyaza kesmişti ve Roulette iğnenin hâlâ adamın canını yaktığını fark etti. Tommy, Tachyon’u sabahlığının kemeri ile sandalyeye bağladı. Tachyon başını kaldırıp “Elbette misafirliğe gelmenizden pek memnun oldum ama bu şerefi neye borçlu olduğumu merak ediyorum doğrusu,” dedi.

Yılan yüzlü, ayağıyla bir sandalyeyi çekti ve oturup arkasına yaslandı. Roulette’i bağlamamışlardı ama serserilerden biri eliyle omzunu tutuyordu ve kadın çekilmiş silahların fazlasıyla farkındaydı, polis olan babasından öğrendiği bir şey vardıysa o da silahla şaka yapılmaması gerektiğiydi.

“Tachy, defter için geldik.”

Uzaylının bakır rengi kaşları havaya kalktı. “Ah be adam, bu evde onlarca defter var. Hangisini istiyorsun?”

“Vur,” dedi yılan yüzlü, ifadesiz bir sesle.

Tommy yumruğunu savuşturdu, kör bir baltanın tahtaya vurmasına benzer bir ses çıktı ve Tachyon ağız dolusu kan tükürdü. Roulette, Tachyon’un beyaz halıyı lekelememek için dikkatle kucağına tükürdüğünü fark etti.

“Defter.”

“Burası kırtasiyeye mi benziyor?”

Bu kez Tommy, Tachyon’un önünde durdu, sabahlığının kıvrımlarını yakalayıp minyon adamı kaldırdığı gibi suratına elinin tersiyle birkaç şaplak attı. Çinlinin parmaklarında yüzükler vardı ve Roulette metalin kaymaktaşı gibi cinde gömülürken çıkardığı sese irkildi. Tommy işini bitirdiğinde uzaylının dudağı yarılmıştı, burnu kanıyordu ve tek gözü morarmıştı.

“Hiram artık bu gece partiye katılmama izin vermez,” diye mırıldandı hızla şişen dudaklarının arasından. “Bir beyefendinin iki dirhem bir çekirdek giyinmesini sever o.”

Çatal dil uzandı ve Tachyon’un yanağındaki kanı yaladı.

“Tachy, belki de anlamıyorsun. Seni ikiye bölmem gerekse de o defteri alacağım.”

Tachyon adamı sinir eden hülyalı konuşmasını bırakıp doğrudan “Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum,” dedi. “Ne defteri?”

Joker taviz vermez bir edayla ona baktı. “Çalınan defter. Sssende olduğunu biliyorum ve geri alacağım.”

Uzaylı içini çekti. “Pekâlâ. Buyur evi ara. Seni temin ederim ki

çalıntı defter mefter yok.”

“Köşe bucak arayın, kırıp dökün.” Tachyon irkildi. “Ama önce şu kadını bağlayın. Dikkatimizi dağıtmasın.”

Tommy cebinden ince bir tel çıkardı ve hızla Bagabond’un elleriyle ayaklarını iskemleye bağladı. Çil yavrusu gibi dağılıp dairenin altını üstüne getirmeye koyuldular. Eşek arası koltukta oturup vızıldamaya devam etti. Üst raflardan bir yığın kitap alaşağı edilirken alttaki zarif, yeşim kâse parçalarına ayrıldı. Tachyon’un gözlerinde öfkeli alevler pırıldadı ama konuştuğunda sesi sakin, gündelik bir sohbet havasındaydı. “Kaç aydır ikinci. Bu çok ileri gitti. Sürü’yü affedebilirdim, zira beyinsiz bir canavardı, düşünmeden yakıp yıkıyordu ama bu serseriler…”

“Güçlerin olduğunu sanıyordum. O… Biri öyle demişti.” Roulette alçak sesle konuşuyordu.

“Var.”

“O zaman niye kullanmadın?”

“Kullanacaktım ama sonra sen çığlık attın ve o zaman dört kişiden fazla olduklarını anladım. Üç insanı kontrol edebilirim,” diye fısıldadı, “ama tutuşum zayıf olur ve üstüne bir de dövüşmem gerekirse…” Güzel gözlerinin tüm gücünü ona akıttı. “Güçlerim yetmez, reflekslerim gururum kabul edemeyeceği kadar zayıf çıkarsa senin incinebileceğinden korktum. Hem eşek arısı da epey hızlı.” Üzgün bir sesle homurdandı.

“Peki ne yapacağız?”

“Bekleyip bir fırsat yakalamak için dua edeceğiz. Keşke kalkanların olmasaydı,” diye ekledi hayıflanarak. “O zaman telepatik bağ kurabilirdik. Neyse ne, olan oldu.”

“Sarı gerçekten sana yakışmıyor sevgilim,” dedi Tachyon, Roulette’in uyarısıyla. Adamlardan biri yanlarından geçerken şüpheli bir bakış atmıştı. Roulette sinirli bir karşılık verdi. “Senin zevkine kalmadım. Bu kedi kusmuğu sarıyı beğenen sensin.”

Çinli sırıttığında dişetleri ortaya çıktı, bir dişi altın kaplamaydı. Mutfağa doğru seğirtti.

Tachyon, Roulette’e esefle baktı. “Kedi kusmuğu mu? Oysa ki ben limon sarısının çok hoş bir tonu olduğunu düşünmüştüm.” Roulette güldü ve uzaylı takdirle ona baktı. “Aferin sana. Bu işten yakamızı sıyıracağız.”

“Ne çift ama!” diye cevapladı Roulette ifadesiz bir sesle.

[30] Harlan Ellison'un hem Hugo hem de Locus ödüllerine layık görülmüş 1975 tarihli kısa öyküsü. -ç.n.

[31] Kilise mimarisinde apsise dik yada paralel olarak yer alan ve birbirlerinden sütun yada paye dizileriyle ayrılan uzunlamasına mekanlara verilen ad. -ç.n.

On İkinci Bölüm

17.00

Karanlık akıntı bacaklarını okşadığında timsah bunu hoşnutlukla karşıladı. Dalgalı sular az önce ortaya çıkmıştı, önceleri tünelin taş duvarından akan ince bir sızıntıdan ibaretti, ilerledikçe yükselmişti. Şimdi neredeyse karnına geliyor, küçük anaforlar bacaklarının gövdesiyle buluştuğu buruşuk deriyi yalıyordu.

Timsahın kuyruğu sabırsızca salınıyordu. Suyun onu sert yerden kurtarmasını ve gerçekten yüzebilmesi için gereksindiği kaldırma kuvvetini sağlamasını istiyordu. Su, özgürlük demekti.

Ama su seviyesi aynı kaldı, timsah da yürümeye devam etti. Etrafından bir sürü ıvır zıvır geçip gidiyordu. Bazıları akıntıya kapılıp gitmeden önce onları burnuyla kokluyordu.

Kokular hiç hoş değildi. Orada araştırmaya değer bir şey yoktu.

Yumuşak bir şeyler ona çarpıp uzaklaştı.

Belli belirsiz et kokusu aldı ama çürümüştü ve şu anda canı hiç de leş yemek istemiyordu. Önüne çıkan parçalanmış şeyi yakalamak yerine yoluna devam etti. Önünde hâlâ canlı ve leziz bir şey vardı. Bu biliyordu ve bu bilgi doyumsuz açlığını kontrol edebilmesini sağlıyordu.

Ayaklarının altında, kulaklarında ve burnunda, akıntının dalgaları arasında şehrin nabzını hissedebiliyordu. Bu nabız şimdi onun bedeniyle aynı ritimde atıyordu.

Karnındaki acıyı umursamadı. Açlığı ile kıyaslandığında bahsini etmeye bile değmezdi.

Karanlık tünel ise ardında ve önünde sonsuza dek uzanıyordu.

♣

Hiram iki saattir Tachyon'a ulaşmaya çalışıyordu ve artık endişelenmeye başlamıştı.

Herkes küçük uzaylının konuşmasını tamamlar tamamlamaz Jetçocuk'un mezarından ayrıldığını söylüyordu, yanında çekici,

siyahi bir kadın vardı. Ama nereye gitmişlerdi? Ev telefonu cevap vermiyordu ve Jokerkent Kliniği'ndeki Troll ısrarla doktoru hiç görmediğini söylüyordu. Muhtemelen dışarılarda bir yerde içiyordu ama nerede? Hiram adamın sıradan uğrak yerlerini bir bir aramış hatta uzaylının yabancı bir yerlerde acısını içkiden çıkaracağını düşünerek Freakers'ı, Kaos Kulübü'nü ve Uçmuş Ejder'i bile denemişti. Mezardaki töreni erkenden terk ettiğinden beri Tachyon'u gören olmamıştı.

Fortunato'nun umurunda olmayabilirdi ama Hiram endişelenmişti. Gökbilimci Tachyon'a ulaşmış mıydı? Ölü listesine eklenecek bir isim daha mı vardı?

Midesindeki boşluk hissini hiçbir yemek dolduramıyordu. Huzursuz, mutsuz Hiram Worchester ayağa kalkıp restoranda volta attı.

Kapıların açılmasına iki saatten az vakit kalmıştı. Sözünü etmeye değen her as burada olacaktı ve Dr. Tachyon'u da onların arasında görmeyi umuyordu.

O zamana kadar en kötüsünü atlatmış olacaklardı. Gökbilimci bile Yüksek Aslar'da toplanacak o güce saldıracak kadar aklını kaçırmış olamazdı.

Hiram uzun, kıvrımlı barın yanından dolaştı. Ahşap parlıyordu, barın arkasındaki ayna yansıyan ışıkla ışıl ışıl, lekesizdi. Gök mavisi gömleklerini giymiş dört barmen Guinness Stout, New Amsterdam ve Amstel Light[32] fıçılarını açıyorlardı. Modüler Adam barın en ucundaki sandalyede oturmuş Paslı Çivi[33] içiyordu. Android yeni şeyler denemeyi seviyordu.

"Herhangi bir düşman varlığı saptamadım," dedi Mod Adam.

Hiram boş boş başını salladı. "Nöbete devam," dedi. Uzun, hafif adımlarla mutfağa yöneldi, aklı hâlâ Tachyon'daydı. Herhalde evdeydi, başka bir açıklama bulamıyordu. Ama evdeyse neden telefonu açmıyordu? Çünkü öldü, dedi Hiram'ın zihnindeki karanlık bir şey. Uzaylının halısının üzerine boydan boya uzanmış cesedini görür gibi oldu, uzun kırmızı saçlarından kan damlıyor ve göz alan kıyafetlerini lekeliyordu.

Devasa mutfağın içi, ocaklardan yükselen ısıyla baş etmeye çalışan muazzam tavan pervanelerinin uğultusuyla doluydu. Paul LeBarre baharatlarını alıp bir köşeye çekilmiş ton balığı için kendi tütsüleme karışımını hazırlıyor ne yaptığını görmeye çalışanları kükreyerek uzaklaştırıyordu. Hiram'ın sayabildiği kadarıyla bir

düzine uzun tepsi sıra sıra kesilmiş patateslerle kaplanmıştı ve soslanarak pişirilmeye hazır bekletiliyordu. Altı yavru domuz pişirilmek üzere hazırlanıyordu.

Aşçı yamakları sebzeleri yıkayıp ince, keskin bıçaklarla doğruyor, tatlı şefi üç katlı, siyah çikolatalı kekini fırından çıkarıyordu. Hiram her birini denetledi, domuz için hazırlanan ekşi vişne sosundan tattı, sos şefine birkaç talimat verdi ve girdiği andaki endişelerinde en ufak bir azalma olmadan mutfaktan çıktı.

Ya Tachyon hâlâ ölmediyse? Ölmek üzereyse? Birilerinin onu kontrol etmesi gerekiyordu. Ama Fortunato, Hiram'a olduğu yerde kalmasını söylemişti. Tachyon'un dairesine gider de o yokken Gökbilimci, Yüksek Aslar'a saldırıp birilerini öldürürse kendini asla affetmezdi. Ama burada kalır da Dr. Tachyon ölürse affedebilecek miydi ki?

Yüksek Aslar tüm kata yayılmıştı. Yemek salonlarını çevrelen teraslar müşterilerin oturdukları her yerden böylesi bir yüksekliğin sunduğu muhteşem manzaranın tadını çıkarabilmelerini sağlıyordu. Mutfak, kilerler, servis asansörü ve ofisler ortaya toplanmıştı. Hiram büyük turu atar, her bir işi denetler ve çalışanlara başıyla onay verirken aklı bambaşka bir yerdeydi.

Geçici garsonlar bir masanın etrafına toplanmış şef garsonun Yüksek Aslar'da nasıl servis yapıldığına dair talimatlarını alıyordu. Kot pantolonları, yıpranmış ceketleri ve rüzgârlıklarıyla karmakarışık bir çete gibi görünüyorlardı ama smokinlerini ve mavi ipek gömleklerini giydiklerinde kadrolulardan ayırt edilemeyeceklerdi.

Restoranın her köşesinde masa örtülerini dağıtan servis arabaları dolanıyor, garson yamakları katlanmış, tertemiz örtüleri açarak yuvarlak masalara örtüyorlardı. Curtis şarap şefiyle konuşuyordu.

Hiram bir pencerenin yanında Nilüfer'i gördü, tek başına durmuş, Chrysler Binası'nın altın parıltılarını seyrediyordu. Sağ omzunu açıkta bırakan, uzun, mavi satenden bir gece elbisesi giymişti. Çok güzel ve hüzünlü görünüyordu. Ona doğru hareketlendi ama kadının gözlerindeki bir şey Hiram'ı onu rahatsız etmekten alıkoydu. Bir an durdu sonra arkasını dönüp gitti.

Peter Chou'nun küçük ofisi, katın tam ortasında, Hiram'ınkinin yanındaydı. Duvarda tek bir ekran yerine bir düzinesi asılıydı. Hiram kapıyı çalmadan içeri girdi. "Güvende miyiz?" diye sordu.

Peter ona sakin kahverengi gözlerle baktı. "Birkaç adam daha

ekledim," dedi. "Seni temin ederim ki biz fark etmeden içeri kimse giremez." Ekranları işaret etti. "Monitörler de ana kapıdaki metal detektörü de çalışıyor. Kata üç adam yerine altı adam yerleştireceğim. Olabildiğimiz kadar güvendeyiz. En azından insanlara karşı."

"Mükemmel. Bir süreliğine dışarı çıkmam gerek. Mümkün olduğunca çabuk geri döneceğim ama beklediğimden uzun da sürebilir. Ben gidene kadar bekle, sonra Modüler Adam'la Nilüfer'i buraya getir. Güvenlik sistemimizi onlara da açıkla. Yapabildiğin kadar kadar uzun süre, hatta mümkünse ben dönene kadar seninle birlikte bu odada tut."

Chou başıyla onayladı.

Hiram fuayeye gitti, asansörü çağırdı ve topuklarının üzerinde sallanarak asansörün daha hızlı hareket edip edemeyeceğini merak etti. Sonunda kapılar açıldığında aceleyle asansöre binmeye çalışırken neredeyse çıkmak üzere olan Hop-Jay ile çarpışıyordu.

"Sen!" dedi Hiram. "Mükemmel. Tam aradığım adam. Benimle gel, Dr. Tachyon'u görmemiz gerek."

Ackroyd asansöre geri bindi. Hiram zemin katın düğmesine bastı ve alçalmaya başladılar.

"Gills'le işler nasıl gitti?" diye sordu Hiram.

"Pek iyi değil," diye yanıtladı Hop-Jay. "Gills'i ikna etmeyi başardığımda Kütük çıkmıştı bile. İyi avukatlar tutmuş. Galiba beni dava edecekler." Dudakları yarım bir gülümsemeyle büküldü. "Muhtemelen seni de. Gills eve gitmeye korkuyordu. Onu kız kardeşimin evine bıraktım, orada güvende olmalı. Üstelik aradığımızda nerede bulacağımızı da biliriz."

"Lanet olsun! Bir tanecik bile kötü adamdan kurtulamayacak mıyız? Bu şehir ne hale geldi!"

Ackroyd omuz silkti. "Neden Tachyon'a gidiyoruz?"

Hiram ona kasvetli bir bakış attı. "Ölmüş olabileceğinden korkuyorum," dedi.

Bagabond öne eğildi ve çıkmaz sokağın tuğla duvarlarından uzaklaştı. Rosemary tetikte bir halde etrafına bakınıyordu.

"Sakin ol. Yalnızız."

"Sen benim okuduğum bütün o olay mahali raporlarını

okumadın," dedi Rosemary. "Dedektiflerin böyle yerlerde çektiği fotoğrafları da görmedin. Morga gidip de…"

"Sessiz ol," dedi Bagabond.

"Onu buldun mu?"

"Şehrin yukarı kısımlarında bir yerde ve doğuya ilerliyor. Tahminimce Stuyvessant Meydanı'na doğru. Yer altından tabii."

"Bugün kimseyi fark edeceğini sanmam," dedi Rosemary. "Defterler hâlâ onda mı?"

"Bence öyle. Midesinde ne olduğunu hatırlamıyor, hatta fark etmiyor bile. Ama paketin orada olmaması için bir sebep göremiyorum."

Rosemary çıkmaz sokağın girişine doğru yöneldi. "Bugün yollar fenadır. Sekizde Haiphong Lily'de olacaksak şimdiden yola koyulmamız lazım." Üzüntüyle Bagabond'a baktı. "Ne yapacağıma sonra karar veririm."

Bagabond kaşlarını çattı. "Jack hâlâ hareket halinde ama o kadar yavaş ilerliyor ki onu kolayca yakalarız. Metroyla gidelim. Taksiye binersek canımız çıkar." Rosemary'nin gerildiğini gördü ama yorum yapmadı. Sonra sırıttı. "Şu timsah kadar aç bir hayvan görmedim. Umarım o bizi yakalamaz."

Rosemary kaşlarını kaldırdı.

"Bizimle uğraşamayacak kadar yeğinine takmış durumda." dedi Bagabond. "Ama o sürüngen beyni bunu idrak edemiyor." Başını iki yana salladı, sokaktan çıkıp karnaval kalabalığına karışırlarken farklı türden iştahları düşünüyordu. Şarkılar, egzotik yiyeceklerle dolu el arabaları, çığlıklar ve rock n'roll müziğin birbirine karıştığı bir kaosun içine düştüler.

"Defterler burada değil Tachy. Neredeler?" Kelimelerdeki sert vurgu jokerin sabrının hızla tükendiğini imliyordu.

"Burada neredeyse bin tane kitap, bir o kadar da defter var ama istedikleri gibi birini bulamıyorlar. Bu benim zevkime yapılmış bir hakaret bence."

"Ya da kendi zevklerine," dedi Roulette.

Tachyon başını yeniden yılan yüzlü jokere çevirdi. Ani hareketi ona doğru savrulan yumruğu savuşturmuştu. "Şu hayali defterinizi bilmiyorum. Bana verildiğini söylüyorsun. Bugün bana kimse defter

mefter vermedi. Son altı saattir hanımefendi de yanımdaydı. Bana defter veren oldu mu?”

“Hayır.”

“Buyurun işte.”

“Defter ssende.” Çatallı dil bir kez daha Tachyon’un yanağından göğsüne doğru kaydı. “Kadında defterin tadını aldım ve onu ele geçirmek için kadını ikiye ayırmam gerekecekse yaparım.” Küt işaret parmağının akıl almayacak kadar kalın ve uzun tırnağıyla Roulette’in omzunu çizdi, Roulette içinden yükselen çığlığı bastırdı. Jokerin bir sonraki hamlesi omuz başını çizen bir tırnaktan çok daha beter olacaktı, hazır olmalıydı.

“Peki, mantıklı davranacağım. Defter burada değil. Güvenli bir yere sakladım.”

“Ve bizi oraya götüreceksssin.”

“Evet ama kadını bırakacaksınız.”

“Hayır, bence o da bizimle gelmeli.”

“O zaman size defter yok.”

“O halde yüzünü parçalarım.”

O anda kapı çaldı.

Çetede ani bir değişim oldu. Kendilerini temin etmek istercesine silahlarına dokundular, Tommy kapıya doğru bir hamle yapıp durdu, yılan Tachyon’a doğru atıldı ama uzaylı da olasılıkları değerlendirmişti. “Bir saniye lütfen,” diye bağırdı.

“Sssiktiğimin herifi. Sssıssska boynunu kırmam lazım,” diye tısladı joker, eli doktorun boğazındaydı.

“Bence en iyisi bırak kapıyı açsın,” diye fısıldadı Roulette. Tachyon’un yüzü kızarmıştı ve konuşamayacağı her halinden belliydi. “Yoksa bir şeylerin ters gittiğini anlarlar ve destek alıp geri gelirler.”

“Bekleyeceğiz. Gazeteci çocuk ya da Mormonlar olabilir.”

Ama ikisi de değildi. Bir adamın kapının ardından duyulan derin, kültürlü, gür sesi inceden bir endişeyle doluydu.

“Tach? Seninle konuşmam lazım. Her şey yolunda mı?”

“Evet de.”

“Evetsss,” dedi Tachyon jokerin tıslamasını taklit ederek ve sonra öksürüp boğazını temizledi.

“Kim bu dam?”

“Hiram Worchester.”

“Peki, kapıyı açabilirsin. Ama adamı savsakla.”

“Önce yüzünü temizlese iyi olur,” diye önerdi Roulette bu kâbus başladığından beri kullandığı ifadesiz sesle. İradesiyle hem gurur duyuyor, hem de eğleniyordu. İçten içe ise çığlıklar atarak kaçmak istiyordu.

“Yap.”

Tommy, Roulette’i çözerken birileri ona bir mendil fırlattı. Kan dolaşımı düzelirken kadının parmak uçları sızladı.

“Tach?”

“Geliyorum,” diye cevapladı Doktor. Roulette de o sırada mendili sehpadaki vazonun suyuna batırıp yüzündeki kanların büyük kısmını temizledi.

“Sağ tarafın o kadar kötü görünmüyor,” diye fısıldadı Roulette. “Sakın ola ki gözündeki morluğu görmesine izin verme.”

Tachyon’un sol gözü o kadar kötü yaralanmıştı ki şişip tamamen kapanmıştı.

“Dikkat ederim,” dedi Tachyon ifadesiz bir sesle ama sağ gözü parıl parıl parlıyordu, bakışları hevesliydi. Roulette bir kez daha zihnine dokunan o yumuşacık bulutu hissetti. Ve anladı ya da en azından anladığını umuyordu. Bu aradıkları fırsat olabilirdi. Adamın elini hızlıca sıktı ve Tachyon’un şişmiş dudakları yüzünden biraz çarpık da olsa o tatlı gülümsemeyle ödüllendirildi.

Onları yakalayanlardan ikisi kapının iki yanındaki duvarlarda yerlerini aldılar, bir diğeri Tachyon’un hafif soluna ve arkasına geçip silahını böbreklerine dayadı. Tommy bir elini Roulette’in omzuna koydu. Sürüngen joker mutfakta gizlendiği yerden seyredecekti. Eşek arısı ise saklandı. Kanatlarının vızıltısı azaldı. Tachyon kapıyı azıcık aralayıp baktı.

“Hiram.”

“Nerede kaldın yahu?”

“Konuğum var.” Son kelimede hafif bir vurgu vardı.

“Telefonunu fişten çekmişsin. Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyoruz.”

Joker kapıyı kapatması için zorlamak üzere Tachyon’a uzandı ama Tachyon kendini geriye atıp kapıyı ardına kadar açtı. Tachyon takla attı ve iki dirhem bir çekirdek Hiram Worchester gönülsüzce onu takip etti.

Daha içeri adımını atarken kapıdan ikinci bir adam girdi ve “Hey,” dedi, sonra böğrüne dayanan silahla birlikte çenesini

kapatıverdi. Yılan yüzlü sessizce kapıyı kapattı.

“Tanrım Tachyon, bu da ne böyle?”

“Sence neye benziyor Hiram?” dedi Tachyon ayağa kalkarken salona ekşi bir bakış fırlattı.

Çinlilerden ikisi gelip kabaca yeni gelenleri aradılar.

“Temizler.”

“Şimdi ne yapacağız?” diye sızlandı Tommy.

“Sssessini kesss.”

Yeni gelenlerden daha küçük olanı şeytan gibi sırıttı, bir elini cebine soktu ve işaret parmağını kaldırdı.

“Pekâlâ, kımıldamayın. Hepinizi görüyorum.”

Tachyon bile küçümseyerek baktı ve biri “Siktir git hıyarağası, seni daha yeni aradım,” dedi.

Adam omuzlarını silkip elini cebinden çıkardı, bir anlığına parmağını inceledi ve sonra jokeri işaret edip “Pof,” dedi. Yılan yüzlü ortadan kayboldu.

Çinlilerden ikisi kafa kafaya çarpışıp yere düştüler. “Hiram, dikkat!” diye bağırdı Tachyon.

Koca adam bir anlığına tereddüt etti sonra Tommy, Roulette’in kulağının dibinde tuttuğu tabancanın tetiğini bırakırken kanepeyle sehpanın arasına sıkıştı. Kulakları sağır edecek bir ses çıktı ve sehpanın üzerindeki zarif kâse kırılıp içindeki suyla çiçekleri Hiram’ın sırtına boşalttı. Tek bir gardenya zarifçe adamın omzuna kondu.

Tachyon bağırdığında Hiram’ın arkadaşı bir adım geri çekilip kapıyı açarak koridora kaçmıştı.

Uzaylının arkasındaki Çinli, tabancasını kaldırdı ama bir horultuyla yere kapaklandı.

Tachyon, Tommy’yi görmek için döndü. Tachyon’la tetiğin üzerindeki parmağın yetenekleri arasında bir mücadele olacaktı. Hangisi daha hızlıydı? Roulette yanındaki boş sandalyeyi kaptığı gibi Tommy’nin kaval kemiğine geçirdi. Adam acıyla uluyup elindeki tabancayı düşürdü ve ona doğru atıldı, kolları çekingen sevgilisini kucaklamaya hazır bir sarhoş gibi iki yana açılmıştı. Roulette dans eder gibi adımlarla geri çekildi, elindeki sandalyeyle adama vurmaya devam etti.

Binlerce sinirli arı odaya doluşmuş gibi bir vızıltı koptu ve eşek arısı mutfaktan fırladı. Hiram suda yükselen bir balina misali ayağa kalkarken yumruğunu sıktı ve joker yere yapıştı, kanatları bir

origami eser gibi katlanmıştı.

Tommy iskemlenin ayağını yakaladı ve yetersiz savunmasına sıkı sıkı tutunan Roulette'le ikisi bir süre karşılıklı sandalyeyi çekiştirdiler. En sonunda adam kadını saçından yakaladı ve bıçağını çekti. Roulette iskemleyi bırakıp çığlık atarak kaçmaya çalıştı. Adam tuttuğu saçından çekip kadını odada savurdu. Roulette adamın onu rehine olarak mı alacağını yoksa öldürmeye mi karar verdiğini anlayamadan adamın yüzü kasıldı ve "Offf!" diye bağırdı. Roulette'in göğsüne sarılmış kolu çelik gibi ağırlaştı ve birlikte yere düştüler.

Roulette onun altından kaçmak için uğraşıyordu ama adam binlerce ton ağırlığındaymış gibiydi. Roulette'in iyice gerilmiş sinirleri daha fazlasını kaldıramadı. Gırtlağında tuttuğu çığlıklar histerik kahkahalara ve sonra ağlamaya başladı.

"Şşşş, şşşş." Nazik eller saçlarını okşuyor, gözyaşlarını siliyor ve onu kucaklıyordu. "Artık güvendesin. Bitti." Roulette başını Tachyon'un omzuna yasladı ve titreyerek derin bir nefes aldı.

"Burada neler dönüyor?" diye patladı Hiram öfkeyle.

Tachyon bir iskemleyi doğrultup Roulette'i oturttu. "Hiram, içtenlikle teşekkür ediyorum. Tam zamanında yetiştin."

"Bu adamlar da kim?"

"Biliyorsam kahrolayım. Bir defter arıyorlarmış."

Worchester'in kahverengi gözleri kocaman açıldı ve sarhoş olup olmadığını anlamak istercesine şüpheli gözlerle arkadaşını inceledi.

Hiram'ın yanında gelen adam kapıdan başını uzattı. "Polisi arasak mı?"

Tachyon ona doğru bir adım atıp elini uzattı. "Size de çok teşekkür ederim. Ne yaptınız da…" Eliyle birkaç dakika önce yılan yüzlünün durduğu yere doğru belli belirsiz bir işaret yaptı.

Kahverengi takım elbise giyen adam omuz silkti. "Işınlama gücüm var. Parmağımla işaret ettim mi pof, giderler."

"Nereye? Nereye gitti?"

"Freakers'taki erkekler tuvaleti."

"Erkekler tuvaleti mi?"

Yine omuzlarını silkti. "İnsanları sadece bildiğim yerlere gönderebilirim."

"Mezarlıklar'ı bilseydin keşke."

"Ah, biliyorum, ama…" Ayağını oynattı, tavana baktı, Hiram'a bir bakış fırlattı ve tekrar Tachyon'a döndü. "Bugün oraya zaten

birini gönderdim ve polisler epey kızmış vaziyette. Tekrar sorun çıkarmak istemedim.”

“Yani şimdi adamı kaybettik ve ne defteri olduğunu öğrenemeyeceğim.”

“Bence bu, bugünkü sorunlarının en küçüğü,” dedi Hiram.

“Neden?”

“Bazı insanlar azıcık daha sorumluluk sahibi olup da telefonlarını fişten çekmeseler, sormak zorunda kalmazlardı.”

“Huysuzluk etme.”

“Tachyon, çok zor bir gün geçirdim…”

“Bende.”

Sessizlik içinde birbirlerine baktılar sonra Worchester içini çekip bir eliyle kabak kafasını sıvazlayıp sakalını düzeltti. Tachyon gülümseyip daha yumuşak bir sesle “Baştan başlayalım mı?” diye sordu. Sabahlığının kemerini sıkıp kanepeye oturdu. “Şimdi, seni buraya hangi rüzgâr attı?”

“Özür dilerim ama bu… Bu serseriler ne olacak?” diye sordu Roulette.

“Endişelenme, uzun saatler boyunca uyuyacaklar.”

“Ya o?” diye eşek arasını işaret etti. “Şu anda yaklaşık iki yüz yetmiş kilo çekiyor,” dedi Hiram. “Bir yere kaçabileceğinden şüpheliyim.”

“Öyle demek,” dedi Roulette kısık sesle.

“Gökbilimci şehrin altını üstüne getiriyor,” diye devam etti Hiram. “Seni yakaladığını sandım. Howler’ı biliyorsun. Çocuk Dinozor da öldü, onu Jetçocuk’un mezarında parçalarına ayırdı ve söylenenlere göre Kaplumbağa saldırıya uğrayıp Hudson Nehri’nin dibini boylamış. O zamandan beri kendisinden haber alınamadı.”

Worchester, başı dönen doktoru yakaladı ve koltuğa yerleştirdi. “Brendi,” dedi ve Roulette zayıf dizlerindeki gerginliği zorla kırıp itaat etti.

“Patavatsızlığım için üzgünüm ama bu haberleri daha nazikçe vermenin bir yolu yok.”

“İnanamıyorum… Kaplumbağa mı? Ve o çocuk!” Tachyon ellerini yüzüne kapattı.

Worchester birkaç dehşetengiz cümleyle onlara mozolede olan biteni anlattı.

Roulette, Hiram’ın kaskatı olmuş parmaklarından çekip aldığı

kadehi fark etmedi bile. Sivilceli bir çocuğun yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu, çenesindeki sivilcelere rağmen sevimliydi, büyüklerine şakalar yapıyordu. Hayallerini, hedeflerini merak etti ve ailesini düşününce içi yandı. Hıçkırıkla karışık bir acı çığlığı kopardı ve bayıldı.

Ne yazık ki, içine düştüğü karanlıkta yalnız değildi. Karanlığın içinde kendi çocuğun çarpık bedeni ve Roulette'in sahibinin yanan gözleri onu bekliyordu.

Fortunato, NBC'nin ses geçirmez stüdyolarının kapısını koruyan orta yaşlı kadına kadar derleyebilmişti. Sağındaki dev pencereden Rockefeller Plaza'nın buz pateni pistini görebiliyordu. Peregrine'in bina içinde olduğuna dair bir iz yoktu ama kadın bir astı ve Fortunato'yu engellemesi mümkündü.

"Özür dilerim beyefendi ama sanatçılarımızla ilgili istediğiniz bilgiyi vermemiz mümkün değil."

Fortunato gözlerini kadının gözlerine dikti. "Çağır onu," dedi.

Kadının eli istemsizce telefona uzandı, sonra tereddüt etti. "Burada değil. Bu akşam programı onun yerine Letterman sunacak."

"Bana nerede olduğunu söyle."

Kadın başını iki yana salladı. Permalı kızıl saçları dalgalandı. "Söyleyemem." Ağlamak üzereymiş gibi duruyordu. "Bu akşam katılması gereken önemli bir davet vardı. Bu yüzden kayıt için buraya gelemedi."

"Tamam," dedi Fortunato. "Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz." Kadın belli belirsiz gülümsedi.

Fortunato giriş katına inerken başını asansörün kapısına yasladı. Kaplumbağa'nın cesedini hâlâ bulamamışlardı. Sıçrayan Jack'i haftalardır gören olmamıştı.

Oyun, on yedi yıldır devam ediyordu ve şimdi son on iki saate girmişlerdi. Canıma okuyor, diye düşündü Fortunato. Onun canını sadece lanet cihazı kırıp TIAMAT'ı durdurduğumda yaktım.

Yorgunluktan bitap düşmüştü. Gece boyunca Hathor'un Aynası'nın önünde her zamanki gibi boşuna onu kovalayıp durmuştu. Durumu tersine çevirmelisin, dedi kendi kendine. Saldır, canını yak.

Bunu o kadar çok istiyordu ki zaferin tadı ağzındaydı.

Ama görmeyi bile başarmadığı birini nasıl bulacaktı? Nasıl?

[32] Bira markaları. -ç.n.
[33] Bir kokteyl. -ç.n.

On Üçüncü Bölüm

18.00

Spector, işe devam edip Latham ve Gölge Yumruk ekibi için Gambione Ailesi'ne saldırmaya karar vermişti. Gökbilimci'nin onu öldürmesini engelleyecek bir şeyler olacağına dair umudunu korumak zorundaydı. Bu umudunu gerçekleştirebilirse, yeni bağlantıları yakın gelecekte ona büyük işler getirebilirdi.

Kıyafetlere para harcamayı sevmezdi ama Haiphong Lily'ye üstü başı kanla kaplı halde girmesinin mümkün değildi. Şu anda içinde bulunduğu dükkânda karar kılmıştı çünkü dışarıdan bakınca çok pahalı bir yer gibi görünmüyordu. Lüks soyunma kabinleri yoktu ve yerler tozluydu. Onun tarzında bir yerdi. Spector önündeki yığından koyu kahverengi bir ceket alıp üzerine geçirdi. Aynaya baktığında irkildi. Çikolatalı dondurmaya bulanmış bir adama benzemişti.

"Yardımcı olabilir miyim?" Tezgâhtar kısa boylu, kel kafasının iki yanında kıvırcık kızıl bukleler olan, boynuna beyaz bir fular bağlamış bir adamdı.

Spector giydiği ceketi zar zor çıkardı, kolu hâlâ rahatsızlık veriyordu. Ter içindeki gömleği üzerine yapışmıştı.

"Takıma ihtiyacım var. Kahverengi bana hiç gitmiyor. Gri bir şeyleriniz var mı?"

Tezgâhtar askı yığınına doğru ilerledi ve takım elbiseleri karıştırmaya başladı. Kendi kendine mırıldanıp başını sallıyordu.

Spector kimsenin görmediğine emin olunca cebindeki zarftan birkaç tane yüz dolarlık banknot çıkardı.

Kısa boylu adam ona döndü, elinde kül grisi bir takım vardı. "Bence bu umut vaat ediyor. Bu sizin mi?" Spector'ın dik sırtlı sandalyenin arkasına astığı eski ceketini işaret etmişti. Tezgâhtar yakından baktı ve kumaşı elledi. "Bunlar da ne? Kan lekesi mi?"

"Sahte kan. Jokerkent'teydim. Orada epey çılgın şeyler oluyor." Spector gri cekete bakıp giydi. Biraz büyüktü ama omuzları iyi oturmuştu.

"Alıyorum."

“Ne? Pantolonu denemeyecek misiniz?” Tezgâhtar sırtını dikleştirip göz kırptı.

“Neden deneyeyim, nasılsa kemerim var. Ne kadar?” Pantolonu sağlam olan koluna astı.

“Tadilatla birlikte iki yüz elli dolar. Güzel kumaş gerçi. Her kuruşuna değer. Böyle işçiliği her zaman bulamazsınız.”

“Tadilata ihtiyacım yok,” dedi Spector. Tezgâhtar konuşmak için ağzını açtı ama bir parmağını kaldırıp onu susturdu. “Jersey’de bu işleri yapmaya bayılan bir teyzem var. Şimdi, ne kadar?”

“İki yüz yirmi.”

Spector adama parayı verdi, eski ceketini aldı ve zarfın hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etti. Tekrar aynaya baktığında “Fena değil,” diye düşündü. Bu gece Haiphong Lily’deki en iyi giyimli katil olabilirsin. Eski pantolonunu çıkarıp yenisini giydi. Ona büyük gelmişti ama idare ederdi.

Tezgâhtar fış ve para üstüyle geri döndü. “Buyurun. Tadilatla ilgili fikrinizi değiştirirseniz bize haber verin. Sizi temin ederim ki şehirdeki en iyi işçiliği çıkarırız.”

Spector para üstünü cebine attı. “Tamam.” Kapıyı açıp dışarı çıkarken kapının üzerine asılmış çanlar tıngırdadı. “Bir melek daha kanatlarına kavuştu,”[34] diye mırıldandı.

Eski takım elbisesinin ceplerini temizledi ve gördüğü ilk çöp tenekesine attı.

♣

Timsah bir gündüz düşündeydi, bir sürüngen nasıl düş görüyorsa o kadar tabii.

Artık nabzı atan şehrin altındaki bu tünelde değil de daha sıcak ve aydınlık, suyun misafirperver ve bereketli, avlarının ortalıkta kaynaştığı başka bir yerdeydi. Körfezde görünmeden ilerliyor, küçük dalgaları yaran gök kapakları ve burun delikleri haricinde bütün bedeni suyun içinde gizlenerek yüzüyordu.

Bir süre sonra ağaçların ters yetiştiği bir yere geldi, çarpılmış kökleri suyun üzerinde ahşap düğümler oluşturuyordu. Üzerindeki karmaşık dallardan oluşan ağ, gün ışığının büyük kısmını engelliyordu. O yüzdükçe gölgeler sırtında tuhaf şekiller oluşturuyordu. Sesler, suda büyüyerek ona ulaşıyordu. İzleri tanıdı. Yemek. Gerçi yemekler dikkatli davranmazsa bazen canını yakabiliyordu. Titreşimlere kapıldı.

Daha derin bir kanalın köşesinde, geçit vermez gibi görünen bir selvi bataklığının ardında kayığı gördü. Kayıktaki iki adam onu fark etmemişlerdi, su üzerindeki ağaç köklerinin arasına uzun çubuklar sokuşturmakla meşgullerdi.

Sesler arttı. Şapkalı adam "Buralarda bir yerlerde olsa iyi olur Jake," dedi.

Diğer adam öylesine yüksek bir sesle bağırdı ki timsah duyma açıklıklarını kısmak zorunda kaldı. "Seni şıllık, buraya gel! Delia, büyük dayın konuşuyor!"

"Söyle ona Yılan Jake," dedi ilk adam.

"Sana söylüyorum kızım, canını yakmak istemiyorum." Adam güldü. "En azından hoşuna gitmeyecek bir biçimde değil."

Timsah amansızca kayığa doğru yüzdü. Bir tartışma, bir kasıt yoktu. Yaptıklarının sebebi kendi olduğu şey ve adamların olduğu şeyden ibaretti.

Derine dalıp kayığın hemen altında geldi ve baş tarafı körfezin gölgelerinden yükselterek kaldırdı. İki adam çığlıklar atarak suya düştüler. Timsah önce hangisinin olacağını umursamıyordu. Her ikisini de yiyebilirdi.

Çenesi açıldı, dişleri hazırdı… Ve yeniden tünele döndü.

Bilinçsizce bir ayağını ötekinin önüne atıyor, bilinmeyene doğru ağır aksak serüveni devam ediyordu. Rüya, gerçek gibi aklında kalmıştı. Ancak daha önce olmuş bir ana mı yoksa gelecekte olacak olana mı baktığını bilmiyordu.

Her halükârda sorun yoktu. Umursamıyordu.

Jack'in ona yıllar önce verdiği anahtarları kullanan Bagabond gri metal bir kapıyı daha açtı ve karanlığa inen merdivenleri göz önüne serdi. Ayaklarının yanına bıraktığı küçük bohçayı almak için eğildi.

"Daha ne kadar var?" Chambers Caddesi'nden metro ağına giriş yaptıklarından beri Rosemary ilk kez konuşmuştu.

"Bu merdivenlerden indikten sonra tünelde birkaç yüz metre daha gideceğiz, sanırım."

Bagabond kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi. Metal kapı, kasvetli bir sesle kapandı.

"Seni rahatsız eden ne?"

“Hiçbir şey.”

“Bana maval okuma,” dedi Bagabond. “Seni böyle sessiz bıraktığına göre ağır bir şey olmalı.”

Rosemary içini çekti. “Babam ve C.C.… Öldüklerinden beri metrolardan, tünellerden falan nefret ediyorum. On beş yıl önceydi ama o gece hâlâ bulanık ve… Hatırlamak istemiyorum.” Kelimeler bir anda çarkları bozulup hızla dönen bir saat gibi akıp gitmişti.

“Ama defterleri istiyorsun,” dedi Bagabond basitçe. Rosemary’nin omzunu tuttu ve çekip kadınla yüz yüze geldi.

Loş, sarı ışıkta avukatın gözleri kara gölgeler gibiydi. Bagabond bir zayıflık emaresi bulmak için kadını inceledi.

Avukat bir kez daha iç çekti. “Buradayım. Devam ediyorum. Ama beni, buralarda C.C’nin başına neler geldiğini düşünmekten alıkoyamazsın.” Rosemary, Bagabond’dan uzaklaştı. “Dert etme, tamam mı?”

“Dertlenen ben değilim bence.”

İki kadın, timsahtan gelen boğuk nefesleri ve ardından gelen kükremeyi duyduklarında Rosemary daha ilk basamağa adım atmıştı. Rosemary dudaklarını sımsıkı kapatmıştı, rengi solmuştu.

Bagabond memnun olmuş bir tavırla başını salladı. “Bu Jack.”

Timsaha yaklaşırlarken Rosemary, Bagabond’u dikkatle takip etti. Onlar yaklaşırken sürüngen durdu, koca kafasını onlara çevirdi, gözleri tünelin soğuk ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Bir meydan okumayla kükrediğinde kadınlar taş duvarlarda yankılanan sesle irkildiler.

“Burada kal. Bittiğinde seni çağırırım.” Bagabond Kanalizasyon Jack’e yaklaştı, artık adamın zihninde yavaşça ilerlemeye başlamıştı. Üstünün başının kirleneceğini umursamadan tünelin balçığında diz çöktü ve zihninde Jack Robicheaux’nun anahtarını ararken timsahın alt çenesini yumuşakça okşadı.

Sürüngen beyninin derinliklerinde insani kıvılcımı bulup onu yaktı, besledi, birbirinden çok farklı sürüngen ve insan sinapslarını sakinleştirdi. Bagabond timsahın zihniyle birlikte geri çekildi ve uzun zırhlı kuyruğun kısalmasını, timsah burnunun yok olmasını seyretti. Hayvanın kısa bacakları insan kolu ve bacaklarına dönüştü.

Tünelin yerinde yatan çıplak adam kollarını karnına sararak acıyla inledi. Yüzü ve elleri yeniden yeşil gri bir renk aldı, tekrar dönüşmeye başlarken pullar belirdi.

“Jack! Ben Bagabond’um. Kontrol et!” Kadın sertçe konuştu

adamın ellerini sıkı sıkıya tutmuştu.

Jack çılgınlar gibi nefes almaya çalışırken sırt üstü döndüğünde onunla birlikte hareket etti. Bagabond tekrar adamın zihnine girmeye çalıştı ama oradaki insan zekası tarafından engelleniyordu. Jack gözlerini açıp doğrudan Bagabond'a baktı. Bir kez kasıldıktan sonra derin bir nefes alıp sırt üstü uzandı.

Hâlâ parlak olmasına rağmen derisinin rengi normale dönmüştü. Nefes alışı normal hıza indi.

Bir elini yüzünden geçiren Jack sırıttı. "Hep bunu soruyorum biliyorum ama önemli. Neredeyim?"

Bagabond'un eline bakıp kadını bıraktı, kendinden emin değilmiş gibi görünüyordu.

"Stuyvessant Meydanı," dedi Bagabond. "Birkaç metre altında. Saat akşam altı civarı." Farkında olmadan adama uzanıp alnına düşen bir tutam siyah saçı çekti.

"Sana kıyafet getirdim. Union Meydanı'ndaki zulandan aldım."

Bagabond taşıdığı bohçayı adama verdi. "Rosemary burada, tünelin biraz yukarısında."

Jack kasılarak ayağa kalktı, bir eli hâlâ kanundaydı, diğeriyle alnını tutuyordu. "Bok gibi hissediyorum." Acıyla pamuklu pantolonu ve iş gömleğini giydi.

"Yediğin bir şey yüzünden," dedi Bagabond kısa ve öz. "Karnındaki acı. Teneke kutu değil. Defterler. Çok önemli bazı defterler."

"Yani bir kırtasiyeciyi mi yedim? Harika." Jack parmaklarıyla düğüm düğüm olmuş saçlarını düzeltti ve tünelin tavanına baktı, "indirim kartımın da zamanı geçmişti zaten."

Bagabond başını iki yana salladı. "Benim gördüğüm kadarıyla bir hırsızı yedin. Şansına, hırsızın elinde şehirdeki her bir suçlunun uğruna yirmi büyükanneyi feda edeceği defterler vardı."

"Ve ben de neden olduğunu öğrenmek için o defterleri istiyorum." Rosemary her zamanki edasını takınmayı becermiş, yanlarına gelmişti.

"Birkaç saate kadar Gambione Ailesi'nin bir toplantısı olacak. O defterleri ele geçirebilirsem bir kan banyosunu da engellemem mümkün."

"Umurumda mı bir sor bakalım," dedi Jack. Sırıttı. "Yeğenim neredeyse on iki saattir New York sokaklarında. Şimdiye kadar köpek maması bile olmuş olabilir. Benim derdim bu. Onu bulmam

gerek. Değerli defterlerini sonra konuşuruz.”

“Robicheaux, hayatını cehenneme çevirebilirim!” Rosemary adamı takip etti.

“Kapa çeneni Rosemary,” dedi Bagabond. “Jack, bilmen gereken bir şey var.” Sesi dümdüzdü ve Jack durdu. “Bu defterleri sadece mafya aramıyor. Arayanlar arasında Mafya sevimli kalır. Bazıları jokerleri ve hatta belki de asları kullanıyor. İçinde o şeylerin olduğunu bile bile sokağa adım attığın anda daha taksiye el edemeden ölürsün. Zihin okuyanlardan biri durumu anlar ve seni bir domuz gibi kesip açarlar. O zaman Cordeha’nın hali nice olur?” Birkaç dakika durdu. “Seni dışarıda koruyamam ama sen gözümün ve zihnimin önünde değilken ona göz kulak olurum.”

“Ne kadar sürer?” Jack dik durmaya çalıştı ama acıyla iki büklüm oldu.

“Rosemary?” Bagabond Jack’in kolunu tutup ona destek oldu.

“Dışarıda iki saat, O kadarı defterleri toplantıya yetiştirmemizi sağlar. Tüm istediğim bu kadar.”

Rosemary Kanalizasyon Jack’e baktı ve bekledi. Göz göze geldiler. “İki saatin var hanımefendi. Hepsi bu. Ve Bagabond, Cordelia’yı bulamazsa senin adamlarının işe koyulmasını istiyorum. Bölgedeki tüm polislerin. Anlaştık mı?” Jack, Bagabond’a doğru yalpalayınca bir eliyle duvara yaslandı.

Rosemary gülümsedi. “Anlaştık.”

Küçük kilisenin günah çıkarma kulübelerinin arasında zaman yavaş akıyor gibiydi. Belki bir iki floresan lamba ve titreşen mumların aleviyle kesilen karanlık yüzünden belki de kilise sıralarında dua edenlerin sessizliği yüzünden böyleydi. Sebebi ne olursa olsun, burada bulduğu huzur ve sessizlik Jennifer’ın yıpranmış sinirlerini yatıştırmıştı. Güvende olduğuna emin bir halde, düşüncelere dalmıştı. Vitraylara nakşedilmiş, Joker İsa Mesih’in çarmıha gerilirken geçirdiği on iki aşamayı temsil eden sahnelerdeki tuhaf sembolizmi inceliyordu ama kör göze parmak dini mesajlardan çok çabuk sıkıldı. Midesi guruldadığında sunağa baktı ve Peder Mürekkepbalığı’nın nerede kaldığını merak etti.

Burada dua edenlerin tamamı jokerdi, gerçi bazılarının çarpıklığı diğerlerine göre daha göz önündeydi. Sakallı bir tepegöz, güzel, biçimli vücudunun görünen her bir santimi parlak bir sıvıyla

kaplı bir kadın ve güzel yüzlü bir papaz yardımcısı oğlan vardı. Oğlanın hareketleri aksaktı ama sunaktaki şarap ve ekmek yığınını büyük bir dikkatle düzenliyordu.

Jennifer arkasından gelen hafif adımları duyup döndüğünde zihninde bir sürüngen imgesi ve yanağını yalayan dilin ürpertisi belirdi. Arkasından yanaşanın o sürüngen joker olmadığını fark ettiğinde rahatladı, küçük bir kız Jennifer'ın ani haraketinden Jennifer'ın onun aniden yanaşmasından korktuğu kadar korkmuştu.

"Ö-özür dilerim," dedi kız. "Sizi korkutmak istememiştim."

Uzun, ince, koyu siyah, parlak saçları ve kahverengi gözleri olan çok güzel bir genç kızdı. Kot pantolon ve üzerinde soluk harflerle rock grubu Ferric Jagger'ın isminin yazılı olduğu bir tişört giymişti. Makyaj yapmamıştı, üzerindeki tek mücevher bir timsah şeklindeki küpesiydi. Timsahın gözleri küçük yeşil mücevherlerden yapılmıştı. Sesi yumuşak, melodikti ve Jennifer'ın daha önce hiç duymadığı, çekici, egzotik bir tınısı vardı. Üzerindeki çiçekli baskı solmaya yüz tutmuştu, eski bir bavul taşıyordu.

"Sorun değil," dedi Jennifer kızı rahatlatmak için gülümseyerek. "Biraz tedirginim o kadar."

"Bir süredir sizi seyrediyordum," dedi genç kız belli belirsiz bir aksanla, "ve belki de bir süvetere ya da kazağa ihtiyacınız olabileceğini düşündüm. Burası azıcık serin de." Durdu, utangaçlıkla gülümsedi ve onun alınacağından korkmuş gibi "Tabii elbette kiliseye mayoyla gelmek için özel bir sebebiniz yoksa," diye ekledi.

Jennifer yeniden gülümsedi, genç kızın önerisi dokunaklıydı. Belli ki şehre yeni gelmişti, hatta çok çok yeni gelmişti, muhtemelen evden kaçmıştı ya da başı bir tür dertteydi. Yine de Jennifer'a gelip yardım edecek kadar düşünceliydi.

"Çok naziksin," dedi Jennifer. "Çok zahmet olmayacaksa…"

Kız başını iki yana salladı ve bavulunu taş döşemeye koyup açtı.

"Hiç de zahmet olmaz," dedi bavulunu karıştırırken. "İşte, bunu deneyebilirsin."

Bol, soluk bir süveterdi, üzerinde yıpranmış harflerle TULANE[35] yazıyordu. Jennifer süveteri üzerine geçirip kıza minnetle baktı.

"Teşekkürler." Bir anlık tereddütten sonra devam etti. "Adım Jennifer. Şimdi… Halletmem gereken bazı… İşler var ama sonra, bir şeye ihtiyacın olursa, yatacak bir yer ya da."

“Başımın çaresine bakabilirim.”

“Ben de,” dedi Jennifer bunun doğru olmasını umarak. “Ama arada sırada sırtını yaslayacak birinin olması da güzeldir.”

Kız başını evet anlamında salladı, Jennifer’ın gülümsemesine karşılık verdi.

Papaz yardımcısı, joker çarpıklığı cübbesinin altına gizlenmiş halde, melek gibi yüzü ve darmadağınık sarı saçları ve küçük, aksak adımlarıyla yanlarına geldiğinde Jennifer kıza telefon numarasını veriyordu.

“Peder Mürekkepbalığı sizi görmek istiyor,” dedi Jennifer’a.

Jennifer başını salladı ve kıza döndü. “Adın ne?”

“Cordelia.”

“Süveter için teşekkür ederim Cordelia. Beni mutlaka ara.”

Cordelia başıyla onayladı. Jennifer pederin ayine hazırlanması ve diğer kilise işlerini halletmesi için ayrılan arka odalara doğru ilerleyen oğlanı takip etti.

Papaz yardımcısı onu küçük, az eşyalı, mütevazı bir odaya götürdü. Peder Mürekkepbalığı yıpranmış bir masanın arkasında, devasa, eski bir iskemlede oturmuştu. Jennifer girerken gözlerini kırpmadan onu seyretti. Masasının yanındaki sade ahşap iskemlede oturan adam da öyle.

“Güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre bu adam uzun bir süredir seni arıyormuş. Sende istediği şeyler varmış. Karşılığında sana korumasını öneriyor.” Peder Mürekkepbalığı ağır ağır ayağa kalktı. “Ona güvenebileceğine dair inancım tam. Adını bilmiyorum ama namı Çiftçi.”

Jennifer’ın ilk kez statta gördüğü, sonra da onu belki de yanlışlıkla Ejder’in elinden kurtaran adamdı. Aynı kıyafetleri giymiş, kapüşonunu takmıştı. Yanında, ayaklarının dibinde düz bir dikdörtgen kutu vardı. Dosdoğru Jennifer’a bakan gözlerindeyse şüphe.

Peder Mürekkepbalığı birbirlerini ölçüp biçerken dikkatle onları izledi. Sonra yavaşça masasının arkasından çıktı.

“Belli ki ikinizin konuşması gereken çok ortak noktası var ve benim de bitirmem gereken işlerim bulunuyor. O yüzden ikinizi yalnız bırakıyorum.” Jennifer’a uzun, şefkatli bir bakış attı. “İyi şanslar çocuğum. Belki bir gün bizi tekrar ziyaret edersin.”

“Edeceğim peder.”

Çiftçi diye adlandırılan adama kısaca başını salladı ve ağır

adımlarındaki vakarla odadan çıkıp kapıyı kapattı. Jennifer, pulları Kien'e vermesi gerekmediği takdirde pederin bağış kutusuna yüklü bir miktar bırakmaya karar vermişti. Her ne kadar onu kurtarma girişimi tam olarak başarıya ulaşmış sayılmazsa da ona bu kadarını borçluydu.

Jennifer, Çiftçi'nin gözlerini ona diktiğini hissetti ve başını kaldırıp adamın sert bakışlarını karşıladı.

"Kien'in günlüğü," dedi adam. Sesi alçak ve güçlüydü. "Sende mi?"

Demek üçüncü defter buydu. Bir günlük. Ağzını açtı, sonra gerçeği söylemeye gücünün yetip yetmeyeceğinden emin olamayarak sustu.

Çiftçi'nin gücü Jennifer'ı biraz korkutuyordu ama korkuyla birleşen açlık, yorgunluk ve gün boyu itilip kakılmanın getirdiği sinir bozukluğu birleşince kendini bile şaşırtan sert bir sesle cevap verdi. "Neye benzediğini biliyorum o yüzden maskeyi çıkarabilirsin. Saklayacak bir şeyi varmış gibi davranan insanlarla konuşmaktan hoşlanmam."

Adam arkasına yaslandı ve kaşlarını çattı. "Şimdilik çıkarmayacağım."

Hatları Jennifer'ın hatırladığı gibi keskin ve güçlüydü, alnında ve dudaklarının iki kenarında izler vardı. Maskesi, ondan gelen gergin titreşimleri saklayamıyordu.

"Hayalet dedikleri sen misin?" diye sordu adam aniden. Jennifer başıyla onayladı. "Bir hırsızsın. Hem de duyduğuma göre iyi bir hırsız. Bu sabahın erken saatlerinde Kien adındaki adamın dairesine girdin ve duvar kasasından çok değerli bir şeyleri aldın."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Bana kristalden bir hanım anlattı," dedi Jennifer'ın şaşkın, huzursuz ifadesi onu memnun etmiş gibiydi. "Pek çok insanın seni aradığını biliyorsun. Çaldıklarını istiyorlar."

"Eh," dedi Jennifer açık etmeden, "Pullar çok değerliler."

Çiftçi öne doğru eğildi ve geniş, güçlü eline çenesini yasladı. Dikkatle onu inceledi. Jennifer meydan okurcasına adama baktı. Sonunda adam içini çekip yeniden konuştu.

"Gerçekten bilmiyorsun değil mi?" Kız, içinde yükselen heyecanı bastırmaya çalışarak başını salladı.

Belli ki Çiftçi en önemli sorularının cevaplarına haizdi. "Pulların cam cehenneme. Kimsenin pulları umursadığı yok. Herkes öteki

defterin, Kien'in günlüğünün peşinde. New York'a geldiğinden beri yaptığı tüm işler, sebep olduğu tüm yozlaşmanın detayları o defterde."

"Onun bir iş adamı olduğunu sanıyordum. Restoranları, çamaşırhaneleri falan var."

"Öyle," dedi Çiftçi. "Ama sadece görünürde, servetinin yasal bir açıklaması olması için. Aslında kirli tüm işlerde parmağı var. Uyuşturucu, fuhuş, kabadayılık, kumar. Hepsinin içinde o var. O günlükteki bilgiler Kien'i çok uzun bir süre için içeri tıkabilir."

"Onun için mi çalışıyorsun?"

Çiftçi'nin dudakları sert bir çizgi halini aldı. Çenesindeki kaslar düğümlendi. "Hayır." Sıkılmış dudaklarının arasından çıkan o tek kelime Jennifer'i titretmeye yetecek kadar ifadesiz, sert ve soğuktu.

"Pullar umurunda değil mi?"

Adam başını iki yana salladı. Gözlerini kızın gözlerine dikti. Jennifer, o an için sakin ama muhtemelen yıkıcı bir devin ellerine düşen bir serçe gibi hissediyordu kendini. Korkutucu ama aynı zamanda tuhaf bir biçimde rahatlatıcı bir histi.

"Peki," dedi yavaşça. "Pulları umursamıyorsun. Ben de günlüğü umursamıyorum. Sanırım birbirimizi anladık."

Çiftçi gülümsedi ve Jennifer bir kez daha titredi.

"O halde günlük sende."

"Nerede olduğunu biliyorum." Bir an için düşüncelere dalarak sessizleşti. Çiftçi'nin nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Son zamanlardaki ok ve yayla işlenen cinayetlerin arkasında onun olduğunun farkındaydı, pek çok şahit suç mahallinde onu gördüklerini söylemişti. Peder Mürekkepbalığı ona güvenebileceğini söylemişti ama Jennifer, Peder Mürekkepbalığı'nı da tanımıyordu ki. O, tüm bunları aklından geçirirken adam sabırla bekledi, içindeki çelişkiyi çözmesi gerektiğini anlamış gibiydi. Gözü dönmüş bir katil gibi davranmıyordu. Kesinlikle tehlikeli bir adamdı ama etrafında asılı duran tehlikeli hare bir tür baharat, çekici bir koku gibiydi. Aniden karar verdiğinde Jennifer'ın nabzı hızlandı.

"Defterlerin yerini sana söyleyeceğim," dedi. "Ama iki soruma cevap vermeni istiyorum."

"Sor." Çiftçi'nin yüzünde içten bir şaşkınlık vardı.

"Beni Ebbetts Stadı'na kadar nasıl takip edebildin?"

"Basit." Kurt gibi sırıttı. "Aracın seni ele verdi. Kien'in defterleri aradığına dair ortalığa haber saldığını duymuş ama Kien'e doğrudan

ulaşacak kaynakları yokmuş. Üçüncü bir kişiye… Benim de… Arkadaşım olan bir bilgi aracısına başvurmak zorunda kalmış. O da onu Kien'le temasa geçirmiş ama bana da haber vermeyi ihmal etmedi. Senin yan sokaktan çıktığın sırada ben de adamın dükkânına gelmiştim. Aşağı inip oyuna bilet alırken seni izledim."

"Bu mantıklı… Sanırım. Şimdi ikinci soru." Tatlı bir edayla gülümsedi.

"Adın ne?"

Jennifer bu soruyu niye sorduğunu kendine bile açıklayamıyordu, sadece ikisinin arasındaki ilişkinin maskeli iki kişi arasındaki gibi değil de birbirini tanıyan iki kişi arasındaki gibi olmasını istediğini biliyordu.

Adam arkasına yaslandı ve kaşlarını çattı. "Günlüklerin nerede olduğunu söyletmenin yolları var."

Jennifer süveterini çekiştirdi. Birden tehlikeli, muhtemelen ölümcül sularda gezindiğini fark edince boğazı kurumuştu.

"Biliyorum, zorla söyletebilirsin," dedi kısık bir sesle. "Ama yapmayacaksın."

"Böyle inanmanın bir dayanağı var mı?"

Kız sıska omuzlarını silkti. "Biliyorum işte."

Adam kıza uzun uzun gözlerini dikti ama Jennifer bakışlarını kaçırmadı. Adam rahatsız olmuş bir ayı gibi anlaşılmaz bir şeyler geveleyerek homurdandı ve sonra öfkeli bir sesle "Brennan," dedi.

Jennifer başını salladı, haklı olduğu için çok rahatlamıştı. Gerçi aslında tehlikede değildi. Güçleri şimdiye dek yenilenmişti ve adam ona saldırsaydı tek yapması gereken ortadan yok olmaktı.

"Tamam," dedi. "Defterler Tachyon'da."

"Tachyon mu?" diye sordu Brennan gözle görünür bir şaşkınlıkla.

"Aslında," kız gülümsedi, "Bowery Tuhaflıklar Müzesi'ndeki balmumu heykelinin içinde."

Brennan bir anlık şaşkınlığın ardından "Hiç de fena bir saklama yeri değilmiş," dedi. "Kien'in adamları hâlâ seni arıyorlar. Ejder bir kez bir kokunun tadını aldı mı, kokunun izi dilinde kaldığı süre boyunca istediği yerde takip edebilir. Bu yüzden önce seni güvenli bir yere götüreceğim sonra da defterleri alacağım. Günlük bende kalacak, diğer ikisini sen alabilirsin."

"Seninle geleceğim."

"Hayır." Kelime bir giyotinin bıçakları gibi sert ve keskindi.

Jennifer adamın bu konuşu tartışmaya açmayacağını anlamıştı.

“Peki, beni bir yere götüreceksen lütfen yiyecek bulabileceğim bir yer olsun. Bir haftadır aç kalmışım gibi hissediyorum kendimi.”

Brennan bir süre düşündü ve sonra başını salladı. Pantolonunun arka cebine uzanıp bir oyun kartı çıkardı. Bir maça asıydı. Peder Mürekkepbalığı’nın masasından bir kalem aldı ve kartın üzerine bir not yazdı. Sonra kalemi yerine koyup kartı Jennifer’a uzattı.

“Hiram Worchester bu akşam Yüksek Aslar’da sadece aslara özel bir parti veriyor. Orada güvende olursun, üstelik istemediğin kadar yemek de var. Fortunato’yu duydun mu?” Jennifer başıyla onayladı. “Bunu ona ver.”

Jennifer adamın yazdığı nota baktı. Kısa ve özdü. *Kıza göz kulak ol. Ç.* Jennifer, Brennan’a baktı, bakışlarından saygı okunuyordu. Karanlık as Fortunato hakkında çok az şey duymuştu. Adamın şöhret peşinde olmadığı göz önünde tutulursa pek bir şey bilmiyordu. Brennan’ın onunla kişisel tanışıklığının olması ilginç bir gelişmeydi. Adamın kendinin de bir as olup olmadığını merak etti, acaba virüs ona ne tür bir yetenek bahşetmişti?

“Fortunato orada değilse Tachyon’a ver. Ne yaparsan yap Yüzbaşı Trips’ten uzak dur. Uzun, sıska hippiden. Ve bir de Fantezi adındaki dansçıdan. O ikisinden emin değilim. Hem de hiç.”

Kız adamın tavsiyelerini kafasında evirip çevirdi ve başıyla onayladı. Ona güvenecekse sonuna kadar güvenmeliydi.

“Dert olmak istemiyorum ama yolda üstüme geçirecek bir şeyler alabilir miyiz? Yüksek Aslar’a bu halde gitmek istemem.”

“Peder bana eee… Kıyafetlerinden bahsetmişti.” Ayaklarının dibindeki kutuya uzandı ve bir tomar kıyafet çıkardı. “Umarım üzerine olurlar.” Eleştirel bir bakışla ona baktı. “Zannettiğimden biraz daha uzunsun.”

Jennifer üzerindekileri çıkarıp onun verdiği kot pantolon ve koyu koyu renkli gömleği giyerken Brennan nazik davranıp bakışlarını odanın değişik yerlerinde gezdirdi. Jennifer adamın getirdiği çorapları giyip koşu ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken baktığında Brennan’ın dikkatle onu süzdüğünü gördü. Kıyafetlerin arasında bir de maske vardı. Maskeyi pantolonun arka cebine tıkıştırıp ayağa kalktı. Gömlek ve ayakkabılar tam olmuştu ama pantolon biraz kısaydı ve onu sıkıca sarmıştı. Üzerinden çıkardığı süveteri düzgünce katlayıp pederin masasına bıraktı ve kısa bir not yazdı.

“Tamam.” Brennan ayağa kalkıp kutuyu aldı. “İlk durak Empire State Binası.” Adam memnuniyetle gülümsedi. “Bir oda dolusu asla güvende olamazsan hiçbir yerde güvende sayılmazsın.”

♠

Fortunato, annesinin yukarı Batı Yakası’ndaki tuğla evinin rahat lüksü içinde gözlerini kapadı. Miranda maharetli parmaklarıyla siyah kravatını gevşetmişti. Artık kırklarının sonuna geliyordu, bir geyşa olarak kalmış olsa gereğinden fazla sayılacak kadar tombuldu, alçak kesimli bir hazır kıyafet değil, el dikimi bir Chanel giymişti. On yıl önce annesinin işinin müdürü olmuştu ve o günden beri de bir işe çıkmamıştı.

“Kötü görünüyorsun,” dedi. “Veronica sorun mu çıkarıyor?”

“Evet,” dedi Fortunato. “Dayanabileceğini sanmıyorum.”

“Onu hiç anlayamadım zaten. Tek istediği evlenip çoluk çocuğa karışıp onları da yuvaya vermek, hiç görmediği bir kocaya, hizmetkârlara, arabalara ve servete sahip olmak. Nerede yanlış yaptım diye düşünüp duruyorum.”

“Senin yüzünden değil. Bütün ülke böyle. Bugünlerde açgözlülük moda.”

Kadın Fortunato’nun dudaklarına dokundu ve adamın içi gıcıklandı.

“Yorgunluktan bitap düştüm.”

“Bir zamanlar bunun tedavisini bilirdim.” Çok yakınında duruyordu. Kadının parfümünün kokusunu alabiliyor, teninin yumuşaklığını hissedebiliyordu. Adamın yüzündeki hevesi okudu ve “Uzan,” dedi.

Fortunato yatağa boylu boyunca uzandı. Kadın ceketini ve eteğini çıkardı. Fortunato kravatına uzandığında kadın “Kıpırdama,” dedi. Kadın kıyafetlerinin tamamını çıkardı. Hâlâ külotunu havayı bozmadan çıkarabilecek kadar zarifti. Sütyeni göğüslerinin etrafında ve omuzlarında iz bırakmıştı, koltuk altlarında koyu lekeler vardı.

Fortunato’nun üzerine çıkıp kendine dokunmaya başladı. Alnından başlayıp yanaklarından aşağı, kulaklarının boynuyla bitiştiği noktaya uzandı. Ensesindeki tüyler dikildi. Dolgun göğüsleri Fortunato’nun burnunun dibinde sallanana kadar eğildi. Adam uzanıp onları öpmeye kalktı ama kadın geri çekildi. “Hayır,” dedi. “Kıpırdama dedim.”

Kadın geniş, koyu renkli meme uçlarını sertleşene kadar parmak uçlarıyla okşadıktan sonra yavaşça belinden aşağı indi ve sol elini kasık kıllarının arasına soktu. Sağ eliyle yine Fortunato'nun dudaklarını okşadı. Adam kadının parmaklarını emerken sırtını yay gibi gerdi.

Kadın dizlerinin üzerinde kalktı ve kendini adamın ağzına sundu. "Nazik ol," dedi, "çok uzun zaman geçti."

Adam diliyle onu yalayıp okşarken kadın da ona açılmaya başladı. Yatağın yanındaki tırabzanı tuttu ve adama doğru hareket etti, nefesi hızlanıyor, ağır uylukları adamın başının iki yanına bastırıyordu. Sonra bedeni kasıldı ve küçük bir çığlık attı. Fortunato ondan akan gücü minnetle emdi. Tüm bedeninde dolanan gücü hissettiğinde kadının eğilip nazikçe onu öptüğünün belli belirsiz farkına vardı. "Tadında ben varım," dedi. "Dikkatli ol Fortunato."

Kıyafetlerini alıp gitti.

Fortunato aşağı kata indiğinde oturma odasındaki koltuğun etrafına dizilmiş güzel kadınları gördü. Ortalarındaki uzun boylu, göz kamaştıran güzellikteki kadın kot pantolon ve uzun kollu bir tişört giymişti.

"Ichiko," dedi Fortunato annesinin geyşa ismini kullanarak. "Neler oluyor?"

"Elroy onu Jokerkent'te bulmuş," dedi Ichiko. Miranda gibi son on yılda biraz kilo almıştı. Yine de uzun boyluydu ve Anglosaksonlarm güzelliğini almıştı. Siyah pamuklu bir süveter, kırmızı siyah ipek bir bluz ve etek giymişti. En üst üç düğmesi açıktı. Hiç ses çıkarmadan ve bir çaba harcaması gerekmiyormuş gibi odada süzülerek Fortunato'nun yanına geldi. "Joker İsa Kilisesi'nden çıkıyormuş. Elroy ona eşlik etmeyi önermiş." Omuz silkti. "İşte şimdi de burada."

"Çok güzel."

"Evet," dedi Ichiko. "Öyle."

"Pekâlâ," dedi Fortunato diğerlerine. "Kesin şamatayı. Siz hanımların yapması gereken işleri yok mu?" Birer birer giderlerken Caroline durup bir eliyle göğsüne dokundu. En sonunda kızla baş başa kaldılar. "Adım Fortunato," dedi.

"Cordelia." Kız ayağa kalkmadı ama elini uzatmıştı. Fortunato bir saniye boyunca elini tutup sonra kızın yanına oturdu. "Beni kurtarmanıza minnettarım," dedi kız. Sesi derin, kısıktı. Güneyli aksanı vardı. Seksi.

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Elroy bana biraz bahsetti. Bir yükümlülüğüm olmayacağını ama istersem görüşme yapmak için kalabileceğimi söyledi.”

“Ve?”

“Hâlâ buradayım değil mi?”

Cilveliydi ama feci derecede genç görünüyordu. “Sana bazı kişisel sorular sormam gerekiyor.”

“Bakire olup olmadığım gibi değil mi?”

“Mesela.”

“Değilim. Atelier bölgesinde uzun süreli bir erkek arkadaşım vardı. Ve… Eousiana’lı bakireler hakkında ne dediklerini biliyorsundur. Erkek akrabaları olmayan kızlardır.” Kız güldü ama Fortunato’nun yüzü ifadesizdi.

“Biraz daha konuşmamız lazım,” dedi. “Akşam yemeği için bir sözün var mı?”

“Akşam yemeği mi? Yok. Ama senin kıyafetlerine bakınca birlikte bir yere gidemeyeceğimizi söyleyebilirim.”

Fortunato saatine baktı. “Sana buradan giyecek bir şeyler ayarlayabiliriz. Ne kadar çabuk hazırlanırsın?”

[34] Philip van Doren Stern’in kısa öyküsünden uyarlanan, Frank Capra’nın yönettiği 1946 tarihli It’s A Wonderful Life isimli filme bir gönderme. Filmde ne zaman bir zil çalsa bir meleğin insanlara yardım ederek kanatlarını takmaya hak kazandığı söylenir. -ç.n.

[35] Louisiana’da bir üniversite.

On Dördüncü Bölüm

19.00

Berberi sakalını düzeltmeyi bitirip önlüğü çekip aldığında Hiram Worchester bir asilzade gibi koltuktan kalktı ve kusursuz bir işçilikle dikilmiş smokinini giyip aynada kendine baktı. Gömleği en derin, en saf mavi renkte ipektendi. Aksesuarları gümüştü. Mavi ve gümüş Yüksek Aslar'ın renkleriydi.

"Çok iyi Henry," dedi Hiram. Berbere cömert bir bahşiş verdi.

Curtis ofisinin kapısında bekliyordu. Ardından görünen restoran hazırdı.

Barmenler ve garsonlar yerlerini almışlardı. Kevin Frost'un göz kamaştıran buz heykelleri kat boyunca yayılmış, her birinin çevresine buz yığınları içinde Dom Perignon şişeleri yerleştirilmişti. Soğuk ve sıcak ordövr masaları, müşterilerin belli bir yerde toplanmasını engellemek için restoran boyunca dizilmişti. Müzisyenler enstrümanlarıyla birlikte hazır bekliyorlardı. Tavandaki artdeco şamdanlar yumuşak bir ışıkla parlıyordu. Batıda büyüleyici bir gün batımının kırmızı altın ışıkları belirmeye başlamıştı.

Hiram gülümsedi ve Curtis'e "Kapıları aç," dedi.

Daha kapılar açılmadan fuayede bekleyen bir düzine kadar insan vardı. Hiram kadınlara reverans yapıp ellerini öptü, her bir erkeğin elini içtenlikle sıktı ve gerekli tanıştırma seremonilerini yapıp hepsini bara yönlendirdi. Erken gelenler genelde gösterişsiz, küçük aslar olurdu. Statülerinden emin olamazlardı ve Hiram'ın daveti onları heyecanlandırırdı. İçlerinden sadece birkaçı desteden yeni çıkmış ve daha önce Yüksek Aslar'a hiç gelmemişlerdi ama Hiram tümüne de uzun zamandır görmediği yakın dostlarıymış gibi davrandı. Büyük aslar, şöhretlerine yakışır biçimde geç geleceklerdi.

İlk davetsiz misafir, kiralık ceketinin içinde çok rahatsız görünen uzun boylu, sarışın bir üniversite öğrencisiydi. "İçeri girmek için ne yapmam gerek, kaç kilo olduğunu mu tahmin etmeliyim?" diye sordu Hiram'la Curtis onu kabul edip etmeyeceklerine bakmak için

geldiklerinde.

“Hayır,” dedi Hiram gülümseyerek. “Korkarım o taktik biraz eskidi. Ama vahşi kart modasını takip ettiğini görebiliyorum.”

“Bahse girebilirsin. Eee, içeri girmek için ne yapmam lazım?”

“Bana bir as gücün olduğunu kanıtlaman gerekiyor,” dedi Hiram.

“Burada mı?” Oğlan huzursuzca etrafına baktı.

“Bir sorun mu var? Cüretimi bağışlarsan gücünün ne olduğunu sorabilir miyim?”

Oğlan yutkundu. “Biraz zor…”

Sevgilisi kıkırdadı. “Minnacık oluyor,” diye ilan etti yüksek sesle.

Oğlan kızardı. “Hıhı, öyle. Bedenimin moleküllerini küçültüyorum ve 15 santimetreye kadar küçülebiliyorum.” Kısık sesle konuşmaya çalışmıştı ama ortalık bir anda sessizliğe bürünmüştü. “Kütlem aynı kalıyor,” diye ekledi kendini savunurcasına.

“Bu sağlam bir güçmüş evlat,” dedi Wallace Larabee büfenin oradan elindeki küçük krakerin üstüne bir havyar yığını eklerken. “Vaay, çok korktum.”

Hiram çocuğun daha da kızamayacağını düşünüyordu ama oğlan koyu kırmızıya döndü.

“Wallace’a aldırma,” dedi. “Kendi gücünü ispatlarken neredeyse 1978’deki partimizi mahvedecekti ve bunu bir kez daha yapmaya kalkarsa onu kapı dışarı edeceğimi biliyor. Ona İnsan Kokarca diyorlar.”

Bir kahkaha koptu, Larabee yeni bir kraker almak için döndü ve oğlan azıcık rahatladı.

“Tamam,” dedi, “ama, eee, şeyy, bunu yapınca ben küçülüyorum ve kıyafetlerim küçülmüyor.”

Hiram anladı. “Curtis,” dedi, “onu beni odama götür ve söylediğini yapıp yapamadığına bak.”

Curtis gülümsedi. “Bu taraftan lütfen.”

İkisi birkaç dakika sonra geldiklerinde şef garson başıyla onayladı ve toplanan konuklardan bir alkış koptu. Oğlan bir kez daha kızardı. “Yüksek Aslar’a hoş geldin,” dedi Hiram. “Adını duyamadım.”

“Frank Beaumont,” dedi oğlan.

“Ama ben ona Mini Minnacık diyorum,” dedi kız arkadaşı.

“Gretchen!” diye tısladı oğlan.

“Söz veriyorum, bu sırrı mezarıma götüreceğim,” dedi Hiram. Geçen garsonlardan birini yakaladı. “Alkolsüz bir şeyler mi, yoksa alkol alacak yaşa geldiniz mi?” diye sordu Gretchen’le Frank’e. “Aklınızda olsun, bu odada bir sürü zihin okuyan var.”

Alkolsüz istediler.

♣

Empire State Binası’nın Beşinci Cadde’deki ön kapısı tımarhane gibiydi. Paparazziler ve şöhret tutkunlarıyla as hayranları içeri girmeye çalışan herkesi taciz edecek, millerce uzunlukta bir koridor oluşturmuşlardı. Jennifer’la Brennan, aslar ardı ardına patlayan flaşlar ve zevk çığlıklarıyla karşılanırken binanın giriş salonundan uzanan kırmızı halıya yanaşan limuzinleri izlediler.

Peregrine şoförünün kullandığı Rolls-Royce’la geldi. Arkası açık, straplez kadife tuvaletinin önünde göğüslerinin ortasına kadar inen bir dekolte vardı. Toplanan kalabalığa zarafetle gülümsedi ama kanatlarını dikkatle bedenine yanaştırmıştı, geçmişte tüy koparmak isteyenlerle çok uğraşmıştı.

Tachyon bir limuzinle geldi. Yanındaki göz kamaştıran siyahi kadının elbisesi neredeyse Peregrine’inki kadar açıktı.

“Seni burada bırakmam gerekiyor,” dedi Brennan bir taksi yanaşıp beyaz, dar takım elbise giymiş bir adamı indirirken.

“Dikkatli ol,” dedi Jennifer.

Brennan gülümsedi. “Çocuk oyuncağı. Unutma, Fantezi ve Yüzbaşı Trips’ten uzak duracaksın. Kien onları satın almış olabilir.”

Jennifer başıyla onayladı.

“Bir şey daha var. Burada tehlikeli bir şeyler olabileceğine inanmıyorum ama bir şeyler ters gider ve kaçman gerekirse birbirimizi şehir boyunca aramamak için bir buluşma noktası belirlememiz lazım.” Brennan düşündü. “Times Meydanı, 43’le 7. caddenin kesiştiği nokta.”

“Anlaştık,” dedi Jennifer. Brennan’a bir kez daha dikkatli olmasını söyleyecekti ama aptallık olacaktı, sustu. İşler kontrol altındaydı, serüven neredeyse sona ermişti. Üzerine rahatlamayla karışık bir hüzün çöktü.

Brennan bir elini kaldırıp onu selamladı ve kız da karşılık verdi.

Adamın yavaşça gölgelere karışmasını seyretti, sonra maskesini takıp karşıya geçti.

“Kaplumbağa’dan haber var mı?” diye sordu Hiram, Fortunato kapıdan içeri girer girmez.

“En son akşamüzeri haber aldık. Kabuğunu hâlâ bulamadılar mı?”

Hiram başını iki yana salladı. “Hiç iz yok. Hâlâ inanamıyorum. Bu…” Aniden Cordelia’yı fark etti. Güzelce temizlenmişti. Ichiko ona beyaz, uçuşan bir elbise bulmuştu. “Tatlım, lütfen kabalığımı mazur gör. Ben Hiram Worchester, bu işletmenin sahibiyim.”

“Cordelia,” dedi Fortunato. Hiram eğilip kızın elini öptü. Fortunato bekledi.

“Jane’den ne haber? İyi mi?”

Hiram barı işaret etti. “Tüm akşam üzeri gözüm üzerindeydi. Onun da,” diye ekledi kızın yanındaki androidi işaret ederek.

Fortunato başını salladı ve Modüler Adam’ın elindeki viski şişesini fark etti.

“Sarhoş mu o?”

“Bunu duydum,” dedi Modüler Adam büyük bir vakarla. “Ben bir androidim ve herhangi bir insan duygusuna benzer biçimde sarhoş olmam mümkün değil.” Boğazını temizlermiş gibi yaptı. “Bir alt sürüm çalıştırdım ki düşünce işlemcim alkolün etkilerini taklit etsin ama herhangi bir tehlike işaretinde komut yeniden yazılacak. Seni temin ederim ki sarhoş değilim.” Arkasını dönüp elindeki Shirley Temple’a[36] bakıp sabırsızlığını gizlemeye çalışan Nilüfer’e baktı. “Peki, nerede kalmıştık?”

“Fortunato?” dedi Nilüfer.

“Bekle,” dedi Fortunato. “Sadece birkaç dakika.” Odanın diğer ucundaki Peregrine’i görebiliyordu. Hiram’a döndü ve “Benim için Cordelia’ya etrafı gösterir misin? Plalletmem gereken bir şey var,” dedi.

“Memnun olurum.”

Peregrine’in etrafındaki adam güruhu Fortunato’nun geldiğini görünce dağıldı. Kadına ulaştığında sadece iki erkek kalmıştı.

Peregrine tuvaletine eşlik eden uzun eldivenler takmıştı, yine de geniş, kaslı omuzları ve sırtından uzanan büyük, kahverengi

kanatları gözler önündeydi. Saçları, başının etrafında birkaç metreküplük bir sanat eseri gibi toplanmıştı. Burnu ve elmacık kemikleri öylesine keskindi ki genetiğin değil de bir heykeltıraşın eseri gibi görünüyorlardı.

Gözleri mavinin öylesine canlı bir tonundaydı ki Fortunato lens taktığından şüphelendi. Ama özlerindeki ifade onu şaşırttı. Dudağının bir köşesi bükülürken gözlerinde atılmaya hazır bir kahkahanın hırıltıları dolanıyordu.

"Adım Fortunato," dedi.

"Öyleymiş." Kadın, onu hiç acele etmeden, baştan aşağı süzdü. Miranda Fortunato'ya parfümünün rayihasıyla birlikte henüz geçmemiş bir ereksiyon bırakmıştı. Peregrine'in gülümsemesi genişledi. "Hiram beni aradığını söylüyordu?"

"Ciddi bir tehlike içinde olduğuna inanıyorum."

"Eh, şu anda olmasa da muhtemeldir."

"Korkarım ki çok ciddiyim. Howler ve Çocuk Dinozor öldüler bile. Bu sabah ikisini de Gökbilimci öldürdü. On, on beş kadar yardakçısını saymıyorum bile. Kaplumbağa kayıp ve muhtemelen de öldü. Sen, Tachyon, Nilüfer bir sonraki hedefler gibi görünüyorsunuz."

"Dur bir dakika, dur. Durumu anladım. Beni sadece sen kurtarabilirsin, değil mi? O yüzden yemekten sonra benim daireme gitmeliyiz ki beni koruyabilesin? Tüm gece boyunca?"

"Seni temin ederim…"

"Biraz hayal kırıklığına uğradım Fortunato. Hakkında duyduklarımdan sonra biraz daha romantik bir şeyler beklerdim. Bu türden acınası bir yaklaşım değil. Hakkını vereyim, orijinal." Uzanıp adamın yanağını okşadı. "Ama acınası da."

Gülümseyerek uzaklaştı.

Fortunato onun gitmesine izin verdi. En azından şimdilik burada güvendeydi.

Cordelia'ya baktı ve sirk kıyafetleri giymiş bir Arapla konuştuğunu gördü. Arap, başıyla kızın elbisenin içine bakmaya çalışıyordu.

Yetenekli, diye düşündü Fortunato. Bir adamla oyuncak gibi oynayabilirdi, zeki ve eğlenceli görünüyordu ve adamın ağzının tadını kaçıracak kadar müşkülpesent de değildi. Eğer onu kabul ederse kızı kırmak ona kalacaktı. Normalde bu tür işleri dört gözle kollardı ama bu sefer şüpheliydi. Kız o kadar masum görünüyordu

ki.

Kapıda bir kargaşa koptu. Hiram, Tachyon'un kolunu tutuyor, her zamanki dostane karşılamasını abartıyordu. Tachyon'un yanında Fortunato'nun Jetçocuk'un mezarında gördüğü kadın vardı.

Kadın onun tarafına baktığında Fortunato onu hemen tanıdı. Serbest çalışıyordu ve çok pahalıydı. Japonya'daki balon balıkları gibi pahalıydı çünkü onunla birlikte olan adamlar hayatlarını tehlikeye atıyorlardı. Arada sırada, görünen o ki rastgele zamanlarda, doruğa oluşurken ölümcül bir zehir salgılıyordu. Sokaklardaki namı Rus Ruleti'ydi.

Tachyon'a bir şey olmaz diye düşündü Fortunato. Küçük uzaylı meyve sepetinin öyle bir kadını doruğa ulaştırabileceğine inanmıyordu.

"Burada olmak istediğine emin misin?"

Roulette limuzinden çıkarken ipek kumaş savruldu ve elbisenin yırtmacı bacaklarını gözler önüne serdi, Tachyon'un eli onu bekliyordu.

"Ya sen? Yüzü üzerinde tepinilen sensin."

Tachyon küçük eliyle umursamaz bir hareket yaptı. "Bir şeyim yok. Üstelik bizi kurtarmak için o kadar zahmete giren Hiram'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Peki."

"Ama sen epey dehşet verici bir tecrübe yaşadın. İstemem ki…"

"Doktor artık buradayız ve birkaç yüz meraklı turistin gözleri önünde tartışmaya devam etmenin bize ne kazandıracağını anlamış değilim."

Roulette, adamın ilgisinden bunalmış ve sinir olmuş bir halde Empire State binasının kapısından içeri girdi. Tachyon parti için giyinirken endişeliydi, Roulette bol pantolonunu çıkarsın da şimdi üzerinde olan beyaz ipek elbiseyi giysin diye kadının evine uğradıklarında nazikti, yol boyunca da üzerine titremişti ve Roulette onu öldürmeye hazırdı, içindeki bulundukları durumun kara mizahını gözden kaçırmamıştı. Adam onun üzerine titredikçe o adamın hâlâ canlı olmasına kafayı takıyordu. Sekiz saattir onunla birlikteydi, onu kaçıracakların elinden kurtarmış ve hâlâ adamı öldürmemişti.

Sonra, hâlâ vakit var.

Fuaye gazetecilerle dolup taşıyordu. Asansörlerin önünde kıpırdanan bir göl gibiydiler ve Tachyon içeri girdiğinde ona doğru akan bir Tsunami dalgası oluştu. Mikrofonlar çekilmiş kılıçlar gibi burunlarına sokuldu, bir ağızdan sorulan sorular bir gürültü kopardı.

"Çocuk Dinozor'un ve Howler'ın ölümü hakkında ne diyorsunuz?"

"Bu vakada kamu görevlilerine yardım ediyor musunuz?"

"Şu kaçırılma girişiminizle ilgili ne diyeceksiniz?"

Sesler kameraların vızıltısına karışmıştı. Tachyon bir fırtına bulutu gibi onları uzaklaştırmaya çalıştı ve başaramayınca ekspres asansöre doğru omuz atarak yol açtı.

Buruşuk gri takım elbise giymiş yakışıklı bir adam Roulette'e yanaştı ve Roulette geri çekildi.

"Hey, Tachy, gözlerimizi rahat bırakmaya mı karar verdin yoksa hanım arkadaşına mı uydun?" Muhabir alayla Tachyon'un beyaz golf pantolonuna, beyaz tüniğine, beyaz pelerinine, topuklarına aytaşları işlenmiş beyaz botlarına, havaya kaldırılmış siperliğine, üzerine ay taşı kakılmış gümüş bir broş iğnelenmiş beyaz kadife şapkasına baktı.

"Digger, kenara çekil."

"Yeni as da kim? Şşşt, bebeğim, senin gücün ne bakalım?"

"Ben as değilim, bırak geçeyim." Öfke kadının nefesini kesmişti ve adamın gözlerini oymak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Tachyon," dedi Digger aniden çok ciddi bir sesle. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Şimdi olmaz Digger."

"Çok önemli."

"Tachyon lütfen beni bu kalabalıktan kurtar." Roulette parmaklarını Tachyon'un bileklerine geçirdi ve dikkatini gazeteciden uzaklaştırdı.

"Ofisime gel."

Asansörün kapıları arkalarından kapandı ve Roulette'in nabzı yavaşladı. "Şimdiye kadar Digger'ın haksız çıktığını hiç görmedim. Gerçekten…"

"Ben as değilim!" Roulette adamın çıplak omuzuna sarılmış kolunu itti. "Kaç kere daha söylemem gerek!"

“Özür dilerim.” Sesi alçaktı, leylak rengi gözleri incindiğini belli ediyordu.

“Dileme! Özür dileme, üzülme, üzerime titreme, umursama!”

Tachyon asansörün karşı köşesine gitti ve geri kalan yolu sessizlik içinde çıktılar. Asansör onları Yüksek Aslar’ın geniş fuayesine çıkardı. Roulette, öfkesinin arasından yükselen bir merakla etrafa baktı. Restorana daha önce hiç gelmemişti. Josiah tüm bu as/joker işini kaba ve korkutucu bulurdu (onun da virüsü taşıdığını öğrenince verdiği tepkiyi hatırladı) ve asların mabedinden hep uzak durmuştu.

Duvarlarda dizi dizi ünlülerin fotoğrafları asılıydı ve odanın tam ortasında gülümseyen, görgülü, nazik ama mor Sam Amca kıyafetiyle restorana girmeye çalışan korkuluğu sertçe reddeden Hiram Worchester duruyordu.

“Ama ben Yıldızışığı’nın arkadaşı sayılırım,” dedi sarışın hippi itiraz ederek. “Sıçrayan Jack Flash’in de.”

“Eminim öyledir,” dedi Hiram. Ünlü asların pek çok arkadaşı olduğunu, restoranın kapasitesinin hepsini ağırlamaya yetmeyeceğini ve Yüzbaşı’yı başka bir gün mutlulukla ağırlayabileceğini ama bu gecenin özel bir parti olduğunu, Yüzbaşı’nın da bunu anlayışla karşılayacağına emin olduğunu kibar kibar açıklamaya devam etti.

Tachyon durumu hemen anladı ve bir elini Hiram’ın geniş omzuna koydu. “Öyle görünmediğini biliyorum,” dedi, “ama Yüzbaşı Trips gerçekten bir as ve iyi bir adam. Ben ona kefil olurum Hiram.”

Hiram şaşırmış göründü ve boyun eğdi. “Pekâlâ, tamam. Sen öyle diyorsan öyledir Doktor.” Trips’e döndü.

“Lütfen özürlerimi kabul edin. O kadar çok davetsiz giriş yapmaya çalışanla karşılaşıyoruz ve hepsi de öyle tuhaf kıyafetler içinde geliyorlar ki as yetenekleri sergilenmedikçe… Umarım anlıyorsunuzdur.”

“Tabii dostum,” dedi Trips. “Sorun yok. Sağ ol Doktor.” Elini şapkasına götürdü ve restorana girdi.

♠

“Maske takıyor olmanız içeri rahat rahat gireceğiniz anlamına gelmez hanımefendi,” dedi Yüksek Aslar’ın fuayesindeki dev adam Jennifer’a.

Jennifer ona gülümsedi, kolunu hayalet biçimine geçirdi ve duvardan içeri soktu. Daha sıra dışı bir şey yapmak isterdi, mesela yerden aşağı akmak gibi ama restorana girmek için bekleyen onca insanın önünde elbisesini yerde bırakmayı istemedi.

“Peki, tamam.” Smokinli adam ona elini salladı ve biraz sıkılmış bir edayla içeri girmesine izin verdi.

Yüksek Aslar rüya gibiydi. Jennifer kendini küçük ve önemsiz hissetti, kıyafeti buraya uygun değildi. Keşke Brennan ona kot pantolon yerine bir gece elbisesi getirseydi. Gerçi bunu öngörebilmek için bir adamın süper güçleri olması gerekirdi.

Ana yemek salonunda yüzden fazla insan vardı, kokteyllerini yudumluyor, leziz görünen ordövrleri tadıyor ve küçük gruplar halinde sohbet ediyorlardı. Jennifer büfeye doğru seğirtti, yemeklerin görüntüsü midesinin guruldamasına yetmişti. Kaz ciğeri, havyar, Hollanda salamı, on iki çeşit peynir ve yarım düzine değişik türden ekmekle kraker vardı. Bir krakere kaz ciğeri sürdü ve odaya bakındı. Yanından geçen ünlü isimlere bakarken kendini bir şöhret avcısı gibi hissediyordu.

Hiram Worchester, Şişmanadam, telaşlı görünüyordu. Muhtemelen yemek organizasyonunu yönettiği için, diye düşündü Jennifer. Kendini göstermeyi sevmeyen bir as olmasına rağmen Fortunato’yu tanıdı. Adam Peregrine’le konuşuyordu. Fortunato ciddi kadınsa eğlenmiş görünüyordu. Cebindeki oyun kartını düşündü ama oraya gidip de kendini tanıtmaya gönülsüzdü. Adamın derdi başından aşkın gibiydi, ayrıca Jennifer kendi başının çaresine bakabilirdi.

Garsonların tepsilerde dolaştırdığı şampanya kadehlerinden birini aldı ve krakerin üzerine koyduğu kaz ciğeriyle birlikte midesine indirdi.

“Biliyordum, biliyordum işte.” Ses bir erkeğin sesiydi ve ağır ağır konuşuyordu, içinde derin bir heyecan vardı. Hiram onun tam arkasındaydı. Yanında Jennifer’ın taksiden inerken gördüğü beyaz savaş elbisesi içindeki adam duruyordu.

“Bana mı dediniz?”

“Bahse girebilirsin tatlım,” dedi beyazlı adam. Suratında bir tuhaflık vardı. Ona sinir bozucu bir dikkatle bakıyordu, Jennifer kendini çırılçıplak kalmış gibi hissetti. Ama bu, Jennifer’ı huzursuz eden şeylerden sadece biriydi. Adamın yüz hatları teker teker bakıldığında iyi gibiydi, hata yakışıklı sayılabilirdi ama bir araya

geldiklerinde uyumsuzlardı. Burnu çok uzun, çenesi çok küçüktü. Sert yeşil gözlerinden biri diğerinden daha yukarıdaydı. Çenesi kırılmış da yanlış kaynamış gibi çarpıktı. Heyecanlı bir tavırla dudaklarını yaladı.

Hiram içini çekti. “Emin misiniz Bay Ray?”

“O olduğuna eminim. Bu lanet partiyi kaçırmayacağını biliyordum. Haksızsam kahrolayım.”

“Pekâlâ o zaman. Görevinizi yapın.” Hiram bir kez daha iç çekti ve bu işi silip atmak ister gibi ellerini ovuşturdu. Ray denen adam başını sallayıp Jennifer’a döndü.

“Adım Billy Ray. Federal ajanım ve bir kimlik göstermenizi istiyorum.”

“Neden?” diye sordu Jennifer boğazına bir yumru oturmuştu.

“Bu sabah önde gelen vatandaşlarımızdan birinin evini soyan hırsıza benziyorsun.”

Jennifer hâlâ elinde tuttuğu kraker parçasına baktı. Açlığını bastırmak bir yana daha yemeğin tadını bile almış sayılmazdı.

“Lanet olsun,” dedi ve hayalet formuna geçip yere akarken tuttuğu krakerle şampanya bardağı düştü.

Ray kedi gibi çevikti. Üzerine atıldı ama sadece yere düşen tişörtünü yakalayabildi.

Adamın “Tanrım, Worchester,” dediğini duydu Jennifer tamamen yerin dibine geçmeden hemen önce, “orospuyu şaşırtmama izin verecektin.”

♣

Tachyon’un minyon figürü alkol arayan asların arasına karışmıştı.

Roulette’in de acilen bir içkiye ihtiyacı vardı. Kristal kadehlerdeki buzların tıkırtısı, mırıltılar ve küçük bir caz grubunun müziği birleşince ortaya çıkan gürültü beyninin derinlerine kadar sokulan bir matkap gibiydi.

Ünlü asların buzdan heykelleri odanın etrafına serpiştirilmişti. Peregrine kendi heykelinin yanında durmuş, güzel kanatları taklidini gölgede bırakmıştı.

Yüzbaşı Trips kemikli eline bir bardak meyve suyu almış odada dolaşmaya çalışıyordu ama göz alıcı silindir şapkası sürekli yere düşüyordu. En iyi takım elbisesinin içinde kesinlikle huzursuz

görünen Harlem Balyozu eğilip şapkayı aldı. Muazzam güç taşıyan iki kara asın arasındaki tezat şaşırtıcıydı. Birinin kel kafasında ışıklar parlarken Yüzbaşı'nın saçları yabani otlar gibi darmadağınıktı.

Barın yanında Profesör ve Buz Mavisi Sybil sohbete dalmışlardı. Mavi, cinsiyetsiz, çıplak bedeniyle Sybil buz heykellerden biri sanılabilirdi. Hatta yanında duranlar hafif bir soğukluk bile hissedebiliyorlardı. Yanındaki adam kendine has tarzıyla ayrı bir şamataydı. Favorileri, kel kafası, tel gözlükleri ve eğri piposuyla yaşlı bir amcaya benziyordu. Ama Roulette'in bildiği hiçbir yaşlı amca gök mavisi takım elbisesinin altına deri sandalet giymezdi.

Amerikan Bale Topluluğu'nun primadonnası ve New York'un tanınan aslarından biri olan Fantezi, Denetçi'nin burnuna bir gül sallarken Koz hoşgörüyle onu seyrediyordu.

O kadar çoklardı ki! Bu akşam kaçı hayatta kalacaktı? Sahibim sizi ararken pek azınız muhtemelen, diye düşündü Roulette.

Neşeli bir ev sahibi olmanın en büyük sorunu aptal adamlara nazik davranmaktı. Hiram, zencefilli gazoz doldurduğu kadehinden bir yudum aldı (şenlik havasını bozmamak için elinde bir kadeh içki olmasını isterdi ama sarhoş olamayacak kadar önemli sorumlulukları vardı) ve Yüzbaşı Trips'in söylediklerini ilgiyle dinlermiş gibi davranmaya çalıştı.

"Demek istediğim, bu yemek biraz seçkinci gibi, bunun gibi bir günde aslar ve jokerler birlikte olmalı, kardeşlik bağlarını hatırlamalı," diyordu uzun sarı saçlı, yabani ot kılıklı hippi.

Yüksek Aslar çalışanları, telepatik Japon balığını taşıdığı kasesiyle birlikte gelen denizkızı, uykusunda zaman yolculuğu yapan, pelerin giymiş yaşlı bir adam ve üzerine sadece ipli bir külot ve göğüs uçlarına boncuklar geçirmiş, ölümsüz olduğunu iddia eden genç bir kız dahil olmak üzere bir düzine hayran ve taklitçiyi geri püskürtmüştü. Hiram en sonuncusunu geri çevirmenin zor olduğunu kabul etti ama yine de kızı içeri almadı. Trips'e karşı da aynı kararlılığı göstermiş olmayı diledi, görünen o ki güçleri aynı derecede hayal ürünüydü. O anda Dr. Tachyon gelmemiş olsaydı…

Hiram içini çekti. Testi kırılmıştı. Yüzbaşı'yı içeri almıştı ve birkaç dakika sonra partide dolanır, gülümser ve kalabalığa karışırken ikinci hatasını yapıp Trips'e partiden memnun olup

olmadığını sormuştu. O zamandan beri de Peregrine'in buzdan heykelinin yanında tuzağa düşmüştü. Mor Sam Amca takım elbisesi giyen uzun boylu adam ona ciddiyetle alkolün bir zehir olduğunu, tofu ve lahana servis etmesi gerektiğini, bedeninin bir tapınak olduğunu ve Vahşi Kart Günü'nün tümden ayrımcı olduğunu anlatıyordu.

Dr. Tachyon'un adama kefil olması boşuna değildi. Hiram, Trips'in çıkık âdemelmasına ve mor şapkasına bakarken o ikisinin aynı butikten alışveriş yaptıklarını düşünüyordu.

Hiram gülümsemesi yüzünde öyle donup kalmıştı ki sakallarının buzlanmamış olduğunu umuyordu. Salona göz gezdirirken bazı konukların içkilerini alıp güneşin New Jersey üzerinde batarken göğü koyu şarap rengine boyadığı balkona çıktıkları gördü. Bu, Hiram'a ilham verdi.

"Büyüleyici bir günbatımı olacak gibi görünüyor Yüzbaşı," dedi. "Gerçekten kaçırmamanız gereken bir manzara, çünkü bizi çok sık ziyaret etmiyorsunuz. Yüksek Aslar'dan izlenen günbatımı özeldir, eminim siz de bana katılacaksınız. Çok… Eee… Şahanedir."

İşe yaradı. Trips başını çevirdi, onayladı ve balkona doğru bir adım attı ama her nasılsa o örümcek bacakları birbirine dolandı ve tökezledi. Hiram öne atılıp onu yakalayamadan Trips bir elini uzatıp dengesini bulmaya çalışmış ama bunun yerine buzdan heykeli tutup Peregrine'in kanadının ucunu koparmış ve yüzüstü devrilmişti bile. Şapkası birkaç metre öteye uçup Harlem Balyozu'nun önünde düştü. O da bir tiksintiyle alıp şapkayı Trips'e getirdi ve sıkıca adamın kafasına taktı.

O arada Trips de ayağa kalkmıştı, buzdan kanat ucu hâlâ elindeydi. Çok utanmış gibiydi. "Çok özür dilerim dostum," demeyi becerdi. Peri'nin kanat ucunu yerine takmaya çalıştı. "Gerçekten üzgünüm. Çok güzeldi be," diye devam etti. "Belki tamir edebilirim."

Hiram nazikçe buz parçasını elinden alıp adamı döndürdü. "Dert etme," dedi. "Sadece gidip günbatımının keyfini çıkar."

Metrodan çıkarken Jack ağırlığını Bagabond'a verdi. Arkalarından kalabalığı inceleyen Rosemary geliyordu. Jack'in boşta kalan kolunu sıkıca tuttu ve üçlü 23. Cadde'den Haphong Lily'ye doğru yola koyulup aralarında tartışırken adama destek

oldu.

Üçü kaldırımda dikkatle ilerlerken kimse onlara dikkat etmedi. “Şuraya.” Bagabond onları karanlık, iki sokak lambasının titrek ışığıyla az çok aydınlanan dar bir bahçeye yönlendirdi.

“Güzel bir koku alıyorum,” dedi Jack acıyla başını kaldırarak.

“Rosemary sıra sende,” dedi Bagabond uzun, restore edilmemiş kumtaşı merdivenleri çıkan Jack’in tırabzanlara tutunmasına yardım ederken. Savcı yardımcısına döndü. “Bunu nasıl idare etmek istiyorsun?”

Rosemary sokağın aşağısındaki diğer loş ışıklı alana baktı. “Defterleri Gambione Ailesi lehine kontrol kazanmak için kullanmayı istiyorum. Ondan sonra belki diğer ailelere ulaşma şansım olur.” Bakışlarında ve sesinde bir pişmanlık seziliyordu. “Seni bu işe karıştırdığım için özür dilerim Jack ama suç çeteleri arasındaki bu savaşı durduramazsak şehir kuşatma altında kalacak.” Sesi sertleşti. “Defterleri elde tutup dengeyi sağlayacak kadar bilgi sızdırırsam yeni Don seçimini etkileyebilir ve Don’un ailelere ya da yeni çetelere karşı tutumuna nüfuz edebilirim.”

“Çocuk oyuncağı,” dedi Jack sıktığı dişlerinin arasından.

“Gerçek bunu yapabileceğine inanıyor musun?” Bagabond, Rosemary’nin ihtiraslı planını gerçekleştirebileceğinden kuşkuluydu.

“Ama çok iyi konuştu,” dedi Jack.

“Rosa Maria Gambioneyapabilir.” Rosemary, Bagabond’a döndü.

“Ama ya savcı yardımcısının gerçekte kim olduğunu öğrenirlerse ne olacak?”

Bagabond kadına kaşlarını çattı. “Kendini bir tırın önüne atsan da aynı şey.”

“Benim seçimim. Bu benim arkamda bırakacağım mirasım.” Umarsızca omuz silkti. “Babamın yaptıklarının kefaretini başka nasıl ödeyebilirim ki?”

“Tanrı seni kutsasın,” dedi Jack yorgunlukla el sallayarak. “Kusura bakma.”

“Baban ne olmak istediğine kendi karar verdi. Sen, onun günahlarından mesul değilsin.” Bagabond, Rosemary’nin kolunu canını yakacak kadar sıkı kavradı. “Sen kendinden mesulsün.”

“Ben öyle düşünmüyorum.” Rosemary bir an için Bagabond’un kolunu tutan eline baktı ve kadının elini okşadı. “Asıl hoşuma gitmeyen şey seninle Jack’i tehlikeye atmak.”

“Ah, biz buna alıştık artık. Biz asız değil mi?” Bagabond, Jack’e baktı, adam kısık sesle ve Fransızca küfrediyordu. Loş ışıkta bile cildinin griye döndüğü görülüyordu.

“Daha ne kadar var?” diye sordu Jack.

“Çok az,” diye temin etti Rosemary.

“Tabii, tabii.” Jack gözlerini kırpıştırdı. “Lanet olsun, acıyor.”

♠

Ön tarafa limuzinlerin park ettiğini görünce donup kaldı. Spector sakinleşmek için derin derin nefes aldı. Gökbilimci olamazdı, henüz değil. Mafya neyle gelecekti, Honda ve Yugo’larla[37] mı?

Neon nilüferleri görünce doğru yerde olduğunu anlamıştı. İçeri girip çatlak tahta basamakları tırmandı. Yukarıda yapılı bir adam yolunu kesti. Serserinin boyu 1.90’dan uzundu ve sanki oyuncusu gibi yapılıydı, belli ki mafyanın kas gücüne dahildi. Spector için çerez sayılırdı ama aynalı güneş gözlükleri takmıştı.

“Rezervasyon?” diye sordu adam, bildiği tek kelime buymuş gibi

Spector dişlerini gıcırdattı. “Bir sorun mu var?”

“Bu akşam özel bir partimiz var.”

“Özür dilerim.” Uzak Doğulu bir adam kiralık güvenliğin omzuna dokundu. Spector’a baktı, dudakları hafiften bükülmüştü. “Bu beyefendi sizin partinize davetli değil ama rezervasyonu var.”

“Üstünü aratacak mı?” diye Uzak Doğulu’ya sordu koca adam, sonra Spector’a baktı.

“Sorun değil.” Spector ceketinin düğmelerini açtı ve kollarını kaldırdı. Adam onu hızlı, işini bilir bir edayla aradı. “Gizli Servis’ten falan mısın yoksa?” diye sordu Spector.

“Tamam. Al götür onu.” Dev adam merdivenlerden çekildi.

Spector’ın müdür gibi bir şey olduğunu düşündüğü Uzak Doğulu, onu özel odanın hemen girişindeki bir masaya götürdü. Ona bir mönü uzattı ve hafifçe gülümsedi. “Sorun olmasın,” diye fısıldadı. “Bana sorun çıkmayacağına dair söz verdiler.”

“Yemek iyiyse sıkıntı yok.”

“Yemek mükemmel.” Müdür bir garsonu çağırdı ve rahatlamış gibi görünerek uzaklaştı.

Mönü, pahalı, kalın bir kâğıda, el yazısıyla ve altın-gümüş harflerle hazırlanmıştı, Spector’ın alıştığı gibi plastikle kaplı değildi.

Spector mönüyü açıp içini çekti. İşler kötüye gidiyordu. Mönünün Vietnamca yazılmış olduğu etmiyormuş gibi bir de yemeklerin yanına numara yazılmamıştı. Burada yiyebilecek bir şey bulmak, adını söylemeye çalışmaktan da zordu.

"Affedersiniz bayım, çay ister miydiniz?"

Spector garsona baktı. "Tabii." Zamanı gelince biraz kafeinin reflekslerine faydası olurdu.

Garson, beyaz eldivenli eliyle fincanı çevirdi ve doldurdu. "Sipariş vermeden önce birkaç dakikaya daha ihtiyacınız olur mu?"

"Evet. Sonra gel."

Garson başıyla onaylayıp beyaz porselen çaydanlığı masaya bıraktı ve uzaklaştı.

Spector fincanını aldı ve dumanı tüten çaya üfledi. Onun alışık olduğundan daha yeşil görünüyordu. Tereddütle bir yudum aldı. Çay, neredeyse içilemeyecek kadar sıcaktı ama iş görecek kadar güçlüydü. Birkaç dakika soğumaya bıraktı ve sonra yapabildiği kadarını içti. Spector kızgın yağa atılan sebzelerin ve etlerin kokusunu aldı. Midesi yanıyordu. Mümkün olduğu kadar çabuk katı gıda alması lazımdı.

Restorana iki kişi girdi. Biri gençti, diğeri yetmişine merdiven dayamıştı. Her ikisi de koyu renk takım elbise giymiş, şapka takmışlardı. Kapıdaki güvenlikle kısaca konuşup özel odaya girmişlerdi.

Spector seslerini duyabiliyor ama ne konuştuklarını anlayamıyordu. Önemli değildi. Çok geçmeden içlerinden pek çoğu nehrin dibini boylayacaktı.

Tekrar menüye baktı. Etli bir yemek sipariş ederse en azından etin kendini yiyebileceğini düşündü.

Başka bir grup güvenliği geçip odaya girdi. Merhaba, diye düşündü, ben Ecel. Bu gece cartayı çekeceksiniz.

Ona bakan garson geri gelmişti. "Hazır mısınız efendim?"

"Evet. Etli bir şeyler istiyorum. Anlarsın ya. Sıcak şeylerden de bir sürü." Garson başıyla onayladı ve gitti.

Spector saatini kontrol etti. 7.45. Fincanını aldı ve çayını yudumladı. Herkesin geldiğinden emin olunca harekete geçecekti.

♣

Kokteyl zamanı yaklaşıyordu. Curtis'le dikkatli çalışanları,

konukları masalarına yönlendirmeye başlamışlardı ki Jack Ackroyd da kolunda Chrysalis'le çıkıp geldi. Hop-Jay tüm gün giydiği kahverengi takım elbisesi ve mokasen ayakkabılarıylaydı, kravatı yoktu ve biraz hırpani görünüyordu. Chrysalis ise yere kadar uzanan parlak gümüş rengi metalik bir elbise giymişti. Her iki göğsü ve bir omzu kapalıydı ama yırtmacı iç çamaşırı giymediğini belli edecek kadar derindi. Salonda yürürken uzun bacakları göz önündeydi, şeffaf cildinin altında hareket eden kasları duman gibi görünüyor, iskeletleri hatırlatan yüzündeki gözleri mekânın sahibi oymuş gibi ortalığı inceliyordu.

Hiram onlarla barda buluştu. "Jay, her zamanki gibi geciktin," dedi. "Onu tanışmamızı geciktirdiği için cezalandırmalıyım. Ben Hiram Worchester." Chrysalis'in elini öptü.

Kadın eğlenmiş gibiydi. "O kadarını tahmin ettim," dedi devlet okulundan sonra edinilmiş kültürlü bir sesle.

"Ah, İngiliz'siniz!" Hiram memnuniyetle gülümsedi. "Babam İngiliz'di. Biliyor musunuz Dunkirk'te savaşmıştı. Bir erkek savaş geliniydi ama beyazları giymemişti."

Chrysalis nazikçe gülümsedi.

Ackroyd ise alayla. "Siz ikiniz muhtemelen Winston Churchill ya da puding gibi şeylerden bahsetmek istersiniz şimdi. Ben gidip bir içki alayım."

"Al," dedi Hiram. Jay tüyoyu aldı ve Duvar Gezgini ile sohbet etmek için uzaklaştı.

"Bana verecek bir bilgiye sahipmişsiniz," dedi Hiram, Chrysalis'e.

"Olabilir," dedi kadın. Etrafına bakındı. Ünlüler ve çekici kadınlarla dolu bir odada o da kendi payına düşen dikkati çekiyordu. "Burada mı? Biraz ortalıkta değil miyiz?"

"Ofisimde," dedi Hiram.

Kapı arkalarından kapandığında Hiram minnetle koltuğuna oturdu ve kadına yer gösterdi.

"İçebilir miyim?" diye sordu kadın küçük el çantasından bir sigara çıkararak. Hiram başıyla onayladı. Chrysalis sigarasını yaktı ve Hiram kadının göğsüne inen dumanı izledi.

"Ön sevişmeyi bir kenara bırakalım," diye önerdi Chrysalis. "İstediğin türden bilgiler tehlikeli ve pahalıdır. Ne kadar harcamayı göze aldın?"

Hiram çekmecesini açtı, deri kaplı bir çek defteri çıkardı ve

yazmaya başladı. Kadın dikkatle onu izliyordu. Hiram çeki yırttı ve kadının önüne itti.

Chrysalis çeki alıp baktı. Tek kaşını kaldırırken hayaletimsi kasları oynadı. Çeki ikiye katladı ve çantasına koydu.

“Çok iyi. Bu pek çok şeyi satın alır Bay Worchester. Hepsini değil ama çoğunu.”

“Devam edin.” Hiram ellerini masasının üzerinde birleştirdi. “Jay’e Kütük’ün daha büyük bir şeyin parçası olduğunu söylemşsiniz. Neyin?”

“Onlara Gölge Yumruk Cemiyeti deniyor,” diye anlatmaya başladı Chrysalis. “Sokaklarda dolaşan isim bu. Başka bir isim de olabilirdi, fark etmez. Büyük ve güçlü bir örgüt Bay Worchester, daha küçük çetelerin de pek çoğunu çökerttiler. Çin Mahallesi’ndeki Kusursuz Balıkçıllar, Jokerkent’teki Kurt Adamlar, Kütük’ün limanlardaki küçük çetesi ve bir düzine kadar daha çete onlara bağlandı. Harlem’de, Cehennem Mutfağı’nda, Brooklyn’de, şehrin dört bir yanında müttefikleri var.”

“Kartel,” dedi Hiram.

“Onları mafyayla karıştırmayın. Gölge Yumruk Cemiyeti mafyayla çok gizli bir savaş yürütüyor ve kazanıyor. Pek çok işte parmakları var, uyuşturucudan fuhuşa kadar her şeyde ve üstelik yasal işleri de var. Kütük ve kabadayı çetesi örgütün en küçük ve önemsiz parçalarından biri ama yine de bir parçası. Yerinizde olsam dikkat ederdim. Kütük ucuz kas gücü olabilir ama destekçileri araya girenlere müsamaha göstermeyecek türden acımasız ve nüfuzlu insanlar. Canlarını sıkarsınız böcek ezer gibi öldürürler sizi.”

Hiram yumruğunu sıktı. “Biraz zor yaparlar.”

“As olduğunuz için mi?” Kadın gülümsedi. “Bugünlerde tutunmak için çok ince bir dal bu sevgili oğlum. Geçen yıl Staton Adası’ndaki toplu cinayetleri hatırlıyor musun? Gazetelerden düşmemişti.”

Hiram kaşlarını çattı. “Maça ası cinayetlerinden biri daha değil mi? Manşetleri hatırlar gibiyim. Kurbanın namı neydi?”

“Scar,” dedi Chrysalis. “Çok hızlı bir teleporttu ve Gölge Yumruk Cemiyeti’nin katiliydi. Neyse, onun işi bitti ama söylentilere bakılırsa onlar için çalışan başka aslar da var. Onunki kadar muazzam güçlere sahip olanlar. Belki bir düzine kadar. İsimleri duyuluyor. Karartan. Fısıldayan. Ejder. Kim bilir belki buradaki konuklarınızdan bazıları da Gölge Yumruk üyesidir. Şampanyanızı

yudumlarken sizi nasıl haklayacaklarını planlıyor olabilirler.”

Hiram bir an düşündü. “Bana örgütün başındaki adamın adını söyleyebilir misiniz?”

“Söyleyebilirdim,” dedi Chrysalis sakince. “Ama böyle bir bilgiyi vermek beni öldürebilir. Tabii ki bu riski almama değecek bir meblağ olabilir.” Bir kahkaha attı. “O kadar paranızın olduğunu sanmıyorum Bay Worchester.”

“Onlarla konuşmak istediğimi varsayalım.”

Kadın omuz silkti.

“Bana bir isim vermezseniz o çekin kolaylıkla karşılıksız çıkabileceğini görürsünüz.”

“Ah buna izin veremem,” dedi kadın. “Latham, Strauss adını duydunuz mu?”

“Avukatlık bürosu mu?” diye sordu Hiram.

“Latham, Strauss’un avukatları, Jay onu mezarlıklara ışınladıktan sonra bu akşamüzeri Kütük’ü hapisten çıkardılar. Bu firma hakkında bugün birkaç soru sormam gerekmişti ve üst düzey yöneticilerden birinin Kütük’le yakından ilgilendiğini öğrendim. Bu biraz garip. Çünkü adamın müşteri listesinde şehrin en zengin ve güçlü isimleri var, içlerinden birkaçı ketum olmakta çok da haklılar. Size ne anlatmaya çalıştığımı anlıyor musunuz?”

Hiram başını evet anlamında salladı. “Adresi var mı?”

Kadın çantasını açıp çıkardı. Hiranfın ona olan saygısı arttı.

“Size bedava bir öğüt daha vereceğim,” diye ekledi.

“Nedir?”

“Adama sakın Kaçamak demeyin.”

[36] Alkolsüz bir kokteyl. -ç.n.

[37] Asıl adı Zastava Koral olan, Yugo lakabıyla bilinen Yugoslav araba markası. -ç.n.

On Beşinci Bölüm

20.00

Bu yemeklerin başlangıcı artık bir ritüel halini almıştı. Herkes oturduğunda, garsonlar çorbayı getirip konuklar başlangıçlarını seçtiğinde tüm gözler Hiram Worchester'a çevrildi. Hiram uzun, ince kadehini şampanyayla doldurdu, kendini hafif, havadan da hafif kıldı ve zarifçe tavana kadar yükselip her yıl yaptığı gibi kadehini kaldırıp, "Şerefe," dedi. Derin sesi hüzünlü ve ciddiydi. "Jetçocuk'a."

"Jetçocuk'a," diye hep birlikte yüzlerce ses tekrarladı. Ama kimse bir yudum almadı. Daha gelecek isimler vardı.

"Kara Kartal'a," dedi Hiram. "Beyin Emanetçisi ve her neredeyse Elçi'ye. Bizi tehlikeden kurtaran sesi için Kaplumbağa'ya. Umalım ki güvendedir. Tıpkı Mark Twain gibi, ölümüyle ilgili raporlar umarız abartılmıştır. Tüm kardeş aslara, büyük ya da küçük, yaşayan ya da ölü ve daha gelecek olanlara. Binlerce jokere ve Kara Kraliçe'yi çeken on binlerin hatırasına." Hiram durakladı, aşağıdaki sessiz salona göz gezdirdi ve devam etti. "Howler'a ve tuğlaları tuzla buz eden kahkahasına. Çocuk Dinozor'a ki onu öldürenden çok daha büyük bir adamdı. Bizi lanetleyen ve bizleri Tanrı kılan Takislilere ve ihtiyacımız olduğunda yardımımıza koşan Doktor Tachyon'a. Ve her zaman, hep, Jetçocuk'a."

"Jetçocuk'a," diye tekrar ettiler bir kez daha. Bu kez içtiler ve içlerinden bazıları bir an durup henüz ölüm saatine gelmedikleri oğlanı düşündüler. Sonra kaşıklarını kaldırıp yemeğe başladılar.

Hiram Worchester yavaşça yere indi.

"Yemiyorsun," diye gözlemledi Tachyon nazikçe kadının el sürmediği tabağına bakarak.

"Sen de."

"Benim bir bahanem var."

“Neymiş?”

“Ağzım acıyor.”

“Asıl sebebi bu değil.”

“Neden gerçek sebebini duymak isteyesin ki?”

“İstemiyorum. Umurumda değil.” Kadın başını çevirdi ama aklına gelen hatıra onu yemek salonundan çok uzaklara götürüp gözlerinin önüne bambaşka bir sahne yerleştirmişti. Burun delikleri öfkeyle açılıp kapanan Josiah, Trips’in dost canlısı yüzüne karışmıştı. Bebeği tuhaf bir ordövr gibi Mistral’in tabağındaydı.

“Senin bahanen ne?”

Seni öldüreceğim -zorundayım- ve cesaretimi kaybediyorum. Bu cevap seni tatmin edecek mi?

Beyni ağzına hükmetti ve Roulette “Bugün olanlar sinirimi bozdu,” dedi.

“Hangisi?” diye sordu uzaylı hüzünlü bir gülümsemeyle.

“Mezarlık, cinayetler.”

Adam elini tuttu. “Benim iştahsızlığımın sebebini buldun. Nasıl yiyebilirim ki? Çocuk… Ailesini düşünmeden edemiyorum.”

Gecenin başında yediği Fransız soğan çorbası ağzına geldi ve Roulette refleksle yutkundu. “Özür dilerim,” diye mırıldandı nefesi kesilircesine ve sandalyesinden fırlayıp yemek salonundan dışarı çıktı. Meraklı bakışlar onu takip etti.

Tuvalete gittiğinde makyajını umursamadan yüzüne soğuk su çarpıp ağzını çalkaladı. Biraz işe yaramıştı ama midesindeki alev alev düğümü çözmemişti. Amber renkli gözleri fal taşı gibi korkuyla açılmış aynadan ona bakıyordu. Kusursuz bir oval biçimindeki yüzünü, çıkık elmacık kemiklerini, atalarından birinden yadigâr dar burnunu inceledi. Sıradan bir surata benziyordu. Nasıl olup da böylesi bir… Zihni aklından geçen kelimeye isyan etti. Şeytani değil. Hatıraları bastırdı.

Şeytaniliğe dair hatıralar.

Kimin şeytaniliği? Soydaşları Dünya’ya virüsü salan ve onun hayatını karartan adamın mı?

Yoksa kendisininki mi?

Ellerini lavabonun iki yanına koyup eğildi, öğürüyordu.

“Yaşıyor, Roulette.”

Adamla yüzleşmek için döndüğünde korkuya kapıldı. Adam Yüksek Aslar’ın kadın konukları için bırakılmış bir tırnak törpüsünü

alırken geri çekildi. Elinin arkasındaki düğüm düğüm damarları inceleyerek küçük orta sehpanın yanından dolaştı. Sahneye uymayan bir görüntüydü. Gökbilimci bir Yüksek Aslar garsonu kılığındaydı, etrafını çevreleyen iki dizi dramatik ışık eşliğinde ilerliyor, kelleşen kafasının arkası aynada yansıyordu.

"Tanrım, senin burada…"

"Ne işim mi var? Senin başarısız olduğun işi bitireceğim belli ki. Biraz ölüm dağıtacağım. Ağıtlar, korku ve nefretle karşılanmayı bekleyerek geldim. Peki ne buldum? Bir avuç as yemek yiyor, konuşuyor, konuşuyor, konuşuyor."

"Yapamazsın… Burada olmaz."

"Ah evet, tam burada. Tahcyon'dan başlayarak."

"Hayır!"

"Endişelendin mi?"

"O… Bana ait."

"O zaman niye öldürmedin?" Gökbilimci'nin sesi sakinliğini kaybetmiş, birbirine sürtünen kayalar gibi çıkmıştı. Koltuğu geçti, yavaş hareketleri kötücül görüntüsünün etkisini yükseltiyordu.

"Ben…" Roulette'in sesi çıkmadı, sonra bir daha denedi. "Onunla oynuyorum."

"Ne kadar dramatik, hatta melodramatik bir cümle. Onunla oynuyormuş," diye tekrar etti Gökbilimci düşünceli düşünceli. Elleri uzandı ve Roulette'i gırtlağından yakaladı. "Oynama, öldür! Onu öldür!" Roulette'in yanakları adamın saçtığı tükürüklerle sırılsıklam oldu ve ellerinin altında kıvrandı.

Onu tutan el sıkılaştı, kadının boğazı baskıyla büküldü, nabzı hızlandı, kanı kulaklarında pompalanıyordu. Roulette onun ellerini kavradı, merhamet dilenmeye çabalıyor ancak sadece inleyebiliyordu.

Gökbilimci onu umarsızca bir kenara attığında Roulette bir tuvalete sertçe çarptı.

"Beni buna zorlayamazsın. Korkutman yetmez."

"Doğru. Keşke sana söylediklerimdeki bilgeliği anlasaydın. Seni sadece nefretin özgür kılar. Sadece ruhundaki asidi serbest bırakarak huzura erebilirsin."

Roulette şakaklarını ovuşturdu. "Neden daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum. Tehditlerinden mi, ucuz psikoloji numaralarından mı?"

Gökbilimci, Roulette hiç konuşmamış gibi sözlerine devam etti. "Sadece o ulvi katarsis seni ömür boyu sürecek olan hatıradan azat

edebilir.”

Roulette’in dikkatle örülmüş zihinsel kalkanlarını yıktı ve zihninin bir kısmını koparıp aldı. Bulanık geçmişin görüntüleri Roulette’in zihnine aktı. Göğsündeki hemşirenin eli onu geri yatması için zorluyordu. “Bakma.” Baktı. CANAVAR! Küvezin içinde yatıyor, yaşamı için ağlıyordu. Bir köşeye gizlenmiş, dört gün boyunca onun ölümünü izlemişti. Tiksintisi sevgiye, sevgisi nefrete dönüşmüştü. Hemşirenin göğsüne koyduğu eli sertçe… Böyle gidiyordu. Bir kâbusun hiç bitmeyen görüntüleri.

“Öldür onu ve bitsin bu iş.”

“Tanrım! Sana inanmıyorum!” Roulette elleriyle saçlarını yoldu.

“Çok yazık. Çünkü başka seçeneğin yok.”

“Zamanı gelmedi mi?” diye sordu Jack sıkı sıkıya tuttuğu tırabzandan elini kaldırarak.

Bagabond ilerleyip yanında durdu. Kolunu adamın beline sardı.

“Az kaldı. Çok az kaldı.”

Uzanıp terden ıslanmış saçlarını alnından geriye itti. Jack, gözle görülür bir şekilde acı içindeydi, ona bakıyordu. Gölgeli, koyu renkli gözleri karanlığa karışmıştı.

“İçeri kendin olarak girmelisin,” dedi. “Zamanı geldiğinde değişmen için sana yardım edeceğim. Hep yanında olacağım.” Bagabond elini adamın tırabzandaki elinin üzerine koydu. Jack elini çevirip onun parmaklarını tuttu.

“İçime kötü bir his var,” dedi Jack. Birleşmiş parmaklarına baktı ama elini uzaklaştırmadı. “Keşke kediler burada olsalardı.”

“Bence de.”

“Bir şeyler ters giderse,” dedi Jack. “Kaç. Ciddiyim. Ben başımın çaresine bakarım.”

Bagabond bir şey demedi ama adamın elini sıktı. Rosemary’ye baktı. “Başlayabilir miyiz?”

Avukat tekrar köşeye doğru yürüdü ve kalın tuğlaların ardına baktı. “Temiz görünüyor.” Dijital saatine dokunup loş parıltıya baktı. “Sekizi yirmi geçiyor. Şimdiye kadar gelecek olanlar çoktan gelmiştir. Gidelim.”

Haiphong Lily’nin girişi kırmızı neondan devasa bir nilüferle işaretlenmişti. Cızırtıyla yanım sönen neon ışık sessiz sokağı

aydınlatıyordu. Restoranın önündeki kaldırıma yarım düzine limuzin park etmişti. Üniformalarını giymiş şoförler limuzin sırasının önünde toplanmış, sigara içiyor ve sıradan taksi şoförleri gibi dedikodu yapıyorlardı. Her aracı koruyan bir ya da iki suratsız adam vardı. Fedailerden birkaçı Bagabond'la arkadaşları önlerinden geçip giderken ifadesiz bir yüzle izlediler, gözleri sanki M60 makineli tüfeğin dürbünü gibi her adımlarını takip ediyordu. Tüm fedailerin kollarında siyah matem şeritleri vardı.

Vietnam mutfağının alametifarikası kişnik, balık ve acı biber kokuları daha kapıya ulaşmadan etraflarını sarmıştı.

"Mon Dieu."[38] Jack gözlerini havaya dikip Bagabond'a döndü, "inanabiliyor musun? Şimdi acıktım."

"Şu işi halleder halletmez bir şeyler yeriz."

Giriş sokak seviyesinde olsa da restorana uzun bir merdivenden çıkılıyordu. Merdivenler loş aydınlatılmıştı ve yerdeki kırmızı halı ışığın büyük kısmını emiyordu. İç kapının yanındaki bir nişte, mütevazı takım elbisesi sokaktaki fedailerle eş, dev bir adam ayakta bekliyor ve gelenleri gözetliyordu.

"Rezervasyon?" dedi adam.

"Elbette." Rosemary hiç tereddüt etmemişti.

Bagabond aynalı güneş gözlüklerinin arkasına saklanan gözlerin bir tehdit oluşturup oluşturmadıklarına karar vermek için onları baştan aşağı süzdüğünü fark etti.

Dev adam omuz silkti. Görünen o ki tatmin olmuştu, yoldan çekildi. Rosemary'yi tanımadığı belliydi.

Restoranın içi koyu renk duvar kâğıdıyla kaplıydı. Gergin, orta yaşlı bir Uzak Doğulu onları bir kucak dolusu mönüyle karşıladı.

"İyi akşamlar. Üç kişi, değil mi?"

Rosemary onu durdurduğunda çoktan boş masalardan birine doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Toplantı için geldik."

Minyon adam aniden durdu. Yemek salonu neredeyse ıssızdı. Bir köşede yaşlı bir çift mahrem bir sohbete dalmışlardı. Onlara yakın bir masada çarpık dudaklı, uzun boylu cılız bir adam vardı, yemeğinden başını kaldırıp onlara baktı. Şef garson gerilmiş gibiydi.

Zayıfça gülümseyerek "Toplantı yok," dedi.

"Var," dedi Rosemary. "Özel odada."

"Burada toplantı yok."

"Bence burada bir iletişim kazası yaşıyoruz," dedi Jack kasılmış dudaklarının arasından sessizce.

Rosemary odayı inceledi ve koyu mavi takım elbise giymiş, epey pahalı güneş gözlükleri takmış iki adamın oturduğu, salonun arkasındaki bir yerlerde kalan masayı fark ettiğinde durdu. Onların da kollarında matem şeritleri vardı.

Onlara daha yakın oturan adama seslendi. “Buongiorno…[39] Adrian’dı değil mi? Tony Conzella’nın oğlu?”

“Hanımefendi beni biriyle karıştırdınız.” Asker sağ tarafındaki arkadaşına baktı, diğeri omuz silkti.

Bagabond, Jack’i daha sıkı tuttu, silahlar patlarsa onu bir kenara çekecekti.

“Adrian,” dedi Rosemary, “seninle çocukken çok oynadık. Benim bebeklerimi kaçırır ve fidye isterdin. Hatırlamadığın için çok üzüldüm.” Savcı yardımcısı Bagabond’un yanından ayrılıp masaya birkaç adım kalana kadar yaklaştı.

Duruşunda herhangi bir gerginlik belirtisi yoktu, başı dik, kolları iki yanında gevşekti. Bagabond bir kere onu mahkemede seyretmişti. Hiçbir zaman Rosemary kadar kendinden emin olamayacağını düşünmüştü.

Şimdiyse, Rosemary’nin defterleri sadece aileyi etkilemek için kullanacağından şüpheliydi. Onda, babasından miras kalan çok şey vardı. Bir erkek olmayı dilediğini hatırladı, böylece ailenin kontrolünü miras alabilirdi. Şimdi ona bu gücü ele geçirmesi için gereken aracı mı vereceklerdi yoksa?

“Sana söyledim, benim adım Adrian değil.”

“O zaman galiba ben de Rosa-Maria Gambione değilim.”

Adam güneş gözlüklerini çıkardı. “Maria!” İlk kez gülümsemişti. “Sana bir kere kaçırdığım bebeğinin sağ elini gönderdiğimi hatırlıyorum. Yine de fidyeyi ödememiştin.”

Diğer adam da ilk kez ağzını açtı. “Sakin ol Adrian. Rosa-Maria Gambione uzun yıllar önce ortadan kayboldu.” Rosemary’ye döndü. “Bana daha çok savcı yardımcısıymışsınız gibi geldi Bayan Muldoon.”

“Çok iyi. Seni tanımıyorum, değil mi?”

“Hayır.”

“Babam aile için geleneksel yöntemlerle savaştı. Ben yeni yöntemler seçtim.”

“Bizi kovalamak gibi mi?” dedi ikinci adam. “Hapse tıkmak?”

“İşe yarar bir eyalet savcısı olmam için işimi iyi yapmam gerekir.”

İnce, ifadesiz dudaklar büküldü.

“Adrian babanı çağır. Sanırım bu durum ilgisini çekecektir.”

Adam iskemlesinde arkasına yaslanıp “Lütfen oturun Bayan Muldoon.” dedi.

Rosemary bir iskemle çekip oturdu ve bacak bacak üstüne atıp masanın öbür tarafındaki adama gülümsedi. Başını belli belirsiz çevirerek “Suzanne, bence şimdi uygun olur,” dedi.

Bagabond, Jack’i kendine döndürdü ve bir elini başına uzattı. Adanı sertçe geri çekildi. “Burada olmaz!”

“Haklısın.” Rosemary’nin gözlerini yakaladı ve erkekler tuvaletini işaret etti.

“İyi fikir,” dedi Rosemary. Masanın karşısındaki adama “Bir saniyeye kadar arkadaşlarım da bize katılacak, sizi silahlı olmadıkları hususunda temin ederim,” dedi.

Rosemary doğrudan güneş gözlüklerinin aynalı camına baktı. “Bir adın var mı?”

“Tamam, çabuk olsunlar.” Baştan savma bir el hareketiyle tuvaleti işaret etti. “Yanında hep böyle keşlerle mi gezersin?”

Rosemary uzanıp kendine bir fincan çay koydu. “Hayır.”

“Morelli,” dedi adam. “Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

♠

Bagabond, Jack’i erkekler tuvaletine götürdü.

“Belki önce ben girsem daha iyi olur,” dedi Jack dengesini bulmak için kapıya uzanırken.

“Başaramazsın,” dedi Bagabond gerçekçi bir sesle.

“Bana olan inancın çok dokunaklı.” Acıyla nefesi kesildi. “Ama öte yandan…”

Bagabond kapıyı açıp içeri girdi. Açık alanda kimse yoktu ama mutfak önlüğü takmış Vietnamlı bir adam bölmelerden birinden çıkıyordu. Şaşkınlıkla bir nida kopardı ve hızla ellerini yıkadıktan sonra Bagabond’un anlamadığı bir dilde homurdanarak çıktı.

“İçeri gel,” dedi Jack’e. Kapı adamın arkasından kapandı.

“Bunu yapabileceğimden emin değilim,” dedi Jack. “Bazen onu çağıramıyorum. Şu anda odaklanamayacak kadar canım yanıyor…”

“Kıyafetlerini çıkar.”

“Ne?” Jack gülümsemeye çalıştı. “Bagabond şimdi sırası mı?” Kadın bıkmış bir yüzle ona bakınca çenesini kapadı.

“Bu kez yanımda yedek kıyafet yok. Çıkarmazsan üzerindekiler paramparça olacak. Anlaşıldı mı?”

“Evet, doğru.” Jack ona arkasını döndü; gömleğinin düğmelerini açtı. Bagabond giysilerine aldırmadan kirli yere oturdu. Jack soyunduktan sonra endişeyle ona baktı. Kıyafet tomarını önünde tutuyordu.

“Uzan.”

Jack yutkundu ve Bagabond’un önünde yüzüstü yere uzandı. Dar alanda ayakları tuvalet bölmesinin yeşil, tahta kapısına dek uzanmıştı. Bagabond uzanıp kıyafetlerini aldı ve güvenli bir uzaklığa yerleştirdi. Sonra başını ellerinin arasına alıp kendi bilincini adamın zihnine göndermeye, dönüşümünün anahtarını bulmaya çalıştı.

“Acıyı unut. Onu kontrol etmeye çalışma.” Bagabond yıllar önce kullanmaya başladığı o sert sesini bırakmıştı. Şimdi hayvanlarını sakinleştirirken kullandığı ritimle konuşuyordu. Nefesini o ritimle eşleştirdi ve Jack’in başını okşadı.

İşini biliyordu. Jack’le ilk kez çalışmıyordu ama bu kez diğerlerinden farklı olarak canavarı kontrol altına almak yerine serbest bırakmaya çalışıyordu.

Ellerinin altında, Jack sakinleşti. Kadının zihninin derinliklerine inmesine izin verdi. Bagabond adamın zihnindeki duvarları gördü ve arkalarındaki mahremiyete saygı duydu. Kedilerin her zaman gözetleme güdüsü olurdu. Ama Bagabond hem dostluklarına binaen hem de kendi hastalıklı mahremiyet düşkünlüğünü göz önüne alarak bu cazip fikre karşı koydu.

Jack’in zihnindeki yolculuğun mihenk taşı kokulardı. Kent, insanlar, Bagabond, tümü de kendilerine has kokularıyla tanınıyordu, görüntüler veya kelimelerle değil. Son ikisi bilincin son zincirlerinde ortaya çıkardı.

Bataklık, ölüm ve çürümenin ekşi kokusuna ve karanlığa ulaştığında Jack durdu.

Bagabond onun bataklıktan asla geri dönemeyeceğine dair korkusunu bastırdı. Oradaydı. Onu asla terk etmeyecekti. Ama Jack’i iradesinin gücüyle karanlığın arkasına sürdü ve o çürümüş kokunun içinde sürüngen benliğini buldu. Jack’in bilinci diğerine karışırken, Bagabond, sürüngen beynine geçerken patlayan zihinden geri çekildi.

Bataklığın pis havası ve kükreyen dev timsahın sesi bir gelgit

dalgası gibi peşinden geldi. Kendi bedenine dönerken verdiği tepki Bagabond'un kafasını porselen lavaboya çarpmasına ve ellerinin kucağında yatan ağır timsah kafasından ayrılmasına sebep oldu. Sürüngen dönerek bir meydan okumayla Bagabond'a kükredi. Bagabond hızla ve derin derin nefes alıp bu kez sürüngenin zihnine girdi ve onu sakinleştirdi. Kuyruğunun ucu dikilen timsah geri geri giderek ondan uzaklaştı ve küçük tuvalette sıkıştı.

Bagabond dışarıdan yükselen Rosemary'nin sesini duyunca başını kaldırıp baktı. Tuvalet kapısı endişeli Vietnamlı şef garsonun yüzünü gösterecek kadar aralandı. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bu inanılmaz sahnenin üzerine kapıyı kapatmadan önce iki elini ağzına götürdü.

Bagabond tekrar timsaha dönüp zihninde kitapları kusmasını sağlayacak tetikleri aramaya başladı. Zehirli et hatırasını ortaya çıkarırken timsahı bölmeye doğru sürüyordu.

Hatıra işlevini yerine getirdi.

Timsah midesindekileri yere boşalttı. Yarı sindirilmiş yemeğin kokusu, yaşamın ve ölümün pek çok aşamasına alışık olan Bagabond'u bile sarstı. Sinirlenmiş sürüngeni sakinleştirdi ve ayağa kalkıp tiksintiyle plastiğe sarılmış defterleri aradı. Neyse ki, çok araması gerekmemişti.

Paketi lavaboda yıkadı. Timsah kuyruğunu sallarken küçük bölmeyi parçalarına ayırıyordu. Gırtlağının derinliklerinden gelen bir sesle gurulduyordu, memnuniyetsiz, aç bir sesti.

Bagabond tekrar timsahın zihnine uzandı ve Jack'in insan tarafını sürüngenden ayırma işlemine başladı. Bir dakikadan kısa sürede timsahın yerine soğuk zeminde yatan Jack'in çıplak bedeniydi. Adam yaşadıklarının hatırası ve koku karşısında cenin pozisyonuna kıvrılırken Bagabond ona giysilerini uzattı.

"Yapmak zorundaydık." Bir kâğıt havluyu ıslatıp nazikçe alnını sildi.

"Her seferinde bir daha insana dönemeyeceğimden korkuyorum." Jack duvara baktı. "Belki de, en sonunda bu hepimiz için en iyisi olacak."

"Cordelia için iyi olmayacak." Ya da Bagabond için. Ama bu fikrini söylemedi.

"Cordelia. Ah, evet. Tamam." Sesi ifadesizdi. "Haydi gidip şu işi bitirelim." Giyinip kapıyı açtı. Bagabond hemen arkasındaydı. Odanın öbür ucunda Rosemary yanlarına gelen iki yaşlı adamla

birlikteydi.

“Rosa Maria, babana karşı derin bir saygımız var ama senin Aile meselelerine karışmana izin veremeyiz.” Rosemary yaklaşan Bagabond’la Jack’e baktı.

“Ben bir Gambione’yim.” Bagabond’un ona uzattığı nemli paketi aldı. İki yaşlı mafya üyesi kafaları karışmış gibi birbirlerine bakıyorlardı. Bagabond bu muhabbetin epey bir süredir devam ettiğini fark etti.

“Aileye bir teklifim var,” dedi Rosemary. Defterleri masanın üzerine koydu, konuşurken hafifçe eğilmişti. “Tüm capo’lar bunu duymalı.”

Daha uzun boylu olan adam, “Sen bir kadınsın,” dedi.

“Roberto bırak konuşsun. Vermemiz gereken kararlar var ve bu mesele bizi geciktiriyor.”

Daha kısa, tıknaz capo yoldaşının koluna dokundu. Diğeri geri çekilerek başıyla onayladı.

♣

Morelli kapıyı açtı. Rosemary arkasında Bagabond ve Jack’le içeri girmek için hareketlendi.

Morelli bir eliyle Rosemary’nin eşlikçilerini durdurdu. Rosemary, capo’lar onaylayana kadar gözlerini dikip baktı.

Morelli kolunu çekerek girmelerine izin verdi.

Özel yemek salonu uzun ve dardı, ailenin capo’larının çevresine dizildiği masa odayı neredeyse doldurmuştu. Adamlar, sinirli sinirli Don Frederico’un ölümünün intikamını almak için münasip bir yol bulmak üzere tartışıyorlardı. Hepsinde siyah şeritlerden vardı.

Beyaz örtü serilmiş masanın ortalarında bir yerde etrafındaki tartışmayı dinleyen bir adam ayakta duruyordu. Bagabond, Jack ve Rosemary içeri girerken gözlerini kaldırıp onlara baktı. “Defterler bunlarda mı?”

“Evet Don Tomaso,” dedi onları kapıda sorguya çeken uzun capo. Rosemary masanın ucuna kadar geldi. Defterleri örtünün üzerine koydu ama elinden bırakmadı. Bagabond hemen yanında durdu. Jack odanın en uzak ucuna gitti ve pencereden karanlık sokağa baktı.

“Teşekkür ederim Rosa-Maria.” Don Tomaso’nun sesinde yapış yapış, tekinsiz bir şey vardı. “Bunları bize getirdiğin için

teşekkürler.” Bagabond gerildi ve gözlerini kıstı. Bu, nefret ettiğine emin olduğu bir insandı. Gerekirse koparacağı gırtlak bu olacaktı. Yüzünü buruşturdu. Balık çorbasının kokusu aç olduğunu fark etmesine sebep olmuştu.

“Sinyora Gambione, lütfen Don Tomaso.” Rosemary’nin defterleri tutan parmakları kasıldı. Adamın bakışlarını karşıladı. Bagabond ikisinin arasında yükselen gerginliği hissedebiliyordu, kasları bu meydan okumaya karşılık veriyordu.

Dışarıdan bir çöp kamyonunun hidrolik kollarının gıcırtısı ve ters çevrilen çöp tenekesinden çıkanların sesi duyuldu. Yemek salonundaki sessizlik uzadı. Sonunda uysallıkla başını eğen Don Tomaso oldu.

“Defterler bir hediye değil,” dedi Rosemary. “Bana aitler. İçindeki bilgilere kimin erişeceğine ben karar vereceğim.”

“O halde ailenin dışından biri olarak konuşuyorsun.” Don Tomaso gözlerini yanındaki adamlardan birine çevirdiğinde Bagabond hafif bir hareketi sezdi. Bir kez daha kedilerin pençelerine ve dişlerine sahip olmayı diledi.

“Gambione Ailesi’nin mahvoluşun eşiğinde gören biri olarak konuşuyorum. Dört bir yandan tehdit altındayız ama sizler burada oturmuş daha adını bile bilmediğiniz düşmandan nasıl intikam alacağınızı tartışıyorsunuz.” Rosemary öfkeyle odadakilere baktı ve defterleri Tomaso’ya doğru salladı. “Kasap’ın yöntemlerini sürdürürseniz Gambione Ailesi felakete sürüklenecek!”

Arkalarında bir acı çığlığı koptu ve kapı açıldı.

“Eyvah,” dedi Jack.

Bagabond, Rosemary’ye uzandı ve kadın ise içeri giren sıska müşteri tarafından yere itildi. Adam hızlıydı. Defterleri Rosemary’nin elinden kaptı ve kadının üzerinden atladı.

“Dur yoksa ölürsün!” Konuşan don Tomaso’ydu.

Bagabond, Rosemary’ye erişmek için çabalarken Don Tomaso’nun iyice yağlanmış bir Beretta çıkarıp hırsıza nişan aldığını gördü. Hırsız, onu şaşırtarak kahkaha attı ve durdu. Dudakları büküldü ve Dona’a baktı, adam silahını bir kez ateşleyip yemek masasına yıkıldı. Bu, şaşkınlıktan donakalmış capo’ların artık pencereye yanaşan hırsıza ateş etmeleri için bir işaret oldu. İsabet eden atışlar adamı anca yavaşlatır gibiydi. Onu engellemek isteyen capo’lar adamın bakışları karşısında birer birer düşüyorlardı.

“Jack! Çekil! Şimdi!” Ama daha bağırmaya başlarken Jack’in

katille yüzleştiğini gördü. Adam Jack'in gözlerini yakaladığında şekil değiştirenin yüzü pullandı, burnu uzadı ve dişleri keskinleşti. Hırsız bir anlığına tereddüt ettiğinde capo'ların kurşunları isabet etti. Sonra artık pencereye giden yolunu tıkayan dev timsahı aşmayı denedi.

Adam sıçrarken timsahın başı yukarı kalktı ve keskin dişlerle kaplı çenesi hırsızın ayağına kapandı. Adam, şaşkınlık ve acıyla çığlık atarak havada döndü. Ayağının koptuğu yerden odaya kan fışkırıyordu. Defterleri hâlâ sıkı sıkıya göğsüne bastırmış haldeyken pencereye sırtı çarptı ve yaralı bir yılan gibi kıvrıldı.

Dışarıda bir gıcırtı ve değişen vites sesi duyuldu. Mafya üyeleri pencereye koşturup uzaklaşan çöp kamyonunun ardından boşuna ateş etti.

"Piç kurusu doğrudan kamyona düştü!" Penceredeki nişancı odaya döndü. "Don Tomaso, şimdi ne yapacağız?" dedi ölü adama doğru.

Ceset yanıt vermedi.

Nişancı, memnuniyetle ağzındakini çiğneyen ve guruldayan timsahtan sakınarak dans eder gibi ilerledi.

Hiram, kendi masasında ona sığınan mültecilerine yer açabilmek için birkaç konuğun yerini değiştirmek zorunda kalmıştı. Solunda Nilüfer, sağında Peregrine, tabağında Wellington bifteği, patatesler, beyaz kuşkonmaz ve küçük havuçlarla şahane bir yemekti.

"Ton balığı mı?" dedi Jane şaşkınlıkla. "Bu ton balığı mı?"

"Sadece ton değil," dedi Hiram. "Ak orkinoz, Pasifik'ten doğrudan buraya yüzdü." Şüphesiz ki, kız hayatı boyunca sadece o işe yaramaz konserve ton balıklarından payına düşeni almıştı. Ton güveci, ton sürprizi, ton kroket… Hiram içten içe ürperdi ve bir başka sarma alarak tereyağı sürdü. Yemek her zaman iyi hissetmesini sağlardı, koşullar ne kadar kötü olursa olsun. Tehlike, ölüm ve şiddetle ilgili düşünceleri artık uzak bir hatıra gibiydi, iyi şarap, güzel kadınlar ve kusursuz bir Hollandaiese sosunun gücüyle geri püskürtülmüşlerdi. Masalarının arkasındaki balkona açılan kapılar ardına dek açıktı ve serin akşam meltemi Yüksek Aslar'ın içine doğru esiyor, kim bilir belki de muhtemelen Mistral'in görünmez elini okşuyordu.

"Evet," dedi Nilüfer. "Bu leziz."

“Teşekkür ederim,” dedi Hiram. Kız akıllıydı, buna şüphe yoktu ama asıl masumiyeti şaşırtıcıydı. Şu Jane Lillian Dow’un bu dünyayla ilgili öğrenmesi gereken daha çok şey vardı ama Hiram kızın hızlı, hevesli bir öğrenci olacağını düşünüyordu. Kızın bakire olup olmadığını merak etti.

“Sen NewYork’lu değilsin,” dedi Peregrine, Nilüfer’e.

“Nereden çıkardınız?” Şaşırmış görünüyordu.

“Bu şehrin yerlisi asla Hiram’ın yemeklerinin leziz olduğunu söylemez. Ne de olsa, bu beklenen bir şeydir. New York’lular dünyadaki herkesten daha sofistike bir sınıf olduklarına inanırlar o yüzden mutlaka beğenmedikleri bir şey bulmaları gerekir. Böylece şikâyet edip ne kadar havalı olduklarını gösterme fırsatı bulurlar. Şöyle…” Peregrine Hiram’a döndü. “Çorba hoştu, kesinlikle ama tam olarak Paris’teki gibi değildi. Ama eminim sen de bunu biliyorsundur zaten.”

Hiram, bir yanlış yaptığından korkan Jane’e baktı. “Seni yozlaştırmalarına izin verme,” dedi ona gülümseyerek. “Peri’nin şehre ilk geldiği zamanları hatırlıyorum. Moda gösterileri, kendi parfümü ve *Peregrine’in Tüneği*’nden çok önce, daha ismini bile değiştirmemişken, hatta Playboy dergisinin orta sayfa güzeli olmasından da önce. On yaşında gelmişti. Neredendi Peri, Teksas, Old Dime Box mı?” Peregrine ona sırıttı ama bir şey söylemedi ve Hiram konuşmaya devam etti. “Uçan ponpon kız, basın ona böyle diyordu. İnanır mısın, Madison Square Garden’da ulusal ponpon kız yarışması yapılırdı! Peri o kadar havalıydı ki finalleri kaçırdı. Senin anlayacağın biraz tasarruf etmek için oraya taksiyle gitmek yerine uçmaya karar vermişti.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Nilüfer.

“Elimde bir harita vardı,” dedi Peregrine tatlı tatlı. “Ama birilerine yönümü soramayacak kadar utangaçtım. Madison Square Garden kadar büyük bir yeri görmeyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Herhalde nerede olduğunu ararken yüz defa üzerinden geçip gitmişimdir.” Dönüp bir kaşını kaldırdı ve muazzam kanatları kıpırdadı. “Sen kazandın Hiram,” dedi. “Yemek muhteşem. Her zamanki gibi.”

“Uçmak da muhteşem olmalı,” dedi Jane, Peregrine’in kanatlarına bakarak.

“En iyi ikinci şey,” dedi Peregrine, hazır cevaptı, “üstelik sonrasında çarşafları değiştirmen de gerekmiyor.” Sanki alışkanlıkla

söylenmiş gibiydi, daha önce bin kez sorulmuş bir sorunun provası yapılmış bir yanıtı. Masadakiler güldü. Jane utanmış gibi göründü. Belki de Peregrine'in patavatsız zekâsından daha fazlasını bekliyordu, diye düşündü Hiram. Jane, Hiram'ın ona aldığı -hayır, diye düzeltti kız için önemini bilerek, ödünç verdiği- gece elbisesinin içinde o kadar genç, taze ve sevimliydi ki. Öne eğilip bir elini kızın çıplak koluna koydu. "Sana uçmayı öğretebilirim," dedi fısıltıyla. Tabii ki gerçekten uçmasını sağlayamazdı, o iş süzülmekten fazlasını gerektiriyordu ama daha önce şikâyet eden de olmamıştı. Kaç adam sevgililerini bir tüy kadar, hatta havadan da hafif kılabilirdi ki?

Nilüfer başını kaldırıp ona baktı, güzeldi, şaşkındı ve geri çekildi. Gözleri sanki Hiram'ın yüzünde bir şeyler arıyordu ve Hiram ne olduğunu merak etti. Ne arıyorsun Nilüfer, diye düşündü kızın yumuşak, soğuk teninde su damlaları belirirken.

Kopan ayağının açıkta bıraktığı sinir uçları zihninde beyaz alevden acı patlamaları yaratıyordu. Aylardır başa çıkmayı ve ihtiyacı olana dek zihninin gerisinde bir vızıltıya dönüştürmeyi becerdiği ölümünün acısından da beterdi. Şansına kanaması nereyse anında durmuştu. Ayağının lanet hayvanın boğazına takılmasını diledi. Çöp kamyonu her kasiste zıpladığında ayağından bacaklarına doğru çıkan acı alev alev yanıyordu. Defterleri pantolonunun önüne tıktı. Artık onundu. İstediği fiyatı söyleyebilirdi. Ortam karanlık olmasa bile onları okuyamayacak kadar canı yanıyordu.

Belki de düşünemeyecek kadar acı içinde olması iyi bir şeydi. Bir günde başa çıkabileceğinden çok daha fazla derdi olmuştu.

Kamyon yavaşlayıp durdu. Spector çöp yığınının köşesinden tırmanıp çıkmaya çalıştı. Olmadı. Topal bileği azıcık kıpırdasa bile deli gibi acıyordu. Hidrolik kolların çalıştığını duydu ve yukarı baktı. Çöp tenekesi üzerine doğru havalandı ve sonra ters dönüp üzerine birkaç kiloluk pislik boşalttı. Spector çöp yığınına gömülmeden önce derin bir nefes aldı. Sakat bileğinin üzerine ağır bir şey düştü. Acıyı umursamamaya, tırmanmaya çalıştı ama aniden düştü. Şişeler, kanton kutular, tavuk kemikleri, yarı yenmiş hazır yemekler… Hepsi birden üzerine çullanmış, onu dibe çekiyorlardı. Çöpün içinde kıpırdanmaya, yaralı bileğini diğerinin altına alıp korumaya çalıştı. Basınç durdu. Çöpleri sıkıştıran mekanizmanın

geri çekildiğini duydu. Kamyon titreyerek yeniden hareket etti.

“Siktir,” dedi Spector ve bir ağız dolusu kahve çekirdeğiyle ödüllendirildi. Çöpün içinden temiz havaya erişebilmek için çılgınlar gibi tırmaladı, acısını görmezden gelmeye çalışıyordu. Çöplüğe gitmeden önce uğrayacakları başka bir yer kalmadığını umdu.

[38] Fr. Aman tanrım.
[39] İt. İyi akşamlar. -ç.n.

On Altıncı Bölüm

21.00

Kamyondan dışarı tırmanmak için fazlasıyla bitap düşmüştü, iyileşmek tüm enerjisini tüketiyordu. Çöp arabası asfaltın üzerinde sıçraya zıplaya ilerlerken Spector çöplerin üzerinde boylu boyunca uzanmıştı. Sakat ayağına baktı. Pantolonunun yırtık paçalarından birkaç santim uzunluğunda taze etler çıkmaya başlamıştı. Yeni bir ayağı oluyordu. Buna benzer bir şey daha önce başına gelmediği için protez ayak edinmesi gerektiğini sanmıştı. Yenilenme güçleri tahmininden çok daha öteydi. Sistemi bedeninin geri kalanından doku alarak yeni bir ayak yapıyordu. Bu kadar bitap düşmesine şaşırmamak gerekirdi. Deli gibi kaşınıyordu. Kaşımamak için ellerini ceplerine soktu. Yolda ilerlerken yanlarından geçtikleri binaları seyretti ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Muhtemelen limanın oralarda. Biraz trafik vardı ama kamyon yine de iyi bir hızda ilerliyordu.

Plastik kaplı defterleri pantolonundan çıkardı. Kamyon hareket halinde olduğu için iyi okuyamıyordu, sokak lambalarının ışıklarıysa düzensizdi. Kızın onlar hakkında konuştuğunu duyabilmişti neyse ki. Ona neye mal olduğu düşünülürse, doğru defterleri almaması korkunç olurdu. Herifin tekinin bir timsaha dönüşebileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Bu akşam tüm asların Şişmanadam'ın orada olması gerekirdi.

Çevrede görünen binalar kalmadığında kamyon da yavaşlamaya başladı. Yolun sonuna gelmiş olmalıydılar. Defterleri yeniden pantolonuna tıktı ve çelik duvarın kenarlarını sıkı sıkı tuttu. Kendini yukarı çekerken sağlam bacağıyla da altındaki çöpleri tekmeledi. Kasları bir anlığına titredi ve sonra tamamen boşaldı. Tükenmiş halde çöplerin içine geri düştü.

Kamyon durdu. Spector bir metal zincirin sesini ve bir kapının açıldığını duydu. Oturmayı bile beceremiyordu. Kamyon birkaç dakika boyunca yavaş yavaş ilerledi ve sonra yeniden durdu. Sırada ne olduğunu biliyordu.

“Dur,” dedi. Sesi şoförün duyamayacağı kadar zayıftı.

Hidrolik kollar kamyonun kasasındaki çelik çöp kutusunu havaya kaldırdı. Eğilmeye başladı.

Spector yüzünü kapatıp top gibi büzüştü. Düşerken nefesini tuttu ve defterleri yakalayıp göğsüne bastırdı. Kafasının üstüne düştü ve bayıldı.

♠

Tatlılar geldiğinde servis doğal olarak Hiram’ın masasından başladı.

Hiram o kadar rahatlamış ve memnundu ki iştahı yerine gelmişti. Yeni garsonlardan birinin verdiği Amaretto’lu keki kabul etti. Sıska garsonun koca bir kafası ve kalın gözlükleri vardı. Kekin yanına fazladan bir dilim de çikolatalı mango turtası ekledi. Kek, Yüksek Aslar’ın standartlarını tutturmuştu ve turta da üzerindeki ince ince kesilmiş bitter çikolatalarla lezizdi.

Peregrine de turtayı seçmişti. Nilüfer’e o ünlü gülümsemesiyle açıkladığı üzere çikolata şu hayattaki üçüncü en iyi şeydi.

Jane yüzünde tuhaf bir ifadeyle garsona bakıyordu. “Bir sorun mu var tatlım?” diye sordu yaşlı adam.

Jane yavaşça gözlerini kırpıştırdı ve başını iki yana salladı. Bir rüyadan uyanır gibiydi. “Hayır. Yani, hatırlamıyorum.” Aniden titredi. “Bir tuhaf hissediyorum.”

“Çikolata her türlü hastalığa iyi gelir,” dedi Peregrine.

Fakat Jane kiraz şölenini seçmişti. “Çünkü,” demişti Hiram’la Peregrine’e kendine has gülümsemesiyle, “İki musibetten birini seçeceksen daha önce denemediğini seçmen gerekir diye duydum.”

Hiram kızın beklenmedik Mae West sesine kahkahalarla güldü. Yüzü kırışıklıklarla dolu yaşlı garson da güldü. Soğuk, ince kıkırtısı gerektiğinden uzun sürdü, tatlı tepsisini masanın etrafında dolaştırırken sadece onun anladığı bir şakaya gülüyor gibiydi.

Dikkatli garsonlar etraflarında dört dönüyor, ince gümüş demliklerden kahve servisi yapıyor ve krema sürahilerini yerleştiriyorlardı. İçmek isteyenler için masaların yanlarındaki sehpalara tatlı şarap servisleri açılıyordu.

Tatlılar bittiğinde masalar boşalmaya başlayacak, misafirler brendi ve likörlerini alarak her zamanki gibi insanlar arasında dolaşmaya çıkacaklardı. Modüler Adam çoktan başlamıştı bile,

tatlıyı es geçmiş, Courvoiseir'in tadına varmıştı.

Hiram tatlısını hızla yiyip şarabın tadına baktıktan sonra iskemlesini geriye itti. "Acelemi bağışlayın," dedi daha yavaş yiyen, her bir lokmanın tadını çıkaran misafirlerine. "Böylesine güzel dostları bırakmaktan nefret etsem de ev sahibi olarak belli başlı görevlerim var." Gülümsedi. "Lütfen acele etmeyin, gece daha yeni başlıyor."

Hiram masadan masaya dolaştı, misafirlerine gülümsedi, yemeği beğenip beğenmediklerini sordu ve iltifatları vakur bir gülümsemeyle kabul etti.

Mistral balkona açılan kapıların yanında oturduğu masanın ilgi odağıydı, babasının buz heykellerden biri olduğunu duysa çok mutlu olacağını anlatıyordu. "Cyclone'u dışarıda bırakamazdık," dedi Hiram, "bu etkinliklerin pek çoğuna katılmasa bile. San Francisco'da yaşaması bir bahane değil, lütfen ona böyle söylediğimi ilet."

Hiram neredeyse iki masa ötede tatlı servisine kararsızlıkla bakan Croyd'u tanıyamayacaktı. Yanındaki Fortunato kara örtüler altına gizlenmiş gibiydi ve görünen o ki etrafında devam eden sohbete katılmıyordu. Hiram o masaya bir uğrayıp adamı rahatlatacak bir iki kelime etmeyi düşündü ama şişkin alnının altındaki o kara gözlerdeki bakış cesaret kırıcıydı.

Yüzbaşı Trips bir bardak bitki çayını Frank Beaumont'un sevgilisinin kucağına dökmüş, boşu boşuna peçeteyle silmeye çalışıyor, bu arada da sürekli özür diliyordu. Hiram işlenmiş şekerin tehlikelerini dinlemekten kurtulmuştu.

Duvar Gezgini'yle Harlem Balyozu derin bir sohbete dalmışlardı. Hiram akşamlarının nasıl gittiğini sorduğunda alabildiği tek yanıt Harlem'in kısa baş selamıydı.

Uçma becerisi dudak uçuklatan tam boy bir Asya filine dönüşme yeteneği olan minyon, kızıl saçlı Rahda O'Reilly büyüleyici Hint aksanıyla Hiram'a teşekkür etti. Fantezi ona eşlik eden oyun yazarını ekmiş şimdi Profesör'le flört ediyordu. Digger Downs her nasıl becerdiyse içeri girmiş, pencere kenarında Pulse'la söyleşi yapıyordu. Hiram kaşlarını çatıp bir işaret verdi ve Peter Chou'nun güvenlik ekibinden iki fedai Digger'a asansöre kadar eşlik ettiler. Elleriyle çaydanlık ısıtabilen bir adam Hiram'a iş başvurusunda bulunmayı denedi ve Chock Full O' Nuts'a[40] yönlendirildi. Uğurböceği, Jetçocuk'un uçağı şeklinde devasa bir üstü kızartılmış

pasta ikram ettikleri yılı anıyordu.

Jay Ackroyd çatlayacak gibi bakıyordu. “Bir daha asla yemek yemeyeceğim,” diye yemin etti ciddiyetle.

Hiram, Jay’in yanına bir iskemle çekti. “Her şey yolunda görünüyor,” dedi rahatlayarak.

♣

Masaların arasında tatlı servis masası dolandı ama sahibi yok gibi görünüyordu. Umurunda değildi, Fortunato şeker yemez, mümkünse koruyucu gıda maddelerinden uzak dururdu. Bu, vahşi kart virüsünün ona getirdiği en büyük hayal kırıklıklarından biriydi. Tüm duyuları saçma bir şekilde keskinleşmişti. Tuhaf olan ise, ıslak köpek kokusu ya da çürüyen sebze gibi doğal kokuların onu pek rahatsız etmemesiydi. Ama otobüs egzozu, böcek ilacı, taze boya gibi insan eliyle yapılmış kokular olunca çok rahatsız oluyordu. Kokaini yıllar önce bırakmıştı. Şimdi, algısını değiştirmek isterse ot, mantar ya da taze koka yaprağı kullanıyordu.

Şu anda da algısını değiştirmek istiyordu. Hiram onu Croyd Crenson’la aynı masaya oturtmuştu. Bu tek başına bir sorun teşkil etmezdi. Croyd yıllardır değerli müşterilerinden biriydi. Sorun Croyd’un yanındaki kişiydi. Kötü talihin bir şahikası olarak Ichiko, Croyd’a Veronica’yı ayarlamıştı.

Veronica gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu ama yemeğine el sürmemişti. Fotunato kızın eğlenceli havasının altının boş olduğunu ve eroin kafasını yaşadığını biliyordu. İkisinin arasında hem Cordelia hem de Croyd’un olmasına memnundu. Veronica tüm yemek boyunca onu görmezden gelmişti ve eli, Croyd’un başka bir şeye dikkat edemeyeceği kadar adamın kucağında dolanıyordu.

Cordelia dışında tabii, kız adamın ilgisini hemen çekmişti.

Croyd iyi görünüyordu, ince, bronz, çıkık elmacık kemikleri ve hoş bir gülümseme.

Fortunato adamın ne zamandır ayakta olduğunu sormamıştı ama birkaç gün olduğundan şüpheleniyordu. Gözlerinde amfetamin parıltısı vardı. Etkisi geçtiğinde günlerce hatta belki de haftalarca uyuyacak ve yeni bir dış görünüm, yeni bir güçle uyanacaktı.

Şimdiki gücü metallerle ilgili bir şeydi. Çatal bıçağı elinde yumuşayıp duruyordu. Ama odaklandığında yeniden sertleşiyorlardı. O ve Veronica bununla ilgili bir sürü imalı espri yapmışlar, şamataya çok geçmeden Cordelia da katılmıştı.

Fortunato biraz salata biraz da kuşkonmazdan sonra yemeğin kalanını bırakmıştı.

“Baksana,” dedi Croyd beyaz ceketli garson tabağını temiziyle değiştirirken, “hesabıma bunu da ekleyebilir misin acaba?” Bir kolunu Cordelia’ya dolamıştı.

“Bu sorun olabilir,” dedi Fortunato. “Cordelia vitrine çıkmadı. En azından şimdilik.”

“Ah,” dedi Croyd. “Araya girmek istemem.”

“Öyle değil,” dedi Fortunato. “Birbirimizi denediğimizi söyleyebiliriz.”

Croyd utanmış gibiydi. “Seni… Eee… Bir profesyonelle karıştırmak istemezdim,” dedi Cordelia’ya. “Ama yine de daha sonra bana uğramak istersen bir içki içip takılabiliriz. Şart olmadan. Sana istemediğin bir şey yaptırmam. Nehir kenarında. Kimsenin sesini ne kadar açtığımızı umursamayacağı bir yerdeki evimde şahane bir müzik setim var…”

Croyd’un tabağında aniden bir parça kek belirdi. Fortunato kekin nereden çıktığını anlamamıştı. Hızla odaya baktı ve tekrar masaya döndüğünde Croyd’un tatlı tabağına bir elmalı pasta ve çikolatalı kek eklediğini gördü. Bir şeyler fena halde yanlıştı. Fortunato ayağa kalktı. Pek çok as balkona doğru gidiyordu. Cam pencerelerden Peregrine ve Nilüfer’in kafa kafaya vermiş sohbet ettiklerini görebiliyordu.

Aklını toparlayamıyordu. Öne eğildi, avuçlarını masaya yasladı ve başını iki yana salladı. *Tatlılar*. Tatlılar nereden geliyordu? *Düşün lanet olası. Tatlılar kendi kendilerine dolanamazlar. Bu da birinin onları taşıdığı anlamına gelir. Göremediğin biri. Göremediğin kim var?*

“Siktir!” Balkonla arasında dev gibi beyaz masa vardı. Masayı kenarından tuttu ve yolundan çekti. Croyd’un tatlıya uzanan eli boş kaldı. Nilüfer çığlık attığında cam kapılara iki adım uzaklıktaydı.

Yarım saniyelik bir sessizlik oldu ve ardından kıyamet koptu.

Modüler Adam “Ondan uzak dur!” diye bağırarak balkona koştu. Bedeni enerjiyle çatırdamaya başlamıştı. Croyd güçlerini odaklamaya çalışıyormuş gibi elini kaldırdı. İşe yaramadı. Modüler Adam onlara yaklaşırken başındaki kubbede yer alan radar işe yaramaz oldu ve android duramayıp çaresizce bir duvara çarptı. Sert çarpmıştı. Darbe bir şeyleri bozmuştu anlaşılan çünkü android duman ve gaz bombalarını salmaya başlamıştı.

İşe o anda ışıklar söndü. Karanlığın ilk saniyesinde Fortunato bir

fil kükremesinin başka bir şeyle karıştırılamayacak sesini duydu.

Gözlerini kırpıştırdı ve karanlığa alışmaya çalıştı. Biraz sonra belli belirsiz görmeye başlamıştı. Hava zehirli gazlarla dolduğu için nefes almayı bıraktı.

Nilüfer balkondaydı, sırtı tırabzanlara yaslanmıştı. Dört bir yanından yağmur yağıyordu. Düşen yağmur damlalarının oluşturduğu çizgilerde Gökbilimci'nin ona uzandığını gördü.

Parkta Çocuk Dinozor'la olduğu gibiydi. Ona ulaşmak için çabaladı ve kasları onu takatsiz bırakan görünmez güçle savaştı. "Hayır!" diye bağırdı, "lanet olsun, hayır!"

Nilüfer havaya yükseldi, kendi etrafında döndü ve tırabzanlardan aşağı uçtu.

Savaş karşıtı yürüyüşlerden yadigâr bir gece gibiydi. Gözyaşı bombalarının etkisini azaltmak için insanlar ağızlarına ıslak mendiller tutmuşlardı. Yükselen dumanlara öksürükler ve çığlıklar eşlik ediyordu.

Roulette birilerini itip Tachyon'a ulaşmaya çalıştı. Onun içeri girdiğini, balkona odaklandığını ve ilerlediğini görmüş, sonra ışıklar söndüğünde adamı kaybetmişti. Bir as ağzından alevler çıkardı. Roulette bir elini gözlerine siper edip kalabalığa bakındı. Ayağa kalkmaya uğraşan Modüler adam, çığlık atan bir kadın ve arkasında, havaya yayılan dumanlarla Tachyon.

Yüzünden yaşlar akıyordu ve öksürüklerini bastırmaya çalışan diyafram kasları ağrımaya başlamıştı. Gerçekleştirmesi gereken en büyük göreve hazırlanıyormuş gibi kendini hazırlarken çenesini yukarı kaldırmıştı. Tachyon'un zihninden çıkan enerji patlaması Gökbilimci'nin hareket etmesini sağlayan gücün sınırlarını denerken cılız adamın etrafında bir ışıma oldu.

Sonra Modüler Adam patladı.

Yanan plastik ve çelik parçaları restoranın dört bir yanına savruldu. Hâlâ yaratığın üzerindeki giysilerden bir parça kumaş taşıyan sivri bir şarapnel Tachyon'un alnının ortasına çarptı ve Tachyon yüzü kanla kaplı bir halde yere düştü.

Roulette'in çığlıkları gırtlağını yırttı ve uzaylının yanına ulaşmak için kendini paraladı. *Ölme! Ölme!* Ancak zihninden attığı çığlıkların adamın kaybına tuttuğu yastan mı yoksa aldatılmış olmanın getirdiği öfkeden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve adamın hareketsiz bedenini göğsüne yasladı, Tachyon'un kanı bembeyaz elbisesini lekeledi.

Yüzündeki peçeteyi çekip çıkardı ve kan akan kesiğe bastırdı. Gözyaşı bombasının dumanı gözlerini ve boğazını yaktı ve Roulette ağlamaya başladı. Gözyaşları sel gibi Tachyon'un yüzüne akıyor, kan izlerinin arasında soluk izler oluşturuyordu.

Nilüfer'in çığlığı havada asılı kalmıştı. Restoran tam bir kargaşa içindeydi. Modüler Adam'dan kopan parçalar zarar vermeden Fortunato'nun güç sahasının etrafından geçip gitti. Mistral salondaki dumanı temizlemeye çalışırken Fortunato gelişigüzel esen rüzgârların havayı dağıtmasını izledi.

Alevli salağın teki ortalığı aydınlatmak için güçlerini savuruyordu ama tek becerebildiği perdeleri ateşe vermek olmuştu. Hiram balkona koştu ve yumruğunu sıkarak "Hayır! Hayır!" diye bağırdı. Tüm masalar havaya kalktı ve onları kaldıran aslar nereye fırlatmaları gerektiğini bilemedikleri için öylece havada asılı kaldılar. Biri tavanda ters dönmüş koşturuyordu. Kırılan porselenlerin sesi hiç kesilmiyordu, kusma seslerini bastıracak denli de yüksekti.

Gökbilimci terasta yarı yarıya görünür oldu ve Fortunato'ya eğilerek selam verdi.

Jane, diye düşündü Fortunato, *hâlâ düşüyor olmalı*. Peregrine kızın arkasından atlamak içi tırabzanlara doğru dönmüştü.

Gökbilimci onu kolundan yakaladı ve kenara itmeye çalıştı.

Peregrine ise onun düşündüğünden daha güçlüydü. Kadın dizlerinin üzerine çöktüğünde dişlerini sıktı ve boşta kalan koluyla uzanıp Gökbilimci'nin yüzünü tırmaladı. Adamın kalın gözlüğü beton zemine düştü, yanaklarından kan damlıyordu.

Gökbilimci gülümsedi. Dilini çıkarıp kendi kanının tadına baktı. Gözlük kendi kendine havalanarak adamın yüzüne geri yerleşti.

Fortunato, Miranda'nın ona verdiği tüm gücü topladı ve karnının merkezindeki Manipura çakrasına odakladı. Gırtlağından tuhaf bir kükreme yükseldi ve parana'yı, saf enerjiyi içinden zorla çıkarıp Gökbilimci'ye fırlattı.

Enerji Fortunato'nun içinden büyükçe bir beysbol topu boyutunda mavi-yeşil parıldayan bir küre olarak çıktı. Fortunato kollarını iki yana uzattı, parmakları, avuçları ileri bakıyordu,

gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Prana Gökbilimci'yi saran güç dalgalarının arasından şimşek gibi geçip onları ters yüz etti. Güç hareleri eş merkezli dairelerden hilallere dönüşüp Gökbilimci'nin arkasında toplandılar.

Cılız adamın Peregrine'i tutan eli gevşedi. Peregrine dönerek bir dizini adamın uyluğuna geçirdi ve sağ elinin ayasıyla burnunu kırdı. Gökbilimci'nin yüzüne kan fışkırdı.

Peregrine adamın elinden kurtulur kurtulmaz terasın kenarından aşağı atladı, kanatlarını öfkeyle çırpıyordu. Gökbilimci ona tükürdü ve Fortunato'ya döndü.

Cılız adamın gözleri ölüydü. Ecel'inki gibi. O dairede göçüp giden oğlanınki gibi. Gökbilimci, Azrail'in kendisine dönüşmüştü, akılsız, vahşi, kaçınılmaz. *Kaçabilirsin*, diyordu o gözler, *ama seni bulurum*.

Sonra bir anda yok oldu.

Kapının önünde biriken aslar yavaş yavaş uyanan bir ahtapot gibi çözülmeye başladılar.

Mistral gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuş yüzünü ovuşturdu, kollarını başının üzerine kaldırdı ve bir meltem çağırdı. Hafif rüzgâr boğucu dumanı beyaz parçalara ayırırken insanlar da onları tutan dehşet duygusundan kurtulur gibiydi. Kapıya doğru koşturanların pek bir vakarı kalmamıştı. Ortalıkta birkaç kere "Avukatımı arayacağım," sözü dolaştı ama Hiram fark edemeyecek kadar dalgındı.

Nilüfer'le Peregrine'in üzerinden aştıkları tırabzanların orada endişeyle aşağıya bakmaya devam ediyordu. Bir yerlerde bir kadın ağlıyordu, bir hayvan boğazlanıyor gibi dehşet verici çığlıklar atıyordu. Sonra bir adamın sesi umutsuzca Doktor'u çağırdı. Maalesef salondaki tek doktor buz gibi yerde yatıyordu.

Sanki binlerce kuğu havalanıyormuş gibi bir gümbürtü koptu ve Peregrine kollarına kıvrılmış Nilüferde birlikte terasa konup kıza baktı.

Hiram anlaşılmaz bir ses çıkarıp onlara doğru atıldı. Kalan konuklar tuttukları nefeslerini bir rahatlama duygusuyla bıraktılar. Her iki kadın da Nilüfer'den kaynaklanan sağanak yağmur yüzünden sırılsıklam olmuşlardı ama bu bile Peregrine'in odaya bakan kartal bakışlı gözlerindeki alev alev öfkeyi söndürmeye

yaramamıştı.

Fortunato'yla göz göze geldiğinde öfkesi söndü. Gerginliği aynıydı, ince vücudu gerilmiş keman yayı gibiydi ama bu kaçmak ya da savaşmak gerilimi değildi, bu…

♣

Roulette, Peregrine'le Fortunato arasındaki çekim, güçlü bir mıknatıs gibi birbirlerini çekerken kızardı. Belki gücünün bir başka yansıması, belki de rahatsız zihninin bir ürünüydü ama paramparça odanın üzerine ağır, sarhoş eden bir seks kokusu çökmüştü.

♥

Hiram hafif, çevik adımlarla yıkıntının ortasına doğru ilerledi ve Fortunato'nun yanında durdu. "Evet!" dedi öfkeyle. "Bu pek yavan bir karşılaşma oldu. Şehirdeki neredeyse tüm aslar buradaydı ve adam bizi maymun etti." Başını suçlamasına Fortunato'ya salladı ama siyahi adam umursamadı. "Neyse ki Nilüfer'e ulaşabildim. Hava kadar hafif olmasaydı Peregrine onu asla zamanında yakalayamazdı."

Fortunato homurdandı ama bakışları bir omzu farkında olmadan Nilüfer'e sarılmış, öylece duran Peregrine'e kilitlenmişti.

"Bu güçlerimin işe…" Fortunato hareket etti ve Nilüfer'i olduğu yerde bırakan Peregrine onunla ortada buluştu.

"Fortunato, Tanrı aşkına, sana diyorum! Onu takip edebilir misin?"

Pezevenk bakışlarını Peregrine'den ayırdı. "Yapabilseydim bunların olmasına izin verir miydim?"

Hiram çaresizce kollarını iki yana açtı. "O halde yardımcılarını bulmaya çalışmalıyız. Birileri adamın planlarından haberdar olmalı."

Roulette bir elini boğazına koydu ve hızla atan nabzını hissetti. Kararlılıkla Tachyon'un solgun yüzüne baktı, Fortunato'nun delici bakışlarından korkuyordu. Kana bulanmış peçeteyi kaldırdı ve adamın yüzünü sildi ama bu durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı. Kanlı mendil elinden düştü ve avucunu lekeleyen kan izine büyülenerek baktı. "Hiram, siktir git."

Worchester'dan bir motordan çıkan buhara benzeyen boğuk bir ses yükseldi. Tombul as patlamanın eşiğinde gibiydi. "Bir şeyler

yapmaya niyetliyim.”

“Lütfen yapma. Üstelik sensiz daha iyi iş çıkarırım.” Fortunato, Peregrine’i koluna taktı ve Hiram son hakaretine bir cevap yetiştiremeden yürüyüp gitti. Kanatlı as Hiram’a utangaç, özür dileyen bir bakış attı.

Nilüfer güvendeydi. Fortunato buna emin olduktan sonra Croyd’a, Veronica’ya ve Cordelia’ya bakmaya gitti.

Onları ters çevrilmiş masalardan birinin arkasında buldu. Croyd bütün bir Çikolata Rüyası’nı kurtarmıştı ve üçü parmaklarıyla tatlıyı yiyorlardı. Fortunato’yu gördüğünde gülümsemesi yüzünden silindi.

“Modüler Adam’ı fena bozdum,” dedi. “Özür dilerim.”

“Önemli değil,” dedi Fortunato. “Siz iyisiniz ya.”

“İyiyiz,” dedi Veronica.

“Ben onunla gideceğim,” dedi Cordelia. “Senin için sorun olmazsa.”

“Tamam,” dedi Fortunato. “Ama bu gece sokaklarda tek başına dolanmanızı istemiyorum. Bir şey olursa Caroline erkenden eve gelecek. Onu arayın, gelip sizi taksiyle alsın.”

“Peki sensei,” diye kıkırdadı Veronica. Ayağa kalkıp asansörlere doğru ilerlediler. Croyd her birine bir kolunu atmıştı, Cordelia boşta kalan eliyle bir dilim kek almıştı.

Fortunato arkasını döndüğünde ona bakan Peregrine’i gördü. Jane’i sakinleştirmeye çalışırken sırılsıklam olmuştu. Kadın cümlesini yarıda kesti. Fortunato ona doğru ilerlerken ayakkabılarının altında kırık porselen ve cam parçaları çıtırdıyordu.

Peregrine dışındaki her şey gölgeler arasında kayboldu. Uzundu, güçlüydü ve heyecanla kızarmıştı, Fortunato onu istiyordu. Fortunato kupkuru kalmış, zayıflamıştı ama yine de kadının sıcaklığını odanın ta öte ucundan hissedebiliyordu. Hiram ona bir şeyler anlatmaya çalıştı ama Fortunato ne dediğini anlamadan onu savuşturdu.

Peregrine’in önünde durdu. Kadın koşmuş gibi nefes nefeseydi. “Parti bitti,” dedi Fortunato.

“Öyle.”

“Başka bir yere gidebilir miyiz?”

“Rolls-Royce’um aşağıda bekliyor.”

Fortunato başını sallayıp onayladı. Kapıya doğru yürüdüler, yan yana, kadının eli adamın kolunda.

"Bekle," dedi Hiram öksürerek. Gözyaşı bombası yüzünden gözleri hâlâ yaşlıydı. Fortunato bir an ona baktı, sonra ağzını sımsıkı kapayıp kolunda Peregrine'le geçip gitti. Hiram çaresizce olduğu yerden ikisinin kanatlı kapılardan çıkışını seyretti.

Yalnız değillerdi. İnsanlar düzenli bir akıntıyla asansörlerin oraya doğru ilerliyor, pek çoğu kızarmış gözlerle birbirine tutunuyor, hâlâ öksürüp tıksırıyordu. Chrysalis de aralarındaydı. Teşekkür etmek için durdu. "Kristal Saray'da birkaç hareketli gece geçirmişliğimiz var," dedi kuru kuru, "ama bunun gibisi hiç olmadı."

Fantezi'nin elbisesi paramparça olmuştu, yanağında bir kesik vardı ve Hiram'ı dava etmekle tehdit edip öyle gitti.

Mistral son duman kalıntılarını da temizledikten sonra taş korkuluklara tırmanıp karanlığa uçtu. Yıldızlara doğru yükselirken pelerini ardından bir paraşüt gibi yükseliyordu.

Dostları ve konuları kapılara doğru ilerlerken Hiram Worchester, Yüksek Aslar'dan geriye kalanlara baktı. Masalar ters dönmüş, tabak çanaklar tuzla buz olmuştu. Gökbilimci'nin gece boyunca ittiği yemek servisi masası bir kenara atılmıştı. Paniğe kapılmış ayaklar halıda çikolatalı mangolu turta ve amarettolu kek izleri bırakmıştı. Pek çok insan yediklerini geri çıkarmıştı. Halının bir kısmı hâlâ tütüyordu ve duvarda biri kendi kapısını kendi açmış gibi bir delik vardı. En azından dört pencerenin camı inmişti, kırık cam parçaları her yere saçılmıştı. Avizelerden biri de yere düşüp parçalanmıştı. Arkasında kocaman bir Asya fili baygın yatıyordu. Peregrine'in buz heykeli artık kanatsızdı ve Dr. Tachyon'un heykeli yere düşmüş eriyordu.

Dr. Tachyon'un kendisi hâlâ yerde yatıyor, bir elini alnına götürmüş inliyordu.

Roulette yanına diz çökmüştü. Adamın parmaklarının arasından akan kan tuniğini sırılsıklam yapmıştı. Hiram ona doğru ilerlerken neredeyse Modüler Adam'ın parçalanmış göğsüne takılıp düşüyordu.

"Özür dilerim Hiram," dedi Tachyon suçlu suçlu bakan leylak rengi gözleriyle. Roulette kısa boylu adamın ayağa kalkmasına

yardım etti ama dengesi hâlâ yerinde değildi. “Fortunato’ya gitmeliyim. Yardımıma ihtiyacı var.”

“Çoktan gitti bile,” dedi Hiram.

“Nereye?” Tach acılı bir sesle konuşmuştu. Alnındaki derin kesikten elini kaldırdı ve parmaklarından akan kana baktı.

“Söylemedi. Peregrine ile birlikte çıktılar.”

“Onu bulmak zorundayım,” dedi Tachyon.

“Hiç kimseyi bulabilecek durumda olduğunu sanmıyorum,” dedi Hiram. “Bir hastaneye gitmen gerek. Kendine bir bak!”

“Hiç,” diye mırıldandı Tach. “Hiçbir işe yaramıyorum.”

Hiram arkasından trompet seslerine benzer bir ses duydu ve Fil Kız’ın dört titrek bacağının üzerinde doğrulmaya çalıştığını gördü. Bir an sonra, kadın fazla kütlesini bir enerji dalgası halinde bıraktığında bembeyaz bir ışık çaktı. Tachyon çığlık attı ve Hiram gözlerini kapadı. Tekrar görebilmeye başladıklarında az önce filin olduğu yerde, çıplak ve titrek Rahda O’reilly vardı. Refakatçisi, sirk mensuplarından yakışıklı, Hintli bir bıçak atıcısı, Bay Mıknatıs’ın uzun, zincir zırh gibi örülmüş pelerinini ödünç aldı ve kadının üzerine örttü.

Hiram, Tachyon’la Roulette’e döndü. Takisli yarı ölü gibiydi. “Onu Jokerkent Kliniği’ne götür,” dedi Roulette’e. “Kesik iltihap kapmadan kontrol edilmeli. Bir röntgen de çekilmesi lazım. Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir.”

“Ama Fortunato…” diye başladı Tachyon.

Hiram sert görünmeye çalıştı. “Ona ancak yük olursun, hele ki bu haldeyken. Lanet olsun be, kurbanlar listesine ismini yazdırmaya bu kadar mı heveslisin? Tedavi edilmen gerek ve sen de bunu biliyorsun.” Bir elini kaldırdı. “Fortunato ararsa ona seni klinikte bulabileceğini söylerim. Söz.”

Dr. Tachyon isteksizce başıyla onayladı ve Roulette’in ona destek olmasına izin verdi.

Restoran artık neredeyse tamamen boşalmıştı. Hiram ofisine geri dönerken Yüzbaşı Trips’i tuvaletin önünde, yerde gördü. Kırık cam parçaları ve renkli tozlar arasına eğilmiş bir eliyle tozları karıştırıp dikkatle diğer avucuna döküyordu. “Şimdi uyuşturucunun zamanı değil be adam,” diye terslendi Hiram.

Trips ona sulu, soluk gözlerle baktı. “Sadece yardım edeyim istemiştim dostum,” dedi, “Benim şu arkadaşlardan birini çağırmak için koşturuyordum ve düştüm, düşerken de her şeyi kırıp döktüm.”

“Eve git,” dedi Hiram. O sırada Peter Chou yanında belirdi. “Peter Yüzbaşımın o cam kırıkları arasında bir yerini kesmeden önce taksi çağırmasına yardım et, olur mu?”

Chou başıyla onayladı.

Ofisine geçerken Curtis yolunu kesti. “Fortunato’yu arıyorlar. Polis. Onlara ne söylemeliyim?”

“Peregrine ile birlikte çıktılar,” dedi Hiram. “Sanırım Peregrine’in arabasında telefon var. Numarayı ver.”

Curtis’i geçti ve ofisine girdi. Nilüfer onun koltuğuna oturmuştu, kız hâlâ solgun ve sarsılmış görünüyordu. Başını kaldırıp ona baktığında su damlaları yüzünden küçük nehirler gibi aktı. Jay Ackroyd, Hiram’ın masasının ucuna oturmuş, Modüler Adam’ın kafasını tutuyordu.

“Vah zavallı, güzel silikon dostum, onu iyi tanırdım,” dedi. Jane, Hiram’a histerinin eşiğindeymiş gibi gelen küçük, tiz bir kahkaha attı. Ackroyd kafayı bir elinden diğerine atıp duruyordu. Düştüğünde radarı yamulmuştu.

“Bırak şunu,” dedi Hiram. Yorgun argın bir iskemleye çöktü ve Nilüfer’e baktı. “İyi olduğuna sevindim. Bugün bir ölümü daha kaldırabileceğimi sanmıyorum. Hele seninkine.”

“Ya bu ne olacak?” diye sordu Jay kafayı masaya koyarak. Mod Adam’ın gözleri boş boş Hiram’a dikilmişti.

“Modüler Adam’a üzüldüm ama o tam olarak canlı sayılmazdı ve tam olarak da ölmüş değil. Yaratıcısı muhtemelen yeni bir tane yapacaktır.”

“Zampara 4? Silikon Vadisi’nin kadınlara armağan serisinin yeni ürünü mü?” dedi Jane. Bir kez daha alçak sesle, çatlak bir kahkaha attı. Bir eliyle ağzını kapattı.

Hiram, kızın kesik kesik nefes almaya çalıştığını duyabiliyordu.

“Jane bir itirazın yoksa biraz daha burada kalırsan çok sevinirim,” dedi. “Gökbilimci sen Peregrine’in kollarında dönene kadar gitmişti, yani şansımız varsa seni ölü biliyordur. En iyisi bırakalım öyle bilsin. Ne de olsa bu akşam elinde uzun bir liste var.” Bir eliyle kafasını sıvazladı. “Peter ve ekibinin göreve devam etmelerini isteyeceğim. Biliyorum, çok büyük bir şey sayılmaz ama hiç olmamasından iyidir.”

Nilüfer başıyla onayladı ve elini ağzından çekti. “Peki. Bu gece daha fazlasına katlanamam zaten.”

Hiram güven verici olduğunu umduğu bir gülümseme bahşetti.

“İlk uçma dersinin bu kadar travmatik olmasını istememiştim.”

Kız koltukta dikleşti, elinden geldiğinde kendini toparlamaya çalışıyordu. Sonra soran gözlerle Hiram’a baktı. “Peki ya sen nasılsın?” diye sordu.

Hiram Worchester ellerini sıkı sıkıya midesinin üstünde birleştirdi. Berbat göründüğünü fark etti. Kahkaha olmasını istediği ama daha çok neşesiz bir havlamaya benzeyen bir ses çıkardı. Şok yavaş yavaş kayboluyordu ama ilginç bir şekilde Hiram korkmuyordu. Tam tersine içinde soğuk bir öfkenin biriktiğini ve içini kemiren açlığı hissediyordu. Eileen’i düşündü.

“Hiram?” diye sordu Hop-Jay onu hayal dünyasından uyandırarak.

“Yapabilseydim onu öldürürdüm.,” dedi Hiram, onlardan ziyade kendi kendine. “Belki yapabilirdim ama o zaman Jane ölürdü. Yaptığım seçimden pişman değilim.” Memnuniyetle genç kadına baktı sonra Ackroyd’a döndü. “Jay, sanırım bir kez daha hizmetlerinden faydalanmam gerekecek.”

“Harika,” dedi Ackroyd. Yaşlı adamın mı peşine takılıyoruz?”

“Memnuniyetle,” dedi Hiram. “Tabii nerede olduğunu bulabilseydik. Hatta aramaya nereden başlayacağımızı bile bilsek yeterdi.” Sağ eliyle sabırsız bir hareket yaptı. “Maalesef bu mümkün eğil. Üstelik Fortunato ne istediği konusunda çok açık konuştu, kahramanlığı ona bırakacağız. Yine de bu gece halledilmesi gereken başka meseleler var. Don Kişotçuluk oynadığımı söyleyebilirsin ama bu gece burada olanlardan sonra sessizce, hiçbir şey yapmadan oturamam. Bir yanlışı düzeltmem gerektiğini hissediyorum.”

“İki aspirin al ve yat,” dedi Jay. “O his geçecektir.”

“Hayır,” dedi Hiram. “Sanırım geçmeyecek.” Ayağa kalkıp smokininin cebine uzandı. Kaçamak’ın adresinin olduğu kâğıt parçasını aldı. “Taksimetreni çalıştır. Bir avukatla konuşmaya gidiyoruz.”

♣

Kaba ellerin bileklerini tuttuğunu hissetti. Spector gözlerini açtı ve bir eliyle ağzını kapadı. Haiphong Lily’de yediği fazlasıyla baharatlı dana eti midesinden yukarı tırmanmaya çalışıyordu. Ona doğru eğilen birinin siluetini görebiliyordu. İnledi.

“Ölmedin. Seni çekip çıkarırken fark etmiştim. Burada olduğum için şanslısın. Yoksa boğulup gidecektin.”

Spector duyduğu sesten adamın yaşlı olduğunu anlamıştı. Elleriyle çevresini yokladı. Hâlâ çöplerin arasında yatıyordu.

“Neredeyim?”

“Çöple dolu bir mavnadasın dostum. Aklının başında olduğuna inansaydım sana buraya nasıl düştüğünü sorardım.”

Yaşlı adam sigarasını yaktı. Kahverengi gözlü, ince dudaklı, kel bir adamdı. Kırış kırış cildinde turuncumsu bir renk vardı. Şişko bedeni Spector’a Michelin adamını hatırlattı. Çakmağın alevi söndü.

“Kaçığın teki beni dövüp çöp tenekesine attı. Sen beni çıkarana kadar ne olduğunu hatırlamıyorum.” Bu da üfürebileceği herhangi bir yalan kadar iyiydi işte. Ceketine uzanıp defterlere baktı. Yoklardı. “Burayı aydınlatmanın bir yolu var mı? O piçlerin bana ne yaptıklarını görmek istiyorum.”

Çakmağın küçük alevi yeniden belirdi. Spector ceplerini kontrol etti ve sonra etrafına bakınmaya başladı. O defterleri geri almalıydı. O defterler sayesinde Gölge Yumruk Cemiyeti’ne karşı bir koz elde edebilir, Gökbilimci’yi haklamasına yardım etmelerini isteyebilirdi. Yaşlı adam Spector’ın tahmin ettiği kadar yorgun olursa, makineli tüfekli birkaç adam çok şey değiştirirdi.

“Adın neydi demiştin?” diye sordu adama dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak.

“Adımı söylememiştim. Ralph. Ralph Norton.” Yaşlı adam çakmağı aşağı indirdi. Uzun kollu, mavi bir gömlek, yine mavi bir yelek ve pantolon giymişti. Kıyafetleri buruşuk ve kirliydi. “Bir şey kaybettin galiba?”

“Evet.” Plastik bir torbayı itip çöpün derinliklerine daldı. “Beni nereden çıkardın?”

“Mavnanın arka tarafından, seni bıraktıkları yerden.” Yaşlı adam işaret etti. “Bana ne aradığını söylersen yardım edebilirim. Nasılsa yapacak daha iyi bir işim yok.”

Spector yaralı ayağına baktı. Pembe ve şişkindi ama hâlâ uzamaya devam ediyordu. Yavaşça ayağa kalktı, ayakları çöpün içine gömülürken dizleri çatırdadı. Ayağı bacağının ucunda bir kova dolusu köz gibi yanıyordu ama buna tahammül etmek zorundaydı. “Yok, teşekkürler Ama o çakmağı satın almak isterim.” Cebine uzandı. Parası hâlâ yerindeydi, bir banknot çıkardı.

“Gerek yok. Buyur, al.” Ralph çakmağı uzattı. “Çakmak gazını yeni doldurdum.”

Spector çakmağı alıp çaktı ve mavnanın öbür ucunu

karıştırmaya başladı. Manhattan'ın ışıkları tam önündeydi ama manzara ona keyif vermedi. O defterleri Gökbilimci onu çağırmadan önce bulmak zorundaydı.

"Yavaş yürü," dedi Ralph. "Yoksa yüzüstü kapaklanırsın."

"Tamam," dedi Spector ağır ağır nefes alarak. "Senin burada ne işin var?"

"Bu benim eve dönüş vasıtam." Ralph güldü. "Staten Adası'ndaki Fresh Kilis'te yaşıyorum."

"Fresh Kills?"

"Memleketin en büyük doldurulmuş arazisi. Belki de dünyanın. Bu dört mavnayı yarın sabah çekecekler. Ben de bazı akrabalar Vahşi Kart Günü diye şehre indiği için geldim. Onları gezdirmemi istemişlerdi."

Spector aramaya devam ederken "Bir çöplükte mi yaşıyorsun yani?" diye sordu.

"Tabii. İnsanların çöpe attığı şeyleri görsen inanamazsın. Gayet işe yarar şeyler. Temizlik işçileri birkaç kere beni oradan sürmeyi denediler ama hep geri geldim. Kirası sudan ucuz vallahi." Ralph bir elini Spector'ın omzuna koydu. "Hiç as tanıdığın var mı?"

Spector gerildi. "Şahsen yok. Niye?"

"Çünkü ben bir asım. Gücüm var."

Spector devam edemeyecek kadar yorulmuştu, oturdu. "Bir assın ve çöpte yaşıyorsun. Sana saf bir köylü gibi mi göründüm?"

Ralph gülümsedi, bir süt kartonu aldı, etkileyici olsun diye durakladı ve sonra kartonu ısırdı. Bir süre çiğneyip yuttu. "Her şeyi sindirebilirim. Dr. Tachyon öyle dedi. Size çöp gibi görünen şeyler benim için bir ziyafet."

Spector kahkaha attı. "Çöp yiyebiliyorsun. Gücün bu mu yani? Eminim herkes senden korkuyordur."

Ralph kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gül bakalım. Sadece yiyecek ve kiradan bir yılda tasarruf ettiğim parayı biliyor musun? Hem sadece kendime hesap veriyorum. Kimse bana ne yapmam gerektiğini söylemiyor. Ne zaman gelip ne zaman gideceğime karışan yok. Bu, pek çok insanın sahip olduğundan daha büyük bir güç."

"Haklı olabilirsin. Bak, gerçekten bitap düşmüş vaziyetteyim. Belki yardım edebilirsin. Plastiğe sarılı bazı defterleri arıyorum. Bulursan sana para veririm."

"Tamam. Ama bir çakmaktan daha iyisi lazım yoksa o defterleri

bulmamız imkânsız.” Başparmaklarını düşünceli bir tavırla birbirine vurdu. “Havai fişekler işe yarar. Bir sürü var. Bir dakikaya dönerim.”

“Havai fişek mi?”

“Evet. Gece yarısı patlatmayı planladığım bir tomar havai fişeğim vardı. Kendime özel bir kutlama gibi. Burada bekle.” Mavnanın öbür ucuna doğru çöpleri iterek ilerledi.

Spector ceketindeki iki kurşun deliğine parmaklarını geçirdi ve dudaklarını ısırdı. Bugün hayatta kalmayı becerebilirse bir hafta boyunca yataktan çıkmayacaktı.

[40] New York’ta kuruluş tarihi 1926’ya varan kahve zinciri. -ç.n.

On Yedinci Bölüm

22.00

Rollsroyce Yüksek Aslar'dan iki sokak uzaklaşmıştı ki arabadaki telefon çaldı. Fortunato, Peregrine'e baktı, kadın omuzlarını silkip telefonu açtı. "Sana," dedi.

"Ben Altobelli," dedi telefondaki. "Numarayı Hiram'dan aldım. Kafka'yla ilgili."

"Siktir," dedi Fortunato. "Öldü değil mi?"

"Hayır," dedi Altobelli. "Hâlâ yaşıyor. Ama ramak kalmıştı."

"Anlat."

"On beş dakika önce beyaz cübbeler içindeki çatlağın teki nezarethanenin ortasında beliriverdi. Ama sana inandığım için hazırda bekleyen SWAT ekibim vardı. Adam Kafka'ya saldırmaya kalkınca tüm güçleriyle ateş attılar."

"Ve?"

"Adama zarar veremediler. Ama mermiler onu yere düşürüyordu ve her seferinde ayağa kalkması biraz daha çok zaman alıyordu. En sonunda geldiği gibi bir anda ortadan kayboldu."

"Şanslıydınız. Şimdi biraz zayıf, yoksa neyle ateş ederseniz edin onu yere seremezdiniz."

Fortunato kendisinin ne kadar zayıf olduğuyla ilgili tek kelime etmedi.

"Bu adam her kimse sadece şanslı değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Telefonda olmaz. Geçen ay buluştuğumuz yeri hatırlıyor musun? Adını söyleme, sadece evet ya da hayır de."

"Evet."

"Benimle orada buluşabilir misin? Hemen?"

"Altobelli…"

"Hayat memat meselesi. Benim hayatım…"

"Geliyorum," dedi Fortunato.

Telefonu kapattığında Peregrine "Gökbilimci," dedi. Fortunato

başıyla onayladı. “Ben bir taksiye geçerim. Sen Yüksek Aslar’a dön, orada güvende olursun.”

“Saçma. Seninle daha güvendeyim. Üstelik şoförlü bir Rolls Royce’un içinde, zarif bir yolculuk yapabilecekken taksiye binmenin alemi yok.” Tek kaşını kaldırdı. “Öyle değil mi?”

Gambione Ailesi, birkaç müdavimi restorandan kovaladıktan sonra toplantılarını ana yemek salonuna taşıdılar ve birkaç masayı birleştirdiler.

Silahları ve tedbirli tavırları ortadaydı. Rosemary bir kenarda durmuş adamların tartışmasını seyrediyordu. Bagabond onun yüzünde beliren anlaşılmaz gülümsemeyi gördü. Kimsesiz kadın, yanında Jack’le birlikte duvarın dibindeki bir sıraya oturmuştu.

“Cordelia’yı aramak istiyorum. Saatler oldu. Rosemary’ye verdiğim sözü çoktan aştım.” Jack odanın öbür ucundaki savcı yardımcısına baktı.

“Bu iş bitene kadar kimseyi arayamaz,” dedi Bagabond anlayışla garsonlardan altığı ona küçük gelen gömleği çekiştiren Jack’e bakarak. “Şimdi, ye.”

Çorbaya limon sıkan Jack başını iki yana salladı ve çubukları eline aldı. Önündeki kâseden bir dolu makarna ve karides çıkardı. “Defterler olmadan ne yapacak?” Elindeki çubukları Rosemary’ye doğru salladı.

“Bilmiyorum. Artık seçimini yaptı. İdare edecektir.” Bagabond başını duvara yaslayıp gözlerini kapattı. “Cordelia’yı gören olmuş mu diye bakacağım. Sessiz ol.”

Jack yemeğini yerken kendi oyununu oynayan mafyaya baktı ve sonra kâsesini bir daha doldurdu.

İki adam, grupların lideriydi. Siyah saçlarını arkaya yatırmış, kömür grisi, çift dikişli bir takım elbise giyen ve daha yaşlıca olan adam, Don Frederico’nun planlarını sürdürmenin istikrar sağlamak açısından önemini vurguluyordu. Koyu kahverengi saçları Jack’in ancak yeni moda punk diye tanımlayabileceği pahalı bir berberin elinden çıkma bir biçimle kesilmiş, ensesinden bir de sıçan kuyruğu bırakılmış daha genç olan adamsa Kasap’ın bölgelerindeki çatışmaları bitirmede pek de başarılı olamadığını söylüyordu. Öteki adam yorum yapmadan onu dinledi.

“Diğer ailelerden hiçbiri otoritemizi sorgulamadı.” Yaşlı adam

belirgin bir memnuniyetle arkasına yaslandı.

“Tanrım, Ricardo, tabii ki sorgulamadılar.” Yeni moda mafya gözlerini devirdi. “Hepsi de gerçek tehditlerle meşguldü. Vietnamlılar. Kolombiyalılar. Jokerler. Hay sikeyim, Jokerkent’in silah yüklü bir felaket yerine dönüştüğünü göremiyor musun?”

“Terbiyeli ol Christopher, lütfen.” Ricardo başını anlayışla Rosemary’ye doğru eğdi.

“Teşekkür ederim Ricardo Domenici,” dedi Rosemary masaya doğru adım atarak.

“Daha beterini duymuştur Ricardo. Savcılıkta bile daha beterini duyduğuna kalıbımı basarım.” Christopher Mazzuchelli çileden çıkmış bir tavırla başını iki yana salladı. “Demek istediğimiz yeni liderin yeni tehditlerle başa çıkabilecek biri olması gerekir. Değişim zamanı, anlarsın ya.”

“Mazzuchelli haklı.” Tüm Gambione Ailesi, Rosemary’ye döndü. “Bize liderlik edecek yeni kana ihtiyacımız var yoksa aile yok olacak. Bu kadar basit.”

Yaşlı adam onları yatıştırmak ister gibi bir sesle konuştu. “Sinyora Gambione, bu ciddi bir mesele. Karar bize ait. En iyisi siz…”

“Evet Ricardo, ben bir Gambione’yim. En sonuncusuyum.” Rosemary her bir adamın tek tek gözlerinin içine baktı. “Bu benim ailem. Konuşma hakkım var.”

“Belki de babasının işine taliptir.” Christopher Mazzuchelli, Rosemary bakışlarını ona çevirene dek sırıtıyordu.

“Belki de talibimdir.” Rosemary hafif, çekici bir gülümseme bahşetti. “Donatello, Michaelangelo, Raphael ve Leonardo gibi öldü. Dört Don. Sen, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlıyorsun ama ne yapmamız gerektiğini anlamıyorsun. Ricardo ise sadece geçmişi görüyor.”

“Bir dakika dur bakalım.” Mazzucelli’nin şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

“Daha iyi kim olacak ki?”

“Sen sadece bir savcı yardımcısısın!”

“Evet.” Rosemary olasılıkları düşünürmüş gibi görünürken bir daha gülümsedi. “Bizi tamamen koruyamam ama bir fark yaratabilirim. Ve sağlanacak bilgi paha biçilemez olur. Gambione kimliğimin korunması gerekecek. Bu odanın dışında kimse bilmemeli. Omerta.”

“Böyle bir şeyi düşünecek olsak bile,” dedi Ricardo Domenici, belli ki tüm bu fikri hakaret olarak algılamıştı, “Aileyi gizlilikle yönetmen çok zor.”

“Haklısın. Biri… Sözcüm olmalı.” Rosemary, capo’ları inceledi. “Mazzucelli.”

Christopher Mazzuchelli küstahça Rosemary’ye sırıtırken diğer capo’lar aralarında tartışmaya başladı.

“Beyler, itirazınız var mı? Ricardo?”

“Çok genç, deneyimsiz. Görünüşü…” Ricardo durumun saçmalığını işaret etmek istercesine kollarını iki yana açtı. “Diğer aileler bize gülecek.”

“Bu delilik. Bir kadın, bir oğlan çocuğu…” Geniş çeneli, kirli sakallı, geleneksel siyah ceket giyen bir adam sandalyesini geri itip ayağa fırlasın. “Yeni bir Don seçmeye hazır olduğunuzda geri gelirim.”

Mazzuchelli adamın yolunu kesti ama Rosemary’den gelen işaretle yana çekildi. Adam salonu geçip kapıyı açmıştı ki Rosemary keskin bir sesle bağırdı. “Morelli!”

Salondan çıkan adam ani bir adımla geri döndü, Morelli’nin onun göğsüne tuttuğu Uzi’nin namlusuna bakıyordu. “Buyrun Sinyorina?” dedi Morelli. “Sorun mu var?”

“Sanırım sorun çözüldü. Öyle değil mi DiCenzi?” Rosemary salona geri dönen adamı dikkatle inceliyordu.

DiCenzi silah zoruyla onayladı. “Sinyorina, evet. Sorun… Çözüldü.”

“İyi.” Rosemary masadaki adamlara baktı. “Başka derdi olan var mı?”

Ricardo hızla iki yanındaki adamları kontrol etti. Onu görmezden geliyorlardı. “Hayır, sorun yok Dona Gambione.”

“Hanımefendi yeter bence.” Capo’lara yırtıcı bir hayvanın edasıyla gülümsedi. “Otur DiCenzi. Teşekkür ederim Morelli. Lütfen otur.”

Mazzuchelli, Morelli’ye kokuşmuş ete bakar gibi bakıyordu.

“Christopher,” dedi Rosemary, “fazla hırslısın. Bunu anlıyorum. Ani kararlar verip hata yapma.”

Mazzuchelli, Rosemary’ye baktığında suratında kadınınkine eş bir gülümseme vardı. “Patron sensin.”

Rosemary başıyla onayladı, bakışlarını restoranda gezdirdi. “Müdürü gören oldu mu?”

“Yiyecek bir şey mi istiyorsun?” diye sordu Ricardo inanmazlıkla.

“Sinyorina, defterleri çalan piçin buraya nasıl girdiğini öğrenmek istiyor.” Mazzuchelli, Ricardo’ya baktı. “Sence de bu ilgi çekici bir soru değil mi?”

Morelli ayağa kalkıp mutfağa yöneldi.

“Sinyorina, etiyle, kemiğiyle sizin.”

Morelli, dehşete düşmüş Vietnamlıyı Rosemary’nin soruları için hazırlarken, Gambione Ailesi’nin yeni lideri polis merkezindeki bağlantılarını arayıp Cordelia’yı soruşturdu. Doğu Yakası’ndaki devriyelerden biri kayıp genç kadına benzeyen birinin harf isimli sokaklardan birinde yürüdüğünü hatırladı. Üzerinden çok geçmemişti.

Bagabond bölgedeki hayvanları işin içine karıştırmadan önce bölgeye gitmeyi istedi. Jack çoktan gitmeye hazırdı ama Rosemary ikisini bir köşeye çekti.

“Bakın, ikinize de müteşekkirim. Planım tam olarak bu değildi ama siz olmasaydınız bunu yapamazdım.” Gülümsemesi politikti.

“Öyle mi?” Bagabond dosdoğru ona baktı.

“Suzanne, gerçekten ben hiç…”

“Tabii. Seni ararım.” Bagabond döndü. Jack kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

“Suzanne seni sonra ararım. Jack’in yeğenine ne olduğunu haber verin.”

Bagabond bir köşede Vietnamlı müdürle ilgilenen Morelli’ye baktı. Bu ışıkta kan siyah renkte görünüyordu. Başını hafifçe iki yana salladı.

Rosemary kızardı ve doğruldu. “Burada iyi bir şeyler yapabilirim, biliyorsun. Biraz olsun kontrol sağlayabilirim.”

Bagabond yürümeye devam etti.

“Suzanne, seninle daha sonra hayvanlarla ilgili aklıma gelen birkaç şeyi konuşmak istiyorum.”

Bagabond kapıdan çıkan Jack’i takip ederken ensesindeki kaslar gerim gerim gerilmişti. Duymamaya çalıştı ama arkalarından gelen acılı çığlıkları işitebiliyordu.

Jokerkent karakolunun karşısındaki Donut Hole hâlâ açık ve

tıklım tıkıştı. Karakolun önündeki kaldırımda yer kalmamıştı ve her birkaç dakikada bir yeni bir siyah beyaz polis arabası gelip sarhoşlardan oluşan yükünü karakolun merdivenlerine bulaştırıyordu.

Rolls Royce, Fortunato'yu iki sokak ötede bırakıp park edebileceği yer aramaya çıkmıştı. Fortunato insanları dirsekleyerek kendine yol açıp Dodgers şapkası takmış, eşofman giymiş Altobelli'yi arka masalardan birinde buldu.

"Senin için o sandalyeyi boş tutabilmek için adam öldürmek zorunda kaldım desem yeridir. Çörek ister misin?" Fortunato başını iki yana salladı. "Anlat bakalım Altobelli. Çok zamanım şok."

"Biraz bitkin görünüyorsun. Tamam, tamam. Mesele Black, John F. X. Black, Jokerkent karakolunun teğmeni."

"İsmini duydum."

"Kafka'yı bu akşamüzeri buraya getirdik. Bir saat kadar sonra adamlarımdan biri aradı. Black onlara Kafka nöbetini bırakmalarını söylemiş. Neden olduğunu öğrenmek için buraya geldiğimde Black'i Kafka'yı bir devriye arabasına bindirip götürmeye çalışırken yakaladım. Bana tutuklu transferiyle ilgili bir maval okudu. Evrakı görmek istedim. Martavala devam etti. Sonunda Kafka'yı alıp merkeze kendi ellerimle getirdim."

"Black'in rüşvet aldığını mı söylüyorsun?"

"Rüşvet dediğin ne ki, daha hepsini duymadın. Cübbeler içindeki o gözlüklü herif Kafka'ya saldırmaya kalktıktan hemen sonra Jokerkent karakolundaki gammazım beni aradı. Daha beş dakika önce Teğmen Black'in bürosunda tuhaf, gözlüklü, beyaz cübbe giymiş bir adam görmüş."

Fortunato ayağa kalktı. "Nerede?"

Altobelli baş parmağıyla karakolu işaret etti. "Manhattan'daki tüm polisler bu gece çift vardiya çalışıyor. Ben de Riverside'a dönmüş olmalıydım."

"Git. Ve seni ortalıkta gördüklerinden emin ol."

Altobelli bir an durup düşünmek zorunda kaldı. En sonunda başıyla onayladı. "Tamam."

"Black'i bilen başka biri var mı?"

"Sadece ikimiz. Fortunato?"

"Evet?"

"Bilmiyorum. Bu… Ben işlerimi böyle yürütmem. Ben, bizimkileri korurum."

“O artık sizden değil. Gökbilimci’nin adamı. Ve şimdi benim olacak.”

♠

Adres Central Park’ın batısındaydı. Bir taksi tuttular, Hiram karşılaşabileceği bir karmaşaya ne Bentley’yi ne de Anthony’yi karıştırmak istemişti.

Apartmanın ağır cam ve çelik kapılarının ardında, antika bir masada yaşlıca bir adam oturuyordu. Arkasında ise bir dizi güvenlik ekranı vardı. Adam bir defans oyuncusu gibi yapılıydı ve masanın üzerinde belirgin bir sessiz alarm vardı, elinin birkaç santim ötesinde duruyordu. Smokin giymiş şişman bir adamla ucuz kahverengi takımı içindeki sıradan eşlikçisinin bir sorun teşkil edebileceğini düşünmesi pek mümkün değildi.

“Evet?” diye sordu ikili kapıya geldiklerinde dahili sistemin mikrofonundan.

Jay Ackroyd elini tabanca gibi büktü, kapıcıya nişan aldı ve “Buyur bakalım,” dedi. Adam aniden çekilen havanın sesiyle ortadan kayboldu.

Hiram topukları üzerinde huzursuzca sallandı, etrafına bakınıyordu. “Nereye…” diye söze başladı.

“New York Halk Kütüphanesi’nin ana merdivenleri,” dedi Jay. “Okuması gereken kitaplar var gibi geldi.” Cüzdanını açıp bir kredi kartı çıkardı ve göz açıp kapayıncaya kadar kapıyı açtı. “Kartını almadan çıkma,” dedi Hiram’a cüzdanını arka cebine geri koyarken. Lobiye girdiler.

Hiram’ın tahmin ettiği gibi, Latham çatı katında yaşıyordu. Jay asansörün düğmesine bastı.

Zilin üzerindeki kabartma tabelada “ST. JOHN LATHAM” yazıyordu. Jay zili çaldı ve ikili huzursuzca asansörün yanında beklemeye başladı. *Evde yok*, diye düşündü Hiram, tabii ki evde yok. *Dışarıda bir yerde…* Bir vızıltı duyuldu ve kapı yavaşça açıldı.

Küçük bir antreye girdiler, ahşap bir askılık ve şemsiyelik haricinde içerisi boştu. Sağda bir mutfak solda ise bir dolap vardı. Önlerindeki devasa salonun ortasındaki oturma grubu yer seviyesinin altındaydı, bir bar ve Central Park’la gökyüzündeki yıldızların göz kamaştıran manzarasına açılan terasa çıkan yerden duvara kadar cam bir kapı vardı. Oturma odasından lüks bir yatak odasına ve çalışma odasına giden kapılar açıktı. Çalışma odasından

sesler geliyordu. Hiram hafif, sessiz adımlarla yürüyordu ama Jay'in mokasen ayakkabıları parke zeminde gürültü çıkarıyordu.

"Tamam. Evet. Bedeli ne olursa olsun. Haber alınca beni ara." Adam bir düğmeye bastı ve hoparlörün sesi kesildi. Odadaki tek ışık kaynağı, yeşil tepelikli pirinç muhasebeci lambasıydı. Latham, sol elinin altında bir tomar dolusu harita, sağ eli bir IBM bilgisayarın klavyesinde, oturuyordu. Bir yelek ve gri çizgili Armani pantolon giymiş, kolalı beyaz gömleğinin yakasındaki koyu renkli kravatını gevşetmiş ve en üst düğmeyi açmıştı. İçeri girdiklerinde başını kaldırıp bakmadı bile. "Sizi tanıyor muyum?"

"Adım Worchester," dedi Hiram. "Hiram Worchester. Arkadaşım Jay Ackroyd, lisanslı bir dedektif…"

"Ki kendisi bugün erken saatlerde Latham, Strauss'un bir müşterisini kanun dışı biçimde göz altına almış, anayasal haklarını çiğnemiş, ismini lekelemiş ve müvekkilimin tarif edilemez bir sarsıntı yaşamasına sebep olmuştur. Müşterimin yaşamının tehdit edilmesinden korktuğunu söylemedim bile," dedi Latham. Kafasını hâlâ klavyeden ayırmamıştı. Ekranda bir tür ızgara vardı. "Muhakeme yeteneğindeki yanlışlık Bay Ackroyd'a pahalıya mal olacak ve muhtemelen lisansını kaybedecek." Yazdığı şeyi bitirdi, kaydetti ve ekrandaki ızgarayı sildi. Ancak o zaman yüksek sırtlı iskemlesini onlara doğru çevirdi. "Buraya bir anlaşma önermeye geldiyseniz elbette sizi dinlerim."

"Anlaşma mı?" Hiram dehşete düşmüştü. "O korkunç serseriye para mı ödememizi…"

"Sizi hakaret etmemeniz için uyarıyorum Bay Worchester. Şimdiden yeteri kadar derdiniz var zaten." Telefon çaldı. Latham ahizeyi kaldırmaya zahmet etmedi. Uzanıp hoparlör düğmesine bastı ve "Şimdi olmaz. Yanımda birileri var. On dakika sonra ara," dedi. Arayan kişi kendini tanıtmadan telefonu kapattı. "Şimdi, Bay Worchester, ne diyecektiniz?"

"Müvekkiliniz alçağın teki," dedi Hiram açıkça. "Doğrusu sizin gibi ayrıcalıklı birinin onu temsil etmeyi düşünmesine bile şaşırdım."

"Bu durum benim de merakımı cezbetti," dedi Jay Ackroyd. Kapıya doğru ilerledi, elleri ceplerindeydi. "Genelde bundan daha tarz takılırsınız."

"Ceza hukuku vakalarıyla nadiren bizzat ilgilenirim," dedi Latham, "ve aslında bu davanın kayıtlı avukatı ben değilim. Ama

firmamızın baktığı tüm davalara hakim olmak isterim, ne kadar önemsiz olursa olsun ve Bay Tulley beni bu akşamüzeri davayla ilgili bilgilendirdi.”

“Aslında kimin için çalışıyorsun?” diye sordu Hiram. Jay Ackroyd homurdandı. Hiram ona pis bir bakış attı ve devam etti. “Bu yaptığınız şantajdır ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bunun arkasında kimin olduğunu bilmek istiyorum ve bunu hemen öğrenmek istiyorum.” Odada ilerledi, masanın üzerine eğildi ve avukatın gözlerinin içine baktı.

“Seni uyarıyorum, ben bir asım, dikkate alınması gereken bir as ve çok çok kötü bir gün geçirdim.”

“Beni tehdit mi ediyorsunuz Bay Worchester?” diye sordu Latham nazik bir ilgiyle.

“İyi hissetmiyorum.” Jay sızlanarak kapıya doğru ilerledi. Hiram sinirlenerek arkasına baktı. Ackroyd karnını tutuyordu, yüzü yeşermiş gibiydi ama belki de ışıktan öyle görünüyordu. “O kadar gaz bombası yiyeceğimi bilseydim öyle çok yemek yemezdim.” İki büklüm oldu. “Banyo nerede?” diye sordu aceleyle.

“Büyük yatak odasının orada, sağda,” dedi Latham. Ackroyd koşturdu ve bir an sonra öğürme seslerini duydular. “Ne hoş,” dedi Latham.

Hiram ona döndü. “Onu boş ver. Müvekkilin ve adamları bugün iyi, dürüst bir adamı hastanelik ettiler. Kolunu ve iki kaburgasını kırıp birkaç dişini döktüler ve beyin sarsıntısı geçirmesine sebep oldular. Ayrıca teslimat kamyonunu yakıp işyerine zarar verdiler. Benim ıstakozlarımı da benzinle rezil ettiler Bay Latham.”

“Müvekkilimin bu sözde suçlardan herhangi birini işlediğine şahit oldunuz mu? Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm. Peki ya Bay Ackroyd?”

“Kahretsin Latham. Bu sabah oradaydım. Ne yapmaya çalıştıklarını gördüm…”

“Kimin?”

“Onların,” dedi Hiram. “Onun adanlarının. Üç kişilerdi, Göz ve Cheech ve bir de adını hatırlayamadığım diğeri. Göz bir jokerdi.”

“Neden bahsettiğinize dair en ufak bir fikrim bile yok,” dedi Latham. “Her halükarda, Bay Seivers bir çete üyesi değildir.”

“Bay Seivers mi?” Bir an Hiram’ın kafası karıştı.

“Sanırım bazıları kendisine Kütük diyor. Adamı görünüşüne göre yargılayacaksanız gerçek adını öğrenme zahmetine de giriverin.

Robert Keivers.”

İki adam da çekilen sifonun sesini duydular. Latham iskemlesinde arkasına yaslandı. “Arkadaşınız işini bitirdi. Bir anlaşma önermeyecekseniz biz de bu konuşmayı bitirdik. Gördüğünüz üzere çok meşgulüm.”

Jay Ackroyd odaya girdi, solgun görünüyor, dudaklarını bir mendille siliyordu.

“Gidin,” dedi Latham soğuk bir sesle. “İkiniz de.”

“Sadece…” diye söze başladı Hiram.

“Polisi mi aramamı tercih edersiniz?”

Asansörün önünde beklerlerken Hiram öfkeyle Jay’e baktı. “Bir halta yaramadın,” dedi.

“Sorgulama konusunda büyük bir yeteneğin var Hiram,” dedi Ackroyd. “Ritmini bozmak istemedim.”

Kapılar açıldı ve asansöre adım attılar. “Hiçbir yere varamadık,” dedi Hiram lobinin düğmesine istediğinden daha sertçe basarken.

“Ah, ben öyle demezdim,” diye yanıtladı Jay. Saatine baktı. “Kaçamak, düşündüğüm kadar akıllıysa şimdiden banyoyu aramaya başlamıştır bile.”

Hiram anlamamıştı. “Banyoyu mu arıyordur?”

“Yatak odasını da. Mide bulantımı yuttuğuna kesinlikle inanamadım,” dedi Jay. “Dinleme cihazı yerleştirdiğimi düşünmüştür.”

“Yani,” dedi Hiram. “O halde o aramakla vakit kaybederken…”

“Umarım vakit kaybetmez. Öyle çok da bulamayacağı bir yere koymadım. Yatağının başındaki telefonda, daha ne kadar açık olabilirdim ki?”

Hiram ona baktı. “Böcek yerleştirdin ama bulunmasını istedin. Niye ki?”

“Ona bulacak bir şey verir,” dedi Ackroyd. “Bir kez bulunca rahatlar. Nasılsa bizim geri zekalı olduğumuzu düşünüyor, üstelik bu akşam aklında başka şeyler de var.”

“Böceği nereden buldun?” Lobiye inmişlerdi. Kapılar açıldı ve asansörden çıktılar.

Ackroyd omuzlarını silkti. “Eee, yanımda birkaç tane taşırım. İnsanları huzursuz etmekte çok iyilerdir. Jokerkent’teki bir dükkândan çok ucuza alıyorum, herif bana bozukları satıyor, altı tanesi bir dolar. Kaçamak, mikro işlemciler hakkında sandığımdan fazlasını bilmiyorsa aradaki farkı asla anlamaz.” Ackroyd tekrar

saatine baktı. “Şimdiye kadar bulup bir yerlere kilitleyip işe dönmüştür ama yine de ona birkaç dakika daha verelim. Bilgisayarı fark ettin mi?”

“Eee, tam olarak nesini?” Hiram kapıyı açtı ve dışarı çıktılar.

“Manhattan caddeleri,” dedi Jay. “Times Meydanı’nın çevresi. Masasında haritalar vardı. Bir tür arama var ve sevgili dostumuz Kaçamak bu aramayı koordine ediyor. Telefonun ucunda, tüm ekipleri birbirinden haberdar edip bilgisayarda oyuncularını işaretliyor. Gerçekten çok ilginç.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi Hiram. “Tachyon’un oradaki küçük münakaşayı hatırlıyor musun? Uzun, yeşil pullu olan bir defter arıyordu ve bana pek yazmaya meraklı bir tip gibi gelmedi. Bence Kaçamak da aynı şeyi arıyor.”

“Çalınan defterleri zerre kadar umursamıyorum,” dedi Hiram. “Kütük hakkında bir şeyler yapmayı istiyorum.”

“Belki de adam ikisinin de sahibidir,” iye yanıtladı Jay. “Belki de değildir. Haydi öğrenelim.”

Salınarak binaya döndü ve çalılıkları karıştırmaya başladı. Hiram kollarını kavuşturup terslendi. “Ne yapıyorsun?” Hop-Jay arkasına bakı. “Bu çalılıklara saklanacağım. Çalılıklara saklanmakta gerçekten iyiyimdir. Dedektiflik Okulu’nda ilk öğrettikleri şey bu.”

“Bunu yapınca ne öğreneceksin?”

“Öğrenmeyeceğim,” dedi Ackroyd. Sağ elini tabanca gibi kıvırdı ve Hiram’a işaret etti. “Sen öğreneceksin.”

Hiram pop sesini duymadı bile.

♣

Fortunato’nun siyah kravatı ve uzun paltosu Jokerkent’in polis istasyonunda biraz uygunsuz görünüyordu. Merkez, insan çöplüğü gibiydi. Kusmuk, ucuz şarap ve ekşi ter kokusu baskındı. Ana girişte ayakta bekleyenler vardı, fahişelere özel bir bölüm ayrılmıştı. Akmış makyajları ve lekeli, kırışık kıyafetleri Fortunato için tahammül edilemez bir görüntüydü.

Black’in ofisini bulması on dakikasını aldı. Kapı açıktı ve Black telefonla konuşuyordu. Kirli sakallı, ucuz berber işi kesilmiş saçları olan yakışıklı bir adamdı, gömleğinin kollarını sıvamıştı. Fortunato adam telefonu kapatana kadar bekledi. Sonra içeri girip kapıyı kapattı.

“İsminden çıkaramamıştım,” dedi Fortunato. “Ama şimdi seni tanıdım. Yedi yıl önceydi. Çok değer verdiğim bir kadının beyni haşlanırken ben geceyi burada geçirmiştim. Çavuş Matthias ve Roman adlı iki adamın beni sorgulamışlardı. İlgilerini çekmemiş olacağım ki sonunda beni bırakmışlardı. Muhtemelen hatırlamazsın bile.”

“Hatırlamak mı? Ne seni ne de şu bahsettiğin karıyı ömrümde görmedim.” Black korkmuştu ve korkusunu saklamakta da pek iyi değildi. Fortunato bundan hoşlandı.

“Bana bildiğin her şeyi anlatacaksın. Oyalanmak istemiyorum çünkü acelem var. O yüzden hemen, şimdi anlatmaya başlayacaksın.”

Kolay olmuştu. Black bir as değildi, sıradan bir adamdı. Fortunato bitkindi ama bir daha asla sıradan olmayacaktı. Black döner sandalyesinde öne eğildi, gergindi ama karşı koymamıştı.

“Ne bilmek istiyorsun?” dedi ifadesiz bir sesle.

“Gökbilimci. Bu gece kaçacak. Bir gemi, bir tür uzay gemisi bulmuş. Nerede olduğunu bilmem gerek.”

“Uzay gemisi mi? Uzaylılarınki gibi mi? Dr. Tachyon falan? Aklını mı kaçırdın?”

Fortunato adama biraz daha güç yolladı. Başı dönmeye başlamıştı. “Seni de yanında götürmeyi planlamıştır herhalde. Yoksa seni çoktan öldürürdü.”

Black şaşırmış görünüyordu. “Evet… O… Ama beni burada bırakmaya karar verdi. Canlı bıraktı çünkü ters giden bir şeyler olursa bana ihtiyacı olacak.”

“Mesela Kafka’nın korumalarını geri çekeceksin?”

“Evet, onun gibi.”

“Peki nereye gidecek?”

“Komik, gerçekten hatırlayamıyorum.”

“Komik,” dedi Fortunato. Fiziksel bedeninden ayrıldı ve Black’in zihnine girdi. Adam yalan söylemiyordu. Gemi, saklandığı yer, Gökbilimci’nin onu nerede bulduğu, hepsi gitmişti. Titiz bir kesikle alınmıştı. Gökbilimci’nin Eileen’in zihnini kestiği gibi.

Fortunato çıkmak için arkasını döndü.

“Beni burada öylece bırakacak mısın?”

“İşime yaramazsın.”

“Senden intikam alacağımdan korkmuyor musun?”

“Hımm,” dedi Fortunato. “Galiba haklısın.” Gücünün son damlasıyla Black’in göğsüne uzandı ve kalbini durdurdu. Black öksürür gibi bir ses çıkardı ve sandalyesinde yığıldı.

“Adı Eileen’di,” dedi Fortunato ve çıkıp gitti.

Hiram’ın sağ ayağı bileğine kadar ıslanmıştı, bir ayağı tuvaletin içinde ortaya çıkıvermişti ve çıkan şapırdama sesinin içeride devam eden telefon görüşmesi sayesinde duyulmaması tamamen şans eseriydi. Yine de her adım attığında şıpırtıların duyulacağından korkuyordu. Bu yüzden mümkün olduğu kadar az hareket etmeye çalıştı.

Yatak odasında, geniş salona açılan kapının yanında çömeldi. Kapı, tıpkı yan odaya açılan diğeri gibi açıktı. Boş salon dışında bir şey göremiyor ama her şeyi duyabiliyordu, önemli olan da buydu. Neredeyse yirmi küsur dakikadır oradaydı ve gereğinden fazlasını işitmişti.

Telefon çaldı. “Latham? Ben Flobart. Metro güvenli. Balıkçıllar platformlara dağıldı, haberimiz olmadan metrodan kimse inemez. Her turnikede adamım var. Kadının bu tarafa geldiğine emin misin?”

“Adalet Bakanlığı’ndaki dostumuz öyle diyor. Birkaç dakika önce Billy Ray’le konuştum, kızın Broadway tarafına yöneldiğini, adamın da onu yakından takip ettiğini söyledi. Ejder’e bilgi verildi ve o da onayladı. Yola çıktı bile.”

Latham Strauss’un St. John Latham’ı belli ki müvekkillerine hukuki tavsiyelerden daha fazlasını veriyordu.

Telefon çaldı. “Cholly, adamım. Port Authority İstasyonu’ndayız. Telefon kulübesinden arıyorum, tüm kapılara adam diktik. Sürüsüne bereket pezevenk ve orospu var ama bikinili bir beyaz hatun yok.”

“Gözetlemeye devam edin.”

Telefonun zili, tıpkı Latham’ın bilgisayar tuşlarına basan parmaklarının çıkardığı ses gibi sabitti. Hiram kapıya yanaştı.

Her kimse avladıkları kişiye acımıştı. Latham’la adamları tüm Times Meydanı’nın etrafına gittikçe kapanan bir ağ örmüşlerdi. Her bir telefonla ilmekler daralıyordu ve telefon susmadan çalmaya devam ediyordu.

Telefon çaldı. “Sinjin?[41] Ben Karartan.”

“Neredesin?”

“Nathan’ın önündeyim. Kızdan iz yok. Yılbaşı kadar kötü değil ama neredeyse o kadar kalabalık.”

“Seni görebilirler mi?”

“Şimdilik. Yoksa bu doğal piçler habire bana çarpıp duracaklardı. Üstelik kızın ortaya çıkma ihtimaline karşılık enerjimi saklamalıyım.”

“Çıkacak. Ejder emin.”

“O ne cehennemde?”

“Limuzininde trafikle boğuşuyor. Senin ekibin kalanı nerede?”

“Balıkçıllar ve Kurt Adamlar her yere dağıldılar. Jokerlerimiz Dr. Tachyon maskeleri takıyor, yani kim olduklarını biliyoruz. Fısıldayan, Cohan Heykeli’nin orada. Kütük, Islak Kedicik’in oralarda takılıyor, Tavukşahini bir kulenin tepesine tünedi. Gözetlemesi gerekiyor ama muhtemelen aptal bir güvercini yakalamış tıkınıyordur. Olur da taksi çevirmeye kalkarsa belki bizimkilerden biriyle karşılaşır diye taksilerde de birkaç adamımız var.”

Hiram, Kütük’ün adı geçince gerilmişti. Bir sonraki telefon çalışında hoparlörden tanıdık, bıçak keskinliğinde bir ses duydu ve kapının eşiğine kadar eğildi.

“Siktiğimin Kaçamak’ı,” dedi bir ses. “Benim.”

“Evet,” dedi Latham buz gibi kibar bir sesle.

“Şırfıntıyı gördüm. Şu anda Güzel, sıkı kıçını seyrediyorum. Onu görmen lazım, üzerinde bikiniden başka bir şey yok, memeleri ortada salınıyor. Öldüreyim mi?”

“Hayır,” dedi Latham sinirle. “Takip et.”

“Tüh be, daha farkına bile varmadan o güzel boynunu kırıverirdim.” Kahkaha attı. “Gerçi kızın kalanını boş yere harcamış olacağız.”

“Öldürülmeyecek, defterlei alana kadar olmaz. Belli ki üzerinde taşımıyor. Gözünün önünden ayırma ama kıza dokunayım deme. Ejder yolda, geliyor.”

“Siktir,” dedi Kütük. “Defterleri alınca kızla eğlenebilir miyim peki?”

“Takip et Seivers,” dedi Kaçamak ve telefou kapattı.

Daire bir anlığına tuhaf bir biçimde sessizleşti.

Hiram Latham’ın döner koltuğunun gıcırdadığını duydu,

ardından avukatın yumuşak adımlarının sesi geldi. Banyo, diye düşündü aniden panikleyerek.

Ayak sesleri yaklaştı.

Spector bir plastik çöp torbasını daha yana itti. Torbanın altından neredeyse sosis köpeğin büyüklüğünde bir sıçan fırladı. Hayvan kolundan yukarı, boynuna doğru tırmandı. Spector bir eliyle hayvanı kuyruğundan yakalayıp mavnanın metal duvarına çarptı. Sıçan ciyakladı ve spazm geçirdi. Spector hayvanı bıraktı.

Küçük alevler Spector'ın elini acıtıyordu. Havai fişeği kenardan suya attı. Meşale suya düştüğünde bir tıslama sesi çıkardı.

"Tanrım, keşke gündüz olsa. O zaman belki onları bulabilirdik," dedi Spector.

"Gündüz olsa martılarla boğuşmak zorunda kalırdın. Bu mavnaların etrafında bala üşüşen arılar gibi dolanırlar. Dikkat etmezsen seni paramparça ederler. Ümidini kaybetme," dedi Ralph. Kutudan bir başka havai fişek çıkardı ve Spector'a verdi. "Senin defterler bu çöplüğün arasında bir yerde ve biz onları bulacağız."

Zaman geçtikçe Spector da kendini daha güçlü hissediyordu. Ayağı eskisi kadar acımıyordu. Yumru gittikçe uzamış ve uçlarına doğru parçalara ayrılmaya başlamıştı, belli ki parmaklar oluşuyordu. Mavnanın kokusu o kadar ağırdı ki Spector'ı bile rahatsız ediyordu. Bir meltem çıkmasını diledi yeniden çöpü karıştırmaya koyuldu.

"İşte böyle. Vazgeçme." Ralph çöpün içinde hızla ama dikkatle ilerliyordu. Gerçi ondan daha deneyimliydi.

Spector, Ralph'tan hoşlanmıştı ama bu onu huzursuz etmişti. Birilerinin en son ne zaman kendi işini bırakıp ona yardım ettiğini hatırlamıyordu bile. Adamı öldürmek zorunda kalırsa kendini kötü hissedecekti ama bu, muhtemelen akıllıca olurdu. Onu çalıştı defterlerle ilişkilendirebilecek birinin ortalıkta dolaşmasına izin veremezdi.

"Bana adını söylemedin dostum."

"Allen," dedi Spector. "Tommy Allen." Neden yalan söylemeye zahmet ettiğini bilmiyordu, her halükarda Ralph'ı gebertecekti.

"Tanıştığımıza memnun oldum Tommy." Ralph çöp kokan elini uzattı. Spector önce tereddüt etti sonra uzanan eli tutup sıktı. "Ne iş yaparsın?"

“Ben, şey, böcek imha ederim.” Spector, Ralph’tan birkaç adım uzaklaşıp yeni bir yığına girişti. Bir çift kâğıt bardağı kenara attı ve kırık bir kanepe gördü. Yastıkları yoktu ve çiçekli bej kumaşı lekelenmişti ama bunların haricinde işe yarar görünüyordu.

“Ne demek istediğimi anladın mı?” Ralph hemen arkasındaydı. “Gayet iyi durumda. Onu buhar makinamla temizledim mi gıcır gıcır olur.”

O kadar kıymetli bir şeyi ele geçirip de kaybetmek Spector’ın şanssızlığıydı. Gökbilimci’yi asla haklayıp sonsuza dek ondan kurtulamayacaktı.

Ralph yanına oturup Spector’ın kıyafetlerini inceledi. Çöpten bulaşan lekeler kan izlerini gizliyordu. “Ah be, şu herifler seni iyice marizlemiş. Çöplükte yaşamanın güzel bir tarafı da suç oranlarının çok düşük olması.”

Spector sessizdi. Doğrudan havai fişeğe baktı, magnezyumun parlaklığı retinasından yansıyordu. Gökbilimci’nin ona ne yapacağını merak etti. İşler, her ne kadar imkânsız görünse de, büyük ihtimalle şu anda olduğundan bile kötüye gidecekti. Bir kez daha ölmek her zaman en kolay çözümdü ama Gökbilimci’nin bunu düşünmediği kesindi.

Ralph havai fişeğinin kabzasını koltuğun köşesine sokup eğildi ve yeniden çöpü karıştırmaya döndü. Spector’a bakmak için döndüğünde kaşlarını çattı, sonra plastikle kaplı bir paket çıkardı. “Tanıdık geldi mi?”

Spector paketi kapıp pantolonuna sildi. Havai fişeğe bakmaktan gözlerinin önünde noktalar uçuşuyordu ama elindeki paketin defterler olduğuna emindi. Havi fişeğini nehre, mümkün olduğu kadar uzağa fırlattı. “Hadi be. Belki de şansım dönüyordur.”

Ralph başıyla onaylarken gülümsedi. “Sana onları bulacağımızı söylemiştim. Çöp, benden uzun süreliğine bir şey saklayamaz.”

“Eh, haklıymışsın.” Spector defterleri yeniden pantolonuna sokuşturdu. Onları Latham’a teslim edene dek bir daha çıkarmayacaktı.

“Burada bekle.” Ralph koltuktan kalktı ve çöpün içinde ilerlemeye koyuldu. “Bunu kutlamak gerek.”

Spector saatine baktı. 10.55’tı. Artık gitmesi gerekiyordu. Gökbilimci’nin onu ne zaman arayacağı belli değildi ve o zaman gelene dek etrafına sürüsüyle sert adam yerleştirmek istiyordu. Gökbilimci Fortunato’yu sona saklıyordu, bu durumda sırada ya

Peregrine ya da Sıçrayan Jack vardı. Belki de Tachyon. Onları haklamak, yanında İfrit'le İnsülin olsa bile kesinlikle sınırlarını zorlayacaktı. Spector içini çekti. Ralph'ı şimdi öldürüp işi bitirse olurdu.

Ralph'ın mavnanın öbür ucunda bir şey yaktığını gördü, sonra biraz ilerde bir şeye daha dokundu. İki küçük alev yavaş yavaş renkli ışıklara dönüşerek havada beş, on metre kadar yükseldiler.

Ralph onlardan epey uzakta, Spector'a arkası dönük duruyordu. Belli ki ışık şelalelerine göz kulak oluyor, mavnayı ateşe vermemek için dikkat ediyordu. Eve giden vasıtanın yanmasına izin veremezdi.

Spoctor mavnanın sonuna kadar gitti ve aşağı atladı. Havai fişekler dikkat çekerdi ve bu isteyebileceği son şeydi. Çöp Adam'ı öldürmeye vakit yoktu. Sonra yapardı. Bu geceden sağ çıkabilirse.

Zincirli parmaklıkları tırmanırken sakat ayağını mümkün mertebe kullanmamaya çalışıyordu. Parmaklıkların üzerine çıkıp öbür yanına doğru indi. Tüm ağırlığını vermeye kalkınca ayağı hâlâ acıyordu. Şimdi ayağını görebiliyordu. Pembeydi ve parmaklar şekillenmeye başlamıştı. Yarın bu saatlerde tamamen iyileşmiş olabilirdi. Tabii o zamana hayatta kalabildiyse.

Spector önce Latham'la irtibat kurmalıydı. Ceketinin cebine uzanıp avukatın numarasının yazdığı kartı çıkardı. Taksi bulmak büyük bir meseleydi. Birini öldürüp arabasına el koyabilirdi ama işleri mümkün olduğu kadar basit tutmaya çalışıyordu.

Bir telefon kulübesi bulmak üzere caddeden aşağı doğru topalladı.

♠

Empire State Binası'nın girişine varabilmek Jennifer'a kâbus gibi iki saate mal olmuştu. Asansörleri ya da ana merdivenleri kullanmaya korkuyordu, bu yüzden kadar, kilitli kapılar ve duvarlar arasında hayalet bedeniyle yol almıştı. Çok geçmeden, her iki astral formun arasında dinlenmek ve federal ajanın onu hâlâ takip ettiği korkusuyla sürekli ilerleme isteğiyle yorgunluğu arasında bir denge tutturmak zorunda kalmıştı. Kien'in gerçekten yüksek mevkilerde dostları olduğunu fark etti. Bir kez daha Brennan'ın, Çiftçi'nin Kien'le meselesinin ne olduğunu merak etti.

En sonunda, takip edilmeden, caddenin sonuna gelebilmişti. Yayaların arasına karıştı ve 43. Cadde'yle Yedinci Cadde'nin kesiştiği köşeye doğru ilerledi. Karanlıkta kalmaya özen gösteriyor

ve partiye katılması için etraftan gelen çağrıları duymazdan geliyordu. Times Meydanı'na yaklaştıkça sokaklar içki içen, kafası dumanlı tiplerle dolmaya başlamıştı, ortalık neredeyse Yılbaşı Gecesi kadar kalabalıktı. Caddelere doluşan insanlar belli ki iyice eğlenmeye niyetlenmişlerdi. Umutsuzca dağıtmaları havaya hafif depresif bir dalganın yanı sıra kötücül bir rayiha yayıyordu.

Belki de, diye düşündü Jennifer, *bunların hepsini uyduruyorum*. Belki de onu takip ettiğini sandığı Dr. Tachyon maskesi takmış koca berduş azıcık eğlenmek için sokağa çıkmış masum bir turistti. Belki öyleydi ama onu takip ettiğini fark eder etmez adımlarını hızlandırdığında adamın da hızlanınca, korkusu yeniden onu ele geçirdi.

Brennan'ın kararlaştırdıkları köşede onu beklediğini gördüğünde, hayatında ilk kez birini gördüğü için böylesine sevinmişti. Ona doğru bir koşu tutturdu, etrafındaki eğlenen kalabalıktan sakınmak için imkânsız görünen hareketlerle eğilip kalkıyordu.

O yaklaşırken adam da ona döndü ve Jennifer bocaladı. Adamın yüzündeki öfkeyi, vücudundaki gerginliği görebiliyor, sımsıkı sıktığı çenesini ve incecik bir çizgi halini almış dudaklarını seçebiliyordu. Kızı gördüğünde gerginliği biraz azaldı ve öfkesinin birazı tereddütte dönüştü. Ama hepsi değil.

"Geleceğinden kuşkuluydum," dedi sertçe.

"Neden?" Çevrelerindeki kalabalık onları umursamıyordu ama onlar yine de alçak sesle konuşuyorlardı.

"Tachyon heykeli parçalanmıştı, galerinin içine dağılmış vaziyetteydi. Defterler gitmiş," dedi kesik kesik.

"Gitmiş mi?" Sesinde ve yüzünde beliren hayret adamı biraz yumuşattı.

İçini çekip çenesini sıvazladı.

"Kien bir şekilde öğrenmiş olmalı." Başını iki yana salladı. "Düzenbaz piçin tekidir. Eli kolu hayal bile edemeyeceğin yerlere uzanır."

"Mümkün değil." Jennifer kaşlarını çattı ve sertçe Brennan'a baktı. Birden adamın defterleri aldığından ve pulları ona vereceğine dair sözünden caydığından şüphelenmişti. Ama adamın omuzları çökmüştü ve yüzünden bitkinlikle yenilgi akıyordu. O kadar da iyi bir oyuncu olamazdı. Peki bu nasıl olmuştu?

Brennan kendini toparlamış gibiydi. Omuzlarını dikleştirdi, yüz

ifadesini düzeltti ve Jennifer'a baktı. "Haydi," dedi tersçe, "Görünen o ki sana yine kıyafet bulmam gerekecek." Kaşlarını çattı. "Üzerindekilere ne oldu?"

"Hepsini anlatacağım," dedi Jennifer, "ama önce yiyecek bir şeyler bulalım. Hâlâ açım. Yüksek Aslar'da sadece yarım kraker ve azıcık ciğer ezmesi yiyebildim. Neden bir yerlerde yemek yemiyoruz? Ben ısmarlıyorum. Ben sana Yüksek Aslar'da neler olduğunu anlatırım, sen de bana neden Kien'in günlüğünün peşinde olduğunu söylersin."

Jennifer kendi kendine bu teklifi sırf meraktan yaptığını söylüyordu ama içinden bir ses bunun doğru olmadığını fısıldıyordu. Aslında Brennan'ın onu bırakmasını istemiyordu. Adam kıza zoraki bir gülümsemeyle baktı.

"Bence bu çok akıllıca olmaz," diye başladı, sonra gülümsemesi yüzünden silinip dudakları gerildi ve yay çantasını Jennifer'a doğru savururken "Eğil!" diye bağırdı.

Jennifer hayalet formuna geçti. Koyu mavi saten ceketinin arkasında ince bir işçilikle turnaya benzeyen bir kuş işlenmiş yapılı bir adam dosdoğru içinden geçti. Adam tökezleyerek kollarını savurup dengesini bulmaya çalıştı. Brennan'ın savurduğu çanta adamın yüzünde patladı ve düştü.

"Balıkçıl," diye homurdandı Brennan. "Haydi buradan toz olalım."

Brennan, Jennifer'ın elini tutmak için uzandı, koşmaya başladı sonra durup kendi kendine söylendi ve kızın cisimleşmesini bekledi.

"Bazen, sana ayak uydurmak zor oluyor," diye yakındı. Jennifer gülümsedi ve elini uzattı. Görünen o ki aralarındaki ilişki henüz bitmemişti. *Balıkçıl da ne*, diye merak etti.

Brennan elini tuttu ve koşmaya başladılar.

Kalabalığın arasında doğru bir çizgide ilerlemek mümkün değildi. Kaçarken arkalarında küfür eden ya da Jennifer'ın bikinisine ıslık çalan gezginlerden bir iz bırakıyorlardı.

"Bu hızla devam edersek onlardan asla kurtulamayız," diye mırıldandı Brennan. Omzundan geriye doğru baktı ve birtakım koyu renkli ceket giymiş adam gördü, Jennifer, *daha fazla Balıkçıl*, diye düşündü. Onlara doğru kalabalığı yararak ilerliyorlardı. Brennan ve Jennifer kadar incelikli davranmıyor yollarına çıkan herkesi bir kenara itiyorlardı. Pek azı adamların kabalıklarını yüzlerine vurabiliyordu.

“Sekiz tane,” dedi Brennan, kız aniden durunca elleri ayrıldı.

“Ah, hayır,” dedi Jennifer.

“Ne oldu?”

“O.”

Üzerine yapışan beyaz takım elbiseli bir adam onlara doğru geliyordu.

“Kim?” diye sordu Brennan.

Jennifer başını iki yana salladı. “Beni Yüksek Aslar’da tutuklamaya çalıştı. Federal ajanmış.”

“Harika.” Brennan etrafına bakındı. Bir telefon kulübesi, bir posta kutusu ve birkaç çöp kutusunun olduğu bir köşeye yakınlardı. “Bu taraftan. Belki seni henüz görmemiştir.”

Jennifer’la Brennan yana kaydılar ve üniformaya benzeyen takımın içindeki adam haykırdı: “Orada dur! Tutuklusun!”

Jennifer inledi, bir fil burnu ve kulaklarından yapılmış bir maske takan adama tosladı ve adamın aslında maske takmadığını fark etti. Özür dileyip kaldırıma adım atmıştı ki bir limuzin cayır cayır bir sesle fren yaparak durdu. Kapılar açıldığında Ejder’le birlikte yarım düzine kadar serseri dışarı fırladılar.

“Hay sıçayım,” diye küfretti Brennan. Jennifer’ın elini bıraktı ve her şey bir anda oldu.

Ejder “Yakalayın onları!” diye bağırırken eski püskü bir sarı taksi limuzinin yanına geldi. Taksi limuzine çarptığında yolcu tarafındaki kapı açılıp Ejder’e çarptı. Sürüngen joker, Balıkçıllar çevrelerini saran meraklı izleyicileri yarıp geçerek Brennan’la Jennifer’a ulaşmaya çalışırken yere düştü. Çemberin ortasında kalan insanlar fena bir şeylerin patlak vereceğini sezip kaçmaya çalıştılar. Çemberin dışında kalan insanlar fena bir şeylerin patlak vereceğini fark edince yaklaşıp görmeye çalıştılar. Şimdi onlara doğru koşan Billy Ray “Ben bir federal ajanım ve sen de tutuklusun!” diye bağırdı. Kirli deri kıyafetleri olan, Tachyon maskesi takmış adam da kalabalığı yarıp onlara ulaşmaya çalışırken döndü ve acayip köşeli yumruğunu Billy Ray’in suratına geçirdi.

Balıkçıllar kafaları karışarak birbirlerine baktılar. Brennan da Jennifer’a baktı.

“Ne olacaksa olsun,” dedi ve en yakındaki Balıkçıl’ın göğsüne tekmeyi geçirdi. Balıkçıl yere düştü ve ardından gelen iki tanesi Brennan’ı yakalamak için başarısız bir girişimde bulundular. Billy Ray, Jennifer’ı, kalabalığı ve özellikle de ona yumruğunu geçiren

dev jokeri şaşırtarak ayağa kalkıyordu.

“Orospu çocuğu,” dedi sıktığı dişlerinin arasından. “Seni fena tepeleyeceğim.”

Dev anlaşılmaz bir şeyler kükrerken Jennifer, Brennan’ın ona atılan iki Balıkçıl’ı yere devirmesini seyretti. Taksici arabasından çıkıp limuzinin şoförüne bağırırken Brennan’ın hakladığı Balıkçıllardan biri Jennifer’ın kolunu tuttu. Jennifer ona gülümseyip hayalet formuna geçti. Kız kaldırımın içine doğru yok olurken adam çaresizce onu tutmaya çalıştı. Ondan sıkılan Jennifer bir çöp tenekesinin yanında cisimleşip tenekenin kapağını aldığı gibi adamın kafasına geçirdi. Adam bir anlığına duyguları incinmiş gibi ona baktı ve bacakları tutmaz oldu, bayılıp kaldırıma yığıldı. Çevredeki izleyicilerden bazıları alkışladı.

Dev konuştuğunda Jennifer’ın dikkati tekrar ona ve Billy Ray’e çevrildi.

“Siktir git, şerefsiz.” Sesi zar zor insan denebilecek korkunç bir gıcırtıydı. Dehşet verici bir biçime göz korkutuyordu ama Ray ona gülümsedi. Jennifer adamın gerçekten mutlu göründüğünü düşündü.

“Bir federal ajana saldırmak suçuyla tutuklusun.”

Dev joker tekrar kükredi ve köşeli yumruğunu salladı ama Ray çoktan hareket etmişti bile. Eğilip yumruğu savuşturdu ve kalkarken kendi yumruğunu sağlam bir isabetle deve geçirdi. Devin ciğerlerindeki hava dışarı püskürdü, adam yalpaladı ve yere düştü. Ama bayılmamıştı. Ray üzerinden geçmeye çalışınca onun bacağına asıldı ve büktü. Ray bir kez daha yere düştü ve dev joker bir tsunami dalgası gibi onun üzerine kapaklanarak adamı kaldırıma çiviledi. Ray daha kıpırdayamadan kaldırıp çekiç gibi yumruğuyla adamın çenesini ve ağzını paramparça etti.

Her yere kan içindeydi. Jennifer bayılacak gibi oldu, geri adım attı ve birine çarptı. Eller belini kavradı ve döndüğünde kendini bir çift güzel mavi göze bakarken buldu. Sadece gözler vardı. Ve bir de uçlarından sinir uçları geçen filizler, içinden yükselen çığlığı bastırdı ve çöp tenekesinin kapağını tüm gücüyle savurdu. Tatmin edici, yüksek bir çarpma sesi duyuldu ve metal kapak elinde yamuldu.

Gözler, görünmeyen gözkapaklarının altına yuvarlanmış gibi kayboldu. Onu tutan görünmez eller de ortadan yok oldu. Bir saniye sonra uzun, sırık gibi bir figür belirdi ve kaldırıma düştü. Jennifer

çöp tenekesinin yamulmuş kapağını elinden bıraktı ve bir adım geriye çekildi.

Ejder'in yanında, limuzinle gelen serserilerden üçü ona doğru atılırken diğer ikisi onun ayağa kalkmasına yardım ediyor, bir diğeri de ona çarpan taksi şoförüne küfredip adamı tepelemek için ilerliyordu.

Jennifer gözünün ucuyla jokerin Ray'e saldırmak için geri çekildiğini ama her nasılsa hâlâ kan ve diş parçaları tüküren Ray'in uzanıp tek eliyle jokerin kolunu yakaladığını ve diğer eliyle jokerin maskeli suratına tokadı yapıştırdığını gördü. Maske çıktı ve bombalanmış bir savaş alanını andıran bir suratı gözler önüne serdi. Adamın yara dolu ağzı kocaman açılmıştı ve nefes almaya çalışıyordu.

"Harbi çirkin bir piçmişsin," diye mırıldandı Ray patlamış dudaklarının ve kırılmış dişlerinin arasından. Gözlerinde neşeli bir parıltı belirdi. Bir yılan gibi kıvrıldı, bacağını yukarı kaldırdı ve jokerin kasıklarına geçirdi.

Joker'in çenesinden tükürük süzüldü ve acı acı uludu. Ray onu ters çevirdi, göğsüne çıktı ve yumruğu jokerin kanına bulanana dek yüzünü mahvetti. Joker hareketsiz kaldı ve Ray neşeyle gülerek ayağa kalktı. Gözleri tekinsiz bir ışıkla parlayarakjennifer'a doğru atıldı.

Jennifer, Brennan'a baktı ama adam hâlâ Balıkçıllar ile uğraşıyordu. Ray, zevkle çenesinden damlayan kanları temizleyip ona doğru ilerlerken üç serseri de limuzinin yanından dolanıyorlardı.

"Sen, benimle geliyorsun," dedi Ray. Jennifer adamın ne dediğini zar zor anladı ama kolunu tutmasına izin verdi.

"Hey, bas geri! Kız bizim," dedi serserilerden biri ve Jennifer onun da diğer kolunu tutmasına izin verdi.

"Sadece birinize eşlik edebilirim," dedi Jennifer sonra hayalet formuna geçip bir adım yana kaydı. Ray sabit bir sırıtmayla serserilere atıldı. Bu arada Brennan da Balıkçıllardan birini yere sermiş, diğerine de elinin tersiyle sağlam bir tokat basmıştı. Ayakta kalan iki Balıkçıl birbirlerine bakıp kavgayı sürdürmeye değmeyeceğine karar verdiler ve kaldırıma çıkıp kalabalığa karıştılar.

Brennan, Jennifer'ın olduğu tarafa döndü. Daha nefesi bile kesilmemişti ama Ray'in Ejder'i yumruklamasına bakarken şaşırdığı

belliydi. Jennifer kaldırıma park etmiş, kapısı açık, motoru hâlâ çalışan limuzine baktı.

“Haydi,” diye seslendi Brennan’a ve açık kapıdan içeri girdi. Brennan onu takip etti, kapıyı arkalarından kapadı ve bu arada dev, kuş gibi bir figür gökyüzüne doğru uçup ön cama düştü. Cılız, kanatlı, kafasında papağan gibi beyaz, kirli tüylerden bir taç olan bir jokerdi, çenesinden çirkin mor-kırmızı bir gerdan sarkıyordu. Doğrudan cam bir kapıya vurmuş bir serçe gibi şaşkınlıkla kafasını salladı, anlaşılmaz bir şey ciyakladı ve dönüp sokağa atlayarak o sırada son rakibini saf dışı bırakıp limuzine atılan Ray’e çelme taktı. Brennan onların bir düğüm gibi yere düşmelerine baktı. Ejder halsizce ayağa kalkmaya çalışırken Jennifer gazı kökledi. Sürüngen joker şaşkınlıktan ağzı açık bakarken limuzin hızla uzaklaştı.

“Şimdi ne oldu?” diye sordu ama ona cevap verecek kimse kalmamıştı.

[41] İngiliz İngilizcesi’nde St. John bazen Sinjin olarak telaffuz edilir. -ç.n.

On Sekizinci Bölüm

23.00

Sifonu çekti. Latham durup ellerini yıkadı ve üzerine adının baş harfleri işlenmiş bir havluyla kuruladı. Banyodan çıkarken ışığı kapadı.

Hiram nefesini tuttu ve tavana iyice yapıştı. Yumruğu sıkılıydı ve en ufak bir harekette odanın içinde süzülebilirdi. Latham'ın yukarı bakmaması için dua etti. Tanrıya şükür tavandaki ışığı açmamıştı. Avizenin yanında süzülen Hiram'ın cüssesindeki bir adamın gözden kaçmayacak bir gölgesi olurdu. Bu absürt duruma düşmesinin sebebi Hop-Jay'di.

Latham'ın doğrudan bilgisayarının başına döneceğini umuyordu ama şansı o kadar da yaver gitmedi. Avukat giyinme odasına gitti ve ceplerini boşaltmaya başladı. Para tomarları, anahtarlar, bir avuç bozukluk. Kravatını çözdü, yeleğini çıkardı, her ikisini de özenle astı ve siyah ipekten, arkasına altın işlemeyle bir ejderha aplike edilmiş ve bedenine kusursuzca uyan bir robdöşambr giydi. Yatağının kenarına oturarak ayakkabılarını çıkardı ve bir çift terlik giydi. *Hayır*, diye düşündü Hiram ona bakarak, *lütfen uzanma, lütfen uzanma*.

Telefon çaldı.

Git, diye düşündü Hiram çılgınlar gibi, *öbür odaya git*. Kaçamak, kapıya baktı, sanki ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Sonra başucundaki paralel hattı açtı. "Latham."

Kısa bir duraklama oldu. "Saçmalıyorsun," dedi avukat sinirle. "Anlıyorum, canın yanıyor." Sessizlik. "Ayağını mı yedi?" Sesinde bir duruma inanmadığını belli eden bir tını vardı. "Yo, kusura bakmayın Bay Spector size inanmıyorum. O kadar kan kaybettiyseniz…" Bir iç çekme. "Peki, defterleri tarif edin."

Bu kez sessizlik uzadı. Hiram tavanda asılı kaldığı yerden Latham'ın yüz ifadesini göremiyordu ama adam tekrar konuştuğunda sesi değişmişti. "Hayır, James, okuma. Senin için sağlıklı olmaz. Neredesin?" Kaşlarını çattı. "Tamam ama hangi

çöplük? Ne? Ben… Hepsi Times Meydanı'nda, kız orada görüldü. Hayır, ne kadar sürdüğünü bilmiyorum." Komodinin üzerindeki saate baktı.

"Hayır, hayır. Buraya olabildiğince çabuk gelmeni istiyorum. Taksiye bin… Nasıl bulacağın umurumda değil, bir taksiye atla ve buraya gel. Anlaşıldı mı? Adresi biliyorsun."

Latham telefonu kapattı, düşünceli bir biçimde yataktan kalktı ve sonra Hiram'ı rahatlatarak yataktan kalkıp doğruca çalışma odasındaki masasına gitti.

Hiram titredi, yumruğunu açtı ve yavaşça yere süzüldü. Bir tüy kadar hafif yere indi. *Spector*, diye düşündü. Bu adı daha önce nerede duymuştu? Latham adama ne demişti? James. James Spector.

Aniden her şey yerine oturdu. Bu ismi, Dr. Tachyon'dan duymuştu. Yaklaşık altı ay kadar önce, Yüksek Aslar'da kuzu eti yerken. Adamın biri klinikten kaçıp ardında cesetler bırakarak ortadan kaybolmuştu, James Spector adlı bir muhasebeciydi. O günden beri yeni bir meslek edinmişti ve sokaklarda yürüyen namı Ecel'di.

Latham'ın telefonu açtığını duydu. Dairenin kapısına baktı ama ona erişebilmek için bütün salonu geçmesi gerekiyordu. Pencere daha iyi bir seçenekti. Odanın içinde parmak uçlarıyla ilerledi ve başını dışarı çıkardı. Uzun bir düşüş olacaktı ama Yüksek Aslar'daki kadar da değil.

Mutsuzlukla dişlerini sıkan Hiram Worchester pervaza tırmandı. Anca geçebilmiş hatta korkutucu bir an boyunca orada sıkışıp kalacağını düşünmüştü. Sonra birazcık daha sıkıştı, ceketinin düğmeleri koptu ve pencereden çıkıp aşağı düştü. Hafiflerken çok da uzağa uçmayacağını umuyordu.

♣

Ve Fortunato'da ancak Rolls Royce'u bulacak kadar takat kalmıştı. Peregrine'i, kadının ağzını, memelerini ve bacaklarının arasının tadını düşündü. Sadece hayali bile onu güçlendirmeye yetmişti.

Ona sahip olacaktı. Bu, ikisinin de hayatını tehlikeye atsa bile. Gökbilimci daha onlarla işini bitirmemişti ve yataktayken savunmasız olacaklardı.

Ama daha vakit vardı. Gökbilimci güçlerini yeniden doldurmak

zorundaydı. Fortunato da öyle. Gökbilimci'nin dışarıda bir yerlerde bir sonraki kurbanını seçtiğini düşünmemeye çalıştı. Şu anda sahip olduğu vaktin ödünç alındığını ve bir başkasının bunun bedelini canıyla ödediğini unutmaya çalıştı.

Köşeyi dönüp arabayı gördü. Peregrine kapıyı açtı ve Fortunato arabaya bindi.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Halledildi. Şimdilik."

"İyi," dedi kadın. "Acele etmeni istemezdim."

Jennifer, virajı limuzinin tekerleklerinin itiraz ederek cayır cayır sesler çıkarmasına sebep olacak kadar hızlı döndü. Kalabalık kaldırımdaki yayalardan öfkeli birkaç küfür yükseldi. Jennifer hızla sağına baktı ve Brennan'ın lüks döşemeye rahatça yerleşmiş gülümseyerek ona baktığını gördü.

"Bu kadar mutlu olunacak ne var?" diye sordu.

"Defterler Kien'de değil."

"Ne?" Jennifer iki şerit geçip sol şeritte hızlandı. Aynadan arkasını kontrol etti. Onları takip ettiklerini düşünmüyordu ama emin olmak istiyordu.

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Basit," dedi. "Ejder bizim peşimizde. Ya da daha doğrusu senin peşinde. Bu da Kien'in defterleri almadığını gösteriyor."

Brennan'ın aniden gülümsemesi kayboldu ve kaşlarını çattı. "Ama defterler senin bıraktığın yerde de değil…" Cümlesini tamamlamadı.

"Başka biri almış olmalı." Jennifer aniden Brennan'ın macerasına kapılıp pulları unuttuğunu fark etti. Oysa defterler Jennifer için de önemliydi. "O defteri niye bu kadar çok istiyorsun ki?" diye sordu aniden, bu arada kırmızı ışığı umursamadan geçmişti. "Kien'le husumetin ne?"

Brennan uzun bir an boyunca pencereden baktı. "Bu arabayı pek iyi kullanıyorsun."

"Haydi ama," dedi Jennifer, adamın ketumluğunun uzamasına sinirlenmişti. "Lafı dolandırmayı bırak da soruma cevap ver. Bana en azından bu kadarını borçlusun."

"Belki," dedi Brennan. "Peki. Kien'le benim bir geçmişimiz var.

Ta Vietnam'dan tanışıyoruz." Jennifer konuşurken Brennan'ı izleyebilmek için arabayı daha makul bir hızda sürmeye başladı.

Adam dalgınlıkla pencereden dışarı bakıyordu. "O kötü bir adam. Sadece kendini düşünür, amansızdır. Güney Vietnam ordusunda bir generaldi ama rüşvet veren herkes için çalışırdı. Pek çok insanın ölümüne sebep oldu. Beni öldürmeye çalıştı." Brennan'ın yüzü kasıldı. "Karımı öldürdü."

Bir süre sessizlik içinde gittiler. Jennifer çok ileri gidip gitmediğini merak etti. Hikâyenin geri kalanını dinlemek istediğinden emin değildi. Bir süre sonra Brennan tekrar konuştu.

"Vietnam'da olup biten her tür pis işte parmağı olduğuna dair kanıtlarım vardı ama elimden kaçırdım. Kien koltuğunda kaldı. Neredeyse askeri mahkemeye çıkıyordum. Saygon düştüğünde ordudan ayrıldım. Kien de Amerika'ya geldi. Bu arada ben birkaç yılımı Uzak Doğu'da geçirdim ve sonunda birkaç yıl önce Amerika'ya döndüm. Eski dostlarımdan biri birkaç ay önce Kien'i buldu ve bana yazdı, ben de New York'a geldim. O günlüğün Kien'in sayısız suçtaki sorumluluğunu kanıtlayacağına inanıyorum. Belki de onu hapse tıkmanın anahtarıdır. Aslında on iki yıl önce topladığım kanıtlar bu işi görmeliydi ama…"

"Defterin mahkemede kanıt olarak kabul edileceğinden çok emin değilim."

"Belki de edilmez," diye kabullendi Brennan, "ama adamın ne yapıp ettiğine dair sayısız ipucu barındırıyor olabilir, emrindekileri ve ortaklarını öğrenebiliriz." Ciddiyetle Jennifer'a baktı. "Kien'i öldürmek çok basit ama bu, burada, New York'ta kurduğu yozlaşmış ağı çökertmeyebilir. Üstelik onun için de kolay bir kurtuluş olur." Brennan'ın bakışları karanlıklaştı. "Geceleri gözüne uyku girmeden ayakta kalmasını, en ufak bir sesten ürkmesini, rüyalarına giren en hafif gölgeden bile çekinmesini istiyorum. Sahip olduğu her şeyi, tüm servetini, tüm gücünü ve tüm nüfuzunu kaybetmesini istiyorum. En sonunda sıkıcı, sonsuz bir günler silsilesinde yapacak hiçbir şeyi olmadan elinde kalan zamana bakmasını ve onun ağırlığı altında ezilmesini istiyorum. Bir hücreye tıkamazsam da sahip olduğu her şeyi elinden alacağım ve yaşamını sonsuz bir korku ve tarif edilmez bir yoksulluk içinde geçirmesini sağlayacağım."

Brennan tekrar sessizliğe gömüldü. Jennifer dudaklarını yaladı. Belki de ona doğruyu söylemenin vaktinin geldiğini düşündü.

Bilmesi gerekirdi. Ama adama doğruyu söyleme fikri içinde bir şeyleri buz gibi soğuttu. Tekrar dudaklarını yalayıp zorla ağzını açtı.

"Brennan…"

Limuzinin arkasında çalan telefonun sesiyle sözü kesildi. Brennan şaşırdı ve kaz kurtuluş umudu verilen bir mahkum gibi nefesini verirken arka koltuğa baktı.

Limuzinin yolcularla sürücüyü ayıran panelinde bir uzay mekiğinden daha çok düğme vardı.

"Hangi düğme paneli indiriyor?" diye sordu Brennan.

Jennifer panele bir bakış attı ve omuzlarını silkti. Brennan birkaç düğmeye bastı, radyo açıldı, kapılar kilitlendi, televizyon anteni çıktı ve en sonunda koyu renk cam aşağı indi. Arkaya eğildi. Jennifer adamın dizini likör dolabına çarpınca küfür ettiğini duydu. Telefonu aldı ve Jennifer'ın da duyması için hoparlörü açıp homurdandı.

"Ejder? Sen misin? Ben Latham."

Jennifer dikiz aynasından ona baktı ve ifadesinin tuhaf bir biçimde değiştiğini gördü. Adam, tatminle ama hiçbir neşe belirtisi olmadan gülümsedi, sanki Latham'ın sesini duyduğuna memnun olmuştu.

"Dikkatli dinle. Ecel defterle buraya geliyor. Tekrarlıyorum. Defter Ecel'de. Aramayı bırak ve ona eşlik et. Anladın mı?"

Brennan artık vahşice gülümsüyordu.

"Anladım," dedi.

"Sen Ejder değilsin."

"Değilim."

"Kimsin?"

"Geçmişten gelen bir hortlak. Ve senin peşindeyim." Telefonu kapattı.

Caddelerde yürürken ortalıktaki vaveyla kulakları sağır edecek gibiydi. Kalabalıklar artık kabarıp alçalan bir dalga halini almıştı, yanlarındakileri de akıntıyla sürüklüyorlardı.

"Deniyorum," dedi Bagabond, Jack'e, gözlerini 9. Cadde'nin oradaki bir çıkmaz sokağın girişine sabitlemişti. "Şehrin yaratıkları böyle bir insan karmaşasıyla daha önce hiç karşılaşmadılar. Dehşete

düşmüş vaziyetteler.”

“Üzgünüm,” dedi Jack. Sesindeki aciliyet tınısı özrünü yalanlıyordu. “Sadece dene. Lütfen.”

“Deniyorum.” Odaklanmaya çalıştı. “Hiçbir şey yok, üzgünüm.” Gözlerini açtı ve Jack o gözlerin sonsuz kara derinliklerine baktı. “Şehirde sekiz milyon insan var. Hamamböceklerini saymazsam bunun muhtemelen on katı kadar da hayvan. Sabırlı ol.”

Jack içgüdüsel olarak uzanıp onu kucakladı. “Özür dilerim. Ne yapabiliyorsan yap. Haydi, merkeze ilerleyelim.” Sesi bitkindi. Bagabond kucaklamaya gereğinden biraz daha fazla tutundu. Jack de itiraz etmedi.

Bagabond aniden başını kaldırdı. “Dinle.”

“Bir şey mi duydun?” diye sordu Jack.

“Birini duyuyorum, sen duymuyor musun?” Hızla sokağın aşağısına doğru yürüdü.

Sesi şimdi Jack de duymuştu. Müzik tanıdıktı ama ses değildi.

Kan ve kemikler

Beni eve götürün

Orada bir hesabım var

Orada benimle

Cehenneme gelecekler var

Cehenneme gelecekler var

“Yuh, C.C mi o?” diye sordu Jack.

“C.C. Ryder,” dedi Bagabond. C.C, Rosemary’nin en eski ve yakın arkadaşlarından biriydi. Ama geçirdiği akut travmanın tetiklediği vahşi kart virüsünün verdiği grotesk yeteneği yüzünden on yılı aşkın zamandır Dr. Tachyon’un kliniğinde gözlem altında tutuluyordu. Çılgın Eddie’nin yerden duvara cam bölmesinin önünde bir sürü seyirci toplanmıştı. Müzik yukarıdaki hoparlörlerden sokağa yayılıyordu. Ekranlarda köşeli geometrik şekiller dönüyordu ve siyah beyaz biçimler birbirine karışıyordu.

“Yeniden sahneye mi çıkıyor?” diye sordu Bagabond. “Rosemary bir şey söylememişti.”

“Canlı değil.” Jack camdan içeri baktı. “Sadece bu türden performans küplerinde. Son zamanlarda bir sürü yeni şey de yazdığını duydum. Nick Cave, Jim Carrol gibi adamlara şarkı yazmış. Ses dergisinde okuduğuma göre Lou Reed bile yeni albümünde onun şarkılarını söylemeyi düşünüyormuş ki bilirsin o

hiçbir zaman başkasının şarkısını söylemez.”

“Keşke yeniden konser verse,” dedi Bagabond, sesi neredeyse özlem doluydu.

Jack omuzlarını silkti. “Belki. Sanırım artık iki kişiden fazlasını kaldırabiliyordur. Belki de en sonunda iyileşiyordur.”

“Eğer kayıt yapmaya başladıysa iyileşiyordur.”

“Belki Cordelia onunla tanışmak ister,” dedi Jack. Bagabond gülümsedi. “Cordelia on altı yaşında. Belki de C.C., Bryan Adams’ı tanıyordur.”

“Kim?”

“Gel haydi.” Adamın kolunu tuttu ve sergileme penceresinden uzaklaştırdı. Şarkı sözleri onları takip ediyordu.

Acının şarkısını söyleyebilirsin
Hüznün şarkısını da söyleyebilirsin
Ama hiçbiri sana yeni bir yarın vermez
Ya da dünü alıp götürmez

İnce bir perdeyle ayrılmış yan bölmede adamın biri kusuyordu. Gürültüyle, kendini paralarcasına, tüm gücüyle kusuyordu.

“Ben de ona didim ki, ssenin o jirkin suratını patlatıjam…”

Ama sesinden bira damlayan jokerin patlatacağı suratın hikâyesi siren sesleri ve Tachyon’dan gelen yüksek “Ah,” sesiyle kesildi.

“Mızmızlanmayı bırak,” diye emretti Dr. Victoria Queen. Sanki otuz altı yıl bu isimle yaşayınca en sonunda kerameti isminden menkul otoriteyi de sahiplenmişti. Kaşlarını çatışı güzel vücudu ve sevimli yüzüyle tezattı. Uzaylının alnına bir dikiş daha attı.

“Ne kullanıyorsun yahu, dikiş iğnesi mi?”

“Nerede o efsane Takisli kahramanlığı? Gözünü kırpmadan acıya tahammül etmek, vahşetin yüzün gülmek?”

“Hasta ile ilişkilerin korkunç.”

“Bakıyorum onu bulmuşsunuz,” dedi doktor, Tachyon’u duymazdan gelerek. Roulette midesine bir endişe yumağının oturduğunu hissetti. “Barda mıydı bari?”

Tachyon ona hakaret edildiğini anladı ve önemini fark etmeden yapılan yoruma atladı.

“Her zaman barda değilim. Keşke insanlara bunu söyleyip durmasan.”

Yan bölmeden kafası karışmış sesler geliyordu. “Burada dur!” dedi Queen ve perdeyi açtı.

Tachyon, kâküllerini yarı açık yaradan çekti ve iğne hâlâ beyaz tenine batmışken sedyeden indi. Roulette eliyle onu durdurdu.

“Ne yapıyorsun?”

“Yardım edeceğim.”

“Yaralandın. Sen şu anda bir hastasın.”

“Burası hâlâ benim hastanem.”

Roulette tartışamayacak kadar yorgun ve gözlerinin önünden geçip duran görüntülerle fazlasıyla meşguldü. Blythe van Renssaeler Memorial Kliniği’nin acil servisine giden adamı takip etti.

Bütün koltuklar ve kanepeler kapılmıştı. Her türden joker kıvrılmış, bağırıyor ya da inliyor ve işleri başından aşkın olan doktorlara yalvaran gözlerle bakıyorlardı.

Üç bacaklı bir joker Dr. Queen’in peşine takılmıştı. “Üç saattir burada bekliyorum!”

“Ne fena!”

“Amcık!”

“Bileğin kırılmış. Senden daha beter durumda olanlar var. Sana vakit olunca bakacağız. Benden şefkat bekleme. Bana kalırsa Elmo boynunu kırmalıydı.”

Tachyon sedyelerden birinde yatan komaya girmiş yaşlı bir adamı muayene ediyordu, belli ki arkasındaki bağırış çağırış onu hiç ilgilendirmiyordu. Ama joker kadına yumruğunu savurunca nasılsa hareketi boşa gitti ve kendi kendini yumruklayıp baygın vaziyette yere yığıldı.

“İyi iş doktor,” dedi güvenlik üniforması giymiş devasa, pullu bir joker. “Hey, bok gibi görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim Troll.”

“Onu ne yapayım?” Bir ayağıyla baygın serseriyi dürttü.

“Baygınken Della bileğini yerine oturtsun.” Gülümsedi. “Anestezi ilaçlarından tasarruf ederiz.”

Sirenleri cayır cayır öten bir ambulans daha yükünü boşalttı. Bir sedye gıcırtılarla yanlarından geçti, üzerinden kâbuslardan fırlamış bir şey vardı. İki metre uzunluğunda bir adam, kafası çekiç gibi dümdüz. Kemik çıkıntısının altından bakan biri kıpkırmızı, diğeri parlak mavi iki göz. Kafasında saç yerine baloncuklar vardı. Bazıları patlamış ve kokulu bir sıvı akıtmışlardı. Adam, biri yüzünü çekiçle darmaduman etmiş gibi görünüyordu.

Roulette kollarıyla kendini sardı, acıyı, kokuları ve sesleri görmezden gelmeye çalışıyordu. Queen, Tachyon'un burnunu çeken beş yaşındaki bir velede iğne yapmak üzere olduğunu gördü ve onu bir bölmeye kışkışladı. Bölmeden çıktıklarında küçük doktorun bileğini tutmuş, adamı öfkeden çılgına dönmüş bir mürebbiye gibi arkasından sürüklüyordu.

"Onu eve götür." Sırtına sert bir dokunuşla vurdu. "Şunları içir. Uyusun."

"Ben iyiyim, kalacağım."

"Vahşi Kart Günü'nde hiç burada olmazsın. Zira genelde yüzünü bir konyak denizine batırmış haldesindir. Neden geleneği bozasın ki?"

Queen fark etmemiş gibiydi ya da belki umursamıyordu ama Tachyon bu yorumuna gerçekten alınmıştı. Roulette adamın kolunu tuttu ve eski tuğla binanın yan kapısına yönlendirdi.

"Fortunato'nun peşinden gideceğim," diye duyurdu Tachyon aniden.

"Ve ne yapacaksın?"

"Gökbilimci'yi aramasına yardım edeceğim." Dudakları ince bir çizgi gibi kısılmıştı.

"Tachyon, muhtemelen Yüksek Aslar'daki saldırısından sonra şehirdeki bütün aslar onu arıyordur. New York'ta kalmak için aptal olması gerekir."

"O herif delirmiş. Umursamayacaktır."

Silkinip kadının elinden kurtuldu ve gözlerini kapadı. Sanki içinde büyük bir mücadele vardı ama bunun tek emaresi adamın ince yüzündeki yabani ifade, favorilerinde biriken ter ve sıktığı yumruğunun eklemlerindeki beyaz noktacıklardı. Aniden döndü ve yumruğunu hastanenin duvarına yapıştırdı.

"Beni engelliyor!"

"Kim?"

"Fortunato. Lanet olsun. Lanet, lanet. Lanet." Başını geriye atıp gökyüzüne doğru uludu. "Yıllardır beni küçümsüyorsun seni kibirli piç kurusu. Uzaydan gelen ibne diyorsun. Pekâlâ. O zaman kendi başına işi hallet de gör gününü."

"Neden dertleniyorsun? Belki de Gökbilimci senin peşine düşer ve işi halletmek zorunda olan sen olursun?"

Ama Tachyon çoktan yürümeye başlamıştı bile. Başı önde, elleri ceplerindeydi. Kadının sözlerindeki kara mizahı duymadı.

On Dokuzuncu Bölüm

24.00

“Lanet,” diye mırıldandı Brennan telefonu yerine koyarken.

“Kimi aramaya çalışıyordun?”

“Chrysalis.”

“Hâlâ mı?”

“Evet. Ve hâlâ dönmemiş.”

“Chrysalis kim ki?”

“Kristal Saray denen bir lokal işletiyor,” dedi Brennan pencereden bakarak. “Bana senin izini veren bilgi simsarı o. Bilmeye değer ne varsa bilir, o yüzden muhtemelen Latham’ın nerede oturduğunu da biliyordur. Ama müsait değil ve Elmo da sürekli aramama uyuz oldu. Lanet olsun,” diye tekrarladı sol elini sağ yumruğuna vurarak.

“Yapacak bir şey yok,” dedi Jennifer, “şehrin daha iyi mahallelerinde dolanabilir ve Ecel adında, elinde plastik bir torba olan bir adamı arayabiliriz. Ki zaten bunu yapıyorduk.”

Brennan ekşi ekşi sırıttı. “Biliyorum. Ümitsiz vaka gibi görünüyor ama bir süre daha dolanalım.”

Jennifer omuzlarını silkti. “Olur.” Adam, tabii ki haklıydı.

♣

Ecel zar zor taksi bulmuştu. Bir düzine kere vurulmuştu. Ucuz gri takımının önünde mermi delikleri vardı ve gömleği barut izleri ve kanla lekelenmişti. Çöp kokuyordu ve pantolonu paramparçaydı. Taksinin kapısını açtığında cılız bedeninin her bir hücresi titremişti. Ecel bir ayağını arabanın tabanına koydu, kapıya ağırlığını verdi ve diğer ayağını çekti. Çarpık, küçük bir ayaktı, ayakkabısız ve çorapsız, sokak lambasının ışığının altında soluk görünüyordu ve bir çocuğunki gibi küçük, yumuşaktı, kurumuş kanla üstü neredeyse kabuk tutan yaranın içinden çıkarak büyüyordu.

Hiram yutkunup başını çevirdi.

Taksici sinirlenmişti. “Seni siktiğimin orospu çocuğu,” diye bağırdı, “nasıl göründüğüne bakmadan arabaya aldım, sense beni kazıklıyorsun öyle mi?”

Ecel kötü kötü sırıttı. “Kazıklanmak istiyorsan doğru kişiye rastladın. Acelem olduğuna dua et, hıyar.” İhtiyatla yeni ayağını kaldırıma koydu ve betona temas ettiğinde yüzünü buruşturdu.

“Orospu çocuğu!” diye bağırdı taksici. Arabayı o kadar hızla hareket ettirdi ki yan kapı çarpılarak kapandı ve Ecel’in kalçasına çarptı. Adam dönerek yağmur oluğuna düştü ve çığlık attı. Cebinden bir şey düştü.

Defterler. Hiram görmüştü.

Plastik bir torbadaydılar. Ecel onlara doğru süründü, defterleri alıp göğsüne bastırdı ve dengesiz bir halde ayağa kalktı. Sonra yarı topallayıp yarı sekerek, ağırlığını yeni ayağına vermeden binaya doğru ilerledi. Önüne bakıyordu, acısından başka bir şey düşünemiyordu. Her iki eliyle plastik torbayı sıkı sıkı tutmuştu. Kapıcının neden smokin giydiğini düşünmedi bile. Hiram kapıyı açtı, zavallıya acımıştı.

Jay çalılıklardan çıktı, işaret parmağı önde, başparmağı havadaydı.

“Şşşt,” dedi.

Ecel dönüp ona baktı.

Hiram yumruğunu sıktı. Aniden defterler yüz elli kilo ağırlığında oldu. Spector’ın parmaklarının arasından kayıp ayağının üstüne düştüler.

Hiram küçük, yeni oluşan kemiklerin kırıldığını duydu, yumuşak beyaz deri yarılmıştı. Ecel çığlık atmak için ağzını açtı. Ama aniden yok oldu.

Hiram durdu, defter poşetini eski ağırlığına getirdi ve yerden aldı. Ter içinde kalmıştı.

“Ölebilirdik,” dedi Hop-Jay’e.

“Annem de bir rahibe olabilirdi,” dedi Ackroyd. “Haydi gidelim.”

Köşeden bir taksi tuttular. Ecel’in az önce indiği taksiydi ve taksici hâlâ son müşterisinden şikâyet ediyordu. “Nereye?” diye sordu en sonunda.

Ackroyd aniden, buruk bir tavırla gülümsedi. “Times Meydanı,” dedi.

“Pekâlâ,” dedi Peregrine. “İşte burası. Mütevazı ama bana ait.”

Fortunato kapıyı kapattı ve bir şey söylemedi. Daire kocaman, tek bir odaydı, duvarlar ve yerler grinin farklı tonlarındaydı. Her bölümün kot yüksekliği farklıydı. Mobilyalar ya çelik ya cam ya da gri pamuk kaplıydı ve tümü de çok pahalıydı. Bir duvarda sadece pencere vardı, Central Park’a bakıyordu. Dairedeki en yüksek şey, en uçtaki büyük su yatağıydı. Yatak örtüsü yoktu, sadece buruşuk, gri bir saten çarşaf vardı.

“Sana bir içki ikram edebilir miyim?”

Fortunato başını iki yana salladı. Peregrine bara doğru yürüdü ve kendine bir kadeh Courvoisier koydu. “O kadar kasvetli durma. Nilüfer’i kurtardık değil mi?”

“Evet, kurtardın. Çok etkileyiciydi.”

“Gerektiğinde etkileyici olabilirim. İtilip kakılmayı sevmem.” Kalçasını barın köşesine dayadı ve konyağından büyük bir yudum aldı. İçki boğazını yakarak midesine doğru ilerlerken kanatları hafifçe titredi. Şehveti içten ve doğaldı. Bacakları kendiliğinden dönerek uzun, kıvrımlı bacaklarını ve ince uyluklarını göz önüne sermişti. “Ama bu, doğru zamanda eser miktarda şiddetten hoşlanmayacağım anlamına gelmez.”

“Kısa bir zaman önce beni zavallı bir girişimde bulunmakla suçlamıştın.”

“Ah, hislerini mi incittim yoksa?” Gözleri parlamıştı. Peregrine dosdoğru ona bakıyor, hiçbir şey saklamıyordu. “Yani, doğruyu söylediğini nasıl bilebilirdim ki? Hem asıl şikâyetçi olduğum üslubundu. İlgimi çekmediğini söylemedim.”

Fortunato odayı geçip ona yaklaşırken kadehini bırakıp ayağa kalktı. Sol kolunu kadının kanatlarının arasına kaydırdı, sağ koluyla belini kavradı. Kadının işini bilen dili adamın dişlerinin arasına kaydı ve ağzının derinliklerini keşfe çıktı. Bacaklarını ayırdı ve kanatları Fortunato’nun etrafına kapandı.

Fortunato sanki ikisi tek bir organizmaya dönmüş gibi hissetti. Pantolonunun üzerinden kadının sıcaklığını hissedebiliyordu. Peregrine’in vahşi kart gücü onun bedenini yalayıp geçiyor ve sanki bir nükleer patlamaymışçasına onunkine karışıyordu.

Peregrine nefes nefese öpüşmelerine ara verdi. “Tanrım,” dedi. Fortunato onu kucaklayıp yatağa taşıdı.

“Tüy gibi hafifsin.”

“İnce kemiklerim var,” dedi kadın kulağına, sonra dilini kulağında gezdirdi.

“İnce ama fiberglas kadar güçlü.” Peregrine, adamın göğsündeki kollarını sıktı sonra gücünü gösterircesine boynunu ısırdı.

Fortunato körlemesine yatağa ilerledi. Tüm duyulan çığırından çıkmıştı. Peregrine’in elbisesinde bir fermuar arandı ama kadın, “Boş ver, yenisini alırım. Benimle sevişmeni istiyorum, hemen şimdi,” dedi. Fortunato, Peregrine’in göğüslerini kapatan kumaşı tuttu ve elbiseyi ortadan ikiye ayırdı. Beyaz göğüslerinin kıvrımı kusursuzdu, büyük göğüs uçları teninden bir ton koyuydu. Birini dişlerinin arasına alırken Peregrine de Fortunato’nun smokininin gömleğine atıldı ve kopan düğmeler teker teker yere saçıldı. Peregrine adamın kemerini çekip aldı ve pantolonunu dizlerine indirdi. Fortunato’nun penisini iki avucunun içine aldı. Öylesine şişkindi ki neredeyse canını yakıyordu ve Fortunato az sonra aşırı olgunlaşmış bir meyve gibi ortadan ikiye yarılacağını sandı.

Peregrine, kadife elbisenin altına jartiyer ve siyah ipek çoraplardan başka bir şey giymemişti. Kanatları nefesiyle eş zamanlı olarak bir nabız gibi hareket ediyordu. Kasık kılları kalın ve koyun yünü gibi yumuşacıktı. Siyah topuklu ayakkabıları hâlâ ayağındaydı. Bacaklarını kaldırıp Fortunato’nun omuzlarına koydu ve uzanıp boynundan tutmak istedi.

“Şimdi,” dedi. “Şimdi.”

Fortunato kadının bacaklarının arasına girdiğinde elektrik çarpmışa döndü. Sıcak, mor enerji dalgaları bedenlerini çevreledi. Hayatında böyle bir şey hissetmemişti. “Tanrım, bana ne yapıyorsun böyle?” diye fısıldadı kadın. “Cevap verme. Umurumda değil. Sakın durma.”

Spector’ı neredeyse yere yıkan o ilk baş dönmesi geçince eğildiği iskele tırabzanlarından geri çekildi. Ayağı eriyik lav içindeymiş gibiydi. Durduğu yerden aşağıdaki caddeyi ve park etmiş arabaları görebiliyordu. Doğrulup iskelenin ucuna doğru topalladı, soğuk tırabzandan destek alıyordu. Yankee Stadyumu’nun ıssız sahasına baktı. Ona bunu yapan şerefsiz bedelini fena ödeyecekti. Şişmanadam’ı daha kapıdayken tanıması gerekirdi. Daha dikkatli olmalıydı. Artık defterleri kaybetmişti ve Gökbilimci’yle tek başına

ilgilenmesi gerekiyordu.

“Siktiğimin götleri. Beni ta Bronx’a göndermişler.” Burnunu sildi ve olduğu yerden inmenin bir yolunu aradı. Birkaç dakika sonra merdiveni buldu. Beton zeminde en azından on beş metre aşağı inecekti. Dikkatle eğildi, yaralı ayağını herhangi bir yere değmemesi için tutuyordu. Bir rüzgâr kirli saçlarını yüzünden geriye savurdu, başparmak olmak için çabalayan zavallı dokunun zonklamasına sebep oldu. Aşağı inmesi on dakika sürdü.

Spector baston olarak kullanabileceği bir şey bakındı ama bulamadı. Tel örgülerin ötesinde pis bir yükseklik haricinde bir şey yoktu. Dar yoldan zar zor geçerek tribünlere doğru ilerledi. Tek çıkış oradaydı.

Bir diğer tel örgüye tırmandı. Sağ açık tribünün orada bir yerlerde olmalıydı. Poşetler ve fıstık ambalajlarıyla doğru bir kutuya düştü ve acıdan uluyarak yere yuvarlandı. “Orada dur bakalım.” Arkasından gelen ses, fener ışığına eşlik ediyordu.

Spector bir kayışın çözüldüğünü duydu. Muhtemelen güvenlik görevlisi tabancasının emniyetini açmıştı.

“Yardım edin. Bir doktora ihtiyacım var. Işığını ayağıma çevir.”

Nöbetçi ışığı Spector’ın ayağına doğrulttu. Yaralı ayağı defterlerin düştüğü noktalarda morarıp kararmıştı. “Tanrım, sana ne oldu böyle?”

Adam yakındı ama hâlâ gözlerini göremiyordu. Spector cebindeki çakmağı çıkarıp çaktı. Nöbetçinin gözleri buz mavisiydi, alev ışığında sevimli görünüyordu. Spector gözlerini gözlerine dikti.

Adam belli belirsiz irkildi. Spector’ın ölümü adama aniden ve kati bir sonuç almak üzere saldırdı. Adam, kıpırtısız yere yığıldı.

Spector adamın üstünü arayıp feneri ve anahtarlığı aldı. Giyinme odalarından birine girebilirse ayağını saracak bir şeyler bulabilirdi. Bir baston ve belki de giyecek bir şeyler. Tribüne çıkan rampada topallayarak ilerledi ve sahaya giden merdivenlerden indi.

♠

“En iyisi sıçanlar,” dedi Bagabond, “onlardan alabildiğim kadar izlenim alacağım, ki gerçekten çok var.”

“Büyük Elma’yı[42] sıçanların gözünden görmek,” dedi Jack. “Bu, turizm müsteşarlığının aklına gelmeyen bir şey.” Eğlenceli bir tavır takınmaya çalışıyordu.

Sokağın sonunda bir yılan dansı yapılıyordu. Jokerler -ya da joker kılığındaki doğallar- vardı, Jack hangisi olduklarını kestirememişti. Dansçılar, park halindeki terk edilmiş arabalardan birkaçını ateşe vermişlerdi. Ya da araçlar ateşe verilmeden önce terk edilmemişlerdi, kim bilir? Anlaması zordu. Her halükârda arabaları saran alevler neşeyle, çıkan duman ise kasvetle dans ediyordu.

Jack'le Bagabond Terrific Pizza'da durup birer içecek aldılar. İkisi de susamıştı. "Şerbetiniz azmış," dedi Jack tezgâhtaki adama. İçeceğin tadıyla yüzünü buruşturdu.

"Çok da umurumda," dedi tezgâhtar. "Beğenmediysen bir de sokağın sonundaki göçmen sodasını dene."

"Haydi gidelim," dedi Bagabond, zihniyle arkadaki sokaktan altı yüz tane sıçanı Terrific Pizza'ya sızıp çöreklerle keklerin tadına bakmaları için ikna ediyordu.

Kaldırıma çıktıklarında Jack "Tanrım!" diye bağırdı.

"Ne oldu?"

"Gel." Jack onu yılan dansçılarının oraya doğru çekiştirdi. Uzun sıra çözülmeye başladı. Bazıları görünüşlerinden de tuhaf kostümler giyen tuhaf dansçılar onlara doğru geliyordu.

Jack dansçılardan birinin önünde durdu. Siyahi adam uzun boyluydu, derisi cıva buharı gibi parlayan bir mavi karaydı. Geleneksel yerli kostümlerinden giymişti, karmakarışık bir tül ve boncuk yumağıydı. Derisi terle kaplanmıştı. Yüzünden ter damlaları süzülürken yanaklarındaki kesiklerden kan damlaları akıyordu. Kesikler düzgün sıralar halinde yapılmıştı ve elmacık kemiklerini vurguluyordu. Gözleri, beyaz makyajla çerçevelenmiş sonsuz derinlikte mağara çukurları gibiydi. Bir tane Palyaço Bozo burnu takmıştı.

"*Dieu!*" dedi Jack. "Jean-Jacques, sen misin?"

Dansçı durup Jack'e baktı. Bagabond arkalarından yaklaşıp onları izledi.

"Beni tanıdın," dedi Jean-Jacques hüzünle. "Üzgünüm dostum. Artık insan olmadığıma göre kimse beni tanımaz sanıyordum."

"Tabii ki tanıdım." Jack tereddütle uzandı, adamın yüzündeki ifadeyi okumaya çalışıyordu. 'Yüzün… Ne yaptın?"

"Joker'e benzemiş miyim?"

"Sen joker değilsin," dedi Jack. "Benim dostumsun. Hastasın ama dostumsun."

“Jokerim,” dedi Jean-Jacques katiyetle. “Üstümde ölüm fermanımı taşıyorum.”

Jack söyleyecek bir şey bulamayarak ona baktı.

Siyahi adam da ona bakıp parmak uçlarıyla Jack’in yüzüne dokundu. Yüz ifadesi şefkatli ve nazikti. Diğer dansçılar çevrelerini sardı. Jack çoğunun rüküş ve şatafatlı kostümler içinde olduğunu fark etti. Parlak ama hüzünlü bir gösteriş. Bazıları ise daha sakin, ürkütücü şeyler giyiyordu.

“Hoşça kal dostum Jack. Seni özleyeceğim.” Jean-Jacques döndü ve slogan gibi bazı harfleri bağırdı:

“H-T-L-V!”[43]

Kalabalık onu tekrar etti. “H-T-L-V!”

“HTVL mi?” diye soru Bagabond Jean-Jacques’la diğer dansçılar çılgın danslarına devam ederek uzaklaşırken.

“AIDS virüsü,” dedi Jack düz bir sesle.

“Ah.” Bagabond ona tuhaf tuhaf baktı. “Adı Jean-Jacques mı?”

Jack başıyla onayladı.

“Sen ve o?”

“Arkadaşız,” dedi Jack. “Çok iyi arkadaşım.”

“Arkadaştan fazlası?”

Jack başıyla onayladı.

“Konuşmamız lazım,” dedi Bagabond. “Bu iş bitince konuşacağız.”

“Özür dilerim,” dedi Jack dönerken.

“Neden?” Adamın koluna girdi. “Haydi ama. Ciddiyim. Konuşacağız.” Uzandı ve Jean-Jack’ın dokunduğu yere dokundu. Cildi kirli sakalı yüzünden pütürlüydü. “Haydi ama,” dedi yeniden. “Daha Cordelia’yı bulmamız gerekiyor.”

Göz göze geldiler. İkisi de işlerin değişeceğini düşünüyordu. Ama ikisi de nasıl olacağını bilmiyordu.

Duş sıcaktı ama Spector bundan hoşlandı. Su ince bedeninden akıp gidiyordu. Ağzını çalkaladı ve suyu tükürdü.

Ayağı hâlâ acıyordu ama acıya alışkındı. En azından artık temizlenmişti. Duşu kapattı ve soğuk zeminde yaralı ayağını sakınarak yürüyüp soyunma odasına geçti. Islıkla “Take Me Out to the Ballgame”[44] şarkısının ilk notalarını çalıp durdu. Melodi

duvardan yankılandı. Soyunma odası beklediğinden daha mütevazıydı. Basit dolaplar ve duş bölmeleriyle oturmak için tahta sıralar. Lisedekinden çok da farklı değildi.

Bedenine uygun bir şeyler bulabilmek için kirli beysbol üniformalarıyla dolu bir sepeti karıştırmaya başladı. Çoğu ona çok büyüktü ve çizgili şeylerden nefret ederdi. Gerçi delik deşik takım elbisesinden daha iyi oldukları kesindi. Birileri merak ederse kostüm olduğunu söyler geçerdi. Üzerinde çadır gibi durmayan bir üniforma buldu ve giydi.

Alet edevat odasını karıştırırken sopaları, antrenman toplarını ve eldivenleri sakladıkları kafesi geçti ve antrenörün bölümüne geldi. Yerde bir elastik sargı buldu. Derin bir nefes alıp yarı iyileşmiş ayağını sarmaya başladı. Öylesine canı yanıyordu ki iki kez durmak zorunda kaldı ama birkaç dakika sonra kendini çok daha iyi hissediyordu. Ayağını yere basıp üzerine biraz ağırlık verdi. Bacağından yukarı keskin ama tahammül edebileceği bir acı yayıldı. Tekrar soyunma odasına geçti, mümkün olduğu kadar az topallamaya çalışıyordu.

Bir çift tenis ayakkabısı buldu ve birinin ucuna çorap koyup acıyla sakat ayağına geçirdi. Bağcıkları bağlamadı. Ayakkabının öbür tekini de giydi.

“Dışarı Ecel. Şimdi. Bekliyorum.”

Spector kafasını kaldırıp baktı. Gökbilimci’nin görüntüsü birkaç metre üzerinde salınıyordu. Yansıma, Spector’ın hep görmeye alışık olduğu keskinliğini kaybetmişti. Soluk, renksiz ve kenarları bulanıktı. Yaşlı pezevengin gücü azalmış olmalıydı.

“Eee, tam olarak neredesin?” diye sordu.

“Otoparkta. Limuzini bul. Şimdi.”

“Geliyorum.”

Gökbilimci’nin görüntüsü kayboldu.

Spector takım elbisesini aldı ve çıkışa doğru yöneldi. Alnını sıvazladı. Yaşlı adamın enerjisi tükenmişti, herhangi bir şey yapacaksa bunu şimdi yapmalıydı. Soyunma odasının ışıkları kapadı ve ıslıkla “The Party is Over”ı[45] çalmaya başladı.

[42] New York'a verilen takma isimlerden biri. -ç.n.

[43] AIDS'e sebep olan HN (Humon Immunodeficiency / İnsan Bağışıklık Yetmezliği Virüsü) ve HTLV (Human T Lenfotropik Virus / İnsan Lenfotropik Virüs) virüsleri, genetik yapıyı değiştirebilen Retrovirüsler ailesindendir. -ç.n.

[44] Beni Maça Götür. -ç.n.

[45] Parti Bitti. -ç.n.

Yirminci Bölüm

01.00

Limuzinin benzini bitmek üzereydi ve Jennifer, Brennan'ın da sabrının tükendiğini görebiliyordu.

Bir saat geçmişti ve elinde defterlerle Ecel'e uzaktan yakından benzeyen kimseyi görmemişlerdi.

Pek çok şüpheli, tuhaf ve abuk şey görmüşlerdi ama hiçbiri işlerine yaramıyordu.

"En iyisi boş verelim," dedi Brennan. Saatine baktı. "Dairemden birkaç alet almak istiyorum. Sonra, ne yapacağımızı planlayabiliriz."

Jokerkent'e doğru ilerledikçe gece kuşları sokakları doldurmaya başladı.

"Limuzini bırakırsak daha hızlı hareket edebiliriz," diye karar verdi Brennan. "Üstelik çok göze batıyor. Bununla Jokerkent'e girersek Balıkçıllar saniyesinde üzerimize çullanır."

Kenara çektiler ve Jennifer arabayı durdurmak için kontağa uzandı ama radyoyu dinlerken eli orada kalakaldı.

"Ne oldu?" diye sordu Brennan.

"Şşşt…"

"…bugün Ebbets Stadı'nda Stars'ı 4-2 yendi. Bu Seaver'ın on dördüncü galibiyeti. Ama oyun, Dodger tahminin oyundan önce hep birlikte soyunma odasındayken bir hayalet gördüğü söylentisinin gölgesinde kaldı. Normalde ruhsuz, hatta hayalgücünden yoksun olarak bilinen Thurman Munson hayaletin onlara iyi şanslar dileyip duvarda kaybolduğunu söyledi. Görgü tanıklıklarına bakılırsa hayalet uzun boylu, sarı saçlı, çok güzel bir kadın. Siyah bir ip bikini giyiyormuş. Eh, illa ki bir hayalet musallat olacaksa…"

Jennifer kontağı kapattı, radyo sustu ve arabadan çıktı. Brennan sorgular gibi arkasından bakıp kaşlarını çattı.

"Ne var?"

"Artık gerçekten o bikiniden kurtulmamız lazım. Göze batmak

derken…” Kadını iyice bir süzdü, onun tarafsızca ölçüp biçtiğini bilmese Jennifer kızarırdı. “Neyse, ben bir şeyler bulurum. Kıyafetlerini bu kadar sık kaybetmesen keşke. Gerçi…”

Cümleyi bitirmemesinin daha iyi olacağını anlayıp arkasını döndü ve yürüdü.

Birkaç dakikadır peşindelerdi, Fortunato’nun mekânından taksiyle çıkalı beri. Spector, Gökbilimci’yle birlikte arka koltukta oturmuştu. Yaşlı adamın gözleri kapalıydı ve hiç ses çıkarmıyordu. İfrit ve İnsülin ortadaki koltukta oturuyorlardı. İfrit kolunu kadına dolamıştı. Muhtemelen yatıyorlardı. İfrit beysbol üniforması hakkında bir espri yapmış ama Spector onu öldüremeden Gökbilimci araya girmişti.

Kız, beklediği gibi değildi. Yeterince güzeldi ve bir havası vardı ama pahalı bir orospu gibi giyinmemişti. Üzerinde solmuş mavi kot pantolon ve kırmızı beyaz çizgili bir Houston Üniversitesi süveteri vardı. Saçları kısa, koyu sarı ve kıvırcıktı. Taksi geldiğinde merdivenlerden gülümseyerek ve hoplaya zıplaya inmişti.

Spector, Gökbilimci’ye baktı. Yaşlı adam hırıltıyla nefes alıyor ve elleri titriyordu. Gözlerini açtığında Spector gücünü deneyecekti.

Daha iyi bir fırsat yakalayamazdı. Gözlerini Gökbilimci’nin gözkapaklarma dikip bekledi.

Gökbilimci gözlerini açtı. Orada hâlâ bir güç vardı, Spector’un meydan okumaya cesaret edemeyeceği bir güç. Spector başını çevirdi. “Bu kızın ne cehenneme gittiğini merak ediyorum…” dedi.

“Jokerkent Kliniği.” Gökbilimci yorgunlukla güldü. “Doğru, Ecel. Tabiri caizse doğduğun yer.”

“Oraya adım atmam,” dedi Spector başını sallayarak.

“Gayet atacaksın Ecel. Başka şansın yok.” Gökbilimci tekrar gözlerini kapadı. “Hem de hiç.”

Spector dişlerini sıktı. Yaşlı piç kurusu haklıydı. “Kliniğe gittiğine emin misin?”

“Taksi şoförüne öyle dedi. İki kadın daha olacak. Hepsini istiyorum. İblis’le İnsülin seninle birlikte gelecekler.” Gökbilimci durakladı. “Destek kuvvet olarak.”

Taksi Jokerkent Kliniği’nin önünde durana kadar sessizlik içinde gittiler. Limuzin taksiyi geçip kenara çekti ve bir yangın

musluğunun önünde park etti. Kız taksiden indi.

“Hakla onları.” Gökbilimci başparmağıyla kliniğin giriş kapısını gösterdi.

Spector limuzinin kapısını açtı ve dışarı çıktı. Yavaşça, parlak ışıklarla aydınlatılmış klinik girişine yürüdü. Midesi burulmuştu. Hayatının en kötü günlerini klinikte, çoğu zaman çığlıklar atarak geçirmişti. Kaçabilmek için bir hademeyi öldürmek zorunda kalmıştı ve birileri onu görünce tanıyabilirdi. Taksiden inen kızı karşılamak için merdivenlerden iki kadın geliyordu. Biri koyu sarı saçlıydı ve siyah payetli bir elbise giymişti. Diğeri esmerdi ve derin dekolteli, mavi lame elbisesinin yırtmacı uyluğuna kadar çıkıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu süveter giyen kız.

“Croyd,” dedi esmer. “Bir tür komaya girdiğini düşünüyoruz. Bir an iyiydi sonra bayıldı ve onu ayıltamadık.”

“Yine de aklınıza gelen her şeyi denediğinize eminim.” Kız gülümsedi. Spector, kızın başına gelecekleri bilse nasıl bir ifade takınacağını merak etti.

Arkasındaki aracın kapılarının kapandığını duydu. İfrit’le İnsülin geliyorlardı. Spector, Insülin etraftayken hiçbir şeye fırsat bulamayacaktı.

İçeriden boğuk çığlıklar yükseldi. Girişteki cam kapı parçalandı. Bir güvenlik görevlisi, kanlar içinde dışarı yuvarlandı. Spector öne atıldı.

“Yolumdan çekilin salaklar. Çekilin, yoksa sizi kendi bokunuzda boğarım.” Konuşan, Spector’ın şimdiye kadar gördüğü en iri, en çirkin jokerdi. Yaratığın yüzü fena yaralanmıştı. Kütük gibi bir eli kaldırdı ve fazlasıyla büyük bedeninin ancak bir kısmını kapatabilen beyaz hastane önlüğünü yırttı.

Joker kızları görünce gülümsedi. Kadınlar, geri çekilirken lastikleri inleyen taksiye doğru yöneldiler.

“Haydi babacığınıza gelin küçük çıtırlar.”

Joker lame elbiseli kadını tutarken Spector ilerledi. Kadın adamın testislerine diz atmayı denedi ama yeteri kadar yukarı vuramamıştı. Spector koyu renk saçlı kadına baktı ve irkildi. Bu, pezevenkle birlikte metroda gördüğü kızdı. Şimdi çok daha güzel görünüyordu. Spector ona doğru bir adım attı.

“Sen de kimsin?” Joker kızlardan birini omzuna atıp merdivenlerden inerken ona baktı. “Eylül Oğlanları’ndan[46] biri mi?”

Spector yumruğun ona doğru geldiğini görüp eğildi. Yumruk sol yanağını yalayıp geçti ve onu yere yapıştırdı.

Saldırıya geçen jokerin yolundan çekilmek için yuvarlandı. Adam bu kadar hızlı hareket ederken göz göze gelmelerine imkân yoktu. Spector arkasından gelen bir çığlığa döndü.

İfrit koyu sarı saçlı kızı kapmış limuzine doğru sürüklüyordu.

İnsülin dev jokerin karşısına çıkıp gülümsedi.

Joker bir dizinin üzerine çöktü. “Siktir, bana ne yapıyorsun?” Kızı düşürdü ve iki büklüm oldu. Esmer kız jokerin ağırlığının altından çıkarken elbisesini yırttı. İnsülin onu bileğinden yakaladı ve sokağın aşağısına doğru sürükledi.

Spector oturdu ve kaçmayı düşünerek limuzine baktı. Gökbilimci ona bakıyordu. Kaçma şansı yoktu. Asla kaçamayacaktı. Koyu saçlı kıza doğru ilerledi ve kolunu omzuna doladı. Kız korkmuş gibi görünmüyordu ama gözlerindeki bir şey Spector’a aklının başka bir yerde olduğunu düşündürdü.

“Yine ben,” dedi Spector. “Görünen o ki ziyaretini kısa kesmek zorunda kalacaksın.” Kız tepki vermedi. “Bu geceden kimse canlı çıkamayacak.” Hâlâ bir yanıt yoktu.

Yerde yatan jokerin yanından geçerken sağlam ayağıyla yüzüne bir tekme attı.

[46] Beysbol sezonunun en heyecanlı dönemi olan eylül ayına ithafen oyunculara “Boys of September” (Eylül Oğlanları) denir. -ç.n.

Yirmi Birinci Bölüm

02.00

Roulette arkasına bakıp köprücük kemikleri neredeyse yan yana gelene dek arkaya dönüp baktı ama Tachyon imayı anlamadı. Elindeki fırçayla sinirli sinirli lülelerini tarıyor ve boş boş aynaya bakıyordu. Roulette sinirle kaşlarını çattı ve beyaz ipek elbisesinin fermuarını açtı. Elbise bir fısıltıyla bileklerini okşayıp yere düştü.

Fırça, üstü mermer kaplı antika komodinin üzerine sertçe çarpıp kristal şişeleri paramparça etti. “Bugün! Bugünün nesi var ki hep böylesine acıyla dolu oluyor? Ve üstelik bir de bugünü kutluyorlar!” Bir kolunu kapalı olmasına rağmen dışarıdan gelen sesleri tamamen kesmekte başarısız olan pencereye savurdu. “Sen de kutlar mıydın?” Eflatun rengi gözleri soluk yüzünde parıl parlıyordu, Roulette’e döndü.

“Hayır ama bu benim kendi kasvetli kişiliğim yüzünden.” Roulette ona doğru birkaç adım attı ama dokunma mesafesinde durdu. “Ve bence neden kutladıklarını tam olarak anlamıyorsun. Aymazlıklarından değil, hayatta kalmaya çalıştıkları için. Hayat küçük şakalarını üzerimizde denediğinde elimizde çok az seçenek olur. Gülerek acıyı saklayabiliriz. Ölebiliriz. Ya da intikam alabiliriz. Sen kahkahaları duyarken ben acı çığlıklarını duyuyorum.”

“Acı. Kırk yılının her gününü o acıyla geçiren bana mı anlatıyorsun? Siz insanlar şanslısınız. Hafızanız şükredilecek kadar kısa. Katlandığınız trajedilerin hatırası çabuk soluyor. Bizim için öyle değil.”

Gümüş çerçeveli, zarif bir yüzü sonsuza dek yakalamış bir fotoğrafı kaldırdı, dudakları büzüldü, gözlerinin ve ağzının kenarlarındaki kırışıklıklar derinleşti.

Roulette, Gökbilimci bir kez daha koruyucu kalkanlarını indirir ve içindeki şeytanları serbest bırakırken o tanıdık yırtılma duygusunu hissetti. İkisi de kayıp ve terk edilmişlik duyguları içinde kayboldu, her sefer bir önceki kadar acıyla yüklüydü.

Roulette elini uzatarak çerçeveyi fırlattı. Çerçeve soğuk mermere düştü ve camı donuk bir melodi gibi tıngırdadı. Tachyon çerçeveyi alıp korurcasına göğsüne bastırırken Roulette büyülenmiş gibi kırık cam parçalarına bakıyordu.

Ayna kırılırken ışığı yansıtan cam şelalesinin üzerine yağması, sokağa kar taneleri gibi yağan pencere camları.

Tachyon ona bakarken kızardı. Roulette yavaşça ona döndü. Adam elindeki fotoğrafa bakarken uzun kirpikleri kapandı. Sonra, bakışları tüm gücüyle yeniden Roulette'e dikildi.

"Çok haklısın," dedi gizemli bir mırıltıyla ve komodinin bir çekmecesini açıp çerçeveyi içine koydu. Çekmeceyi kapatırken Roulette'in gözüne bir Magnum .357'nin siyah metal pırıltısı takıldı.

Jack'le Bagabond, sokaklardaki kaosun ortasında daireler çiziyormuş gibi hissediyorlardı. İkili, Büyük Elma'nın merkezine ulaştıklarında, hiza almak için güneşi bile göremeden ormanlık arazide dolaşsalar bundan beter olamayacağını düşünüyordu. Kalabalıktaki yüzler birbirinin aynı gibiydi. Kostümler de gözlerine birbirinin aynı gibi görünmeye başlamıştı. Tek eksik olan şey, on altı yaşında, uzun, zayıf ve düz, siyah saçlı, kara gözlü bir kızdı.

Bir ara sokağı geçtiklerinde çığlık sesleri duydular. Bagabond başını sallayıp geçip gidecekti ki Jack "Bekle," dedi. Adam dar geçide doğru bir iki adım attı. Bugün pek çok kez karşılaştığı insanları gördü. Biri de Jean-Jacques'tı. Dansçılardan birinin üzerine korurcasına kapanmıştı. Dansçı, kirli ve paramparça olmuş resmi bale elbisesinin içinde, yerde yatıyordu. Ağzının etrafında kan vardı.

İkilinin yanında dikilen serseri, Jack'in o günün erken saatlerinde Genç Adamın Rüyası'nın önünde çarpıştığı oğlandı. Genç adamın sulu gözleri geçidin gölgelerinin karanlığında kalmıştı.

"Bunu ye," dedi. Jack'le Bagabond bir sustalının açıldığını duydular.

Bıçak, yerinden fırlayarak açılıp yerine sabitlendi.

Genç adam bıçağı tutarak çömeldi ve Jean-Jacques'a saldırır gibi yaptı. Senegalli yerinden kıpırdamadı. "Siktiğimin ibneleri! Kıpırdayan her yerinizi keseceğim!"

Jack hareket etmeye kalktığında Bagabond ona çelme taktı. Jack geçide doğru düşerken avuçlarıyla kendini korumaya çalıştı ve bu

arada sert tuğlada elinin derisinin yüzüldüğünü hissetti. “Bekle,” dedi Bagabond kaşlarını çatıp odaklanırken.

Karanlığın içindeki kokuşmuş çöp yığınlarının arasından sokak kedileri belirdi.

Uluyarak bıçaklı gence doğru atıldılar. Adam onları karşılamak için döndü ve bıçağını savurdu.

“Haydi,” dedi Bagabond, Jack’e kalkması için yardım ederken. “Mesele halloldu. Her şey yolunda.” Adamın kolunu çekiştirdi.

Jack tereddüt etti ama Jean-Jacques’ın arkadaşını kaldırdığını görünce kadını takip etti.

Arkalarından, genç adam haricinde tüm insanlar geçitten çıkarken zaferle uluyan kedilerin sesleri geliyordu. “Bunu daha fazla hak edecek bir homofobik yoktur,” diye mırıldandı Jack.

♠

Spector daha önce Gökbilimci’nin evine gelmemişti. Central Park’tan biraz ötede, yetmişli caddelerin oradaydı. Dekor şaşırtıcı derecede mütevazıydı, yerler ve mobilyalar koyu ahşap, duvarlar ve tavan beyazdı.

Gökbilimci, kütüphanenin yanındaki bir odanın kilidini açtı ve onları içeri davet etti. Yaşlı adam kapı pervazına yaslandı. Spector siyah saçlı kızı içeri çekti. Kaçırılan kadınlar, muhtemelen İnsülin’in marifetiyle sessizleşmişlerdi.

Oda loştu, tek ışık kaynağı tavandaki büyük bir pencereydi. Altında maun bir sunak vardı. Her bir köşede çelik kelepçeler ve ucunda da “v” şeklinde bir çentik bulunuyordu. Spector’ın bunun ne işe yaradığını merak etmesi gerekmiyordu.

“Şu.” Gökbilimci, Houston Üniversitesi süveterini giyen kadını işaret etti ve kapıyı kapattı.

İfrit kadının süveterini çıkardı ve onu sunağa sürükledi. Hızla kelepçeleri takıp fermuarı açarak pantolonunu çıkarmaya başladı. Kıyafeti yere attı ve kadının kırmızı pamuklu külotunu yırtıp ayaklarını aşağı çekti.

Spector koyu renk saçlı kadının gerildiğini hissetti ve tutuşunu sıkılaştırdı.

“Hazırlayın.” Gökbilimci sunağın yanındaki bir çekmeceyi açtı ve bir şırınga çıkardı. Elini yumruk yapıp koluna bir bant bağladı ve iğneyi damarına sokup Spector’ın eroin olduğunu bildiği maddeyi

zerk etti. Yaşlı adam derin bir nefes alıp şırıngayı çıkardı, geride küçük, kırmızı bir iz kalmıştı. Kolu bu izlerle doluydu. Gökbilimci cübbesini açıp yere bıraktı. İfrit kadının bacaklarının arasına eğildi ve diliyle onu ıslattı.

Gökbilimci sendeleyerek onlara doğru ilerledi, kalkmış penisini sıvazlıyordu.

"Adın ne tatlım?"

"Caroline." Kadın çaresizce zincirlerini çekiştirdi. "Bizim kimin kızları olduğumuzu biliyor musun? Başımıza bir şey gelirse başın büyük belada demektir."

Yaşlı adam bir kahkaha attı ve kızın göğüs ucunu başparmağıyla işaret parmağı arasına alıp çimdikledi.

"Pezevenk Fortunato. Yıllardır başımı ağrıtıyor ama o kadar. Mahvını garanti altına almak için onun kendi kadınlarını kullanmak münasip değilse nedir?"

Başı hâlâ kadının bacakları arasına gömülü olan İfrit'e döndü. "Yeter."

İblis kalktı ve Spector'la İnsülin'in diğer iki kadını tuttuğu köşeye yürüdü. Bir kasık kılını almak için parmağını ağzına soktu. "Onu da yanımıza alacak mıyız?" diye sordu Spector'ı kastederek.

"Sanırım."

Yaşlı adam bir parmağını genç kadının boynunda gezdirdi.

"Kızı bırak." Parlak mavi elbiseli kadın İnsülin'in elinden kurtulmak için çırpındı sonra yığılıp kaldı.

"Artık rahatsız edilmek istemiyorum." Gökbilimci sunağın kenarında, Caroline'ın bacaklarının arasında durdu. Kadının içine girerken gözlerini kapadı. Odadaki tek ses Gökbilimci'nin ağır nefesiyle zincirlerin alçak şıkırtısıydı.

Gökbilimci ellerini kadının koltukaltlarına soktu ve parmakları göğüs kafesinde gezinirken derin, kırmızı yarıklar açtı. Caroline çığlık attı. Yaşlı adam parmaklarını ağzına götürüp kızdan sıyırdığı deriyi ısırdı. Cilalı ahşabın üzerinde kan birikmeye başladı. Gökbilimci kızın göbeğine bir sembol kazıdı.

Koyu renk saçlı kız gözlerini kaçırdı ve titremeye başladı. Spector onu yakına çekti.

"Adın ne?"

"Cordelia."

"Biri onu durdurmazsa bunu hepinize yapacak. Gerçi onu durdurmayı da ancak bir salak dener."

Spector, İfrit'in yorumunu düşündü. Nereye gidiyorlardı? Gökbilimci sabah başka dünyalar hakkında zırvalamıştı ama şu ana dek ne anlama geldiğini düşünmemişti.

Gökbilimci'nin sırtı kasıldı. Bedeni terle parıl parıldı, her darbesinde canlanıyordu. Caroline kalçasını çevirip adamı üzerinden atmaya çalıştı. Sonra dişlerini acıyla sıktı ama artık kıpırdamıyordu.

"Aptal orospu." Gökbilimci kadının üzerinden çekildi. "İfrit, çaresine bak." Cordelia'yı işaret etti.

"Ecel, gel buraya."

Spector, İfrit'in kızı sıkı sıkıya tuttuğuna emin olduktan sonra sunağa doğru yürüdü.

"Seni ağzından siksem dert etmezsin değil mi küçük fahişem?" Gökbilimci zincirlenmiş kızın üzerine çıktı.

"Hele bir dene, götveren." Kız ağzını açtı ve dişlerini gösterdi

"Buna gerek yok. Benim kendime has yöntemlerim var." Gökbilimci uzanıp bir parmağıyla kızın boğazını boydan boya yardı.

"Bana bak tatlım," dedi Spector kendini hazırlayarak. Kadının kafasını tuttu ve sertçe döndürdü. Bir çıtırtıyla kızın boynu kırıldı. Caroline kasıldı ve hareketsiz kaldı.

"Aptal." Gökbilimci, Spector'ı tuttuğu gibi odanın öbür ucuna fırlattı. "Onu öldürdün. Enerjisini boşa harcadın." Caroline'ın başını tutup sertçe sunağa çarptı. "Bu yüzden seni öldüreceğim. Bunlarla işim biter bitmez. Bütün hayallerinin ötesinde bir acı olacak Ecel. İfrit, bana sıradakini getir." Kelepçeleri açıp cesedi yere fırlattı.

Spector ayağa kalktı ve silah olarak kullanabileceği bir şey arandı. Sunağın açık çekmecesinde bıçaklar vardı ama oraya ulaşamazdı. Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissediyordu. Yine İnsülin.

İfrit, Cordelia'nın elbisesini yırttı ve kızı çekiştirdi. Kızın yüzü bembeyaz kesildi. "Hayır."

Çığlık atarak İfrit'in elinden kurtuldu. Küçük as dişlerini sıkıp kızın göğsüne atıldı.

"Ne?" Spector doğruldu. Her ne oluyorsa İnsülin'in dikkatini dağıtmış ve kadın onu unutuvermişti. Yaralı ayağının acısını umursamadan Gökbilimci'ye doğru koştu.

İfrit yere düştü, nefes nefeseydi ve gömleğini yırtmaya çalışıyordu. "O yapıyor." Gökbilimci bir adım geri atan Cordelia'yı işaret etti. "Küçük orospuyu durdurun. İnsülin dikkat et."

Uyarısı çok geç kalmıştı. Veronica ayılmıştı ve İnsülin'in yüzünü tırmalıyor, onu yere çekiyordu. Spector yaşlı adama çarpıp onu sunağın üzerine düşürdü ve sonra İnsülin'e döndü. Veronica yine bayılmıştı. İnsülin, Spector'ın arkasından yaklaştığını fark etmedi. Spector, kadını kendine çevirip çenesine sert iki yumruk geçirdi. Kadının gözleri yuvalarında döndü.

İfrit'in mavimsi dudaklarından son bir nefes çıktı, sonra olduğu yerde kalakaldı. "Çok etkileyici tatlım. Bir şekilde aynı anda hem kardiyak hem de solunum işlevlerini durdurdun. Acı verici bir ölüm." Gökbilimci ayağa kalkarken kanla kaplı ellerini sunağa sildi. "Seninki çok daha acılı olacak."

Spector, Gökbilimci'nin gücünün Cordelia'nınkini etkisiz hale getirebileceğini biliyordu. Adamı öldürmeye çalıştığında başına gelen buydu. Yeni bir şey denemeye karar verdi. Her halükârda, bir şey yapmazsa öleceklerdi. Yakına geldi.

"İfrit'e ne yaptıysan ona da yapmayı dene küçük hanım."

Spector ona bakmak için dönen Gökbilimci'yi işaret etti. Gökbilimci'nin gözlerine kilitlendi ve ölümünü yaşlı adamın zihnine sokmaya çalıştı. Gökbilimci'nin onu engellediğini hissetti. "Şimdi!" diye bağırdı Cordelia'ya. Yaşlı adamın gözlerinde bir acı pırıltısı belirdi ve elini kalbine götürdü. Spector'ın düşündüğü gibi olmuştu. Gökbilimci aynı aynada iki asın güçlerine karşı koyamamıştı ve Cordelia'nın gücü savunmasını aşmıştı.

Spector zihniyle, tüm gücüyle yüklendi. Gözleri kilitlendiği için Gökbilimci gözlerini kaçıramıyordu.

Gökbilimci dizlerinin üzerine düştü. "Hepinizi geberteceğim," dedi zar zor duyulur bir sesle.

"Bu kez değil, seni yaşlı piç." Spector'ın sesi zorlanmaktan pürüz pürüzdü.

"Ne yapıyorsun?" Veronica ayılmıştı ve Cordelia'ya bakıyordu.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç yapmamıştım."

Gökbilimci elini kendi göğüs kafesinin içine soktu. Çığlık attı.

"Tanrı aşkına buradan gidelim." Veronica, Cordelia'nın bileğini tuttu ve onu kapıya doğru sürükledi.

Spector teması bozdu ve bir an için Gökbilimci'nin ön kolundaki kaslara baktı. Yaşlı adam atmaya devam etmesi için kendi kalbine masaj yapıyordu. Gökbilimci nefretle Spector'a baktı. "Gebereceksiniz, hepiniz."

Spector kadınların ardından koştu. "Hey, geri gel. İşini bitirmek

zorundayız.” Gökbilimci tekrar nefes almaya başlarken bir tıslama sesi duydu. “Siktir. İşi başkası bitirsin.”

Spector asansör kapısına koşturdu. Veronica’nın elbisesi asansör kapısına sıkışmıştı ve kurtulmak için kumaşı yırtıyordu. Spector içeri girerken Veronica’yı yere yıktı ve zaten mahvolmuş elbise bir kez daha yırtıldı. Cordelia zemin katın düğmesine bastı. Kablolar çatırdadı ve asansör aşağı inmeye başladı.

♣

“Anlamıyorum,” dedi Jay, “Gerçekten anlamıyorum. Süt değil, limon suyu değil. Isının hiç etkisi yok. İzler bir tükürüğe değmeyecek kadar soluk. Anlamıyorum işte.” Defteri kapattı ve memnuniyetsizliğini göstererek suratsızca mavi kapaktaki bambu desenine baktı.

Hiram pencerenin yanında durmuş, yırtık bir perdenin köşesinden sokağı izliyordu. Jay’in küçük, iki odalı ofisi, Broadway’in iki sokak ilerisinde, 42. Cadde’deki köhne, tuğla bir binanın dördüncü katındaydı.

Pencereden Islak Kedicik Tiyatrosu’nun tentesini görebiliyordu. Solundaki mavi kırmızı neon tabelada yazan mesajlar değişip duruyordu. KIZLAR KIZLAR ÇIPLAK KIZLAR mavi renkteydi, TÜM GÜN TÜM GECE TAMAMEN ÜSTSÜZ yazıları ise kırmızı. Hop-Jay binada hoş insanların olduğunu söylemişti.

Hiram perdeyi kapatıp döndü. Jay’in masasında bir saat önce yedikleri pizzadan kalanlar duruyordu, sosis, mantar, fazladan peynir ve Ackroyd’un tarafında ançüez. Hiram güçlerini her zamankinden fazla kullanmıştı ve tükenmişti.

Turtanın faydası olmuştu. *Keşke bir tane daha olsaydı*, diye düşündü. Ama turta yerine ellerinde üç acayip defter vardı.

“Burada kalamayız,” dedi Hiram kalorifere yaslanırken. Son birkaç saattir biraz dinlenmek için gerçek ağırlığına dönmüştü ve Jay’in müşterileri için ayırdığı koltuğun onu taşıması mümkün değildi. “Eninde sonunda bizi arayacaklar,” diye devam etti, “ve ofisini bulacaklar.”

“Neden bilmem ama,” dedi Acroyd, “müşterilerim hiç bulamıyor.”

“Çok komik,” dedi Hiram. “Umarım insanlar bize ateş etmeye başladığında da bu esprili tutumunu koruyabilirsin.”

“Daha kimse gelmedi,” dedi Hop-Jay. “Hem Yankee Stadyumu

buradan epey uzak, hele ki tek ayakla yürüyerek.”

“Bir buçuk ayak,” diye düzeltti Hiram.

“Ona bakılırsa Ecel hâlâ o skor tabelasının tepesinde olabilir ve Kaçamak da telefon başında ona ne olduğunu merak edip duruyordur.”

Hiram kaşlarını çatarak doğruldu. Çok yorulmuştu. Artık tehlike az çok geçtiği için uykusuzluk onu etkilemeye başlamıştı. Kahveye ihtiyacı vardı. Ama asıl ihtiyacı, yatakta, birinin evine girip de onu öldüreceğinden endişelenmeden uyuyacağı bir sekiz on saatti.

“Bu kadarı yeter,” dedi. “Bu işe bulaşmamızın iyi bir sebebi olduğuna dair belli belirsiz bir şeyler hatırlıyorum ama artık ne olduğunu tam bilemiyorum.” Yürüyüp siyah deri kaplı iki defteri aldı. “Ben filateliden ziyade nümizmatikle ilgilenirim ama bu pulların en azından yüz binlerce dolar değerinde olduğunu anlayabiliyorum. Öbür deftere gelince, ne olduğunu bilmiyorum ve sen de bilmiyorsun. Bizim için bir değeri yok.”

“Bu da bizi diğerlerinden ayırıyor,” dedi Ackroyd. “Görünen o ki herkes bunun peşinde.”

“Aynen öyle,” dedi Hiram. “Latham’ı arayacağım. Sen de paralelden dinle.”

Dedektif bir kaşını kaldırdı. Hiram, ceket cebinden Chrysalis’in ona verdiği kâğıdı çıkardı ve Ackroyd’un bekleme salonuna gitti. Burası küçük bir odaydı ve solgun turuncu koltuk, gri çelik masa ve ağzı hep şaşkınlık içindeymiş gibi açık, fazlasıyla etine buduna dolgun, sarışın resepsiyonist biçimindeki telefon tarafından işgal edilmişti. Telefonun adı Oral Amy’ydi ve Jay onu East Village’da adı *Erkek Oyuncakları* diye bir yerde bulmuştu. Hiram, Amy’yi saçlarından tutup kaldırdı ve oturup numarayı tuşladı.

İki kere çaldı. “Latham.”

“Kısa kesiyorum,” dedi Hiram sertçe. “Ben Hiram Worchester. Defterlerin bizde.”

“Hangi defterlerden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

“Elbette biliyorsun,” dedi Hiram sinirlenerek.

“Hiram,” dedi Jay, “bunu kaydetmemiz ihtimaline karşı kıçını kollamaya çalışıyor. Öyle değil mi Latham?”

Bir süre sessizlik oldu. Sonunda Latham, “Epey geç oldu. Şu işi hızlandıralım. Beni neden aradınız?” diye sordu.

Hiram sakalını çekiştirdi ve ne söyleyeceğini düşündü. “Hukuki bir mesele,” dedi. “Varsayalım ki, söz gelişi, tamamen tesadüf eseri

elime birtakım defterler geçti. İki kara kaplı defterde pullar olsun ve mesela bir de mavi cilt bezi kaplı defterde de… Eee… İlgi çekici bir şeyler olsun. Takip edebiliyor musunuz?”

“Bu defterleri tesadüfen ele geçirdiğinizi varsayarsak bu durumda sahibine ulaştırmak istiyorsunuzdur,” dedi Latham.

“Elbette,” dedi Hiram. “Aslında, bu hayali vakamızda, defterleri pek kötü şöhretli bir suçlunun elinden alırken tam da bunu düşünmüş olabilirim. Bu suçlunun onları nasıl ele geçirdiğini bilemem tabii. Acaba hırsızlık mı yaptı?”

“Bu durumda sahibi onların iade edilmesine minnettar olacaktır. Hatta belki bir ödül vermeyi bile düşünebilir.”

“Ah, iyilik yapabilmek yeterli bir ödüldür,” dedi Hiram. “Hey!” diye itiraz etti Jay.

“Sessiz ol,” dedi Hiram. “Şimdi Bay Latham. Burada çalıntı mallardan söz ettiğimize göre doğru prosedür bunları polise teslim etmek olacaktır.”

“Teknik olarak öyle ama suçlamalarla ilgili bir şüphe olduğu takdirde defterler kanıt olarak tutulacaktır. Bu durumda sahipleri müteessir olabilir.”

“Anlıyorum,” dedi Hiram. “Artık birbirimizi anlıyoruz. Dobra dobra konuşalım. Sahibinin kim olduğunu bilmiyorum ve muhtemelen de öğrenemeyeceğim, değil mi?”

“Muhtemelen.”

“Ama onu temsil ettiğinizi biliyorum. Hayır, inkâr etmeyin. Bu oyunlardan gerçekten çok yoruldum. Müvekkiliniz defterleri mi istiyor? Tamam. Ben bir iş adamıyım Bay Latham. Pul hırsızı ya da şantajcı değilim. Bu yüzden iş konuşalım. Siz de defterlerinize kavuşun. Şartlarım şöyle. Öncelikle bana, restoranıma veya Bay Ackroyd dahil arkadaşlarımdan herhangi birine misilleme yapılmayacak. Ona açılan dava düşürülecek.” Hiram boğazını temizledi ve öne eğildi. “İkincisi,” dedi kendinden emin bir sesle, “Fulton Balık Hali’ndeki koruma haraçları hemen durdurulacak. Gills ve diğer balıkçılar daha fazla taciz edilmeden veya korku duymadan işlerini sürdürebilecekler. Üçüncüsü, Kütük’ün hapse tıkılmasını istiyorum.”

“Ben hakim değilim,” dedi Latham. “Kimin hapse girip kimin girmeyeceğinin teminatını veremem.”

“Müvekkiliniz Gills’in zarar görmeyeceğine söz verirse, onun ifadesi bu işi halledecektir. Halledemezse de ne yapalım. Bunu göze

alacağım.” Derin bir nefes aldı. “Bu kadar.”

“Müvekkilime danışmam gerek. Ama kayıt dışı olarak söyleyebilirim ki bu şartlar bir anlaşmanın zemini olabilir. Sizi arayacağım. Numaranızı verir misiniz?”

“İmkansız,” diye araya girdi Hop-Jay. “Bizi salak mı sandın? Hayır, bir görüşme talep ediyoruz. Ben, Hiram, siz ve müvekkiliniz.”

“Nerede ve ne zaman?” diye sordu avukat.

“Kristal Saray,” dedi Ackroyd. “Kapandıktan sonra. Chrysalis aracı olacak, elbette ücreti mukabilinde. Kimsenin hile yapmadığına emin olmak için telepatik bir barmeni var.”

“Anlaştık,” dedi Latham.

Elleri neredeyse tapınırcasına kadının üzerinde geziniyordu. Kadın bir şeylerin değiştiğini seziyordu. Bir şeyler artmıştı. Dikkati neredeyse takıntılı bir biçimde ona yönelmişti. Biraz daha ayık olsaydı bu onu rahatsız edebilirdi. Ama adam, Dante’nin cehenneminden çıkma, gizli bir görüntüyle rekabet halindeydi.

Keşke ölse. Bunu görüp duruyor. Hemşireye uzanıyor. Adamın mırıltıları diğer seslerin arasında duyulmuyordu bile. “Görünen o ki ikiniz de gizli taşıyıcıymışsınız. Maalesef virüs çocuğunuzda görünür olmayı seçti.”

“O şeyin benimle bir ilgisi yok! Belli ki karım bana sadık değilmiş!” Yüz ifadesinde bağışlamaz bir aldatılmışlık, gözlerinde kınama vardı. “Hemen hemen her şeyi affedebilirdim Rou ama aile benim için her şey demek.”

“Josiah bana bunu neden yapıyorsun? Hele ki sana bu kadar ihtiyacım varken?”

Acıma yoktu.

Tachyon onun içine girdi ve Roulette gerilip ılık sıcaklığıyla adamı kavradı. Tüy gibi parmaklar kalkanlarını okşuyordu. İradesini toplarken bedeni küçülür gibiydi, tüm hücreleriyle ölümü çağırıyordu. Bir an tereddüt etti ve kararsızlık fiziksel bir acıya dönüştü.

Bu adam, çok… İyiydi. Müziği, aşkı ve korkuyu paylaşmışlardı. Ama… Canavarlardan kurtulmak için başka çaresi yoktu.

Bilinçli, kendi iradesiyle yaptığı bir seçimle ölümü serbest

bıraktı, yavaşça aktı, narin, bitmek tükenmek bilmez bir aşkla.

Ve kalkanları düştü. Yapay olarak dikilmişlerdi. Kadın bıraktığında, zihni gerginliğin altında ezildi ve zihniyle beraber kalkanları da kırıldı.

Roulette, bir oldukları o kısacık anda adamın zevkini hissetti. Sonra dehşet zevkin yerini aldı. Adamın hepsine dokunduğunu hissetti. Çocuk, Josiah, Howler, Gökbilimci, Bebek, *ÖLÜM!*

Tachyon geri çekildi, çarşaflara dolanarak yataktan düştü ve uzaktaki duvara emekledi. İki büklüm olup kustu, sonra kasılmalar yerini hıçkırıklara bıraktı ve bereli yüzünden yaşlar dökülürken kendine sarılıp öne arkaya sallandı. *Çık git buradan. Tanrı arkına kaç*. Ama Roulette bacaklarını kımıldatamıyordu. Yastıklara dayanıp adamın yüzünden gözyaşlarının süzülüşünü seyretti. Hiç yararı yoktu zaten. Önünde sonunda onu yakalayacaklardı. Ve Roulette artık bitmesini istiyordu.

Bu hatıralarla yaşayamazdı. Belki de Tachyon'u öldüremediği için kâbusunu tekrar tekrar görüyordu. Bir an durup düşündü ve bu fikri reddetti. Hayır, asıl sebebi Gökbilimci'nin yalan söylemesiydi. Ve birden ölmeye o kadar da hazır olmadığını fark etti. Önce bir hesaplaşma olmalıydı.

Yirmi İkinci Bölüm

03.00

Spector caddede karşıya geçmeden önce etrafına bakındı. Cordelia'yla Veronica arkasındalardı.

"Tanrı aşkına yavaşla," dedi Veronica. Lame elbisenin dizlerinin üzerine kaldırmış tutuyordu. "O yaşlı adam artık bize zarar veremez. Biz giderken epey kötü durumda görünüyordu. Belki şimdiye dek ölmüştür."

Spector başını iki yana salladı ve Cordelia'yı sokak lambalarının ışığından karanlığa doğru yönlendirdi. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun hanımefendi. Hepimizi gebertecek kadar gücü var. Tek yapması gereken yoldan geçen birini yakalayıp arkadaşınızla yarım kalan işini tamamlamak. Adı neydi? Caroline mı?"

Veronica durdu ve Cordelia'nın omzunu tuttu. "Evet. Ve sen onu öldürdün." Veronica burnunu çekti. Spector kızın en sonunda Caroline'ın ölümünü idrak mı ettiğini yoksa soğuktan mı böyle olduğunu anlayamadı. "Bu adamdan kurtulalım. Bize sorun çıkarmayacaktır." Veronica, Cordelia'yı yanına çekti. "Çıkarırsa da ağzının payını verirsin. Şu İfrit denen herife yaptığın gibi."

"İyi," dedi Spector. "Siktirin gidin. Beni yavaşlatmaktan başka bir işe yaramıyorsunuz. Gidip pezevenginize yardım edin. İhtiyacı olacak."

Cordelia yavaşça döndü ve Veronica'nın onu çekiştirmesine izin verdi.

Bir an kadınları izleyip öldürmeyi düşündü. Gücünü kullanmaya fırsat vermeden Cordelia'yı şaşırtmak kolaydı. Ötekiyse sadece bir etekliydi. Ama içinden gelmedi. Tek istediği Gökbilimci'yi öldürmek ya da en azından öldürtmekti. Peki Veronica'yla Cordelia'yı öldürmemek akıllıca bir seçim miydi? Hayatta kalmaları başını ağrıtabilirdi. Caroline'ın ölümünün faili olarak onu teşhis edebilirlerdi. Düğme Adam Tony'nin söylediği gibi "Öldürdüklerine değil öldürmediklerine pişman olursun."

"Siktir. Herkesi de gebertemem ya." Yetmiş Yedi'deki metro

istasyonunun girişine doğru yürüdü gitti. Jokerkent'e giden 5 numaralı metroya binebilirdi. Oradan nereye gideceğini ise bilmiyordu.

Fortunato başını Peregrine'in çıplak göbeğine yasladı. Kadın, darmadağınık çarşafların, ortalığa saçılmış giysilerin ve son bir iki saatin hararetinde kopan kanat tüylerinin arasında sere serpe yatıyordu.

Daha birkaç dakika önce, Fortunato o tüylerden üçüyle kadını on dört veya on beşinci kez orgazma ulaştırmıştı. Bir süre önce saymayı bırakmıştı, geçip giden dakikaları hatta nerede olduğunu bile unutmuştu.

"Tanrı aşkına bana ne yaptın böyle?" diye inledi kadın. "Maraton koşmuş gibiyim."

"Özür dilerim," dedi Fortunato. "İşin doğası böyle diyebilirim." Daha önce hiçbir asla seks yapmamıştı. Güçlerinin birleşimi yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Enerji, bedeni etinin içinde kalamayacak kadar genişlemişti, çevresinde beyaz bir aura aleviyle dans ediyordu.

O da üç kez orgazm olmuştu, her seferinde akıntıyı önlemiş ve içine döndürmüştü. Süreç sırasında birkaç damlayı kaybetmişti ve bu da Peregrine'e küçük bir ışık vermeye yetmişti ama enerjisini yükseltmeye yaramamıştı.

Peregrine adamın göğsünü okşadı. "Seks sonrası parıltıyı duymuştum ama bu gerçekten çok saçma."

Fortunato döndü ve kadını kasıklarından öptü. "Gitmem gerekiyor, biliyorsun."

"Gökbilimci."

"Bir saate kadar bir şey olması gerekiyor. Bir kaçış planı var, onu elimden sonsuza kadar kaçıracak bir plan. Buna izin veremem."

"Neden olmasın? Bırak gitsin. Onu öldürmek ne işine yarayacak?"

"Adalet peşinde olduğumu sanma sakın. Derdim yaptıklarının bedelini ödetmek, suçlarının cezasını çektirmek falan da değil. Sadece hayatımın sonuna kadar arkama bakarak, adamın yeniden ortaya çıkmasından korkarak yaşamak istemiyorum."

"Maval okuma. Adamın ölmesini ve onu öldürenin de sen

olmasını istiyorsun.”

“Peki. Küçük fare bokunun ölmesini istiyorum. O kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum.”

Kalkıp pantolonunu giydi. Smokin gömleğinin yenlerini kıvırdı ve kayıp düğmeleri aramak yerine önünü açık bıraktı.

Peregrine ona yaklaşıp kollarını boynuna doladı. “Yardım etmeyi önerirdim ama sadece ayakta dururken bile başım dönüyor.”

“Tek istediğim benimle birlikte Yüksek Aslar’a dönmen ve bu iş bitinceye kadar orada kalman. Öyle ya da böyle bitene kadar.”

“Bekle.”

“Bekleyemem. Zaman geçiyor.”

“Hayır, demek istediğim durup dinle. Duyuyor musun?”

Fortunato’nun duyuları güçle aşırı yüklenmişti. Bedeninden alçak, elektrik akımı gibi bir vızıltı geliyordu. Ama onun ötesinde bir şey daha duyuluyordu, bulaşık makinesinin içinde yıkanırken gıcırdayan ıslak tabaklar gibi bir şey. Yatağın yanındaki dijital saate baktı. Kaidesinin üzerinde titriyordu.

Su yatağı patlarken, “Siktir,” diyebildi.

Çıkan güç ikisini de odanın öbür ucuna savurdu. Su önceleri kaynıyordu ama sonra yayıldıkça soğudu.

Fortunato içi bambu dolu gri kilden bir çanağın üzerine düştü. Çanak altında paramparça oldu.

Nefes almasına bile fırsat kalmadan ölü, yaralı bir beden pencerenin olduğu duvardan etrafında cam parçalarıyla içeri uçtu.

Fortunato zamanı yavaşlatmak için gücüne uzandı ama zaman direndi. Zorladı ve odadaki güç dalgaları topografik olarak göz önüne çıktı. Cesedin bir kadına ait olduğunu fark etti ama daha dikkatli bakamazdı, henüz değil.

Zihniyle güç dalgalarını itti. Peregrine’le yattıkları yerden sıkı güç konileri yükseldi. Kırık camlar odanın değişen uzay zaman hatlarını takip etti ve etraflarından bükülerek geçip duvara çarptı.

Peregrine odanın içinde emekledi. Fortunato onun nereye gitmeye çalıştığını gördü ve gücünü onu korumak üzere şekillendirdi. Kadın eldivenli pençelerin duvara asılı durduğu köşeye gidip onları giydi. Orada bir de kostüm vardı ama Peregrine zahmet etmedi.

Çatı gıcırdadı ve kraker gibi parçalanarak düştü. Beton ve demir parçaları yağmur gibi üstlerine yağdı ama çevrelerindeki kalkanlar sağlamdı. Fortunato’nun yeni gücüyle onları tutmak çok kolaydı.

Peregrine koşup karanlığa uçtu.

Fortunato'nun altındaki yer sallandı. Patlayan borulardan sular fışkırdı ve havaya doğal gaz kokusu yayıldı. Ölü kadının yanına emekledi ve cesedi çevirdi.

Caroline.

Caroline'dı.

Boynu kırılmıştı. Teni tırmalanmış, ısırılmış ve paramparça edilmişti.

Yedi yıldır Fortunato'nun gözbebeğiydi. Ruh halinin şiddetli değişkenliğini ve alaycı şakalarım asla öngöremezdi, sevişirken onun yoğun fiziksel adanmışlığına asla doyamazdı. Yeni kızlar gelip gitse de Fortunato hep ona dönerdi.

Uzun bir süre hiçbir şey hissetmedi. Kızın cesedinin yanında diz çökmüş dururken, kırık demir saplanmış koca bir beton parçası onu birkaç santimle ıskaladı.

Öfke, sonunda ortaya çıktığında onu dönüştürdü.

Ölüm kalım meselesiydi, bu kadar basit. Gökbilimci gücünü ölümden alıyordu. Fortunato ise seksten, yaşamdan alıyordu. Ve Yaşam, mağarasında korkudan ödü bokuna karışmış bir vaziyette Ölüm'le yüzleşmeye korkarak saklanıyordu. Boş tehditler savuruyor, ölümün öylece gideceğini umuyordu. Gözlerini kocaman açtı. Gözünü kırptığında o ana dek fark etmediği her şey içinden dışarı taştı. On yedi yıl önce, ölen oğlanın evinde gördüğü parlak ısı dalgaları gecenin içine aktı.

Fortunato ayağa kalktı, öfkesinin gücü onu yerden on santim yukarı kaldırmıştı.

Konik güç ağına uzandı, içine uçmaya, girdabına kapılmaya ve kaynağını parçalara ayırmaya hazırdı.

Paramparça olmuş pencereden çıktı ve Manhattan caddelerinden otuz kat yukarıda, parıl parıl parlayarak havada durdu. Başının üzerinde Peregrine'in göz kamaştırıcı çıplaklığının parka doğru kavis çizdiğini görebiliyordu. Şehir ışıkları kadının arkasındaki göğü donuk bir gri renge boyamıştı ve Peregrine sanki iki boyutlu, seksi bir uçurtma gibi görünüyordu. Bir kez adamın etrafında döndü ve sonra dairesinin kırık penceresine tünedi.

"Tanrım," dedi. "Öyle yorgunum ki…"

"Onu gördün mü?" diye sordu Fortunato.

"Hayır. Ya sen?"

"Bir saniyeliğine. Ardında bıraktığı izleri gördüm. İlk kez. İlk kez

ondan daha güçlüyüm. Eğer onu, o kahrolası gemisini bulabilsem…”

“Ne oldu?”

Gemi, diye düşündü. *Uzay gemisi. Black’in söylediği gibi uzaylıların gemisi. Tachyon’unki gibi.*

Tachyon. Tanrım, Tachyon’un gemisi vardı!

Üzerinde düşündükçe daha çok ikna oldu. Gökbilimci, Tachyon’un gemisini hedeflemişti.

Fortunato, Peregrine’e doğru yürüdü ve onu öptü. Kadının cinsel sıvılarının kokusu çevrelerine bir parfüm gibi yayılıyordu ve Fortunato kendini durdurmakta zorlandı. Kadını bıraktığında Peregrine hafifçe sallandı.

İşte Peregrine de o anda Caroline’ın cesedini gördü. “Tanrım,” dedi.

Fortunato kırık bedeni kollarına aldı. “Bu seninle ilgili değil,” dedi. “Benimle ilgili. Unut gitsin.” İstemeden emir vermişti. Kadın başını sallayıp onayladı.

Fortunato tekrar boşluğa adım attı.

“Fortunato…”

Arkasına bakmak istedi ama söylenecek bir şey kalmamıştı. Gücün onu karanlığın içine taşımasına izin verdi.

♠

Geç saate rağmen sokaklar hâlâ kalabalıktı ve dışarıda olan herkes ya sarhoş, ya kafası dumanlı ya deliydi ya da kavga aranıyordu. Ya da bunların hepsiydi. Jennifer istemediği kadar dikkat çekiyordu ve Brennan’ın göz korkutucu varlığı olmasa çevreden gelen sarkıntılıklardan kurtulmak için hayalet formuna geçmeden yarım sokak bile ilerleyemezdi.

Uzun günün acısı çıkmaya başlamıştı. Ayakları ağrıyordu, yorgunluktan bitap düşmüştü ve açlığı midesini tırmalayan küçük bir hayvana dönüşmüştü. Yemek yemek zorundaydı. Yiyene kadar hayalet formuna geçemezdi. Astral form çok fazla enerji yakıyordu ve ince bedeninde çok fazla kalori kalmamıştı.

Jennifer, etrafındaki turistler kadar sarhoş görünen bir sokak satıcısı gördü ve Brennan’a bir şeyler yemek zorunda olduğunu söyledi. Durdular ve Brennan ona adamın çöreklerinden iki tane getirdi.

“Özür dilerim, elimden gelenin en iyisi bu,” dedi Brennan kendi de bir çöreğe yumulurken. “Bu gece restoranlar ya kapalı ve sadece rezervasyonu olanları kabul ediyorlar ya da kapıdan bile geçemeyeceğimiz kadar kalabalıklar.”

“Bunlar idare eder,” dedi Jennifer ağız dolusu çörekle. Sırıttı ve içeceğinden bir yudum aldı. “Bu hardal acı!” dedi hem konuşup hem diline buz sürmeye çalışırken.

“Hımm?” Brennan durdu, sonra sırtını satıcıya dönüp bir şişe hardal aldı.

“Onu ne yapacaksın?” diye sordu Jennifer adam şişeyi çantasına atarken.

“Sonrası için.” Brennan daha fazla açıklama yapmadı. Jennifer da merak edemeyecek kadar yemeğine gömülmüştü.

Brennan onları şaşırtıcı bir biçimde eğlenen kalabalıktan en ufak bir iz bile olmayan bir ara sokağa sokana dek sokaklarda yürüdüler.

“Ben dönene kadar burada güvende olursun,” dedi.

“Sen nereye gidiyorsun?”

“Eve. Hemen dönerim.”

Jennifer, adamın ona evinin yerini gösterecek kadar güvenmemesine şaşırarak onun sokaktan çıkmasını seyretti. Adam söz verdiği gibi çabucak döndü, yanında Jennifer’ın üzerine geçirebileceği bir pelerin ve sandaletler getirmişti.

“Biraz büyükler,” dedi Brennan, “Ama ortalıkta çıplak ayakla koşturmaktan iyidir.”

Jennifer adamın güvensizliğine hâlâ kırgındı ama yine de sırtındaki bohçayı sormadan edemedi.

“Orada ne var?”

“Gece bitmeden ihtiyacımız olabilecek bazı şeyler.”

“Her zamanki gibi çok bilgilendirici,” dedi. “Bir şeyi dosdoğru söylemen mümkün mü acaba? Şimdi nereye gidiyoruz?”

“Bazı cevaplar alabileceğimiz bir yere. Kristal Saray’a.”

♣

Fortunato on yedi yıldır gölgelere gizlenmişti. Mütevazılıktan değil, dikkatini dağıtmamak için. Aleister Crowley ve P. D. Ouspensky’nin kitaplarını okumuş, Mısır hiyerogliflerini, Sanskritçeyi ve eski Yunancayı öğrenmişti.

Sadece öğrenmekten daha önemli bir şey yok gibi görünüyordu.

Bunun ne zaman değişmeye başladığını hatırlamıyordu. Eileen adındaki bir kadın, Jokerkent'te bir ara sokakta ölüp zihni Gökbilimci tarafından soğurulduktan biraz sonraydı.

Parçacık fiziğinden Mason ritüellerine, Bhagavad Gita'ya kadar okuduğu onca şey ona hep aynı şeyi göstermişti: Her şey birdir. Hiçbir şeyin önemi yoktur. Her şeyin önemi vardır.

Bu gece Manhattan Adası'nın üzerinde kıyafetlerinden geriye ne kaldıysa onlarla uçuyor, neon bir tüp gibi parlıyordu ve kollarında bir kadının cesedi vardı. Sarhoş turistler, kafası güzel jokerler ve sinemalardaki son seanslardan çıkan kalabalık kafasını kaldırırsa onu görebilirdi ve umurunda değildi.

O geceyi sağ çıkaramayacağı fikrini kafasında evirip çevirdi ve bu da çok önemli değilmiş gibi hissetti. Bir pezevenk daha azalsa ne olurdu ki?

Jokerkent'in altında uzandığını gördü. Barikat kurulmuş caddeler kostüm giymiş insanlarla kaynıyordu, tümü de ellerinde mumlar ya da meşaleler taşıyordu. Her bir sokak lambası, Bowery'yi boydan boya kaplayan her pencerede yanan ışık var güçle parlıyordu.

Caroline'ı Jokerkent Kliniği'nin merdivenlerine bıraktı. Kalabalık geçmesi için ona yol verdi ve ardından tekrar safları sıklaştırdılar. Duygusal hareketler için vakit yoktu. Caroline ölmüştü ve umursamayacaktı.

Doğrudan gökyüzüne yükseldi. Süzülürken zihnini temizledi ve kadınsı palyaço kıyafetleri ve abartılı saçlarıyla Tachyon'u hayâl etti. *Tachyon, öldün mü yoksa*, diye düşündü. *Şşşt, Tachyon, beni duyuyor musun?*

Tachyon'un düşünceleri zihnine üşüştü. *En sonunda! Nerede kaldın? Bütün gece sana ulaşmaya çalıştım. Çevrende bir tür güç kalkanı vardı!*

Bu gece biraz fazla güç yüklüyüm, dedi Fortunato ona.

Seni görmem lazım. Doğu Nehri'ndeki bir deponun görüntüsü Fortunato'nun zihninde belirdi. *Benimle burada buluşabilir misin? Çok önemli. Gökbilimci'yle ilgili*.

Fortunato deponun fotoğrafını incik cıncık inceledi. Gemi içerideydi. Mücevher kakmalı bir deniz kabuğu gibiydi ve pek çok evden büyüktü.

Biliyorum, diye düşündü Fortunato. *Biliyorum zaten*.

Tachyon hâlâ ağlıyordu. *Bitip tükenmek bilmeyen bir sağanak*, diye düşündü Roulette yorgun argın. Sonra rahatsız edici bir düşünce belirdi: *Benden ne bekliyor?*

"Dur," dedi, sesi çok uzaklardan gelir gibiydi.

Uzaylı hıçkırarak nefesini tuttu ve kızarmış, gözyaşlarıyla şişmiş yüzünü, ellerinin arasından yukarı kaldırdı.

"Kimsenin umurunda değil. İstersen için dışına çıkana dek ağla, kimse umursamayacak da."

"Seni sevdim." Sesi odanın gölgelerinde boğuk bir fısıltıydı.

"Hep geçmiş zaman." Ve bu yorum Roulette'e birden dayanılmaz derecede komik geldi. Kahkahalarının gözyaşlarına dönüştüğünü fark etmedi bile.

Adamın elleri omuzlarını kavradı ve kafasındaki kristal boncuklarla dişleri birbirine çarpana dek onu salladı. "Neden? Neden?" diye bağırdı.

"Bana intikam ve huzur vaat etti."

"Bir mezarlığın huzurunu. Gökbilimci dokunduğu her şeyi mahveder. Seni ikna etmesi için kaç ceset gerekiyor?" Yüzüne karşı bağırıyordu. "Ve şimdi Bebek, *Bebek*," diye kükredi onu bir tarafa atarak.

"Peki ya sen Doktor?" diye bağırdı Roulette. "Bir hayat boyu geride bıraktığın cesetler?" Şeytanları oyuna başladı ve başını tutarak sızlandı. "Benim bebeğim."

Tachyon'un zihni onunkiyle buluştu ama bu kez düşünceleri birbirine karışmadı. Kadının zihnindeki kargaşa birleşmeyi reddetti.

"Yine başlıyor," diye bağırdı Tachyon acılı bir fısıltıyla. "Buna dayanamam. Bir daha olmaz. Ne yapmalıyım? Kim yardım edebilir?"

Kadını yataktan çıkardı ve giysilerini fırlattı. "Giyin. Acele etmeliyiz, haydi. Gökbilimci'den önce *Bebek*'e ulaşabilirsem… Sonra… Sonra senin için ne yapabileceğime bakacağım benim zavallı sevgilim."

Roulette mekanik hareketlerle giysilerini üzerine geçirir, ayakkabılarını giyer ve çantasını alırken odaklanmaya çalıştı ama Tachyon'un sinirli sayıklamaları düşüncelerini dağıtıyordu. Onu susturmaya çalıştı.

“Kişilik bozulması,” diye mırıldandı Tachyon giyinme odasının içinden. “Çekirdeği bulmak, hatıra bölmelerini yeniden yaratmak gerekecek.”

Sayıklaması okuldaki sınavına hazırlanan bir öğrencininki gibi bitmeden devam etti. Bir askı, metal çubuğunda yana kaydı.

Roulette hızla hareket ederek komodinin çekmecesini açtı, Magnum’u aldı ve çantasına sakladı. Bir saniye sonra Tachyon düğmelerini iliklemediği gömleğinin üzerine bir ceket geçirmiş halde odaya geldi ve kadının bileğini tuttu.

Roulette karşı koymadı. Tachyon onu sahibine götürecekti. Böylece ikisini birden halledebilirdi.

Fortunato daha mekânı bile görmeden çığlıkları kafasının içinde duydu.

Ağlayan bir bebeğin çığlıklarıydı ama saflaştırılmış, ayrıştırılmış ve çıldırtıcıydı. Aklını temiz tutmak için zihinsel bir engel koydu.

Harap binaların üzerinden uçtuğunda depoyu gördü. Siyah deri ceketler giymiş çocuklar etrafını sarmışlardı. Cloisters’da başı boş dolanan çetelerden sonuncusu. Ellerinde M16’lar ve kılıflarında ise .357 Magnum’lar taşıyorlardı. Yirmi birinci yüzyılın kovboyları. Fortunato gökten üzerlerine doğru alçalırken hepsi başını kaldırıp baktı.

“Kaçın!” diye emretti Fortunato. “Kaçın!” Çocuklar tüfeklerini düşürüp koştu.

Fortunato depo kapısının önünde yere indi. Kapıda tek bir küçük ışık vardı ama Fortunato küçük bir güneş gibi parlıyordu zaten. O ışıkta Tachyon’la Roulette’in Tachyon’un evinin o taraftan ona doğru koştuklarını gördü.

Gökbilimci çoktan içeri girmişti. Enerjisinin izleri duvarları kaplıyor sokağa sızıyordu. Fortunato kapıya doğru uzanırken ince bir pembe ışık yanındaki duvarı deldi ve söndü. Keskin bir çatırdama sesi duyuldu ve lazerin deldiği yerden içeri hava çekildi.

Deponun içinde biri çığlık attı. Bir saniye sonra lazer birkaç santim ötedeki duvarı ve sonra biraz daha öteyi deldi. Gürültü top atışı gibiydi. Sonra çatırtılar ve lazer kesildi. Aynı anda Fortunato’nun kafasının içindeki ağlama sesi iyice yükseldi.

“İçeri giriyorum,” dedi Tachyon. “*Bebek*’e zarar veriyor.”

“*Bebek*,” diye tekrarladı Fortunato, “Tanrım!”

“Geminin adı,” dedi Roulette.

“Biliyorum,” dedi Fortunato. “Senin bu işteki rolün ne?”

“Gökbilimci için çalışıyor,” dedi Tachyon. “Bu gece beni öldürmeye çalıştı.”

Fortunato neredeyse gülecekti. Demek ki kız serbest çalışmıyordu. İşi becerememesi yazık olmuştu. Fortunato kapıyı tekmeleyerek açtı ve Gökbilimci’nin geminin yanına emeklediğini gördü.

Yerde bir ceset vardı, göğsünün olması gereken yerde kocaman bir kara delik açılmıştı. Bir köşede dört kişi daha duruyordu. Hemşire kıyafeti giymiş ve elinde M16 olan bir kadın, beyazlar içinde başka bir kadın, kedi suratlı, pençeleri olan bir adam ve tanıdık gelen Uzak Doğulu sade bir kadın.

Cloisters, diye düşündü Fortunato. Kadını orada ve bir de orayı patlatmadan birkaç dakika önce Jokerkent’teki eski Mason tapınağında görmüştü. Kadın, baktıkça güzelleşiyordu. Büyüleyiciydi. Fortunato gözlerini ayıramıyordu. Beynindeki nöronların hareketlendiğini hissedebiliyordu.

“Dur,” diye emir verdi. Zihni berraklaştı ve kadın yeniden sıradan, korkmuş bir kadına dönüştü. Hemşire M16’yı kaldırdı. Fortunato silahı eritti, plastik kabza kadının ellerinde sıvıya dönüştü.

“Bitti artık,” dedi Uzakdoğulu kadın. “Öyle değil mi? Buradan çıkamayacağız.”

“O gemiyle çıkamazsınız,” dedi Fortunato.

“Ta San Fransisco’dan boşuna geldim,” dedi kadın.

“Kapı hâlâ bir seçenek.”

Kadın onun söylediğinde samimi olup olmadığını anlamak için bir an baktı ve sonra koştu. Diğerleri onu takip etti. Sırtlarını Fortunato’ya dönmek istemedikleri için daha yavaş hareket etmişlerdi.

“Gresham?” diye sordu Tachyon. Sesi öfke ve kırgınlıkla doluydu. “Hemşire Gresham?”

“Ne?” dedi hemşire.

“Nasıl yaparsın? Bana nasıl ihanet edersin?”

“Aman bir siktir git be,” dedi Gresham. “Seni neden umursayayım ki?”

Tachyon başını ellerinin arasına aldı. Parmaklarıyla yüzünü

buruşturarak canavara benzetti. Fortunato adamın çıldırıp çıldırmayacağını merak etti. Ama Hemşire Gresham'ın gözleri yuvalarında döndü ve dönüp duvara tosladı.

"Tanrım!" dedi Fortunato. "Onu öldürdün mü?"

Tachyon başını iki yana salladı. "Hayır. Ölmedi. Gerçi hak etmedi değil ama."

"O zaman onu buradan çıkarman gerek," dedi Fortunato. "İkiniz de çıkmalısınız. Plâlâ çıkabilirken gidin. Bu gemiyi bir istiridye gibi ikiye böleceğim."

"Hayır!" Tachyon çığlık atmıştı. "Yapamazsın! Seni men ederim!"

"Yoluma çıkma küçük adam. Gökbilimci sizin işiniz. Onu bu hale sizin virüsünüz getirdi. Ben bu işi bitireceğim. Yoluma çıkarsan seni öldürürüm."

"Gemi olmaz," dedi Tachyon. Küçük piç ne zaman korkması gerektiğini bilmiyordu. Fortunato hakkını teslim etmeliydi.

"Gemi canlı. Başına gelenler onun suçu değil. Bunun için onu cezalandırma."

"Burada siktiğimin makinesinden önemli şeyler tehlikede."

Tachyon başını iki yana salladı. "Benim için yok. Ve o bir makine değil. Ona zarar vermeye kalkarsan önce benimle uğraşman gerekir. Bunu göze alamazsın. O arada Gökbilimci hepimizi öldürür."

Küçük serserinin geri adım atacağı yoktu. "Pekâlâ. Tamam. İstediğin gibi yaparız. Ama Gökbilimci'yi o gemiden çıkarman gerek. Yoksa ben nasıl olursa olsun çıkarırım."

"Peki ya ben?" diye sordu Roulette.

"Sen benimle geliyorsun," dedi Tachyon. Kadının elini tuttu ve gemiye çıkarken onu arkasından sürükledi.

♠

Gökbilimci soğukkanlı bir tavırla yatağın sütunlarından birine yaslanmıştı. Cübbesinin yenleri kan içindeydi ve iskelete benzer bedeninden ölümün ekşi kokusu yayılıyordu. Ancak Roulette onunla tanıştığından beri ilk kez adamda kafa karışıklığı ve şüphenin varlığını sezdi.

Çılgın gibi bakan kırmızı parıltılı bakışlarını onlara çevirdi.

"Onu öldürmemişsin."

Takisli öne doğru bir adım attı, topukları yerde tıkırdıyordu. “Beklediğinden daha dayanıklı çıktım.” Dehşet verici bakışlar Tachyon’a döndü. “Sadece bir korkak, başkasını öldürmesi için bir kadını öne sürer.”

“Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Bana hakaret etmek? Acınası bir varlıksın küçük adam.”

Aniden mason üstadı titredi, inledi ve başını ellerinin arasına aldı. Saçları kızıl bir alev gibi omuzlarına dökülen, gözleri solgun yüzünde parıl parıl parlayan Tachyon harcadığı çabayla titremeye, alnından ter dökmeye başladı. Sonra Gökbilimci doğruldu ve uzaylı adamın zihin kontrolünden kurtuldu.

“Geber seni uyuz at sineği.” Pençe gibi parmaklar kıvrıldı ve bir alev topu ona doğru gelirken Tachyon yana sıçradı.

Bebek irkildiğinde yer çılgıncasına sallandı.

“İşe yaramayacak. Bu gemiyle kaçamazsın.” Tachyon cilalı yerde yuvarlanırken arkasına saklandığı zarif sandalyeye bir alev topu daha geldi. “Kendi yolunu kendi belirleyemez. Uzayda seyahat deneyimin var mı?”

Roulette unutulmayı umarak küçük bir nişe saklandı, iki sahibinden birinin enerji patlamalarına kurban gitmekten korkuyordu.

“Tabii bu gezegenden çıkmayı becerebilirsen uyumasan iyi olur. *Bebek* akıllı bir varlıktır. Ama zaten bunu çoktan anlamışsındır.” Tachyon sendeledi ve ceketinin omzu yandı. “Baskını azalttığın anda kilitleri patlatır ya da bir yıldıza uçuverir. Yaşayan bir geminin zorluklarından biri bu, daha önceki düşmanlarım bunu iyi bilir.”

Alevler söndü. Gökbilimci, Tachyon’u neredeyse takdir denebilecek bir tavırla süzdü. “Bazı ilginç noktalara değindiniz Doktor. O zaman sizi de yanıma alacağım.”

“Hayır… Hiç… Sanmıyorum.” Kelimelerin arasında nefes nefeseydi. “Bir ölüm tuzağı kurdum. Tüm varlığım, zihnim, bedenim ve ruhum sana karşı. Beni ele geçirmek için beni yok etmek zorundasın.”

“Pek keyifli bir fikir.”

“Bu da seni ilk baştaki sorununla baş başa bırakır.” Odada volta atıyorlardı. Tachyon yorgun argın Gökbilimci’den uzak durmaya çalışıyor, Gökbilimci ise bir yırtıcının sabrıyla onu izliyordu. “Ayrıca başka bir mesele daha var. Sanırım söylemem şart.

Fortunato dışarıda. Bekliyor. Sana ulaşabilmek için bu gemiyi ikiye ayırır. Ben ayırmamasını tercih ederim. İşte bu yüzden, seninle karşılaşmamak için her şeyi yapabilecekken yine de buradayım.”

Ama Gökbilimci dinlemeyi bırakmıştı. Fortunato’nun adını duyar duymaz yüzüne kan hücum etmiş, küfrederken tükürükler saçmaya başlamıştı.

“Beni yeterince rahatsız ettin seni işe yaramaz piç kurusu. Bu kez işini bitireceğim.”

Gökbilimci gemiden çıktı ve Tachyon, Roulette’i bileğinden tuttuğu gibi onun arkasından koştu. Ve cehenneme adım attılar. Havada alev topları dönüyor, beton zemini ateşler kavuruyordu, duvarlar alev almıştı. Bir hava patlaması onları sendeletti ve Tachyon kadının bileğini elinden kaçırdı. *Bebek* akıl almaz bir dehşet içinde, çatıdan çıkıp gökyüzüne doğru yükselirken demir ve beton parçaları yağdı. Alçıpan tozundan öksüren Roulette, yerde emeklerken Tachyon’un bir onu, bir *Bebek*’i çağırmak için attığı çığlıkları duymazdan geldi.

Magnum’u sıkı sıkı tutup bir sokak arasından gökyüzüne baktı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

04.00

Fortunato ayaklarının yerden kesildiğini hissettiğinde bacaklarını lotus pozisyonunda katladı. Başparmakları işaret parmaklarına değdi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. Peregrine'le birlikte yaşadığı son orgazm hâlâ devam ediyor gibi hissediyordu. Kadın onu tutup gücü içine akıttığında Fortunato atomlarına ayrılmış ve çevresinde tüm evreni toplayarak yeniden bir araya gelmiş gibiydi. Bir güneşin çekirdeği gibi içinden kontrol edilemeyen enerji kıvılcımları sıçrıyordu. Asla bitmeyeceğini düşünmüştü.

Gökbilimci gemiden çıkalı beş dakika olmuştu. Bu süre içinde Fortunato tüm yaşamını, en küçük detayına kadar baştan yaşamış, tenine değen ipeği, duyduğu tüm müzikleri dinlemiş, öptüğü her bir kadının nefesini koklamıştı. Sonsuza kadar sürmüş ve aslında çabucak olup bitmişti.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı Gökbilimci. "Solucanın tekisin, bir larva, amip. Niye başımın etrafında vızıldayıp duruyorsun seni atsineği? Niye geberip gitmiyorsun?" Gökbilimci zayıf ellerini kaldırdı ve kanla kaplı cübbesinin yenleri dirseklerine kadar sıyrıldı. Kollarının üstü lekeler ve çürüklerle kaplıydı. Fortunato, Cloisters'ta gördüğü eroini hatırladı.

Gökbilimci'nin elleri balon gibi şişti ve alev topları çıkardı, yüzlerce alev topu havada Fortunato'ya doğru atıldı. Onları geri püskürtürken her biri gücünün bir katmanını sıyırıyordu ve kalkanlarını yeteri kadar çabuk yenileyemiyordu. En sonuncusu kolundaki tüyleri alazladı. Deponun tavanı patladı. Gökbilimci göğe fırlarken "Köpeğin biri sokakta beni takip ediyor, ayakkabılarımı çiğnemeye çalışıyor. Büyü mü dedin? Öpüşlerin ve kucaklamaların ve düzüşmelerin ve emmelerin mi? Sen bir çocuksun, ham bir meyvesin, küçük, biçare bir sperm. Sen güç nedir, hiç görmedin." Gökbilimci, Fortunato'yu gücüne doğru çekti ve depoların ardından ada da ayaklarının altında kaldı.

Gökbilimci şimdi parlıyordu. Fortunato'dan daha sıcak, daha parlaktı. "Güç dediğin ölümdür. Sis, çürüme ve yozlaşma. Nefret ve acı ve savaş."

Fortunato, Gökbilimci'nin hayal bile edemeyeceği kadar güçlü olduğunu gördü. Tuhaf bir şekilde sakinleşti. Şehir çok geride ve çok aşağıda kalmıştı, bir ışık dizgesinden başka bir şey değildi artık. Doğu Nehri'nin üzerinde, Manhattan'la Queens arasındaydılar. Williamsburg Köprüsü, Fortunato'nun hemen sağındaydı, kabloları rüzgârda tıngırdıyarak salınıyordu.

Smokinin gömleği rüzgârdan açıldığında soğuğu hissetmesine yetecek kadar yüksektelerdi. Hava temizdi ve Long Island Boğazı'ndan tuzlu bir koku yükseliyordu.

Fortunato'nun bacakları açılmıştı, kolları iki yanında, havada duruyordu. Öleceğini biliyordu.

Kendisini, hexagram Ken[47] olarak, Dağ olarak gördü ve kıpırtısız durdu. Rakibi Sung'du, Çatışma'ydı, kaos ve yıkımla kaynıyordu. Kalkanlarını tekrar inşa etmesinin bir anlamı yoktu. Fortunato tüm gücünü içine, bedeninin tam ortasına çekti, bir küre haline getirdi ve sıkıştırdı. Daha sıkı, daha sert, ta ki gücü, enerjisini ve tüm bilgisi bir toplu iğnenin ucu kadar olup göbek deliğinin arkasına yerleşene kadar.

İkinci bir şansı olmayacaktı. Sıkıştırdığı gücü Gökbilimci'ye fırlattı. Güç havada öne fırladı ve bu eylem Fortunato'yu sarsak, bomboş ve kırılgan bir halde bıraktı. Güç o kadar parlaktı ki elleriyle gözlerini kapamak zorunda kalmıştı ve bu halde bile ışık yüzünden etinin ardındaki kemiklerini görebiliyordu.

Gücün Gökbilimci'ye çarptığını görmekten çok hissetti. Güç, Gökbilimci'nin kalkanlarının arasından jölenin içine giren bir kurşun gibi geçmişti. Tekrar görebilmeye başladığında Gökbilimci şaşkınlık ve acıyla iki büklüm olmuştu.

Gökbilimci bir alev topu haline gelip patladı. Kıpkırmızı ve sıcacık bir şekilde yandı ve üzerinden yoğun, siyah bir duman tüttü. Kolları alev topunun içinden tuhaf açılar yaparak çıktı ve Fortunato o cılız kolların kararıp çıtırdamasını seyretti.

Sonra alevler söndü.

Gökbilimci'nin bedeni kararmış, mumyalaşmıştı. Havada süzülürken, rüzgâr, adamın bedeninden kömür ve yanmış deri kokan küller savuruyordu.

Fortunato bir nefes aldı. Çok az gücü kalmıştı, ancak havada

durabiliyordu o kadar. Ve çok yakında o da bitecekti.

Hareket edemiyordu. Etrafını bir hiçlik sarmıştı.

Gökbilimci gözlerini açtı.

“Bu kadar mı?” diye sordu. Çığlık çığlığa kahkaha attı ve yavaşça doğruldu. Yanmış derisi üzerinden dökülüyor, Fortunato altındaki pembe eti görebiliyordu. “En iyi atışın bu mu? Gerçekten tüm yapabileceğin bu kadar mı? Sana acıyorum. Ama canımı yaktın ve şimdi de öleceksin.”

Fortunato korkunç, çarpılmış, küçük adamın kendini topladığını gördü ve etrafını saran hiçlik ona ne yapması gerektiğini söyledi. Sessizce ilahi okumaya başladı, korkusunu aklından çıkardı, zihnini temizledi, orada kalan son düşünce kırıntılarını -Caroline, Veronica, Peregrine- buldu ve hepsini serbest bırakıp aşağıdaki ışıklara karışmalarına izin verdi.

Kalbini yavaşlattı ve tekrar hızla çarptığında sakinleştirdi.

Önünde sonunda, bu, sadece ölümdü.

Gökbilimci’nin zihnine dokundu, gücün çözülmeye başladığını gördü ve yardım etmek için uzandı. Bağlarını gevşetti, zayıflayan kökleri çekti ve tüm düğmeleri açtı. Sonuna kadar açtı.

Beraber gideceğiz, diye düşündü Fortunato. *Seninle ben*. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Fortunato hiçe dönüştü, hiçten de azma, bir boşluğa. *Bana gel*, diye düşündü. *Her şeyini getir*.

Gece soğuk, beyaz ışıkla doldu.

♣

Kalabalıklar Doğu Nehri üzerindeki savaşı göremiyordu çünkü Manhattan’ın gökdelenleri görüşlerini sınırlıyordu. Sadece kesişim noktalarında durup da numaralı caddelerden doğuya doğru bakanlar manzaraya şahit olmuşlardı.

Onlar bile patlayan alev toplarından çok etkilenmemişlerdi. Nehre yansıyan parıltılara bakan bir joker Jack’in duyabileceği bir şekilde “Ohoo, İkinci Yüz Yıl Kutlamaları’nda[48] çok daha iyisini görmüştüm. Bu hiçbir şey. Neden gidip Özgürlük Heykeli’nde bir şeyler yapmıyorlar ki?”

“Evet!” dedi öteki. “Harika olur.”

14. Cadde’yle A Caddesi’nin kesişiminde, gözleri fal taşı gibi açılmış kalabalıktan hiç kimse yukarıda neler olduğunu bilmiyordu.

“Üç saate bir randevum var,” dedi Bagabond. “Yirmi yıldır ilk

defa biriyle çıkıyorum ve dünyanın sonu geldi.” Alevler sönüp bitti.

“Bence bitti,” dedi Jack. “Dünyanın sonu gelmedi. Hâlâ randevuna gidebilirsin. Şanslı adam kim?”

Bagabond geri çekilip ondan uzaklaştı. Jack, kadının ne düşündüğünü anlayıp hemen “Alay etmiyorum. İnanarak söyledim. Kimmiş bu adam?” dedi.

“Paul Goldberg.”

“Avukat mı? Şu Rosemary’nin ofisindeki?”

“Evet.”

“Ne giyeceksin?” diye sordu Jack.

Bagabond tereddüt etti. “Her zamanki şeyleri.”

Jack kahkaha attı. “Evsiz teyze kılığı mı?”

Bagabond öfkeyle başını iki yana salladı. “Takım elbise.”

“Yok artık.”

Bu kez Jack, Bagabond’un kolunu tuttu ve onu caddeye doğru çekiştirdi. “Mary Ann’in Bütün Gece Açık Yeri en fazla üç sokak uzaktadır,” dedi. “Bu sezonun gözde mekânı.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Bagabond.

“Gece boyunca açık bir butiğe ihtiyacın var,” dedi Jack. “Eğlenceli olacak.”

“Eğlence aramıyorum,” dedi Bagabond.

“Kahvaltı randevunda şahane görünmek istemez misin?” Bagabond inatla önüne baktı.

“O zaman gidelim yavrum.” Bagabond yürürlerken geri durdu. Jack onu bekledi, dirseğini tuttu ve neşeyle onu sürükledi. Islıkla “We’re Off to See the Wizard”[49] şarkısının detone bir halini çalıyordu.

“Judy Garland sayılmazsın,” dedi Bagabond.

Jack ise sadece gülümsedi.

Kalabalık azalmaya yüz tutmuştu. Sanki Doğu Nehri’nin üzerindeki alev gösterisi Disneyland’in ailelere artık gitme vaktinin geldiğini haber veren havai fişeklerinin yerini almıştı. Dahası kalabalıktaki insanlar yorgunluktan bitip tükenmiş gibi görünüyorlardı. Uzun, çok uzun bir gün olmuştu.

Mary Ann’in Tüm Gece Açık Yeri başarılı bir işletmeydi ve sıradan bir butikten daha büyüktü. Bir zamanlar otopark olan binanın tüm zemin katına yayılmıştı.

Jack, Bagabond’u önce mağazanın önündeki vitrinlerin önünden

geçirdi. “Evet,” dedi. “Ah, evet. Bak, bir ipek elbise.” işaret etti. Kadının yüzüne ve sonra bir kez daha mağazanın içine baktı. “Bence mavi yeşil. Mükemmel.” Bagabond’un önüne geçti. “Haydi Suzanne. Külkedisi zamanı.”

Bagabond onu savuşturmak için son bir deneme yaptı. “Üzerimde çok para yok.”

Kapıyı tutan Jack “Benim hesabım var,” dedi.

Güç dalgası içinden geçtiğinde Fortunato’nun karşı koyacak hali kalmamıştı. Güç, hiçbir dirençle karşılaşmadan geçip gitti. Geçerken arkasında hatıra, bilgi ve algı kırıntıları bıraktı.

Fortunato kalın gözlükleri olan küçük bir adamın yirmi yıl önce Doğu Nehri’nden sürünerek çıktığını gördü. Ondan öncesine dair hiçbir anı yoktu. Hatıraların olması gereken yerde kendi kendine kavrulmuş bir yer vardı. Gökbilimci kendi kendini yaratmıştı, insani bir kimliği, bir öyküsü yoktu.

Cılız adam Doğu Nehri Parkı’nın çimlerine uzandı ve gökyüzüne baktı. Ve vahşi kart virüsü ilk kez içinde açığa çıkıp zihnini göğe fırlattı, yıldızların arasında dolaştı. Zihin, kırmızılar, morlar ve mavilerle yanan bulutlar gördü. Gezegenlerin parçalandığını, döndüğünü, harelendiğini gördü. Ayları ve kuyruklu yıldızları, asteroidlerin biçimsiz yumrularını gördü.

Ve kımıldayan bir şey gördü. Karanlık ve neredeyse akılsız, devasa ve kauçuk gibi, pis ve aç bir şey. Ve zihni çığlıklar atmaya başladı.

Küçük adam kendini Jokerkent’te tuğla bir binada buldu, gözlükleri haricinde çıplaktı, hâlâ çığlık atıyordu. Bir kapı açıldı ve Balsam adındaki adam onu içeri aldı. Alıp gizleri, gördüğü yaratığın adını, en büyük Mason sözünü öğretti: TIAMAT. Ona yıldızlardan gelen kardeşin Cagliostro’ya getirdiği Şakti cihazını anlattı. TIAMAT’ın, Kara Kız Kardeş’in ve Şakti cihazının sırrını korumak için tarikatı kuran Cagliostro.

Balsam’ın küçük adama öğretecek başka bir şeyi kalmayınca küçük adamın Gökbilimci olmasının, Balsam’ı, ismi Fortunato olan beceriksiz bir büyücünün isteksiz yardımıyla ortadan kaldırmanın zamanı gelmişti. Tarikatın kontrolünü ele geçirmek için. Kaderlerini gerçekleştirmek için. Mısırlı Masonların dünyayı yönetmesi için dini bir tiranlık kurmak için. Minnetle ve gözü kamaşarak gelip

yönetmesi için ona yalvaracak bir dünyayı.

Zira Gökbilimci şakti cihazını kullanılması gerektiği gibi kullanacaktı.

“Hayır,” dedi Fortunato, “hayır.”

Ancak öğrendiklerini unutamıyordu. Şakti cihazı Masonlara dünyayı TIAMAT’tan kurtarmaları için verilmişti, onu çağırmaları için değil. Ağı TIAMAT’ı yok etmek için çağırmak için.

Şakti cihazı onları kurtarabilirdi ve Fortunato onu yok etmişti. Onun yüzünden binlerce insan ölmüştü. Bilgeliğe dair tüm iddiasına rağmen hâlâ fevri bir yaratık, mızmız bir çocuktu.

Gökbilimci hâlâ yaşıyordu. Koyu gözlüklerinin sapları hâlâ kulaklarına takılıydı, cübbesinin etekleri rüzgârda savruluyor, göğsü inip kalkıyordu. Gözleri yuvalarında dönmüştü ve gücü yok olmuştu. Tamamen.

Fortunato’nun aralarındaki yarım metrelik mesafeyi aşması, ellerini adamın boğazına dolayıp işini bitirmesi işten bile değildi.

Ama bunun yerine adamı düşmeye bıraktı.

Uzun saniyeler sonra, küçük adamın, başlangıç noktasına son defa dönerek Doğu Nehri’ne düştüğünü duydu.

Henry Caddesi hâlâ sessiz ve ıssızdı, cümbüş Kristal Saray’ın kapanmasıyla bitmişti.

Tezgâhtar hâlâ sokağın iki ucunu kapatmıştı ama festival çoktan sona ermişti. Hiram’la Jay sokağın ortasını, ışıksız sıra sıra evleri geçtiler. Yağmur olukları çer çöple doldurmuştu, peçeteler, kâğıt bardaklar, gazete kâğıtları…

Yolun yarısında onlara eşlik etmek için gölgelerin içinden karanlık bir siluet çıktı. Hop-Jay hızla elini cebinden çıkardı ama Hiram kolunu tuttu. “Yapma,” dedi.

Siluet bir sokak lambasının ışığına ilerledi. Koyu gri saçlı, biçimsiz bir parka giymiş bir kadındı. Bedenin alt tarafı tek bir bacaktan oluşuyordu, nemli ve kemiksizdi. Bir yılan gibi onlara doğru süründü.

“Bozuğunuz var mı?” diye sordu. “Zavallı bir jokere verebileceğiniz bozukluk?”

Hiram kadının yüzüne bakamadığım fark etti. Cüzdanını çıkardı ve beş dolarlık bir banknot verdi. Kadın parayı ondan alırken

yumruğunu sıktı ve kadının ağırlığını yarıya indirdi. Uzun sürmeyecekti ama bir süreliğine onu rahatlatırdı.

Kristal Saray'ın yanındaki molozların yığıldığı park alanında ateş yanıyordu. Bir düzine kadar çarpılmış şekil ateşin etrafında toplaşmıştı ve ateşin üzerindeki çubukta bir tür hayvan çevriliyordu. Ayak sesleri duyulduğunda yaratıklardan bazıları kaçıp saklandı. Diğerleri bakmak için döndü, gözleri karanlığı delip geçen közler gibi alev alevdi. Hiram durakladı. Jokerkent'e çok sık gelmezdi ve şimdi neden olduğunu hatırlamıştı.

"Bize bulaşmazlar," dedi Ackroyd. "Şimdi onların vakti. Sokaklar boş ve dünya uykuda."

"Galiba o kızarttıkları şey bir köpek," dedi Hiram.

Jay onun kolunu tuttu. "O kadar merak ettiysen Chrysalis'e söylerim, sana tarifini alır. Haydi."

Merdivenleri çıkıp kapıyı çaldılar.

Kapıdaki tabelada KAPALI yazıyordu ama bir an sonra bir sürgünün kaydığını duydular, karşılarında bir adam dikiliyordu. Adamın kalem gibi ince bir bıyığı ve gözlerinin olması gereken yerde de gergin duran derisi vardı.

"Sascha, Hiram," dedi Jay. "Geldiler mi?"

Sascha başını evet anlamında salladı. "Bardalar. İki kişi, temizler."

Hiram rahatlayarak içini çekti. "Haydi, şu işi bitirelim o zaman." Sascha başıyla onayladı ve onları Kristal Saray'ın ana salonuna götürecek olan küçük girişten geçirdi.

Tek ışık kaynağı barın arkasındaydı. Salon bira ve sigara dumanı kokuyordu. Sandalyeler masaların üzerine kaldırılmıştı. Üç kişi bir bölmede oturuyordu. Loş ışıkta Chrysalis gece elbisesi giymiş bir iskelete benziyordu. Sigarasının ucu dışarıdaki kayıp ruhların gözleri gibi kızıl kızıl ışıyordu. Kaçamak Latham, duman grisi üç parça takım elbisesiyle iki dirhem bir çekirdek giyinmişti ve evrak çantası önündeki masada duruyordu, ikisinin arasında gölgelerin içine saklanmış üçüncü biri vardı.

"Teşekkür ederim Sascha," dedi Chrysalis. "Bizi yalnız bırakabilirsin." Sascha'nın ayak sesleri uzaklaştığında salonun içini kesif bir sessizlik kapladı.

Hiram bir kez daha burada ne işi olduğunu düşündü. Sonra Gills'i düşünüp yutkundu ve bir adım öne çıktı.

"Geldik," diye duyurdu, kalın sesi aslında hiç de hissetmediği bir

güvenle doluydu.

Latham ayağa kalktı. “Bay Worchester, Bay Ackroyd,” dedi bir iş yemeğindeymişçesine umursamazca.

Üçüncü adam tısladı. Ağzından uzun ve çatallı bir şey çıktı ve havanın tadına baktı. “Geleceğinisssden emin değildik.” Öne eğildi, korkutucu sürüngen yüzü aydınlığa çıktı. Burnu yoktu, sadece burun delikleri vardı. Çatallı dili durmadan kıvrılıyordu. “Tekrar karşşılaşşmamız ne kadar güzel.”

“Bu akşamüzeri öyle acele acele gidivermenize çok üzüldüm,” dedi Jay. “Adınızı öğrenemedim bile.”

“Ejder,” dedi sürüngen.

“İlk adınız mı soyadınız mı?” diye sordu Jay.

Chrysalis kuru kuru güldü.

Latham boğazını temizledi. “Haydi şu işi bitirelim,” dedi. Oturup çantasının kilidindeki rakamları çevirdi ve çantayı açtı. “Müvekkilime danıştım ve koşullarınızın kabul edilebileceğine karar verdi. İkinize karşı herhangi bir dava açılmayacak ve suçlamalar düşürülecek. Bay Seviers’in imzaladığı evraklar burada. Bir dolar karşılığında size karşı olan tüm suçlamalarını geri çekiyor.”

“Ben…” diye söze başladı Hiram.

“Bir doları ben ödeyeceğim,” dedi Latham aceleyle. Bir tomar yasal belgeyi Ackroyd’a uzattı. Dedektif evrakları hızla inceledi, üç kopyayı imzaladı ve iki seti geri verdi.

“Çok güzel,” dedi avukat. “Balık pazarına gelince, daha önceki bir suçu kabul etmeksizin müvekkilim ve örgütü o bölgeyle bir ilgilerinin kalmayacağını beyan ediyorlar. Bu bir yasal belgeye işlenebilecek bir teminat değil elbette ama Chrysalis bu görüşmelerin şahididir ve örgütün itibarı teminatınız olacaktır.”

“İşleri güven üzerine kurulu,” diye onayladı Chrysalis. “Yalan söyledikleri ortaya çıkarsa kimse onlarla anlaşma yapmaz.”

Hiram başını salladı. “Ya Kütük ne olacak?”

“Son görüşmemizin ardından dosyasını inceledim ve dürüstçe söylemeliyim ki Latham, Strauss’un temsil edeceği türden biri olmadığını gördüm. Onu bırakıyoruz.”

Ejder gülümsediğinde sararmış keskin dişleri göründü. “Kafasssını ssize bir tepside ssunmamızı isster misssiniz?”

“Gerek yok,” dedi Hiram. “Sadece Gills’e yaptıkları yüzünden hapse girmesini istiyorum.”

“Hapisss o zaman.” Gözlerini Hiram’a ikti, dili açgözlülükle

kıvrılıyordu. “Ve şimdi Şişmanadam, issstediğin her şeyi aldın. Bize defterleri ver, hemen!”

Bir anlık gergin bir sessizlik oldu. Hiram, Jay’e baktı. Dedektif onaylayarak başını salladı. “Tüm şartlar yerine getirilmiş gibi görünüyor.”

“İyi,” dedi Hiram. Artık tek yapmaları gereken teslimatı gerçekleştirip buradan sağ sağlim çıkmak ve kendi aklı selim hayatına dönmekti. Göz ucuyla barın arkasında bir şey gördüğünde konuşmak üzereydi. Döndü.

“Defterler,” dedi Ejder. “Vaktimi harcıyorssunuz.”

“Aynada bir yansıma gördüğümü sandım,” dedi Hiram. Ama bir şey yoktu. Cilalı gümüş yüzey loş ışıkta yumuşak bir parıltı yayıyordu ama hareket eden bir şey yoktu.

“Defterler nerede?” dedi Ejder.

“Ben de bu sorunun cevabını öğrenmek istiyorum,” dedi başka bir ses.

Kapının önünde duruyordu, yüzünü siyah bir kapüşonla kapatmıştı, elinde bir yay vardı. Yaya bir ok sürülmüştü ve fırlatılmaya hazırdı.

Ejder’in tıslaması saf bir zehirdi.

Hiram şaşırdı. “Sen de kimsin be adam?”

O konuşurken siyah bikini giymiş genç bir kadın barın arkasındaki aynadan dışarı çıktı. “Siktir,” dedi Hop-Jay.

Ejder, Chrysalis’in kolunu tuttu. “Bunu ssen ayarladın amcık. Bedelini ödeyeceksssin.”

“Bununla hiçbir ilgim yok,” dedi kadın kolunu kıvırıp adamdan kurtarırken. Dönüp kapıdaki maskeli adama baktı. “Çiftçi, bundan hoşlanmadım.”

“Özürlerimi kabul edin.” Çiftçi yayı kaldırdı ve gerdi. “Defterleri vermezseniz üç parçalı takım elbise giyen beyefendinin sağ gözüne oku saplayacağım.”

Latham duygusuzca ona baktı.

“Bir de bana hep daha iyi giyinmem gerektiğini söylersin,” dedi Jay Ackroyd, Hiram’a. “Bak iyi giyinenlerin başına neler geliyor.”

Okçuya döndü. “Defter burada değil. Yanımızda getirecek kadar salak olduğumuzu mu sandın?”

“Hayalet, ara şunları.”

Bikinili kadın barın içinden geçti ve yanlarına geldi. Hiram

aniden onu tanıdı. Yüksek Aslar'dayken üzerinde daha çok kıyafet vardı ama Billy Ray tutuklamaya kalktığında zeminden aşağı inen kadın olduğuna emindi. Üzülmüştü. Kadın genç ve güzeldi, suçlu olamayacak kadar sevimliydi. Şüphesiz ki kötü arkadaşları yüzünden yozlaşmıştı.

Hayalet, önce Jay'i, sonra da Hiram'ı aradı. Hiram'a dokunan elleri hayalet gibiydi, sanki kumaşın içinden geçiyor hatta derisinin içinde dolanıyordu. Tüyleri ürperdi.

"Temizler," dedi kız. Okçu yayını indirdi.

"Bende jeton biraz geç düşer," dedi Hop-Jay. "Sen şu okçu intikamcı değil misin? Hani şu maça ası. Kaç kişi öldürdün? En az iki haneli rakamlardadır herhalde değil mi?"

Hayalet'in gözleri arkadaşına kaydı, şaşırmış gibiydi. *Başından büyük işlere kalkışmış bir masum*, diye düşündü Hiram. Kıza acıdı. Maça Ası Katili'nin marifetlerini *Jokerkent'in Sesi* ve *Daily News*' ta okumuştu ve bunun gibi tatlı bir küçük hanımın nasıl olup da böylesi gözü dönmüş bir katille bir araya geldiğini anlayamıyordu.

"Defter nerede?" diye sordu okçu.

Hiram oka baktı. Korkudan tüyleri ürpermiş olmalıydı ama ilginç bir şekilde sadece sinirlenmişti. Çok uzun bir gün geçirmişti. "Güvenli bir yerde," dedi. Bir adım öne attı, yumruğunu sıkmıştı. Şurasına kadar gelmişti. "Ve orada kalacak." Kapıya doğru yürümeye başladı, koca cüssesi arkasındakilere kalkan oluyordu. "Bu işi halledebilmek için çok uğraştım ve sırf sen kendi kötü amaçların için kullanasın diye Gills'in canını yanmasına da Kütük'ün serbest kalmasına da izin verecek değilim."

Hiram ona doğru yürürken maskenin arkasındaki gözler şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Okçu tereddüt etti ama sadece bir saniyeliğine. Sonra yayını kaldırdı, Hiram yay yavaşça çekilir, makaralar dönerken gerildi ve yumruğunu sıktığında okun etrafındaki, sadece onun görebildiği yerçekimi dalgaları parıldadı, tam her şey açığa çıkacakken bir pof sesiyle okçu ortadan kayboldu.

Hiram, Hayalet'in nefesini tuttuğunu duydu ve Ejder sürüngen gırtlağından bir zafer nidası koyuverdi. Kertenkele adam onu bölmeye sıkıştıran masayı itekledi ve masa bir metal sesiyle yere çarptı.

Ejder ondan kaçan kadına doğru atıldı.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Hiram.

Ejder onu umursamadı. Atıldı, çatallı dişi kıvrılarak tısladı ve

kadını tutmak için pençelerini uzattı ve kadının içinden geçip bir bar taburesine çarptı. Hop-Jay kahkaha attı.

Hayalet çılgın gibi döndü, kocaman açılmış gözleriyle bir saniye önce orada olan yoldaşını arıyordu ve en sonunda vazgeçip kaçtı. Yeniden bara daldı ve aynanın içinde kayboldu, aynanın gümüş sırı kızın arkasından bir cıva havuzunun dalgaları gibi kapandı.

"Uğraman iyi oldu," diye bağırdı Hop-Jay kızın arkasından. Sonra diğerlerine döndü. "Kızın numarasını alan olmadı galiba?" İçini çekti, "Neyse…"

Ejder tekrar ayağa kalkmıştı, öfkeyle bağırıyordu. "Onu geberteceğim! İkisini de geberteceğim!"

"Sonra," dedi Kaçamak. Avukat bu küçük olay hiç yaşanmamış gibi ellerini kavuşturdu. "Anlaşmamız hâlâ geçerli mi?"

"Kahrolası defterleri istemiyorum," dedi Hiram. "Şartlarıma uyarsanız sizindir."

"Peki. Neredeler?"

"Sakladık," dedi Hiram. "Jetçocuk'un mozolesinde. JB-1 maketinin kokpitinde."

"Defterler oradaysa şartlarınıza uyulacaktır."

"Orada değillerse," diye ekledi Ejder, "hepiniz çok pişman olacaksssınız."

Chrysalis bara gitti ve bir şişe aldı. "Belki bu kadar zor bir alışverişin başarıyla tamamlanması şerefine kadeh kaldırmak istersiniz."

"Korkarım vaktimiz yok," dedi Latham çantasını kapatırken. Hiram onu dinlemiyordu. Chrysalis'in arkasına, uzun aynanın gümüş yüzeyine bakıyordu. Orada bir an bir şey kımıldamıştı sanki.

♠

Adamın akıntıya karşı mücadele etmesini, sıska, sopa gibi kollarının yorgunca karanlık sulara batmasını izlemişti. Ölmek üzere olan ve ümitsizce karaya ulaşmaya çalışan bir su örümceği. Roulette onun Manhattan göğünde ölmesini beklemişti. Ama adam küçük, etten bir meteor gibi düşmüş, Roulette'in cezası devam etmişti.

Şimdiyse adamın sudaki mücadelesini seyrediyordu. Kafasının küçük, kara noktası kaybolmuştu, Roulette bir kez daha beklemek için kendini zorladı. Gökbilimci daha önce de ölümü aldatmıştı.

Adamın başı yeniden su yüzüne çıktı ve çırpınırken sintine sularının yağları yüzlerce gökkuşağı renginde su damlasına bölünüp etrafa saçıldı. *Öl*, diye dua etti içinden Roulette ama Doğu Nehri'nin karanlık, kirli suları adamı çer çöple dolu kıyıya taşıyordu.

Gökbilimci, nehrin kusmuğu gibi emekleyerek sudan çıktı. Çıplak bedeni, alevlerden kararmış derisindeki çatlaklardan görünen pembe etiyle, paslı teneke kutular ve çamurlu kıyıda birer kâğıt tepesi olarak yükselen hamburger ambalajları arasında çürüyen bir hayvan gibiydi.

Sol eliyle gözlüğünü kavradı ve yerine yerleştirmeye çalıştı, her hareketinde derisi çatlıyor ve parça parça dökülüyordu.

Roulette, şık topuklu ayakkabılarının topukları çamurda bata çıka ona doğru koştu.

Tekmesi adamın elinin tersine geldi, parmakları kırılan dallar gibi çatırdadı, gözlüğü uçup çamura saplandı. Roulette, gözlük sanki Gökbilimci'nin özü, Tachyon'un ruhu gözlüğün içinde saklı kalmış gibi üzerinde tepindi.

Roulette bir topuğunu sertçe gözlüğün üzerine geçirdi ama kalın camlar sapasağlam çamura gömüldü. Ayağını çektiğinde çamurdan hüzünlü, vıcık vıcık bir ses yükseldi. Roulette hıçkırarak gözlüğe bakındı.

"Amcık! Pis fahişe! Gözlüğüm! Gözlüğümü geri ver!" Gökbilimci çılgına dönmüş, bağırıyordu.

Roulette bir enkaz parçasını destek aldı. Ayakkabılarını çıkarıp çamura diz çöktü ve gözlüğü tahta parçasının üzerine koyup ince topuğunu çekiç gibi üzerine indirdi. Cam parçaları elini kesti, kan akmıştı. Kanla kaplanan deri ayakkabıyı daha da sıkı tuttu.

"Geber! Geber!" diye uludu Gökbilimci ellerini karnına koymuş, dokunduğu yerlerden deri parçaları dökülmüştü.

Gözlüğün bir camı keskin bir kristal sesiyle parçalandı.

"Hayır!"

İkincisi de.

"Beni mi öldüreceksin? Daha önünü göremiyorsun. Bu sefer nereye kaçacaksın? Seni avlıyorlar. Güç elde edebilmek için kimi öldüreceksin? Tachyon geliyor. Ve sonunda sadece biriniz ayakta kalacak. Benim için. Sürünsen iyi edersin."

Adamın burnu yanmış, ağzı soluk bir yarığa dönmüş, kılcal damarları çatladığı için gözleri kan çanağına dönmüş yüzü Roulette'e döndü.

“Bir daha, her şey baştan,” dedi titreyerek. Elleri çamurun derinliklerine daldı, elleriyle vıcık vıcık pisliği ovuşturuyor, sanki daha güzel, şanlı günleri arıyordu.

En sonunda emeklemeye başladı ve Roulette onu takip etti. Çıplak ayakları çamurda ıslak sesler çıkarıyor, gece elbisesinin etekleri etrafında sürünüyor, çantasının zincir askısı Magnum’un ağırlığı yüzünden omzunu kesiyordu.

[47] Yi Çing veya Yi Jin (I Chin): Çin klasik metinlerinin en eskisi kabul edilen Değişimler Kitabı’dır. Çeşitli okültizm akımlarında bir kehanet kitabı olarak da kabul edilir. MÖ 2852 - 2738 yıllarında yaşadığı söylenen ünlü bilge Fu Hsi’ye dayandığı düşünülür. İçindeki 64 adet hexagram (Altı-dizim) içinden 52 numaralısı Ken’dir ve Bağ, Dağ ve kıpırtısız durmak olarak okunabilir. Tüm gerekli eylemlerin eylemsizlikten doğduğunu, bir işin özünü kavrayabilmek için önceden öğrenilmiş kavramların unutulması gerektiğini, önemli bir karar öncesi sakince düşünülmesini ve durgun bir zihin için meditasyonu imler. -ç.n.

[48] Bağımsızlık Bildirgesi’nin kabulünün 200. yılı olan 1976’da yapılan anma ve kutlamalar. -ç.n.

[49] Oz Büyücüsü’nün şarkısı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

05.00

Sokaklar sonunda boşalmıştı. Şafağın söktüğünü görecek olan sıkı içiciler haricinde kimse yoktu. Onların da çoğu ya çoktan kendinden geçmiş ya da başlarına daha beteri gelerek sokaklarda terk edilmiş oyuncak bebekler gibi yerde yatıyordu.

Kristal Saray, Jetçocuk'un mozolesinden bir buçuk kilometre kadar uzaktaydı. Jennifer mozoleye diğerlerinden daha hızlı gidebilmesinin mümkün olmadığını biliyordu. Brennan'ın ona verdiği topuklu sandaletlerle koşmak zordu ama cam kırıklarıyla dolu sokaklarda çıplak ayak dolaşmaktansa sandaletlerle yürümek daha iyiydi.

Brennan. Adama ne olmuştu acaba? Küçük adam ona bir parmağını uzatmıştı ve puf, Brennan yok olmuştu. Öylece. *Eh*, diye düşündü, Saray'la Mozole arasındaki sokakları uzun, rahat adımlarla koşarak geçerken nefes nefese kalarak, bu işe yalnız başlamıştı, yalnız bitirecekti.

Büyük konuştun, dedi kendi kendine. Daha şimdiden Brennan'ın aksi yoldaşlığını özlemişti. Adamın iyi olduğunu umdu.

Jetçocuk'un mozolesi olan devasa başyapıt, Hudson Nehri'ne karşı parlayan, kara bir gölgeydi. Terk edilmiş gibi görünüyordu ama Brannan'la birlikte aşırdıklarının aynısı bir beyaz limuzin, mozolenin ana girişinde, Jetçocuk'un 6 metrelik dev heykelinin önünde park etmiş duruyordu.

Limuzinin ne içinde ne de çevresinde birileri vardı. Jennifer, Ejder'le diğerlerinin çoktan binaya girdiklerini fark eti.

Mermer merdivenlerden sessizce, kendine seçtiği takma adı hak edercesine çıkarken Brennan'ın verdiği sandaletleri ve cübbeyi çıkardı. Bir adrenalin baskınıyla onu bitap düşüren yorgunluğu silinip gitmişti.

Uzun bir gün oldu, dedi kendi kendine. Ama yakında bitecekti. Öyle ya da böyle.

Mozole uçsuz bucaksızdı. Jetçocuk'un uçağı JB-1'in gerçek

ebatlardaki bir modeli tavandan sarkıyor, kubbenin altına gizlenmiş ışıkların altında parıldıyordu. Yerde, loş ışıkta üç adamın yukarı, uçağa baktıkları belli belirsiz görülebiliyordu. Üçüncü adamı tanımıyordu, sıradan bir boyu ve yapısı vardı, hatları loş ışıkta seçilemiyordu. Tabii ki Ejder'i ve yanındaki Kaçamak denen adamı tanımıştı.

Jennifer kendi kendine gülümsedi. İçlerinden biri uçmadığı sürece o uçağın kokpitine erişmeleri mümkün değildi. Tabii onun için durum farklıydı.

Mezarın uzak ucuna giderken gölgede kalmaya dikkat etti.

İçerideki akustik kusursuzdu ve Jennifer adamların ne yapmaları gerektiğini tartıştıklarını duyabiliyordu.

"O şişko piç kurusssu, yukarı uçup defterleri koyup geri inmiştir."

"Oraya nasıl konduklarının bir önemi yok," dedi Jennifer'ın tanımadığı adam sert, sinirli bir sesle. "Onları istiyorum. Hemen, şimdi."

Jennifer binanın arkasına geldiğinde hâlâ tartışıyorlardı. Gölgede kalmaya devam ederek hayalet formuna geçti ve bir anlık baş dönmesiyle mücadele edip duvarın içinden tavana ilerlemeye başladı.

Buraya kadar kolaydı. Asıl bundan sonra iş çetrefilleşiyordu. Kokpite girerken uçağın gövdesini alttaki adamlarla arasında tutmaya özen gösterdi ve küçük, plastik bir torba gördü. Defterleri koyduğu torbaydı. Bu, daha bu sabah mı olmuştu? Sanki yıllar geçmişti.

Cisimleşip defterleri kontrol etmeyi göze alamıyordu. Bunun yerine pakete dokundu, onu da fiziksel halinden çıkardı. Ama kendini muzaffer hissetmesi gerekirken hayali bedeninden bir ürperti geçti.

Dayanıklılığının sınırına erişiyordu. Kendini çok zorlamıştı, son yirmi dört saat içinde tüm hayatı boyunca olduğundan fazla hayalet formuna geçmişti ve aralarda da ne doğru dürüst bir şey yemiş ne de dinlenebilmişti. Cisimleşmek için çok az vakti kalmıştı, yoksa başı derde girecekti.

Kokpitten çıktı ama acele edeyim derken dikkatsiz davranmıştı. Kaçamak başka bir açıdan bakmak için uçağın diğer tarafına dolaşmış ve kanadın üzerinde bir Cadılar Bayramı hayaleti gibi parıldayan Jennifer'ı görmüştü.

“Yine o! Defterleri almış!”

Jennifer aşağıya baktı ve başı döndü. Çok hızlı bir biçimde cisimleşmesi gerekiyordu, içgüdüleri harekete geçti ve uçağın kanadından aşağı atladı.

Yere düşen bir tüy gibi hafif süzüldü, bilinci ucu ucuna açıktı ve yere değdiği anda bedeni kontrolü eline alarak cisimleşti. Dönüşüm tüm enerji kaynaklarını tüketmişti, bayıldı.

♣

“Cordelia ne olacak?” diye sordu Bagabond belediye istasyonunun önünden geçip Jack’in evine giden ara sokaklarda, ellerinde paketlerle yürürken. Kediler de onlara katılmıştı, üç renkli kediyle kara kedi sürekli Bagabond’un bacaklarına sürtünüp duruyorlardı.

“Kajunların bir deyişi vardır,” dedi Jack metal giriş kapısını açarken.

“Neymiş o?” Kedilerin mırıltısı Rip Van Winkle’ın[50] horultusu gibiydi.

“Hatırlayamadım şimdi,” dedi Jack. Bagabond adamın sesinde histerinin eşiğinde bir tını duydu.

“Peki,” dedi.

“Cordelia’yı bulacağım. Her şey yoluna girecek.”

“Yorgunsun,” dedi Bagabond. “Bitap düştün.”

“Sen de öyle.”

“Ben iyiyim.”

İki kedi öne atılarak ikisinden önce evin kapısına vardılar. Jack kapıyı açarken Bagabond aniden gerildi. “Jack,” dedi biraz geri çekilerek, “bir şey var.”

Jack hareketinin ortasında kalakaldı, anahtarlığının yarısı hâlâ cebindeydi.

“Bir sıçan,” diye devam etti Bagabond. “Gölgelere saklanmış, dolabın üzerinde. Gördüğü…”

Bagabond tereddüt etti.

“Kahretsin Jack, bu o!”

Jack onu ve kedileri içeri itiştirdi ve kapıyı kapadı.

“Nerede?”

“Ben de onu anlamaya çalışıyorum. Binada başka sıçanlar da var. Birinden diğerine geçiyorum… Orada!” Sırıttı. “Biri dışarıda,

sokağa bakıyor. Bir bar, bir tür kulüp. Hareket eden büyük, neon bir tabela var." Başını salladı. "Bir kadın biçiminde, altı memeli bir striptizci. Eee…" Tereddüt etti. "İçeri bacaklarının arasından giriliyor."

"Orayı duymuştum,." dedi Jack. "Freakers. Hiç gitmedim." Bir *East Village Other*[51] aldı ve ilanlara baktı. "Yok." *Fetish Times*'a uzandı. "Hiçbir yerde bulamazsan…" Sayfaları karıştırdı ve en sonunda "İşte, burada!" dedi. "Chatham Meydanı."

"Çok uzak değil," dedi Bagabond. Çoktan kalkmış kapıya doğru gidiyordu, kediler ayaklarının dibindeydi.

"Hayır," dedi Jack.

Bagabond dönüp ona baktı. "Hayır mı?" Kediler de kuyruklarını sallayarak ona baktı.

"Senin yapacak işlerin var. Bunu ben hallederim."

"Jack…"

"Ciddiyim." Jack elindeki paketleri yere bıraktı. "Sen hazırlan." Küçük paketlerden birini açtı ve kozmetik ürünleri çıkardı. "Bunları da aldım."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Bagabond adam onu antika gümüş aynanın karşısına oturturken.

"Çok vaktini almayacağım," dedi. "Sonra da Freakers'a gideceğim."

"Delisin sen!" dedi Bagabond.

"Kesinlikle."

Jack dudak parlatıcısıyla allığı eline aldı. Kadının başını aynada kendini seyredebilmesi için eğdi.

"Gösteri zamanı," dedi.

"Jack…" Bagabond inatla başını salladı. "Konuşmamız gerekiyordu…"

"Yarın." Demiryolları saatine baktı. "Doğrusunu söylemek gerekirse bugün ama daha sonra. Vaktimiz olunca."

Bagabond hiç de ona uymayan bir tavırla ısrar etti. "Neden Jack?"

Adam eğildi ve gözlerinin içine baktı. "Neden vahşi kart virüsü diye sorsan da aynı kapıya çıkar Suzanne. Böyle şeyler olur. Sen de başa çıkarsın."

Kadın bir süre sessizleşti. "Alışmak zaman alacak."

"Benim için de öyle olmuştu."

“Ben… Hâlâ…” Kelimeleri sessizliğe büründü.

“Ben de tatlım.” Jack onu öptü. “Ben de.”

♥

Spector, Fortunato’nun kazandığını biliyordu. Diğer türlü olsaydı Gökbilimci Fortunato’yu içkisine karıştırmadan önce balık yemi kıvamında küçücük parçalara ayırırdı. Spector da diğer herkes gibi savaşı izlemişti. Aralarındaki fark, onun neler olup bittiğini bilmesiydi. O ahmak pezevenk Fortunato’nun yaşlı adamı hayatta bırakmasına inanamamıştı. Artık Gökbilimci saklanabilir, yaralarını yalayıp tekrar gücü eline geçirene kadar bekleyebilirdi. Spector yaşlı adamın Manhattan kıyılarına çıkmaya çalışacağını tahmin etti. Onu bulabilirse Gökbilimci’nin işini bu defa sonsuza dek bitirecekti.

“Mahşer Günü,” dedi yaralı kolunu sıvazlarken.

Issız ara sokakta aşağı doğru yürüdü. Hava, nefesini donduracak kadar soğuktu. Sokak bir çıkmaza dönüştü.

“Siktir,” dedi ve geri dönmeye niyetlendi. Sonra durdu. Diğer taraftan sesler geliyordu. Tanıdık sesler. Duvarın dibine kadar geldi ve zıpladı, ağrıyan kasları onu yukarı çekti.

♦

Gökbilimci durdu, nefes alırken göğsünden hırıltılar geliyordu. Ağzından nefret kusan küfürler çıktı, kelimeler her acı verici nefesle birlikte ağzından sarkan uzun salya akıntılarının ucuna asılmış gibiydi. Roulette de durdu, adamın devam etmek için gereken gücü toplamasını bekliyordu. Sinirle Tachyon’un neden bu kadar yavaş hareket ettiğini düşündü. Şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Hepsi birlikte, ölümcül bir son randevuda buluşacaklardı.

Gökbilimci sokağın karanlık girişinde kayboldu ve Roulette yine Tachyon’u bekledi. Tachyon gelmedi. Roulette, Gökbilimci’nin peşinden koşturdu. Ve neredeyse bodoslama yan sokaktan çıkan Takisli’ye çarpıyordu. Roulette tökezleyip ambalaj kasalarının arasına çekildi. Uzaylı, elleriyle gözlerini kapatıp iz peşindeki bir tilki gibi kıpırdamadan bakındı ve sonra da tekinsiz bir edayla Gökbilimci’nin bir saniye önce geçtiği yola düştü. Roulette sadece izledi. Biraz geride kaldı, iki eliyle Magnum’u kavramıştı, namlu büyülü bir asa gibi önündeydi.

Başka bir geçide giren keskin sağ dönüş, yaklaşık 30 metrelik bir

tuğla duvarda bitti. Tachyon, elleri yanlarında yumruk olmuş vaziyette Gökbilimci'ye baktı, zarif yüzünde öfke fırtınaları kopuyordu.

"Kahrol Fortunato!" Başını arkaya attı ve göğe doğru uludu. "Korkak herif, onursuz piç kurusu, seni cibilliyetsiz pezevenk! Bu işi bitireceğini sanmıştım. Ama sen bana bıraktın. Ve ben bunu istemiyorum," diye bitirdi sözlerini yumuşak, hüzünlü bir sesle.

Gökbilimci köpek gibi sürünmeye devam ediyordu, bir tuzağa düştüğünün farkında değil gibiydi. Tachyon ellerine baktı, çizmesinden bir bıçak çekti ve tereddüt etti. Roulette küfretti.

Biri tuğla duvara tırmanırken ayakkabısının tabanı duvarda belirdi. Adam, insan boyutlarında bir heykel gibi duvarın üstünde durdu. Sonra aşağı atladı, yarı çıkmış ayağı kaldırıma değdiğinde okkalı bir küfür savurdu. Ecel.

Roulette öfkeyle gözyaşlarına boğuldu ve ağzının kenarından akan yaşları yaladı. Silahı kaldırdı. Ecel onu aldatamayacaktı.

"James!"

♠

Adam öne doğru ilerledi, yarı oluşmuş ayağı yüzünden topallıyordu. "Demek beni hatırlıyorsun Doktor."

"Evet," diye yanıtladı Tachyon, Ecel'in sivilce çukurlarıyla dolu yüzündeki tehlikeden uzak durmak için dikkat ediyordu.

"Senin için endişelendik." Ecel'in bedeni Roulette'in tam karşısına gelip kadının nişan almasını imkânsız kılacak bir pozisyona gelene dek Gökbilimci'nin sürünen bedeninin etrafında döndüler.

"Eminim öyledir piç kurusu." Korkunç bakışlarını Takisli'den yerde yatan acınası bedene çevirdi. "Bak, bak, bak, burada ne varmış?" Yeni yeni gelişen ayağıyla Gökbilimci'yi dürttü.

"Şşşt, sahip, ben hâlâ buradayım. Ve sen de ölü sayılırsın."

Tachyon öne doğru hareketlenirken Roulette de bir o yana bir bu yana hareket ederek Ecel'i geçip temiz bir atış için yer bulmaya çalışıyordu.

"Ne yapacaksın?"

"Öldüreceğim. Beni durdurmaya çalışmayacak mısın seni küçük kusmuk?"

"Hayır."

Ecel uzaylının elindeki bıçağa sertçe baktı, başını geri attı ve kahkahalara boğuldu. Ses, duvarlarda yankılandı. “Bu gece sen de kendi çapında ölüm saçacaktın demek Tachy? Bir kez daha Tanrı’yı oynayacaktın? Bugün azıcık yaşam verip yarın alırsın öyle mi?”

“Lütfen sus.” Kırgın bir fısıltıydı.

Kelimeler Roulette’in içini delip geçmiş, derinlerdeki bir şeye dokunmuştu. Bedeni çılgınlar gibi titredi, silah, uyuşan ellerinden yere düştü ve patlayarak Ecel’in başının üzerindeki tuğla duvardan bir parça çıkardı.

“Siktir!”

Tachyon’la Ecel dönüp ona bakarken Gökbilimci de son kez gücünü toplayıp ayaklanmıştı.

Gökbilimci’nin kulak tırmalayıcı sesi kupkuruydu. “Yardım et bana James. Öldür onları. Seni ödüllendiririm. Yardım et. Ne istersen. Sadece şimdi yardım et. Çok güçsüzüm. Hiç enerjim kalmadı.”

Spector, Gökbilimci’nin kolunu tuttuğunda eline kararmış deri parçaları geldi.

“Hiç sanmıyorum moruk.”

Gökbilimci duvara yaslandı. Spector onu döndürmeye kalktı ama Gökbilimci ellerinin arasında hayalet formuna geçti, bir adım geri attı ve tuğla duvarın içine erimeye başladı. Eh, bir gücü kalmıştı.

Solgun, neredeyse ölü gözler Spector’ın gözlerine kilitlendi. Kusursuz bir ânı paylaştılar. Bu kez onu engelleyecek hiç kimse yoktu. Spector’ın ölümü Gökbilimci’nin içine hızla ve kolaylıkla aktı. Yaşlı adamın nefesi kesildi ve cisimleşmeye başladı. Etrafındaki tuğlalar yarıldı ve ısıyla birlikte kırmızı kırmızı parlamaya başladı. Kan bir tıslama sesiyle çatlaklara aktı ve duvardan aşağı yayıldı. Tuğlalar şevkle etin üzerine kapandı.

Spector rahatlayarak iç çekti. Yapmıştı. Kimse onun yaşlı piçi öldürebileceğine ihtimal vermemişti ama Gökbilimci ölmüştü. Gökbilimci, Lord Amun, Üstat, Yıkıcı Setekh.

Ve Spector, böbürlenebilirdi çünkü onu öldürmüş ve kendisi hayatta kalmıştı.

♣

Boş sokakta ayak sesleri duyuldu. Yaklaşıyorlardı!

Eller onu yakaladı. Roulette, ter içinde, korkuyla nefesi kesilerek

döndü ve dönüp saldırgana tırnakları ve dişleriyle saldırdı. Çelik gibi eller bileklerini tuttu ve onu kucakladı. Tachyon'un tanıdık, ferahlatıcı kokusu onu sardı. Roulette adamın kollarına düştü ve ince, küçük bir el yanaklarını okşayarak gözyaşlarını sildi.

Tachyon'un zihni, Roulette'in zihnine temiz, buz gibi bir rüzgâr gibi esti ve kalkanlarının çökmesinden kalan yaraları temizledi. Hatıraları silip Gökbilimci'nin dokunuşunu boğdu. Geriye bir tek sonsuz, ağrıyan bir boşluk kalmıştı.

Roulette, Magnum'un aralarındaki soğuk çıkıntısını hissedebiliyordu. Tachyon bir adım geri attı, Roulette'in elleri iki yanına sarktı ve silah yere düştü. Birbirlerine, böylesine engin olması imkânsız bir boşluğun iki yanından baktılar. Silah, aralarında duruyordu.

"İyileşmedin, Bu benim hediyem değil. Ama yapabileceğimi yaptım."

"Seni öldürmek istedim."

"Duygusal ve zihinsel stresten uzak durmalısın."

"Howler'ı öldürdüm."

"Belki de terapiye gitsen iyi olur."

"Ve başkalarını da."

Tachyon durdu, silahı aldı ve kadına uzattı. "O zaman bitir işi. Huzuru böyle bulacaksan…"

"Lanet olası adam!" Ağır tabanca içine düştüğünde çöp tenekesi tangırdadı. "Howler'ı öldürdüm!"

"Biliyorum. Senin hakkında bilmediğim pek bir şey yok." İnce dudakları hüzünlü, küçük, çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şaşırtıcı derecede esnek ve yaratıcı bir vicdanım vardır. Yetiştirilme biçimim yüzünden böyle. İntikamım haklı çıkarmak için tam yerinde üç soru sorabilirim. İntikam dediğin…"

Roulette'in tokadı Tachyon'un suratında patladı. "Saçmalama! Sözü eveleyip geveleme de söyle: Ne yapacaksın?" Tachyon dudağındaki yeni yarayı yaladı. "Teslim olmaya niyetin var mı?"

"Hayır."

"O halde hiçbir şey yapmayacağım. Telepatik okumalar mahkemede delil kabul edilmez." Yine o hüzünlü gülümseme. "Ayrıca o okumayı yaptığım durumu da izah etmem gerekir ki bunu hiç istemiyorum. Vakarıma faydası olmaz." Bir eliyle bilinçsizce testislerini korur gibi yaptı.

Roulette döndü ve uzaklaşmaya başladı. Bir anda çıplak

ayaklarının altındaki kirin, eteklerinden süzülen çamurun farkına varmıştı.

“Roulette.”

Kadın durdu ama arkasına bakmadı.

“Daha önce sana seni sevdiğimi söyledim. Galiba hâlâ seviyorum.”

“Bana bu yükü taşıtma.”

“Bunu sana verdiğim ceza olarak kabul et.”

“Hayatımı nefrete adadım. Şimdiyse hiçbir şey kalmadı. Bu ikisinin haricinde bir şey yapabilir miyim göreceğiz.”

“Bekleyeceğim.”

Roulette, kendine rağmen gülümsedi. “Kahretsin. Eminim beklersin.”

Spector sırtını tuğla duvara yaslayıp yere oturdu. Diğerleri gitmişti. Yaşlı adamla baş başa kalmıştı.

“İşler pek de planladığın gibi gitmedi demek Gökçü?” Gökbilimci’nin yanağına yavaşça vurdu. “Belki de gitmiştir. Belki de en başından beri bunu planlamışsındır.”

Spector bomboş ve tükenmiş hissediyordu. Gökbilimci’nin ölümüyle bir tür huzura kavuşacağını sanmıştı. O yılın başlarında Cloisters’ta olan o savaştan beri bir omzunun üzerinden geriye bakarak yaşıyordu. Şimdi, odaklanacağı bir şey kalmamıştı.

Gökbilimci’nin ölü gözlerine baktı. “Şimdi neler çektiğimi anlıyorsundur. Konuşabilsen bile umurunda olacağından değil ya. Muhtemelen işleri batırdığım için bana bağırırdın.”

Spector sokağın başında birilerinin kustuğunu duydu. Ayağa kalkıp duvara yaşlandı, Gökbilimci’ye son kez baktı ve sokağa doğru yürüdü.

Adam dizlerinin üzerindeydi, ağzını siliyordu. Ayağa kalktı ve kusmuktan uzaklaştı. Spector’la hemen hemen aynı boydaydı. Gençti ve daha Jokerkent’in ara sokaklarından uzak duracak kadar akıllanmamıştı. Giydiği takım elbise griydi, Spector’ın rengi.

Spector’ın bir kez daha yeni kıyafetlere ihtiyacı vardı. Beysbol üniforması sabah ayazında hiç ısıtmıyordu. Adamın omzuna dokundu. “Üzerindeki takım elbise karşılığında bu sahici Yankee üniformasını sana verebilirim.”

Adam irkildi, sonra kendine gelip Spector'a sert bir bakış attı. "Bana askıntı olma be adam. Seni fena tepelerim."

Spector yorgunluktan ölmek üzereydi. Kalan enerjisini bir başka cesedi soyarak harcamak istemiyordu. "Sana söylediğimi yapmazsan öleceksin. O üzerindeki takım elbise ölmeye değer mi? Bence değmez."

Adam yumruklarını kaldırdı.

"Aptal," dedi Spector bitkince. "Gözünde bir şey var."

"Ne?"

"Ben." Spector gözlerini kilitledi ve adamı öldürdü. "Aptal." Adamın ceketini çıkarıp omzuna attı. Pantolon katlanacağı zahmete değmezdi. Çöplüğe gidip Ralph'ı ziyaret etme vakti gelmişti.

"Hoşça kalın enayiler," dedi ara sokaktaki ölü adamlara. Cevap gelmedi. Yaşlı adamın cesedini tuğla duvardan çıkarmaya çalışan bir belediye işçisinin hayalini kurdu ve gülümsedi.

Jennifer yanağındaki acıyla ayıldı. Gözlerini açarken yanağına atılan tokadın sahibi avucu gördü ve sert, güçlü ellerin onu kavradığını hissetti. Avuç bir kez daha yanağında patladı ve onu tamamen ayılttı.

Mozolenin dışında, Jetçocuk'un heykelinin önüne park etmiş limuzinin önündeydiler. Ejder onu tutuyor ve Kaçamak tokat atıyordu, bu arada orta yaşlı, tombul sayılabilecek bir Uzak Doğulu olan üçüncü adam ise sadece izlemekle yetiniyordu. Kaçamak onu tokatlarken üçüncü adam elindeki defterleri umarsızca sallıyordu. Jennifer onun Kien olduğunu fark etti.

Sonunda ayıldığını anladılar. Ejder onu bıraktı ve yana çekildi. Jennifer limuzinin kenarına tutundu, tek başına ayakta duramıyordu ve onlara baktı.

Karanlığın içinde belli belirsiz seçilen üçüncü bir kişi Kien'le Kaçamak'ın arkasında duruyordu. Jennifer onun Kien'in her zaman hazır ve nazır serserilerinden biri olduğunu düşündü.

"Epey bir baş ağrısı oldun," dedi Kien yumuşak bir sesle. "Büyük bir baş ağrısı. Bu yüzden başına gelenler sırasında ayık olmanı istedim." Ejder'e başıyla işaret etti ve joker belindeki kılıftan küt burunlu, çirkin bir tabanca çıkardı. "Ölümünü izlemek bir zevk olacak."

Ejder tabancayı kaldırdı ve Jennifer gözlerini kapadı. Hayalet formuna geçmeyi denedi ama başaramadı. Dönüşümü gerçekleştirecek kadar enerjisi kalmamıştı. Hiç böyle öleceğini düşünmemişti, gerçi öleceğini de düşünmemişti ya.

"Orada olmaz seni gerizekâlı," dedi Kien öfkeyle, "limuzinin boyasını mahvedeceksin." Arkadaki adama döndü. "Onu arabadan uzaklaştır."

Adamın ceketinin kolları sabah ayazma rağmen yukarı kıvrılmıştı, şapkasını yüzünü kapatacak kadar eğmişti. Jennifer boş boş ona baktı, sonra yüzünü görünce donup kaldı. Dudakları Brannan'ın adını fısıldadı ve adam tek bir hareketle onu tutup döndürürken Ejder'in elindeki silahı bir yan tekmeyle gecenin içine fırlattı.

Ejder şaşkınlıkla tısladı, dili kör bir yılan gibi kıvrıldı. Jennifer, Kien'e baktı ve adamın yüzünde şok, öfke ve korkunun birbiri ardına gelip gitmesini seyretti.

"Bu o!" dedi Kien kısık sesle, biraz da kendi kendine konuşur gibi. Sonra bağırdı. "Öldürün onu! Öldürün!"

Brennan, Ejder'i boş ellerle karşıladı, tek eli açıktı, diğerini ise yumruk yapmıştı. Dimdik durup jokere gülümsedi, Jennifer saldırıyı davet ettiğini düşündü. Ejder ona doğru atıldı ve boğuşmaya başladılar. Brennan'ın sırtı jokerin muazzam kuvvetiyle limuzine dayandı ve Ejder muzaffer bir edayla saldırmak için geri çekildi. Ama Brennan ondan hızlıydı. İlk kez yumruğunu açtı ve uzanıp jokerin dilini neredeyse kökünden yakaladı. Elini dil boyunca gezdirdi, yapışkan, kahverengimsi bir sıvı sürüyordu. Sonra dili bıraktı.

Ejder'in gözleri yuvalarından dışarı uğradı ve çığlık atıp yere düştü, dilini pençelerken yanan bir adam gibi çırpınıyordu.

Ejder acıyla inlerken Kaçamak, Jennifer'ı tuttu ve kız yaklaşan adamların ayak seslerini duydu. Kien kıymetli defterlerini taşıyan torbayı bırakıp bileğindeki kılıfından tabancasını çekti ve Brennan'a nişan aldı.

Brennan sakince ona baktı.

"Keyfim ikiye katlandı," dedi Kien sıktığı dişlerinin arasından. "Onca yıl sonra gelip bana musallat oldun. Ve şimdi benim elimde can vereceksin."

Jennifer, Brennan'ın sıçramak üzere gerildiğini gördüğü anda adamın Kien'le arasındaki mesafeyi asla kapatamayacağını anladı.

Kaçamak'tan uzaklaştı, adamdan tam olarak kurtulamamıştı ama Kien'in elindeki silahı tutacak kadar uzanabilmişti.

Kien hırladı, silahı çekmeye çalıştı ama Jennifer bırakmadı, çılgıncasına odaklanmaya çalışırken kaşlarını çattı ve Kien'in eliyle silahın büyük bölümünü hayali forma geçirdi. Kaçamak sertçe kızın kolunu çekti, onu Kien'den uzaklaştırmayı başarmıştı. Kien bir çığlık attı ve yere düştü. Silahtan geriye ne kaldıysa, Kien'in elinin kalıntılarının arasından düştü. İkisinin de hayalet biçime geçirilen molekülleri artık Jennifer'la doğrudan temasta olmadıkları için rüzgârla birlikte uçup dağıldı. Şaşkınlıktan dona kalan Kaçamak, Jennifer'ı bıraktı ve sakatlanan elinden şelale gibi akan kanı durdurmaya çalışan Kien'e yardım etmek üzere adamın yanına çömeldi.

Jennifer torbayı kaptı, döndü ve Brennan'ı kolundan tuttu.

"Haydi," diye bağırdı. Adam bir an direndi, eski düşmanına acımasızca baktı ama sonra koşarak karanlığa karışan kızı takip etti.

♠

Veronica'nın sesi dahili sistemden duyulana kadar Fortunato* tuğla binanın zilini uzun izin çalmak zorunda kalmıştı. Kim olduğunu söylediğinde kız koşarak kapıyı açmaya geldi.

Fortunato'nun kollarına atılıp ağlamaya başladı. "Korkunçtu. Dehşet vericiydi. O… Adam… Beni, Caroline'ı ve Cordelia'yı kaçırdı. Caroline'ı öldürdü. O…"

"Şşşş," dedi Fortunato, "Geçti. Adamın işi bitti. Gücü gitti."

"Hep birlikte öleceğimizi sandım."

"Cordelia nerede?" diye sordu Fortunato yumuşak bir sesle. "İyi mi?"

"Dışarı çıktı. Gayet iyi. Geri döneceğini söyledi. Belki. Ama Caroline…"

Yine ağlamaya başlamıştı. Yavaş yavaş sakinleşti ve Fortunato kızı içeri soktu. Kapıyı kapatmak için çantasını yere bırakması gerekmişti, Veronica çantaya baktı.

"O ne?"

"Bir süreliğine buralardan gidiyorum."

"Fortunato? Dinle, beyazı bırakabilirim. Sorun değil. Bu meseleyi çözebiliriz."

"Senin yüzünden değil."

Veronica uzanıp adamın alnına dokundu. Yumuşak ve düzdü. Gücünü sakladığı şişlik gitmişti. “Sen iyi misin?”

Fortunato başını evet anlamında salladı. Daireye temizlenip eşyalarını toplamak için dönmüştü. Kediye biraz mama koydu ve onu kucağına alıp birkaç dakika oturdu. Fiziksel olarak bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu ama zihinsel olarak kendini her şeyden uzaklaşmış hissediyordu.

“Ichiko’yu görmem gerek,” dedi. “Kalem kâğıda ihtiyacım var. Annene söyle de yanında noter mührünü getirsin.”

Fortunato her şeyi kafasında hazırlamıştı, bunları kâğıda döküp şahitlerce imzalanması ve noter tasdiki beş dakikadan az zamanını aldı. Belgeyi Ichiko’ya verdi. “Artık senindir,” dedi. “Her şey. İster devam edersin, ister bırakırsın. Sana kalmış.”

“Ne oldu?” diye sordu Ichiko.

Fortunato başını iki yana salladı. “Artık kimseyi değiştirmek istemiyorum. Onları ne geyşa, ne eroin bağımlısı ne de fahişe haline getirmek istiyorum. Başka biri yapacaksa yapsın ama ben yapmayacağım. Kendimden başka kimseyi değiştirmek istemiyorum. Ben… Sorumluluğunu üstlenemem.”

“Ya çanta?”

“Eve gidiyorum. Japonya’ya. Hara’daki Shoin-ji Tapınağı’na.”

“Peki ya gücüne ne oldu?” diye sordu Miranda.

“Geri dönecek,” dedi Fortunato. “Sanırım. Onunla ne yapacağıma gelince, bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

Miranda, Ichiko’ya baktı. “Peki,” dedi. “İşi bırakmak istemiyorum. Ama senin yardımın olmadan devam ettirebilir miyiz bilmem. Gambione Ailesi birer akbaba gibi tepemizde, zayıf noktamı kolluyorlar.”

“Kendimizi her zaman nüfuzumuz ve parayla koruduk,” dedi Fortunato. “Sen de bunu en az benim kadar iyi becerebilirsin.”

“Ah,” dedi Ichiko, “ama her zaman kadife eldivenin içindeki demir yumruğumuz biliniyordu.”

Fortunato karşı köşedeki masadan bir deste kâğıt aldı. Maça asını alıp diğerlerini bir kenara bıraktı. Kalemi alıp bir şey yazdı. *Eğer yapabiliyorsan yardım et. Fortunato*.

“Çiftçi denen bir adam var. Ona güvenebilirsiniz. Ona ihtiyacınız olursa Kristal Saray’a haber salın ve adama bu kartı gösterin.”

Veronica onunla birlikte kapıya yürüdü. “Sen ne yapacaksın?” diye sordu Fortunato.

“Para için adam düzeceğim,” dedi kız. “Tek yapabileceğim bu. Ya sen?”

“Bilmiyorum.”

“Şanslısın,” dedi kız. Ona bir hoşça kal öpücüğü verdi. Ağzı yumuşak ve tatlıydı, Fortunato neredeyse fikrini değiştirecekti.

[50] ABD’li yazar Fashington Irving’in 1819 tarihli kısa öyküsünün baş kahramanı. Rip Van Winkle uyuyakaldıktan sonra sakalı ayaklarına kadar uzamış ve uykuya daldıktan sonra uzun zaman geçmiş olarak uyanır. -ç.n.

[51] New York’un ünlü fanzinlerinden biri. -ç.n.

Yirmi Beşinci Bölüm

06.00

Jack gittikten sonra Bagabond yansımasına bakarak öylece durdu. Ayna otuzlarının ortasında, yüzünün ortadan ikiye ayrılacağından korkarmış gibi gülümsemeye çalışan çekici bir kadını yansıtıyordu. Arkasını döndü. İş kıyafetlerine az çok tahammül edebiliyordu ama bunun asıl sebebi onlara koruyucu zırh muamelesi yapmasıydı. Üzerindeki elbise ise tanımadığı biri için çok fazla ten gösteriyordu. Bir anlığına üzerini değiştirmeyi ve uzun zamandır giydiği yırtık pırtık giysilerine dönmeyi düşündü. Bu yeni kimlik onu korkutmuştu.

Siyah ve benekli kediler onun acısını hissedip yanına geldiler. Benekli olan Bagabond'un kucağına atladı ve çenesinin altını yaladı, siyah olan ise sırtını onun bacağına sürtüyordu. Gönderiyle ilgili ona sorular sordular.

Bagabond açıklamaya çalıştı, ikisine de Paul'ün bir görüntüsünü yolladı. Kediler insanın görüntüsünden etkilenmedi. Bagabond'un hatırladığı yüzle ilgili duygusal tepkileri bile bir işe yaramamıştı. Siyah kedi ona baktı ve Paul'ü gırtlağı sökülmüş olarak hayal etti. Onun için çözüm basitti. Bir şey canını sıkarsa onu öldürürdün. Bagabond başını iki yana sallayıp Paul'ün görüntüsünü yeniden oluşturdu.

Üç renkli, benekli kedi, her zamanki kıyafetlerini giyen, Jack'in evinde yerde oturmuş yavrularla oynayan Bagabond'un kokusunu gönderdi. Bagabond üç renkliyi okşadı ama tanıdık grubun görüntüsünü engelledi. Siyah kedi hırladı ve dev pençelerini Bagabond'un dizlerine koydu. Kadının gözlerinin içine baktı ve Bagabond onun öfkesiyle hayal kırıklığını anladı.

Tekrar aynaya baktı ve örülmüş deri saç bandı takan, solmuş bir tişört giymiş genç bir kız gördü. Genç kadın cesaret verircesine ona gülümsedi. Bagabond uzanıp kızın eline dokunmak istedi, bir daha hiç öylesine kaygısız ve mutlu olup olmayacağını düşündü. Cama dokunduğunda görüntü yeniden ona dönüştü, su yeşili elbise, rimel

ve allık.

Bir kez daha kendini inceleyen Bagabond az önceki genç kızın gözlerindeki bir şeylere hâlâ sahip olduğunu düşündü.

Telefon sesi daha fazla sorgulamasını engelledi. Benekli kediyi yere bırakıp telefonu açmaya giderken Jack'ten daha fazla kötü haber dinleyip dinlemeyeceğini düşündü. Ama arayan Rosemary'ydi.

"Suzanne, seni uyandırdım mı?"

"Hayır." Bagabond telefonun yanına, yere oturdu.

"Beni evden alabilir misin? Dairemden yani."

"Neden?"

"Ben sadece…" Rosemary'nin sesi bir an için çatallaşır gibi oldu. "Sanırım babama ne yaptığımı anlatmak istedim. Belki de bu yüzden o daireyi satmadım. Oraya yalnız gitmek istemiyorum. Lütfen, Suzanne."

"Neden ben?"

Rosemary tereddüt etti. "Suzanne sana güveniyorum. Başka kimseye güvenemem. Sana ihtiyacım var."

"Bu yeni bir durum değil." Bagabond çenesini sıktı, ahizeyi tutan el sıkılmıştı.

"Suzanne yaptığımı onaylamadığını biliyorum. Ama işleri değiştireceğime dair sana söz veriyorum."

"Peki. Ama yedide bir randevum var." Bagabond, Rosemary'nin onayına duyduğu ihtiyaçtan tiksinerek gözlerini kapadı.

"Teşekkür ederim. Seninle orada buluşuruz." Rosemary telefonu kapattı.

"Bu gece hiç bitmeyecek galiba."

Jack'in alması için ısrar ettiği uzun, açık, bileklerine kadar gelen hırkayı giydi. Kara kediyle benekli olan onu kapıya kadar takip ettiler. Bagabond ikisine de zihinsel olarak kalmalarını söyledi. Kediler öfkeyle miyavladılar ama kapıdan geri çekildiler. Bagabond kapıyı kapatırken kara kedinin başka bir çıkıştan çıkıp onu takip edeceğini biliyordu.

Metro istasyonunda kedinin binebilmesi için aracın kapısını açık tuttu. Siyah kedi fark edilmekten dolayı memnun değildi ama treni takip etmek ya da başka bir yerlerde onu aramak zorunda kalmayacağı için sevinmişti. Roulette'in dizlerinin dibine uzanırken içini çekti. Onun ölçülerine göre uzun bir koşu olmuştu.

96. Cadde'de metrodan inerken ne kadar az insanın ortalarda

olduğunu fark etti. Kalabalıklar sonunda pes etmişti. Caddenin yukarısına doğru ilerledi. Rosemary, Central Park'ın batısına doğru iki sokak aşağıda, bir otobüs durağında bekliyordu. Bagabond'un elbisesini gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı ama yorum yapmadı.

"Haydi gidelim." Bagabond şu işi bitirmek için sabırsızlanıyordu. Birden, gri kedinin parkın öte yanından onu seyrettiğini fark etti. Başını kaldırdı ama ağaçların arasında hiçbir şey göremedi.

♣

"Sanırım hazırım." Rosemary, kalın, iki kanatlı cam kapının bir kanadını açmadan önce kısacık bir an tereddüt etti.

"Sinyorina, hazır olsanız iyi edersiniz." Bagabond, peşinde kara kediyle Rosemary'yi takip etti.

Kapıcı artık bir Gamboine değildi. Gençti ve Bagabond adamın sözleşmeler hukuku çalıştığını fark etti. Rosemary anahtarını gösterdi ve misafir defterini Rosa Maria Gambione olarak imzaladı.

Asansörde başka bir anahtar kullanıp çatı katına çıkan düğmeye bastı.

"Buraya beş yıldır gelmemiştim," dedi tavana bakarak.

"Rosa-Maria'nın dönmesini istediğine emin misin?" Bagabond uzanıp onun omzuna dokundu. "Tüm bunları arkadan bırakabilmek için çok uğraştın. Baban, mafya. Onun yaptıklarının kefaretini ödemek istemiştin. Şimdi ona mı benzeyeceksin?"

"Hayır!" Rosemary başını eğmeden önce Bagabond'a kısacık bir bakış attı. "Suzanne bir çok iyi şey yapabilirim. Ailenin işleyişini tersine çevirebilirim."

"Neden?" Bagabond asansör aniden durduğunda yüksek topuklu ayakkabılarıyla dengesini zar zor sağladı. "Bırak yok olsunlar. Bunu hak ediyorlar. Onlar suçlu."

Rosemary asansörden girişe çıktı. "Adamlar olmadığında burası bir tuhaf görünüyor. Babam burada yaşarken etrafta hep fedaileri olurdu."

"Sen de öyle mi yaşamak istiyorsun?"

Rosemary iki kanatlı meşe kapıları açtı, sonra ona döndü, arkadaki karanlık tarafından çevrelenmişti. "Suzanne bir fark yaratabileceğimi görmüyor musun? Şiddeti ve cinayetleri durdurabilirim."

Bagabond şüpheliydi. “Ya da kendini yok edebilirsin.”

“Bu riski almaya değer.” Rosemary kapıları itti ve içeri adım attı. “Buna inanıyorum.”

Bagabond onun arkasından bakıp Gambione Ailesi’nin yeni reisinin karanlık girişe ilerlemesini seyretti. Hem kendine hem karanlığa söylenir gibi “İnandığını biliyorum. Tanrı yardımcın olsun,” dedi.

Rosemary, Bagabond’a daireyi gezdirdi, dolaşırken oradaki mutlu anılarını anlatıyordu. Çok yoktu: Tatiller, aile buluşmaları, doğum günleri. En son girdikleri oda kütüphaneydi. Kitaplar siyah ceviz ağacı kaplama duvarlara dizilmişti ve ağır perdeler ışığın çoğunu emiyordu. Odanın boğucu havasına rağmen Rosemary bir kahkaha attı.

Bagabond’un bakışını görünce açıkladı. “Felâket. Tüm bu kitaplar! Babam bunları metreyle satın almıştı. Ne olduklarına bakmamıştı bile, tek önemli olan deri kaplı olmaları ve etkileyici görünmeleriydi. Gizli gizli içeri girip bazılarını okurdum. Hawthorne, Poe ve Emerson vardı. Eğlenceliydi.” Savunmaya geçer gibi Bagabond’a baktı. “Burada yaşamak her zaman kötü değildi.”

Rosemary ortadaki masayı çevreleyen iskemlelerin sırtına dokunup en baştaki koltuğa ilerledi. Bir an, koltuğa kollarını sardı, sanki birini kucaklıyordu. Sonra koltuğu çekip oturdu ve Bagabond’a kapıyı işaret etti.

“Biraz izin verir misin?” Rosemary arkasına yaslandı, devasa masanın ucunda küçücük kalmıştı. “Birkaç dakika düşünmem gerek.”

Bagabond bir hayalet görmüşçesine odadan çıktı. Asansöre bindiğinde eğilip mırıldanan siyah kedinin sırtını okşadı. Sonra dikilip üzerindeki hırkaya sarındı.

Dışarıda güneş doğmuş, yoğunlaşan trafikteki arabaların korna ve egzoz sesleri başlayan günü duyurmaya başlamıştı. Gri kedi hâlâ parktan onu seyrediyordu. Hayvanın duygularını anlamak için güç harcamak zorunda kalıyordu. Sonra hayvanı rahat bıraktı. Bagabond siyahın başını okşadı ve kediyi oğlunu görmesi için parka yolladı.

Bagabond şehrin merkezindeki restorana gitmek üzere bir taksi çevirmek için kaldırımdan indi.

Taksi, ağırlaşan sabah trafiğinde ona doğru yaklaşırken Bagabond güzel sohbet konuları düşünmeye başladı. Altmışlardan

hatırladığı hiçbir şey uygun görünmüyordu.

Bagabond, Paul'ün kedileri sevip sevmediğini merak etti. Sevse iyi olurdu.

"Peki beni Jetçocuk'un mezarına kadar nasıl takip ettin?"

Brennan omuzlarını silkti. Jennifer defter torbasını taşıyordu, onun elindeyse Jennifer'ın dairesinin yakınlarındaki bir restorandan almak için başının etini yediği Çin yemekleriyle dolu iki poşet vardı.

"Kolay oldu. Sana verdiğim cübbeye bir böcek yerleştirmiştim. Şişmanadam ile birlikte olan o küçük adanı beni Holland Tüneli'nc kadar gönderdi. Şansıma orası Jetçocuk'un mozolesine çok uzak değil. Gerçi sana yetişmeden aptalca bir şeyler yapacağından endişelenmiştim. Haklı da çıktım."

"Hadi ya! Sonra?"

"Sonra mı? Ejder defterleri alırken onları kimsenin rahatsız etmemesi için adamlarını erketeye yatırmıştı. Sen muhtemelen ya onlar yerlerine yerleşirken ya da başka birileriyle uğraşırken gitmişsindir. Her neyse, tam onlardan birinin yerine geçmiştim ki Ejder'le diğerleri seni sürükleyerek dışarı çıkardılar. Gerisi fırsat kollamaya baktı. Fırsatı gördüğüm anda Ejder'in üzerine atıldım."

"Bu arada ona ne yaptın yahu?"

Brennan elini kaldırdı. Avucu hâlâ kahverengiydi.

"Sokak satıcısından aldığım hardalı hatırlıyor musun?" Rosemary hatırlıyordu. "Ejderin dili baharatları kaldıramayacak kadar hassas bir organ. Üstelik, hardal canını yakmanın yanı sıra eminim senin kokunu da silmiştir. Yani artık ondan kurtulmuş olmalısın."

"Teşekkür ederim. Hayatımı kurtardığın için de."

"Sen de benimkini kurtardın. O tabancayı Kien'den almayı asla başaramayacaktım."

Jennifer başıyla onayladı. Gücünü daha önce hiç öyle kullanmamıştı. Ve her ne kadar istemsizce yapmış olsa da ve Kien de onu öldürmeye çalışsa da şimdi olanları düşündükçe midesi bulanıyordu. O kadar kan…

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Brennan'ın onu izlediğini hissedebiliyordu ama dairesine çıkan dört kat merdivenin sonuna

gelene kadar tek kelime etmedi.

“Eh, işte geldik.”

Oturma odasının her yanına kitaplar saçılmış, odaya rahat, sıcak bir hava katmışlardı. Yani en azından Jennifer öyle düşünüyordu. Brennan yemek dolu torbaları mutfağı salondan ayıran tezgâhın üzerine koydu.

“Evindeymişsin gibi rahat ol,” dedi Jennifer ocaktaki çaydanlığın altını yakıp dolaplardan iki tabak ve çatal, bıçak çıkarırken. Döndüğünde Brennan’ın odasının ortasında dikildiğini gördü, yüzünde sabırsız bir ifade vardı. “Deftere mi bakmak istiyorsun?”

Brennan başını evet anlamında salladı. Jennifer torbayı omuzundan çıkardı ve yemeklerin yanına koydu. Bir kutuyu alıp tabağına karidesli kızarmış pilav koydu ve tatlı ekşi soslu tavuk kutusuna uzandı.

“Tamam, bak o zaman.”

Brennan onun sesindeki içerlemeyi hissettiyse bile çaktırmadı. Hevesle gelip torbayı aldı ve içine baktı. Jennifer yemeğine bakıyordu. Bir çatal dolusu tavuk aldı ve her nedense hayal ettiği kadar lezzetli olmadığını düşündü.

“Şaka mı bu?” Brennan’ın sesi düz ve duygusuzdu.

Kien’in günlüğünü tutuyordu.

Jennifer yutkundu. “Yo, yo, ne şakası?” dedi kısık sesle.

Defteri karıştırırken yüzünden gördüklerine inanamayan bir ifade geçti.

“Boş,” dedi sayfaları Jennifer’a doğru sallarken.

“Biliyorum.” Çatalını bıraktı ve ilk kez Brennan’ın gözlerinin içine baktı.

“Bu da ne böyle?” Brennan’ın sesinde gittikçe yükselen bir öfke vardı. Jennifer adamın çene kaslarının kasıldığını ve dişlerini sıktığını görebiliyordu.

“Eee, düşünebildiğim tek açıklama defteri hayali forma geçirirken mürekkebin geçmediği olabilir. Yani, ağır maddeleri mesela kurşun ya da altını hayali forma geçirmek özel bir çaba istiyor ve sanırım o da yazmak için buna benzer bir şey kullanmış olabilir…”

Brennan’ın yüzünde fırtına bulutları toplanırken sesi gitgide kısıldı.

“O. Kadar. Şeye. Katlandım. Boş. Bir. Defter. İçin,” dedi Brennan

her bir kelimeyi bir cümle gibi söyleyerek.

“Sana söyleyemedim,” dedi Jennifer. “İlk başta sana güvenememiştim. Sonra senin için ne kadar önemli olduğunu anlayınca bir türlü nasıl söyleyeceğimi bulamadım.”

Brennan sessizce ona baktı ve Jennifer irkildi, adamın bağırmasını, defteri atmasını ya da öylece bakmak yerine herhangi bir şey yapmasını tercih ederdi.

“Boş bir defter,” diye tekrarladı. Yüzündeki fırtına bulutları dağıldı ve toplandıkları kadar çabuk yok oldular.

Kör gibi kitaplığın yanındaki koltuğa çöktü, sırtını dikleştirdi ve hali hazırda sandalyenin üzerinde açık duran sert kapaklı *Skaramuş*’u[52] eline aldı. Hayatında ilk kez bir kitap görüyormuş gibi baktı. “Ishida, Roshi’m,[53] keşke bugünün olaylarına tanıklık edebilseydin. Söyle bana, ne ders çıkarmalıyım?”

Sorgulayan, ciddi gözlerle Jennifer’a baktı. “Boş bir defterden ne öğrenilebilir?”

“Bil-bilmiyorum,” dedi Jennifer şaşkınca.

Adam omuzlarını silkti. “Ben de bilmiyorum. Üzerine meditasyon yapmam gereken bir koan[54] daha.” Brennan tekrar defteri karıştırdı, yüzünde eğlenen bir ifade vardı. “Tabii ki,” dedi biraz sonra. “Kien bu defterin boş olduğunu bilmiyor. Aklının ucundan bile geçmez.”

Gülümsedi, Jennifer’ın adamın yüzünde gördüğü ilk gerçek gülümsemeydi. Brennan, Jennifer’a baktı ve gülümsemesi genişleyip bir kahkahaya dönüştü. Neşeli, arındırıcı bir kahkaha. Jennifer adamın uzun zamandır gülmediğini düşündü. O da rahatlamayla ve aralarındaki arkadaşlık duygusunun etkisiyle güldü.

Brennan ayağa kalktı, hâlâ gülüyor ve başını sallıyordu. Tezgâha doğru yürüdü. Gözleri Jennifer’la aynı seviyedeydi. Hatta belki de adamın ona bakmak için başını kaldırması gerekiyordu.

Jennifer adamı ilk kez gülümserken görüyordu ve bu hoşuna gitmişti. Brennan tek kelime etmeden Jennifer’a, gözlerinin içine baktığında gördüklerini beğendiğini söyledi.

Brennan kapüşonunu çıkarıp tezgâha bıraktı. Yüzündeki gerginliğin bir kısmı azalmıştı, Jennifer’ın onu ilk gördüğünde düşündüğünden çok daha genç görünüyordu.

“Çin böreği aldın mı?” diye sordu adam.

Jennifer Çin yemeği ile dolu kutulara baktı ve tuhaf, beklenmedik ve tarif edilmez bir mutluluk hissiyle doldu.

◆

Jack en sonunda Freakers'ı bulduğunda mekânın neden açıktan reklam yapmadığını anladı. Nerede olduğunu bulmak isteyen bulurdu. Kapıdaki neon kadın heykeline bakan Jack, bazı insanların muhtemelen en karanlık içgüdülerini izleyerek buraya ulaşabildiklerini düşündü.

Neon tabela, retinasını bir markalama demiri gibi yakıyordu. Günün bu kadar erken saatinde kapıda güvenlik görevlisi yoktu. Muhtemelen bu saatte çıkıp gelenler en sadık müdavimleriydi.

Üzerindeki hareketli ışıkları görmezden gelen Jack kapıyı açtı ve içeri girdi. Duman, kısık sohbet mırıltıları, neon ışıkların geometrik şekilleri ilk fark ettiği şeyler oldu.

Ana girişin ucundaki döner sahnede yorgunluğu üzerinden akan bir striptizci aynı hareketleri tekrar edip duruyordu. Kadın üzerindeki kırmızı spot ışığında Jack'in duyamadığı yavaş bir ritme eşlik ediyordu. Jack odayı kaplayan dumanın ardını görebilmek için gözlerini kıstı. Striptizcinin karnında iki tane, dikey biçimde duran dudak olduğunu fark etti. Üzerinde sadece ip külot vardı.

Jack dönüp masalara baktı. Ucuz, ahşap kaplama bara doğru ilerledi. Sonra arkadaki kapalı bölmeleri fark etti. Birinde bir kız oturuyordu, siyah saçları ince yüzünün iki yanından aşağı düşen genç bir kadın. Göz kamaştırıcı, mavi bir elbise giymişti. Doğrudan ona bakıyordu.

Kulübenin yanında dikkat çekmeyen, kahverengi takım elbise giymiş bir adam ayakta duruyor, genç kadınla konuşuyordu. Jack yaklaşırken adam doğruldu. Jack bir an tereddüt ettikten sonra onlara doğru ilerledi. Jack kadına baktı. Kadın gülümsedi.

"Jack dayı?" Kulağındaki küpe bir an ışığı yakaladı ve gümüş timsahın yeşil gözü parladı.

"Cordelia!"

Kız hiç vakit kaybetmeden bölmeden çıkıp Jack'in kucağına atıldı ve sanki *Titanic* batmak üzereyken tek bulduğu can simidiymiş gibi ona sarıldı. Uzun saniyeler boyunca öyle durdular.

Cordelia'yla konuşan adam "Hey, onu istiyorsan git de bir oda kirala!" dedi.

Kötü niyetli olmadığı belliydi. Jack, Cordelia'nın omuzunun üzerinden adama baktı. Takım elbisesinin ceketi buruşmuştu. Kravat takmamıştı. Jack adamın kızağa alınmış perişan bir FBI

ajanına benzediğini düşündü. Adam yorgun argın sırıttı.

“Denemekten zarar gelmez dedim, ne yapalım. Sakın alınma,” dedi.

“Seni tanıyor muyum?” diye sordu Jack.

“Adım Ackroyd,” dedi adam. “Jay Ackroyd. Özel dedektif.” Elini uzattı.

Jack umursamadı. İki adam birkaç saniye boyunca bakıştılar. Sonunda Ackroyd gülümsedi. “Bitti dostum. En azından şimdilik. Herkesin canı çıkmış vaziyete. Gel barışalım.” Eliyle barı işaret etti. “Üstelik Billy Ray birasını yudumluyorken kimsenin bir şey yapacağı yok.”

Jack Ackroyd’un parmağını gözüyle takip etti. Bir masada beyaz, vücuduna yapışan dövüş elbisesi giyen bir adam vardı, tek başına oturuyordu. Adamın yüz hatları bir tuhaftı, birbirine uymuyordu. Çenesi parçalanmış gibiydi ve birasını kamışla içiyordu.

“Adalet Bakanlığı’nın gururu. Beterin de beteri,” dedi Ackroyd. “Bak, sakinleş ve bir içki alıp yeğeninle misafirimiz ol.” Bölmeden uzaklaştı. “Her halükârda benim biraz temiz hava almam gerekiyor.”

Ackroyd kapıya doğru ilerledi, yıpranmış kahverengi mokasenleriyle yalpalıyordu.

“Otur Jack dayı.” Cordelia onu yanındaki koltuğa oturttu.

“Ne içiyorsun?” Bardağa dokundu.

“7-Up.” Kız kıkırdadı. “Ben RC istedim ama burada o marka yokmuş.”

“Evde var,” dedi Jack. “Manhattan’da her şeyi bulabilirsin. Sadece yanlış mahalleye gelmişsin.”

Saten bir bluz ve şort giymiş bir garson kız yanlarına geldi, cildi çoklu tümörlerle doluydu. “İçecek bir şey ister miydiniz?”

Jack bir bira söyledi. Iron City. Bu türden bir yerde bulabileceğiniz tek ithal bira markası.

“Burada ne işin var?” diye sordu. “Arkadaşım Bagabond’la bütün gün seni aradık. Seni Port Authority İstasyonu’nda gördüm ama seni yakalayamadan pezevenge benzer bir tiple çıkıp gittin.”

“Sanırım öyleydi,” dedi Cordelia. “Ecel denen bir adam vardı. Hayatımı kurtardı.” Tereddüt etti. “Ama beni öldürmeye çalışmalarına da yardım etmişti. Burası çok kafa karıştırıcı bir şehir Jack dayı.”

“O adama borcum var demek ki,” dedi Jack. “Öyle ya da böyle.”

Bir anlığına yüzü değişir gibi oldu ve çenesi büyüdü. Jack derin bir nefes aldı, arkasına yaslandı ve dişlerinin insan dişine dönüştüğünü hissetti.

“Neden buraya geldin? Seninkiler aklını kaçırdı.”

“Sen neden buradasın Jack dayı? Annemle akrabalar hep nasıl kaçtığını ve neden buraya geldiğini konuşuyorlar.”

“Haklısın,” dedi Jack. “Ama ben kendi başımın çaresine bakabiliyordum.”

“Ben de,” dedi Cordelia. “Bilsen şaşırırdın.” Durakladı. “Bugün neler oldu biliyor musun?” Genç kadın Jack’in başını sallamasını bile beklemedi. “Sana hepsini anlatmaya kalksam vakit yetmez. Özet geçeyim: Bir köle taciri beni kaçırmaya kalktı, kurtarıldım, çok tuhaf ve şahane insanlarla tanıştım, en büyüleyici adamı -Fortunato- gördüm, ölümden döndüm ve sonra…” Kız duraksadı.

Jack başını iki yana salladı. “Daha ne oldu Tanrı aşkına?”

Kız öne doğru eğildi, doğrudan Jack’in gözlerinin içine baktı ve ciddiyetle “İnanılmaz bir şey oldu,” dedi.

Jack gülmek istedi ama kendini tuttu. Kızın ciddiyetini kabul etti ve “Ne oldu Cordelia?” diye sordu.

Loş ışıkta bile kızın kızardığını görebiliyordu. “Sanki regl ağrısı gibiydi,” dedi en sonunda, “Anlıyor musun? Muhtemelen anlamazsın. Her neyse, o çatı katında yaşlı adamın beni öldürmeye çalıştığı zamandı. Bir şey değişti. Tarif etmesi zor.”

“Sanırım anlıyorum,” dedi Jack.

Kız hüzünle başını evet anlamında salladı. “Bence de anlıyorsun. Sen de yıllar önce kasabayı bu yüzden terk ettin değil mi?”

“Muhtemelen. Sen…” Konuşamama sırası ona gelmişti. “Değiştin, değil mi? Artık aynı kişi değilsin.”

Cordelia hararetle başını evet anlamında salladı. “Hâlâ neye dönüştüğümü bilmiyorum. Tek bildiğim şu İfrit denen adam beni tutuğunda içimdeki her şey kasılmış gibi oldu ve sonra…” Omuzlarım silkti. “Onu öldürdüm. Onu öldürdüm Jack dayı. Beynimin içinde daha önce nasıl kullanacağımı bilmediğim bir şey var sanki. Bana zarar vermek isteyen insanlara bir şeyler yapıyorum. Nefes almalarını durdurabiliyor, kalp atışlarını sekteye uğratabiliyorum. Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum. Her neyse, işe yaradı. Ve şimdi de buradayım.” Kollarını bir kez daha adamın boynuna doladı. “Ve senin geldiğine çok memnunum.”

“İşleri hafifsemekte üstüne yok,” dedi Jack sırıtarak. “Eve

gitmeye hazır mısın?”

“Ev mi?” Kız şaşırmış gibiydi.

“Benim eve. Benimle kalabilirsin. İşleri yoluna koyarız. Seninkiler meraktan deliye döndü.”

Kız geri çekildi. “Geri dönmeyeceğim Jack dayı. Hiç.”

“Yine de ailenle konuşman gerekiyor.”

Kız başını iki yana salladı. “Sonra beni bir otobüse koyup gönderirsin. Ben de bir sonraki durakta inerim. Kaçarım. Yeminle.” Ona sırtını döndü.

“Sorun ne Cordelia?” Jack’in kafası karışmıştı.

“Geri dönersem Jack dayı orada olacak. Büyük Jack dayı.”

“Yılan Jack mi?” Jack anlamaya başlamıştı. “Yoksa…”

“Geri dönemem,” dedi kız.

“Tamam. O zaman dönmezsin. Ama yine de Robert ve Elouette’le konuşman lâzım.” Kız, Jack’i şaşırtarak ağlamaya başladı.

“Hayır.”

“Cordelia…”

Kız gözyaşlarını sildi. Yüzünün kırılgan hatlarında sert bir şeyler vardı, sesinde bir katılık. “Jack dayı anlaman gerek. Bugün bir şeyler oldu. Belki Fortunato’nun geyşalarından biri olacağım ya da böyle bir yerde içki servisi yapacağım veya Columbia Üniversitesi’ne gidip nükleer fizikçi falan olacağım. Herhangi bir şey olabilir. Bilmiyorum. Ama artık eskiden olduğum kişi değilim. Şu anda ne olduğumu, kim olduğumu bilmiyorum ama bulacağım,”

“Sana yardım edebilirim,” dedi Jack kısık sesle.

“Edebilir misin?” Kız sert bir tavırla ona bakıyordu. “Sen gerçekten kim olduğunu biliyor musun?”

Jack cevap vermedi.

“Yaa.” başını çevirdi. “Seni çok seviyorum Jack dayı. Birbirimize çok benzediğimizi düşünüyorum. Ama ben kim olduğumu bulmak istiyorum. Bulmak zorundayım.” Yine tereddüt etti. “Bence sen ne kendini ne de etrafındakileri kolay kabulleniyorsun.” Jack’in içine bakar gibiydi, zihnini içine girmişti. Jack hem tavizsiz bakışlarından hem de gölgelerden huzursuz olmuştu.

“Hey!” diye bağırdı Ackroyd ön kapıdan içeri başını uzatarak. “Bunu görmeniz lâzım. Hepinizin.” Tekrar dışarı çıktı.

Cordelia’yla Jack birbirlerine baktılar. Genç kadın dışarı

çıkanlara katıldı. Jack de bir anlık tereddütten sonra onun peşine takıldı.

Dışarıda gece yerini güne bırakmıştı. Doğu Nehri'nin üzerinde şafak söküyordu. Ackroyd sokağın ortasında duruyor, gökyüzünü işaret ediyordu. "Şuna baksanıza!"

Hep birlikte baktılar. Jack gözlerini kıstı ve ilk başta neye bakması gerektiğini anlamadı. Sonra detaylar birleşip bütün oldu.

Jetçocuk'un uçağıydı. Kırkyılın ardından, JB-1 yine Manhattan göğünde uçuyordu. Yüksek kanatları ve balık kuyruğuyla Jetçocuk'un öncü aracı olduğu su götürmezdi. Kırmızı yakıt çizgisi sabah güneşinin ilk ışıklarında kırmızı kırmızı parlıyordu.

Görüntüde ters bir şey vardı. Jack ne olduğunu fark etti.

Jetçocuk'un uçağının hız izleri kanatlardan ve kuyruktan çıkıyordu. *Nasıl yani*, diye düşündü. Ama o anda çevresindeki herkes gibi bu görüntünün büyüsüne kapılmıştı. Sanki herkes nefesini tutmuştu.

Sonra her şey paramparça oldu.

JB-1'in bir kanadı geriye katlandı ve yakıt deposundan yırtılarak ayrıldı. Uçak parçalanıyordu. "Sıçrayanjokerisa adına!" dedi biri. Sanki dua ediyordu.

Jack aniden neye baktığını idrak etti. Gördükleri JB-1 değildi. Alüminyum ya da çelikten olmayan bir hava aracının parçalara ayrılmasını seyrediyordu. Renkli çiçeklerden ve peçetelerden, krepon kâğıtları ve tellerden yapılmıştı. Dünkü geçit törenindeki uçak maketiydi.

Parçalar Manhattan caddelerine yağmaya başladı, tıpkı kırk yıl önce olduğu gibi. Jack, Jetçocuk'un uçak maketinin neyi sakladığını gördü. Çelik kabuğu, geliştirilmiş bir Volkswagen Beetle'ın hiçbir şeye benzemeyen hatlarını seçebiliyordu.

"Tanrıya şükür!" dedi içlerinden biri. "Bu Kaplumbağa!"

Jack yan sokaklardan yükselen tezahüratları duyabiliyordu. JB-1'in son parçaları da şehrin üzerine yağarken Kaplumbağa bir zafer turu attı. Sonra zarif bir daire çizip doğu yönünde gözden kaybolarak artık yükselen güneşi ardında bıraktı.

"Bundan iyisi olabilir mi?" dedi Freakers'ın müdavimlerinden biri. "Kaplumbağa yaşıyor. Harika!"

Sesi yüzündeki sırıtışın aynasıydı.

Jack, Cordelia'nın artık onun yanında olmadığını gark etti. Aklı karışarak etrafına bakındı. Tam arkasından Ackroyd "Sana yapacak

işleri olduğunu söylememi istedi. Seni haberdar edermiş," dedi.

Jack çaresizce ellerini iki yana açtı. "Onu nasıl bulacağım?"

Ackroyd omuz silkti. "Bu sabah buldun değil mi?" Durakladı. "Ha evet, bir de seni seviyormuş." Bir elini Jack'in omzuna koydu. "Haydi, gel sana bir bira ısmarlayayım."

Jack neon kadına döndü. Gün ışığında daha soluktu. Arkasından dedektif "Sana kartımı vereyim," dedi. "İşler kötüye giderse beni tutarsın."

Jack bundan pek emin değildi.

Ackroyd "Ayrıca seni etrafa tanıştırırım. Duydum ki orada dönüşmeye başlamışsın. Seni tanımıyorum ama bana kalırsa sana benzeyen başkaları da vardır. Tanışmanın vaktidir," diye ekledi.

Billy Ray kulak kabartmıştı. "Siktir git Ackroyd," dedi.

Ackroyd sırıttı. "Şu savcılık çocukları da biz dedektifleri pek sever," dedi.

Jack onunla birlikte Freakers'tan içeri girmeden önce son bir kez doğuya baktı. Güneşin parlak ışıklarında Kaplumbağa'dan eser yoktu.

♠

Yeni bir sabahtı. Ama zaten, her sabah yeni olurdu.

Spector'ın Jokerkent'te taksi bulması yaklaşık bir saatini almıştı. Arka koltuğa oturdu ve *Times*'ın erken baskısını karıştırdı. Gökbilimci haricinde ölen tüm asların fotoğrafları birinci sayfada, siyah bir çerçeveyle verilmişti. Kaplumbağa'nın yanında bir soru işareti vardı ama görünen o ki hâlâ hayattaydı. Spector neredeyse mutlu sayılırdı. Ama neden ölmediğini hâlâ anlamış değildi. Hep hayatta kalıyordu. Eh, çoğu zavallı gibi.

"Dün çok acayip bir gündü, ben sana diyeyim," dedi taksi şoförü.

"Dün mü?" Spector başını evet anlamında salladı. Son yirmi dört saat içinde çok fazla şey olmuştu. Sanki uzun bir kâbustu.

"Evet. Tüm o aslar birbirini gebertse umurumda olmaz. Bana bir faydaları yok."

Spector adamı umursamadan spor sayfasını açtı. Nets'in bu yıl daha iyi bir sezon çıkarıp çıkarmayacaklarını düşündü.

"Ya sen?"

"Ne?"

“Aslar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum. Sadece çeneni kapatıp arabayı sürmeni istiyorum.”

Taksi şoförü tekrar konuşmadan önce birkaç dakika geçti. “İşte geldik. Burada ne yapacaksın ki?”

Spector kapıyı açtı, arabadan indi ve taksiciye yüz dolar verdi. “Burada bekle.”

“Peki. Ama tüm gün burada takılamam ona göre.” Spector tel örgülerden içeri girdi. Ralph’ı ziyaret etmesinin vakti gelmişti.

Yeşil bir rüzgârlık giymiş, kırmızı şakalı genç bir adam onu girişte tuttu. “Bir şey mi lâzımdı?”

“Evet. Dün gece burada çöp dolu mavnalarla Ralph adında bir adam vardı. Neredeler?”

Adam dönüp nehir tarafını işaret etti. “Şimdiye kadar Fresh Kilis’e giden yolu yarılamışlardır. Ama sadece çöpler.”

“Tamam. Sağ ol.” Spector adamın yürüyüp gitmesini seyrettikten sonra nehre baktı. “Yaşayacaksın Ralphie. Tabii aptalca bir şeyler söylemezsen.”

Taksici korna çaldı. Ralph’ın haklı olduğu bir nokta vardı. Kendi patronun olmak gibisi yoktu. Gökbilimci ve Latham için çalışırken vurulmuş, sakatlanmış, ısırılmış ve Yankee Stadyumu’nun skor tabelasının tepesine ışınlanmıştı. Artık bıkmıştı. Bundan böyle kodamanın birinin doğrulttuğu silah olmaya niyeti yoktu. Artık kimi ne zaman öldüreceğine kendi karar verecekti.

Taksici bir daha korna çaldı. “Bir dakika seni bok kafa,” diye mırıldandı Spector. “Bir dakika bekle.”

Gün ağarmaya başlamıştı ama güneş ısıtmıyordu. Liman vızır vızır işlemeye başlamıştı bile. Pek çok insan daha yeni uyanıyor ya da sabah kahvesini içiyordu. Spector yatağa yatıp bir hafta uyuyacaktı. Bu yılın Vahşi Kart Günü’nün dedikodusu muhtemelen bir haftada ya da bir ayda bitmezdi.

“Peki Ralph efendi, bana ne yapacağımı gösterdin. Bundan sonra hep bir numara olacağım. Başkasının pisliğini temizlemeye son.”

Üçüncü kez korna sesi geldi. Spector yavaşça döndü. “Sen kaşındın salak.” Sonsuz acısı bir kâğıt kesiği gibi içine işliyordu.

Başka bir taksi bulmak cehennem azabı olacaktı.

♣

Şafaktan önceki o son saatin kesif karanlığında bile Manhattan tamamen uyumazdı. Ama Hiram Worchester taksiden inerken Riverside Yolu sessiz ve ıssızdı. Neredeyse tekinsiz bir havası vardı. Taksi şoförüne bahşiş verdi, anahtarlarını buldu ve evinin merdivenlerini tırmandı. Evin kapısı, hiç bu kadar davetkâr görünmemişti.

İçeri giren Hiram yorgun argın merdivenlere ilerledi, ışıkları açmaya bile zahmet etmedi. Ağır ağır çıkarken bir yandan da soyundu, ceketini merdivenin başındaki cilalı ahşap tırabzana astı, ayakkabılarını ilk basamağa, pantolonunu da ikincisine bıraktı, kravatını ve gömleğini üstteki basamaklara fırlattı.

Yarın hizmetçi toplar, diye düşündü. Ama şimdiden yarın olmuştu bile, öyle değil mi? Olmadığına karar verdi. Takvim ne derse desin, hâlâ Vahşi Kart Günü'ndeydi ve o uyumadan bu gün bitmeyecekti.

Üçüncü kattaki yatak odası Hudson Nehri'ne bakıyordu. Hiram gidip pencereyi ardına kadar açtı ve soğuk gece havasını içine çekti. Gökyüzü batıda hâlâ kara bir saten gibiyken Jersey'nin üzerinde aydınlanmaya başlamıştı. Ama odadaki en güzel manzara dev su yatağıydı. Yastıklar pofuduk pofuduk, yatak örtüsü keten çarşafların üzerinde açılmış onu bekliyordu. Hiram minnetle uzandı, suyun altında yumuşacık hareket ettiğini hissediyordu. Örtülerin altına girdi ve gözlerini kapadı.

Howler bir yerlerde gülüyordu ve Hiram'ın rüyaları kristal parçaları gibi tuzla buz oldu. Çocuk Dinozor, Yüksek Aslar'ın içinde koşturuyor, yemek tabaklarına vücut parçalarını saçıyordu. Manyağın teki elindeki yaya gerdiği oku gözüne nişanlamıştı ama Hop-Jay acayip bir hareketle onu uzaklaştırıyordu. Bereli, kanayan yüzler, acı içindeki gözleriyle ona bakıyordu: Tachyon, Gills, yılan gibi yürüyen yaşlı bir joker kadın. Nilüfer gülümsüyor, duştan çıkan çıplak teninden su akıyor ve saçları şamdan alevinde parlıyordu. Kadın yıldızlara bakmak için terasın kenarına çıktı ve onlara uzandı, uzandı… Hiram onu uyarmak istedi, dikkatli olması için bağırdı ama Nilüfer'in ayağı kaydı ve düşmeye başladığında artık Jane değil, Eileen'di. Eileen yardım etmesi için elini Hiram'a uzattı ama Hiram orada değildi ve kadın Hiram'ın çığlıkları arasında düştü. Rüyalarda sonsuza kadar düşebilirsiniz.

Sonra kendini mutfakta buldu, büyük bir kazanı karıştırıyordu. Kazanda kaynayan yoğun sıvı kan gibi görünüyordu ve Hiram çılgınlar gibi karıştırıyordu, çünkü misafirleri birazdan gelecekti ama yemek daha hazır değildi. İyi olmamıştı, yemeği

beğenmeyeceklerdi, Hiram'ı sevmeyeceklerdi, hazır olmak zorundaydı, her şeyin kusursuz olduğuna emin olmalıydı. Daha hızlı karıştırdı. Artık gittikçe yükselen ayak seslerini de duyuyordu, merdivenlerden çıkan ağır adımlar… Biri gitgide yaklaşıyordu.

Hiram sıçrayarak doğruldu, yastıkları ve yatak örtüsünü bir kenara attı ve o anda yatak odasının kapalı kapısından bir yumruk büyüklüğünde, Virginia jambonu renginde bir duman sızdı. Kapı bir kere, iki kere, üç kere tekmelendi ve kırıldı, Kütük içeri girdi. Hiram nefesini tuttu.

İki metre uzunluğundaydı, bedenine sıkı sıkı oturan deri kıyafetler giymişti. Kafası kare şeklinde ve kaba biçimliydi, kalın kabukları ve çarpık bir boynuzu vardı. Gözleri kalın bir kemiğin altından bakıyordu, biri açık mavi diğeri parlak kırmızıydı. Ağzının sağ köşesinde parlak bir yara izi ve teninde dev gibi bir morluk vardı. Kulakları yarasa kanadı gibi kocaman deri parçalarıydı, kafatası saç yerine baloncuklarla kaplıydı.

"Piç kurusu!" diye bağırdı yarım ağzından kaynayan bir buhar gibi çıkan sesiyle, "Seni am suratlı as bozuntusu!" Sağ elinin parmakları sabit bir yumrukla kapanmıştı, parmaklarının ve eklemlerinin üzerini yeni yeni oluşan ham deri kaplamıştı. Sol elini yumruk yaptığında kasları gerildi ve deri ceketinin dikişleri attı. "Seni geberteceğim, am suratlı şişko herif."

"Sen bir kâbussun," dedi Hiram. "Hâlâ uyuyorum."

Kütük, kükreyerek yatağı tekmeledi. Ahşap baza parçalara ayrıldı, plastik yırtıldı ve battaniyenin altına aktı. Bir fıskiye gibiydi. Hiram orada öylece, uyuşmuş bir şekilde oturup suyun altında ıslanırken şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. *Bu bir kâbus değil*, dedi kendi kendine sırılsıklam olurken. Kütük fışkıran suyun arasından uzandı ve sol eliyle atletini tutup Hiram'ı havaya kaldırdı. "Seni piç," diye bağırıp duruyordu dev adam. "İşim bitti seni am suratlı piç, seni bok çuvalı, beni bıraktılar ve hepsi senin suçun. Seni geberteceğim bok suratlı, amcık ağızlı şişko, sen öldün, duydun mu beni?"

Sağ eli Hiram'ın burnuna atıldı, biçimsiz bir kemik ve yaralı doku topu, sonsuza dek yumruk kalacak bir nasır yumağıydı. "Bununla çeliği delebilirim seni amcık suratlı, şimdi o am yalayıcı suratına ne yapabileceğimi hayal et bakalım. Görüyor musun? Görüyor musun piç kurusu!"

Hiram Forchester, Kütük'ün kolunda sallanırken başını evet

anlamında sallamayı becerdi. “Evet,” dedi. Kendi elini kaldırdı. “Sen bunu görüyor musun?” diye sordu yumruğunu sıkarken.

Kütük yerden yükselirken çekiç yumruğunu Hiram’ın yanağına vurdu. Biraz acıttı ve kırmızı bir iz bıraktı. Ama o zamana dek Kütük çoktan süzülmeye, ayakları tavana değerken canını kurtarmak için Hiram’a asılmaya başlamıştı bile. Tehditler savurmaya devam etti.

“Öf, sessiz ol,” dedi Hiram. Kütük’ün parmaklarını atletinden çekmeye çalıştı ama joker çok güçlüydü.

Hiram kaşlarını çatarak kendini tam ağırlığına getirdi. Sonra iki katına çıkardı.

Sonra onu da ikiye katladı.

Kütük’ü itmeye çalışmak yerine adamı yakınına çekti ve koca göbeğine yapıştırıp ters dönerek yere çarptı. O gün içinde ikinci kez kırılan kemiklerin sesini duydu.

Hiram ayağa kalktı, nefes nefese kalmıştı, kalbi çılgınlar gibi atıyordu. Kendini hafifletti ve kaburgalarını tutup çığlıklar atan Kütük’ün başında kaşlarını çatarak dikildi.

Kütük bir kez daha havalanırken Hiram onu el ve ayak bileklerinden tutup açık pencereye doğru savurdu.

Kütük *yukarı* düştü. Hiram pencereye çıkıp adamın yükselmesini seyretti. Rüzgâr batıdan esiyordu, Kütük’ü Doğu Nehri’ne doğru, şehirden uzağa, Long Island üzerinden en sonunda Atlantik Okyanusu’na savuracaktı. Hiram, adamın yüzme bilip bilmediğini merak etti.

Yatağı mahvolmuştu. Hiram çarşaf dolabına gitti. Elinde çarşaflarla duraklayıp başını iki yana salladı ve çarşafları düzenli şekilde yerine koydu. Ne gerek vardı? Gece neredeyse bitmişti ve Yüksek Aslar’da yapılacak dünya kadar işi vardı. Birinin tamiratı gözetmesi, öğle yemeği için restoranın açılması gerekiyordu ve birkaç dakikaya kadar şafak sökecekti. Yepyeni bir gün başlıyordu. Zaten uyayamayacak kadar yorgundu.

Hiram Worchester derin bir iç çektikten sonra aşağı kata indi ve yemek yapmaya başladı. Kendine kaşarlı bir omlet, üç dilim domuz salamı, soğanlı biberli küçük kırmızı patates pişirdi ve hepsini büyük bir bardak portakal suyu ve bir demlik Jamaika Blue Mountain kahvesiyle midesine indirdi. Ancak bundan sonra yaşayabileceğine inandı.

♥

Çevresini saran kent hayata başlıyordu. Milyonlarca insan hayatı biçimlendiren küçük hareketlerine başlamışlardı. Gündelik hayatın sıradan, rahat ritüelleri. Roulette biraz ilgi çekici biraz da sinir bozucu olduğunu düşündü. Hayatına hükmeden takıntıyla kıyaslayınca ne kadar da yavandı.

Ama basitliğin içinde huzur bulunabilirdi. İşe bir demlik kahveden başlamaya karar verdi. Ya sonra? Olasılıklar sınırsızdı.

♦

Hâlâ Uzak Doğu'ya giden ticari gemiler vardı. Bu kadar acil istediği için tuzluya patlasa da birinden kamara kiralayabilirdi.

Öyle de yaptı. Fortunato, Governor Adası'ndan Yukarı New York Körfezi'ne doğru giden geminin metal tırabzanlarının yanında duruyordu.

Güneş, Brooklyn'in üzerine doğuyordu. Altındaki deniz kendi ritminde kımıldıyordu, engin, dengeli, sıvı ama değişmez… Deniz, Fortunato'nun yeni öğretmenlerinin ilkiydi.

[52] İtalyan komedyasının karakterlerinden biri, soytarı. -ç.n.

[53] Zen Budizm'de büyük ustalara verilen onursal ünvan. -ç.n.

[54] Zen Budizm'de aydınlanmayı teşvik etmek ve mantıklı çıkarsamaların yetersizliğini göstermek üzere kullanılan paradoksal anlatı ya da bilmeceler. -ç.n.

KATKIDA BULUNANLAR

Baş Karakterler ve Yaratıcıları ve Yazarları
Bagabond - Leanne C. Harper
Fortunato - Lewis Shiner
Jennifer (Hayalet) Maloy-John J. Miller
Jack (Kanalizasyon Jack) Robicheaux- Edward Bryant
Roulette - Melinda M. Snodgrass
James (Ecel) Spector - Walton Simons
Hiram Worchester - George R. R. Martin
Yan Karakterler ve Yaratıcıları
Daniel (Çiftçi) Brennan - John J. Miller
Dr. Tachyon Melinda M. Snodgrass
Gökbilimci - Lewis Shiner
Jay (Hop-Jay) Ackroy - George R. R. Martin
Rosemary (Gambione) Muldoon - Leanne C. Harper
Konuk Karakterler ve Yaratıcıları
Peregrine - Gail Gerstner-Miller
St. John (Kaçamak) Latham - Lewis Shiner
Jane (Nilüfer) Dow Pat Cadigan
Chrysalis - John J. Miller
Çocuk Dinozor - Lewis Shiner
Modüler Adam - Walter Jon Williams
Howler - Stephen Leigh
Ejder - John J. Miller
Cordelia Chaisson - Edward Bryant ve Leanne C. Harper
Yüce ve Kudretli Kamplumbağa - George R. R. Martin
Ve Billy Ray - John J. Miller
Kütük - George R. R. Martin
Yüzbaşı Trips - Victor Milan
İfrit ve İnsülin - Lewis Shiner ve Walton Simons
Ralph Norton - Walton Simons
Digger Downs - Steve Perrin

Senatör Gregg Hartmann (D., NY) - Stephen Leigh

SONSÖZ

GEORGE R. R. MARTIN

Paylaşılan dünya antolojileri 1979 yılında, Ace Yayınevi, Sanctuary isimli hayali şehrin sokaklarında cirit atan kılıç üstatlarının, büyücülerin, prenslerin, dolandırıcıların, hırsızların ve ara sıra teşrif eden çeşitli tanrının hikâyesini anlatan uzun soluklu fantastik dizinin ilk kitabı olan Robert Asprin'in *Thieves World* yayımladığında popüler oldu.

Elbette *Thieves World*'ün öncülleri vardı. Çizgi romanlarda, Marvel ve DC evrenlerinde paylaşımlı dünyalar vardı ve ayrı dünyalarda yaşayan kahramanlarla kötü karakterler sürekli olarak birinden diğerine geçiyor, arkadaşlıklar kuruyor, düşmanlar ediniyor ve âşık oluyorlardı.

Düzyazıda H.P. Lovecraft'ın Cthulhu Mitosu vardı. Lovecraft, yazar arkadaşlarını hikâyelerinden parçalar alıp kendi öykülerine eklemlemeleri için teşvik ediyordu. Robert E. Howard, Clark Ashton Smith, Robert Bloch, August Derledi ve pek çokları bu oyuna seve seve katılmışlardı. HPL, sonra diğerlerinin katkı yaptığı tanrıları, kültleri ve lanetli kitapları kendi hikâyelerinde konu ediniyor ve mitos her geçen gün zenginleşip detaylanıyordu.

Çok sonra *Medea: Harlan's World* geldi. Harlan Ellison en yetenekli bilim kurgu yazarlarından bir kısmını toplayıp hayali bir gezegen yaratmalarını, gezegenin tüm detaylarını, florasını, faunasını, coğrafyasını, tarihini ve yörünge mekaniğini belirlemelerini sağlamıştı. Her yazar, birlikte oluşturdukları dünyada geçen bir de öykü kaleme almıştı.

Ama *Thieves World* modern paylaşımlı dünyaların mihenk taşıydı ve öylesine başarılı oldu ki çok geçmeden pek çok taklidi ortaya çıktı. *Ithkar* ve *Liavek* ve *Merovingan Nights*, tıpkı *Thieves World* gibi fantastik bir arka planda, kılıç ve büyü tadı veren bir işti. *Borderlands* daha çok punk elfleri ve çağdaş sahnesiyle daha çok bir kent fantezisi sayılabilirdi. *The Fleet* ve *War World* paylaşımlı dünya biçimini uzay operası türüne, *Greystone Bay* korkuya ve *Heroes in*

Hell cehenneme taşıdı.

Bu serilerden bir kısmı bizden önce geldi, diğerleri bizi izledi. Bazıları uzun soluklu oldu, diğerleri en fazla bir ya da iki kitap sürdü.

Sonunda, *Vahşi Kartlar* hepsinden uzun süre yaşadı ve tüm zamanların en uzun soluklu paylaşımlı serisi oldu. Bantam'dan yirmi, Baen'den üç cilt fazla… Ve şimdi, ibooks'ta iki cilt daha. Bu da artık paylaşımlı dünyalar üzerine yaşayan herhangi bir editörden daha deneyimli olduğum anlamına geliyor.

Ancak *Vahşi Kartlar* başlarken, editörlük deneyimim (teoride) yıllık yayımlanacak olan, John W. Campbell Ödülü'nün finalistlerinin yazacağı öykülerden oluşacak *New Voices* ile sınırlıydı. Paylaşımlı dünyanın çok farklı türden bir canlı olduğunu biliyordum, bu yüzden bu yaratıkla ilgili ne öğrenebilirsem öğrenmek için çalıştım. Bob Asprin ve Lynn Abbey benimle oturup Thieves World'de yaşadıkları tüm zorlukları, atlattıkları fırtınaları ve öğrendikleri dersleri anlatacak kadar naziklerdi. Will Shetterly ve Emma Bull da en az onlar kadar samimi bir biçimde *Liavek*'te yaşadıkları deneyimleri paylaştılar. Bu iki seriyi bağlayan Temel Anlaşmaları temel alarak *Vahşi Kartlar* için katı ama adil bir Temel Anlaşma yaratmayı başardım.

Paylaşımlı dünyalar aynı zamanda zor sanatsal soruları da içerir, bunların en önemlisi de nelerin paylaşılıp paylaşamayacağıdır. Seksenlerin tüm paylaşımlı ortak dünyaları bu soruya kendine has yanıtlar üretti ama bu yanıtların bazıları diğerlerinden daha tatminkârdı. Bazı kitaplar sadece arka planlarını paylaşır. Diğer öyküler kendi bağımsız hikâyelerini izlerken "konuk sanatçılar"a yer verir. Ama en iyi ortak dünya antolojileri, en başarılı ve eğlenceli olanları, arka planlar kadar öykülerini ve karakterlerini de paylaşanlardır. Bu kitaplarda, sadece ve sadece bunlarda bütün parçalarından daha fazla bir anlam ifade eder. Paylaşmayı en aza indirgeyen "paylaşımlı dünyalar" bana kalırsa asıl meseleyi gözden kaçırıyorlardı.

Vahşi Kartlar bu hataya düşmeyecek, diye karar verdim. Mümkün olduğu kadar çok şeyi paylaşacaktık. Dahası, ortak dünya oyununda başkalarının gitmeye cesaret dahi etmediği yerlere gidecektik. Böylece, ilk üç Vahşi Kart kitabı için hiç de mütevazı olmayan taslağımı hazırladığımda eski "ortak dünya" tabirini bir kenara bırakarak yayımcılara bir "mozaik roman" serisi vaat ettim.

İlk taslak üç kitap içindi. Bunun özel bir sebebi de yoktu. Birden fazla yapmak istiyorduk ve hiçbir yayımcı da bir kerede yirmi taneyi almayacaktı. Bu bir örnek teşkil etti ve sonrasında da kitapları kendi deyimimizle "üçlükler" halinde yazıp, hazırlayıp satmaya başladık. Bu tabiri kullanmamızın sebebi aslında bilindik üçlemeler olmamalarıydı. (İkinci üçlük dört kitaptı, üçüncüsü ise beş. Ama bunlar bir başka sonsözün hikâyeleri olsun.)

İlk üçlüğün ilk iki cildi (her ne kadar ilk taslaklarında farklı isimler konduysa da sonunda *Vahşi Kartlar* ve *Yüksek Aslar* olacaklardı) ayrı ayrı öykülerden oluşacaktı. Her birinin kendi öyküsü ve kahramanı, giriş, gelişme ve sonucu olacaktı. Ama tüm öykülerine kendi tabirimizle "büyük entrika"ya bağlanacaktı. Hikâyelerin arasına onları birbirine bağlayacak metinler eklenecek ve böylece de istediğimiz mozaik roman havasını yaratabilecektik.

Ancak asıl mozaik kitap üçüncüsüydü. Burada büyük entrikamızı şaşırtan bir sona ulaştıracaktık. Daha önce hiçbir paylaşımlı dünyada, *Vahşi Jokerler*'de kalkıştığımız işe girişen birileri olmamıştı. Birbirine örülmüş tek bir hikâye, tüm karakterlerin, öykülerin ve olayların baştan sona, yedi elin ortak çalışmasıyla birbirine dikildiği bir kırk yama. Sonucun, birbiriyle ilgili ama ayrı ayrı öykülerden oluşan bir kitap yerine farklı bakış açılarından okunan tek bir hikâye gibi kurgulanabileceğini umduk.

Taslak önerimde *Vahşi Jokerler* için "Nesir halinde bir Robert Altman filmi," demiştim. Altman'ın *Nashville, Bir Düğün* ya da diğer alametifarikası filmleri gibi *Vahşi Jokerler* de olaylar sırasında yolları sürekli olarak kesişen engin bir karakterler çeşitliliği barındıracaktı.

Sahnemiz 15 Eylül 1986, New York'tu. Jetçocuk'un ölümünden ve Takis zenovirüsünün Manhattan üzerine salınmasından kırk yıl sonraki Vahşi Kart Günü. Tüm olaylar yirmi dört saat içinde olup bitecek, öykü ilmeklerimizi atabileceğimiz sağlam bir kronolojik dizgeye kavuşacaktık. İlk iki *Vahşi Kartlar* kitabı sırasıyla on bir ve dokuz yazara yer vermişti. Ama bu üçüncü kitapta kalkıştığımız işin karmaşık mahiyeti *Vahşi Jokerler*'i altı öyküye yer vermeme sebep oldu. (Katkıda bulunanlar arasında yedi isim var elbette ama Edward Bryant ve Leanne C. Harper birinci ciltte olduğu gibi burada da birlikte çalıştılar). Yedi bakış açısının her biri karakterlerin rüyalarını, şeytanlarını ve amaçlarını, şehirde onları bir oraya bir buraya, bir gökdelenlerin tepesine, bir kanalizasyonların dibine götürecek olan arayışlarını içerecekti.

Yedi hikâye aslında birdi. Çoğu zaman da büyük bir baş ağrısıydı. Sayısız kopyala yapıştır yaptım, taslak metinler geldikçe kurguyu hallaç pamuğu gibi attım, tüm çekişmeler ve zirve noktaları için kusursuz yerleri aradım, oraya buraya imalar serpiştirdim ve bu arada kronolojiyle coğrafi dağılımı hiç unutmamaya çalıştım. En az elli kez tanı olduğunu düşündüğümde Çiftçi'nin Brooklyn'den gelmek için altı saat harcadığını ya da Fortunato'nun aynı anda iki yerde birden olduğunu veya Ecel'i son görüşümüzden beri en az üç yüz sayfa geçtiğini fark ettim. O zaman iç çekip yeniden başlamak gerekti. Ama sanırım en sonunda becerdim. (Yani muhtemelen.)

Gerçeği söylemek gerekirse, her ne kadar o sırada bunu fark etmediysek de yeni bir tür yazın icat ediyorduk. Bu yaptığımızın bir deney olduğunu biliyorduk ve içimizden kimsenin bu canavarın uçacağından emin olmadığı günler geçiriyorduk. Hayatım boyunca yapmak zorunda kaldığım en zor, en meydan okuyucu editörlük işi buydu. Yazarlık kısmı da çocuk oyuncağı sayılmazdı.

En sonunda tüm emeklerimize değdi. Okuyucular ve eleştirmenler mozaik roman biçimini beğenmiş gibiler. (Gerçi bir eleştirmen uzun uzun nasıl da bu kadar farklı stilleri olan yazarların metinlerini birbirine eşleyebildiğimi anlatarak beni epey eğlendirdi, zira her karakterin kendi sesinin olmasını tercih ettiğim için hiçbir metni eşlemeye falan kalkışmamıştım.)

Ve yazarlarımla bir karara vardık. *Vahşi Jokerler* serinin bugüne kadarki en güçlü eseri.

Deney başarıyla sonuçlandı, şablon artık hazırdı. Tam mozaik, her ciltte tekrar edilemeyecek kadar zaman alan ve zor bir biçimdi ama her üç ciltte bir yerini bulacaktı.

Böylece ana kalıbımız belirlendi. Her *Vahşi Kartlar* üçlüğü, tıpkı *Vahşi Jokerler*'de olduğu gibi içiçe örülmüş, öyküyü tepe noktasına taşıyan bir mozaikle bitecekti.

Sözlerimi bitirmeden önce son bir şey eklememe izin verin. Bu bir sonsöz olduğuna göre, bu sözcükleri okuyan hepinizin (evet, sana söylüyorum, omzunun üzerinden bakma, burada seninle benden başka kimse yok) *Vahşi Jokerler* kitabını bitirdiğinizi var sayıyorum. Eğer bitirmediyseniz BURADA DURUN. Şimdi söyleyeceklerim öykünün sürprizini bozacaktır ve kitabı henüz okumamış olanlar için yazılmamıştır. Bunun adına neden sonsöz dedik yahu!!! Git kitabı oku.

Tamam mı?

İyi. Şimdi size Çocuk Dinozor'u ve Howler'ı anlatabilirim.

Vahşi Kartlar'ın öyküsü içinde hayranlarımızı tek sinirlendiren şey, *Vahşi Jokerler*'de Gökbilimci'nin Çocuk Dinozor'u korkunç bir biçimde öldürmesi oldu. Yıllar geçse bile, ne zaman bir toplantıda *Vahşi Kartlar* paneli yapsak, biri kaçınılmaz olarak "Neden Çocuk Dinozor'u öldürdünüz, o benim en sevdiğim karakterdi?" sorusuyla karşılaştık.

Howler daha mütevazı ve çok daha az sevilen bir karakterdi ama onun da kendi hayranları vardı. Roulette ona yanlış yaptığında bazıları hayal kırıklarını bize yazmıştı.

Aslında, her iki karakter de daha yaratıldıkları gün ölüme mahkum olarak doğmuşlardı. Unutmayın, *Vahşi Kartlar* kitapları üçlükler olarak tasarlandı. Daha birinci ciltteki hikâyelerimizi yazmaya başlamadan, Gökbilimci'yle hayatta kalan Masonların ikinci kitabın sonunda onları Cloisters'ta darmaduman eden asları avlayıp öldürmeye çalışacaklarını biliyorduk. Önemli karakterlerimizden epeyi o ölüm listesinde yer alacaktı ve elbette okuyucularımızın kendi hayatları tehlikedeymiş gibi hissetmelerini, onları diken üstünde tutmayı istedik.

Ama süper kahramanlar ölmez. Çizgi romanlarda olmaz, gerçekten ölmez, tamamen yok olmazlar.

Vahşi Kartlar'ın başka bir şey olduğunu göstermeyi, tehlikenin gerçek olduğunu, şakamızın olmadığını ve iyi kahramanlarımızın da korkunç biçimlerde ölebileceğim göstermek istedik.

Aklımda bu fikirle daha işin başında "kırmızı üniformalı aslar" içeren bir liste çağrısı yaptım. (Orijinal *Uzay Yolu* dizisini seyredenler ne demek istediğimi anlar.) Birinci kitapta tanıtabileceğimiz ve ikinci kitaptaki Cloisters baskınına dahil edebileceğimiz, böylece Gökbilimci'nin üçüncü kitaptaki listesine girebilecek ikincil karakterler.

Yazarlarımdan bazıları harcanabilir aslar yaratarak çağrıya yanıt verdi. Bunlardan biri de Steve Leigh'nin Howler'ıydı. Bir diğeri de, birinci kitabın sonunda tanıdığımız Lew Shiner'ın Çocuk Dinozor'uydu.

Zavallı Howler, yanlış hatırlamıyorsam, Roulette onu üçüncüde yatağa atmadan önce, ilk iki kitapta tek satırlık bir cümle kurdu. İşte bu yüzden, okuyucuların nasıl olup da ona böyle bağlanabildiğine aklım ermiyor.

Ama Çocuk Dinozor daha zorlayıcıydı. Küçük sümüklü, Yüksek Aslar'daki pek çok cazip olaya bulaşmayı becerdi. Bunlardan birinde Kaplumbağa onu ağabeylerle oynamaya devam ederse başına gelecekler konusunda uyarmıştı.

Çocuğun Kaplumbağa'yı dinlememesi benim suçum mu?

-George R.R. Martin
16 Eylül, 2001